SĂRMANELE CREATURI SUNT CONDAMNATE !

ARTHUR C. CLARKE
&
GENTRY LEE

GRĂDINA DIN RAMA

LUCMAN

ARTHUR C. CLARKE & GENTRY LEE

GRĂDINA DIN RAMA

CUVÂNT DE MULŢUMIRE

Mulţi oameni şi-au adus o contribuţie de valoare la acest roman. Primul dintre ei, sub aspectul impactului general, a fost redactorul nostru Lou Aronica. Comentariile lui iniţiale au modelat structura întregului roman, iar redactarea finală plină de perspicacitate a întărit semnificativ cursivitatea cărţii.

Polimatematicianul şi bunul nostru prieten, Gerry Snyder, ne-a fost din nou de mare ajutor, abordând cu generozitate orice problemă tehnică, mare sau mică. Dacă pasajele medicale din povestire prezintă acurateţe şi sunt verosimile, meritul îi revine doctorului Jim Willerson. Orice eroare ţine strict de responsabilitatea autorilor.

În perioada de început a scrierii romanului, Jihei Akita şi-a dat toată silinţa, ca să ne ajute să găsim locaţiile corespunzătoare pentru scenele japoneze. De asemenea, a fost mai mult decât dornic să discute pe larg atât despre obiceiurile, cât şi despre istoria naţiunii sale. În Thailanda, domnişoara Watcharree Monviboon a fost un ghid excelent pentru minunăţiile acelei ţări.

Romanul prezintă în detaliu personaje feminine, mai ales modul în care simt şi gândesc femeile. Atât Bebe Barden cât şi Stacey Lee au fost întotdeauna disponibile pentru conversaţii despre natura feminină. Domnişoara Barden a fost deosebit de utilă şi cu ideile despre viaţa şi poezia Benitei Garcia.

Stacey Kiddoo Lee a avut multe contribuţii directe la *Grădina din Rama,* dar absolut vital a fost sprijinul altruist pe care l-a oferit întregului efort. În timpul scrierii romanului, Stacey a născut al patrulea fiu al ei, Travis Clarke Lee. Pentru toate, Stacey, îţi mulţumim foarte mult!

JURNALUL LUI NICOLE

01

29 DECEMBRIE 2200

În urmă cu două nopţi, la 10:44, ora Greenwich a Pământului, Simone Tiasso Wakefield a salutat Universul. A fost o experienţă incredibilă. Crezusem că simţisem emoţii puternice înainte, dar nimic din viaţa mea – nici moartea mamei, nici medalia de aur la Olimpiada de la Los Angeles, nici cele treizeci şi şase de ore petrecute cu prinţul Henry, şi nici chiar naşterea lui Geneviève în spitalul din Tours, sub ochii atenţi ai tatei – n-a fost atât de intens ca bucuria şi uşurarea când am auzit, în sfârşit, primul ţipăt al lui Simone.

Michael prezisese că pruncul avea să sosească în ziua de Crăciun. În felul lui drăguţ, ne-a spus că Dumnezeu ne „va da un semn” făcând ca pruncul spaţial să se ivească pe lume în presupusa zi de naştere a lui Iisus. Richard s-a uitat urât, cum face mereu când fervoarea religioasă a lui Michael o ia razna. Dar după ce, în Ajunul Crăciunului, am simţit primele contracţii, până şi Richard a fost pe punctul să devină credincios.

În noaptea de dinaintea Crăciunului, am dormit cu intermitenţe. Chiar înainte de a mă trezi, am avut un vis profund, intens. Se făcea că mă plimbam pe lângă heleşteul de la Beauvois, jucându-mă cu răţoiul meu favorit Dunois şi cu tovarăşii lui sălbatici, când am auzit că mă striga un glas. Nu l-am putut recunoaşte, dar am ştiut cu certitudine că era al unei femei. Ea mi-a spus că naşterea va fi foarte dificilă şi că voi avea nevoie de toată de energia ca să-mi aduc pe lume al doilea copil.

De Crăciun, după ce am schimbat între noi darurile simple pe care le comandaserăm pe ascuns ramanilor, am început să-i instruiesc pe Michael şi pe Richard pentru o gamă de posibile urgenţe. Cred că Simone s-ar fi născut realmente de Crăciun, dacă nu mi-ar fi dat atât de bine seama că nici unul dintre cei doi bărbaţi nu era nici măcar pe departe pregătit să mă ajute în cazul unei probleme majore. Probabil că doar voinţa mea a întârziat naşterea copilului în acele ultime două zile.

Una dintre procedurile de situaţie neprevăzută pe care le-am

discutat de Crăciun a fost practicarea unei tăieturi pentru ca pruncul să poată ieşi. În urmă cu două luni, când fetiţa mea încă nenăscută mai avea libertate de mişcare în interiorul uterului, fusesem cât se poate de convinsă că era cu susul în jos. Crezusem însă că se întorsese în timpul ultimei săptămâni, înainte de a coborî în poziţia de naştere. Avusesem doar parţial dreptate. Ea chiar reuşise să coboare mai întâi cu capul în canalul de naştere; totuşi, se găsea cu faţa în sus, spre stomacul meu, şi, după prima serie de contracţii serioase, vârful căpşorului i s-a înţepenit în dreptul pelvisului meu.

Într-un spital de pe Pământ, probabil că medicul mi-ar fi făcut cezariană. Cu siguranţă medicul ar fi fost alertat la stresul fătului şi ar fi lucrat din timp cu toate instrumentele robot, străduindu-se să întoarcă invers capul lui Simone, înainte ca ea să se înţepenească într-o astfel de poziţie inconfortabilă.

Spre sfârşit, durerea a fost sfâşietoare. Între contracţiile puternice care o împingeau în oasele mele nedispuse să cedeze, am încercat să răcnesc câteva ordine pentru Michael şi Richard. Richard aproape că n-a fost de nici un folos. Nu făcea faţă durerii mele (sau „harababurii”, cum a numit mai târziu situaţia), cu atât mai puţin să fie de ajutor la epiziotomie sau la folosirea înlocuitorului de forceps pe care îl obţinusem de la ramani. Michael, binecuvântat fie, cu transpiraţia curgându-i de pe frunte în ciuda temperaturii răcoroase din cameră, s-a zbătut vitejeşte să-mi urmeze instrucţiunile uneori incoerente. A folosit scalpelul din trusa mea ca să mă deschidă mai mult şi apoi, după doar o clipă de ezitare datorată abundenţei de sânge, a găsit cu forcepsul capul lui Simone. A reuşit cumva, la a treia încercare, atât s-o împingă înapoi în canalul de naştere, cât şi s-o întoarcă, astfel încât să se poată naşte.

Ambii bărbaţi au ţipat când i-au văzut creştetul. Eu m-am concentrat în continuare asupra ritmului respiraţiei, temându-mă că s-ar fi putut să nu-mi păstrez cunoştinţa. În ciuda durerii intense, am urlat şi eu când ultima mea contracţie puternică a catapultat-o pe Simone în mâinile lui Michael. Sarcina de a tăia cordonul ombilical i-a revenit lui Richard, ca tată. Când a terminat, Michael a ridicat-o pe Simone, ca s-o văd.

— E fată, a spus el, cu lacrimi în ochi.

A pus-o încetişor pe abdomenul meu, iar eu m-am ridicat uşor s-o privesc. Prima impresie a fost că semăna perfect cu mama.

M-am străduit să rămân trează până a fost înlăturată placenta şi am terminat de prins în copci, cu ajutorul lui Michael, tăieturile pe care mi le făcuse cu scalpelul. Apoi mi-am pierdut cunoştinţa. Nu-mi amintesc prea multe detalii din următoarele douăzeci şi patru de ore. Eram atât de obosită de pe urma travaliului şi a naşterii (contracţiile se îndesiseră la cinci minute cu unsprezece ore înainte de momentul naşterii), încât adormeam la fiecare prilej. Proaspăta mea fiică a supt imediat, fără nici un îndemn, şi Michael susţinea că a supt chiar o dată sau de două ori, când eram doar parţial trează. Acum laptele îmi inundă sânii imediat ce Simone începe să sugă. Pare foarte mulţumită când termină. Sunt încântată că laptele meu e potrivit pentru ea – îmi făcusem griji că s-ar fi putut să am aceeaşi problemă ca în cazul lui Geneviève.

De fiecare dată când mă trezesc, unul dintre bărbaţi e lângă mine. Zâmbetele lui Richard par mereu puţin forţate, totuşi sunt apreciate. Michael se grăbeşte să mi-o pună pe Simone în braţe sau la piept, de cum mă trezesc. O ţine degajat, chiar şi când plânge, şi murmură întruna: „E frumoasă”.

În clipa de faţă, Simone doarme lângă mine, înfăşurată în cvasi-plăpumioara confecţionată de ramani (este extrem de dificil să le explicăm ţesăturile, mai ales cuvintele care exprimă calităţi, ca „moale”, în oricare dintre termenii cantitativi pe care îi pot înţelege). Chiar că seamănă cu mama.

Are pielea foarte închisă la culoare, poate chiar mai închisă decât a mea, iar părul des este negru ca tăciunele. Ochii sunt cafeniu intens. Cu capul încă ţuguiat şi diform din cauza naşterii dificile, nu-i uşor s-o numeşti frumoasă. Dar fireşte că Michael are dreptate. E superbă. Ochii mei sunt în stare să vadă frumuseţea din spatele făpturii fragile, roşiatice care respiră cu o rapiditate frenetică. Bine ai venit pe lume, Simone Wakefield!

02

6 IANUARIE 2201

De două zile sunt deprimată. Şi obosită, oh, atât de obosită! Cu toate că sunt perfect conştientă că traversez un tipic sindrom post-partum, nu sunt în stare să mă eliberez de senzaţia de deprimare.

Azi dimineaţă a fost cel mai rău. M-am trezit înaintea lui

Richard şi am rămas liniştită pe partea mea de saltea. M-am uitat la Simone, care dormea senină în leagănul raman de lângă perete. În ciuda sentimentelor mele de dragoste faţă de ea, n-am găsit nici un gând pozitiv cu privire la viitorul ei. Aura de exaltare care îi înconjurase naşterea şi durase şaptezeci şi două de ore dispăruse complet. Un şuvoi nesfârşit de constatări fără speranţă şi întrebări fără răspuns îmi curgea prin minte. Ce fel de viaţă vei avea, mica mea Simone? Cum am putea noi, părinţii tăi, să-ţi asigurăm fericirea?

Scumpa mea fiică, trăieşti cu părinţii tăi şi cu bunul lor prieten Michael O'Toole într-un adăpost subteran la bordul unei uriaşe nave spaţiale de origine extraterestră. Cei trei adulţi din viaţa ta sunt astronauţi de pe planeta Pământ, parte a expediţiei Newton trimisă să investigheze, acum aproape un an, o miniaturală lume cilindrică pe nume Rama. Mama ta, tatăl tău şi generalul O'Toole erau singurele făpturi umane care se mai aflau la bordul acestei nave extraterestre, când şi-a schimbat brusc traiectoria pentru a evita să fie spulberată de un atac nuclear lansat de Pământul paranoic.

Deasupra adăpostului nostru se află un oraş-insulă cu zgârie-nori misterioşi, pe care îl numim New York. Este înconjurat de un ocean îngheţat care încercuieşte această uriaşă navă spaţială şi o divide în două. În momentul de faţă, conform calculelor tatălui tău, ne aflăm pe orbita lui Jupiter (deşi gigantica planetă gazoasă, în sine, e de cealaltă parte a Soarelui), urmând o traiectorie în formă de hiperbolă care, până la urmă, va părăsi cu totul sistemul solar. Nu ştim unde mergem. Nu ştim cine sau de ce a construit această navă spaţială. Ştim că la bord există şi alţi ocupanţi, dar habar n-avem de unde vin *ei* şi, în plus, avem motive să bănuim că cel puţin unii dintre ei ar putea fi ostili.

Iar şi iar, gândurile mele din ultimele două zile au continuat după acelaşi şablon. De fiecare dată am ajuns la aceeaşi concluzie deprimantă: este impardonabil ca noi, adulţi maturi aşa cum se presupune că suntem, să fi adus o făptură atât de neajutorată şi inocentă într-un mediu despre care noi înşine înţelegem aşa puţine şi asupra căruia nu avem absolut nici un control.

Azi dimineaţă, devreme, de îndată ce mi-am dat seama că este a treizeci şi şaptea aniversare a mea, am început să plâng. La început, am plâns tăcut dar, pe măsură ce mintea îmi era

copleşită de amintirile tuturor aniversărilor trecute, hohote adânci au luat locul lacrimilor domoale. Simţeam o amărăciune acută, chinuitoare, nu doar pentru Simone, ci şi pentru mine. Şi, în timp ce îmi aminteam de magnifica planetă albastră de unde ne trăgeam şi nu mi-o puteam imagina în viitorul lui Simone, îmi repetam aceeaşi întrebare. De ce am dat naştere unui copil în mijlocul acestei harababuri?

Iarăşi cuvântul ăsta. E unul dintre preferatele lui Richard. În vocabularul lui, „harababură” are întrebuinţări practic nelimitate. Tot ce este haotic şi/sau ieşit de sub control, indiferent că-i o problemă tehnică sau o criză conjugală (ca o nevastă care hohoteşte în ghearele unei cumplite depresii postnatale) este numit harababură.

La începutul acestei dimineţi, bărbaţii n-au prea fost de mare ajutor. Încercările lor zadarnice de a mă face să mă simt mai bine n-au reuşit decât să-mi sporească tristeţea. Întrebare: Cum se face că toţi bărbaţii, atunci când se confruntă cu o femeie nefericită, presupun imediat că nefericirea ei are legătură cu persoana lor? De fapt, nu sunt corectă. Michael a avut trei copii la viaţa lui şi ştie câte ceva despre ceea ce simt eu. În general, doar m-a întrebat cu ce m-ar putea ajuta. Însă Richard era absolut devastat de lacrimile mele. L-a apucat spaima, atunci când s-a trezit şi m-a auzit plângând. La început, a crezut că aveam vreo durere fizică, teribilă. S-a liniştit doar o idee, când i-am explicat că, pur şi simplu, eram deprimată.

După ce mai întâi s-a lămurit că nu el purta vina stării mele sufleteşti, a ascultat în tăcere cât timp mi-am exprimat îngrijorările cu privire la viitorul lui Simone. Recunosc că am fost cam prea montată, dar părea că nu pricepea *nimic* din ce spuneam. Repeta întruna aceeaşi frază – că viitorul lui Simone nu era mai nesigur decât al nostru personal –, convins că, din moment ce nu aveam nici un motiv logic să fiu supărată, deprimarea mea ar fi trebuit să dispară imediat. Până la urmă, după o oră şi ceva de falsă comunicare, a concluzionat în mod corect că nu era de nici un ajutor şi a hotărât să mă lase în pace.

(Şase ore mai târziu.) Acum mă simt mai bine. Mai sunt încă trei ore până la sfârşitul aniversării mele. În seara asta am avut o mică petrecere. Tocmai am terminat s-o alăptez pe Simone

care este iarăşi culcată lângă mine. Michael ne-a părăsit de vreo cincisprezece minute, ducându-se în camera lui. Richard a adormit la cinci minute după ce a pus capul pe pernă. Toată ziua şi-a petrecut-o lucrând la nişte scutece îmbunătăţite pe care i le cerusem.

Lui Richard îi face o deosebită plăcere să ne supravegheze şi să catalogheze interacţiunile cu ramanii, sau cine or fi cei care operează calculatoarele pe care le activăm cu ajutorul tastaturii din camera noastră. N-am văzut niciodată pe nimeni sau nimic în tunelul întunecat aflat imediat în spatele ecranului negru. Aşa că nu ştiu sigur dacă acolo, în spate, chiar există nişte creaturi care răspund cererilor noastre şi ordonă fabricilor lor să ne confecţioneze articolele ciudate, însă e comod ca, atunci când ne referim la gazdele şi binefăcătorii noştri, să le spunem ramani.

Procesul comunicării noastre cu ei este complicat şi în acelaşi timp simplu. Este complicat, pentru că le vorbim folosind imagini pe ecranul negru şi formule cantitative precise în limbajul matematicii, fizicii şi chimiei. Este simplu, pentru că propoziţiile efective pe care le formulăm prin intermediul tastaturii sunt uimitor de simple ca sintaxă. Cea mai des folosită propoziţie este: „Noi am vrea” sau „Noi vrem” (fireşte că nu ştim traducerea exactă a cererilor noastre şi putem doar presupune că suntem politicoşi – s-ar putea ca instrucţiunile activate de noi să apară ca nişte comenzi grosolane de tipul „Dă-mi”), urmată de o descriere amănunţită a ceea ce am dori să ni se furnizeze.

Partea cea mai grea este chimia. Articolele simple, de fiecare zi, ca săpunul, hârtia şi sticla sunt foarte complexe din punct de vedere chimic şi extrem de dificil de specificat exact prin prisma numărului şi tipului de compuşi chimici. Uneori, după cum a descoperit Richard la începutul muncii cu tastatura şi ecranul negru, trebuie să schiţăm şi un proces de fabricaţie, inclusiv regimurile termice, altfel ceea ce primim nu seamănă deloc cu ceea ce am comandat. Procesul cererii implică în foarte mare măsură metoda aproximărilor succesive. La început era o interacţiune ineficientă şi frustrantă. De fapt, incapacitatea noastră de a progresa satisfăcător în utilarea cu cele necesare traiului zilnic a fost unul dintre catalizatorii pentru Marea Excursie, cum îi place lui Richard să-i spună, care a avut loc

acum patru luni.

Pe atunci, temperatura ambiantă, sus în New York ca şi în restul lui Rama, era deja cu cinci grade sub punctul de îngheţ al apei şi Richard confirmase că Oceanul Cilindric era din nou gheaţă solidă. Eu deveneam tot mai îngrijorată că nu vom fi pregătiţi cum se cuvine pentru naşterea pruncului. Tot ce trebuia să realizăm ne lua prea mult. Procurarea şi instalarea unei toalete funcţionale, de exemplu, se dovedise o strădanie de o lună, iar rezultatul continua să fie doar parţial adecvat. În majoritatea timpului, principala noastră problemă era faptul că le furnizam gazdelor noastre liste incomplete. Totuşi, uneori dificultatea erau ramanii înşişi. Ei ne-au informat de mai multe ori, folosind limbajul reciproc al simbolurilor matematice şi chimice, că nu puteau termina fabricarea unui articol anume în perioada de timp alocată de noi. În tot cazul, într-o dimineaţă, Richard a anunţat că avea să părăsească adăpostul şi să încerce să ajungă la nava militară, încă andocată, a expediţiei Newton. Scopul lui declarat era să recupereze componentele cheie ale bazei de date ştiinţifice stocate în calculatoarele navei (asta ne-ar fi ajutat enorm în formularea cererilor către ramani), dar totodată a recunoscut că-i era cumplit de dor de nişte mâncare adevărată. Reuşiserăm să rămânem sănătoşi şi în viaţă cu amestecurile chimice furnizate de ramani, dar majoritatea mâncărurilor era fie fără gust, fie îngrozitoare.

Cu toată sinceritatea, gazdele noastre răspundeau corect cererilor făcute de noi. Deşi, în general, ştiam să descriem ingredientele chimice esenţiale necesare corpurilor noastre, nici unul dintre noi nu studiase vreodată în detaliu complexul proces biochimic care se petrece atunci când gustăm ceva. În acele zile de început, mâncatul era o necesitate, niciodată o plăcere. Deseori, terciul era dificil, dacă nu imposibil, de înghiţit. Şi nu doar o dată, o masă a fost urmată de senzaţii de vomă.

Majoritatea zilei ne-am petrecut-o dezbătând argumentele pro şi contra ale Marii Excursii. Eu eram în stadiul de mijloc al sarcinii şi mă simţeam foarte bine. Cu toate că nu-mi surâdea ideea de a rămâne singură în adăpost, în timp ce bărbaţii cutreierau gheaţa, localizau roverul, traversau Câmpia Centrală, apoi parcurgeau în zbor sau escaladau kilometrii până la staţia releu Alfa, am recunoscut că existau multe moduri în care s-ar fi putut ajuta unul pe celălalt. De asemenea, am fost de acord cu

ei că o călătorie solitară ar fi fost o nesăbuinţă.

Richard era absolut sigur că roverul avea să fie încă funcţional, dar era mai puţin optimist în privinţa telescaunelor. Am discutat pe larg despre avariile pe care s-ar fi putut să le fi suferit nava militară *Newton*, expusă la exteriorul lui Rama, de pe urma exploziilor nucleare ce avuseseră loc dincolo de plasa câmpului protector. Richard a lansat ipoteza că, întrucât nu exista nici o avarie vizibilă a structurii (în lunile ce se scurseseră ne uitaserăm de mai multe ori la imaginile navei militare *Newton* de pe ecranul negru, folosindu-ne de accesul la outputul senzorilor ramani), era posibil ca Rama să fi protejat, din neatenţie, nava de toate exploziile nucleare şi, ca urmare, s-ar fi putut să nu existe nici înăuntru pagube produse de radiaţii.

Eu eram mai puţin încrezătoare în această privinţă. Lucrasem cu inginerii de mediu la proiectele pentru ecranarea navei şi eram în temă cu vulnerabilitatea la radiaţii a tuturor sistemelor lui *Newton.* Deşi chiar credeam că există o mare probabilitate ca baza de date ştiinţifice să fie intactă (atât procesorul cât şi toate memoriile erau confecţionate din elemente rezistente la radiaţii), eram realmente convinsă că provizia de hrană fusese contaminată. Întotdeauna ştiuserăm că raţiile noastre se aflau într-un loc relativ neprotejat. De fapt, anterior lansării, existase îngrijorarea că o flamă solară neaşteptată ar fi putut produce destule radiaţii pentru a periclita consumul alimentelor. Nu-mi era frică să rămân singură cele câteva zile sau o săptămână cât ar fi putut să le ia bărbaţilor călătoria dus-întors la nava militară. Mă îngrijora mai mult posibilitatea ca unul dintre ei, sau amândoi, să nu se mai întoarcă. Nu era doar problema octopăianjenilor sau a oricăror alţi extratereştri care ar fi putut convieţui cu noi în această imensă navă spaţială. Trebuia să am în vedere şi incertitudinile ambientului. Ce se va întâmpla, dacă Rama va începe brusc să facă manevre? Ce se va întâmpla, dacă va avea loc un alt eveniment, la fel de imprevizibil, şi ei nu reuşeau să se întoarcă în New York?

Richard şi Michael m-au asigurat că nu aveau să rişte, că nu aveau să facă nimic în afară de a merge până la nava militară şi înapoi. Au plecat chiar după ivirea zorilor, într-o zi ramană de 28 de ore. Era prima dată când rămâneam singură, de la lungul meu sejur solitar în New York, care a început când am căzut în puţ. Bineînţeles că nu eram cu adevărat singură. O simţeam pe

Simone dând din picioruşe înlăuntrul meu. Este o senzaţie uimitoare să porţi în pântec un copil. Faptul că ştii că în tine trăieşte un alt suflet are ceva minunat care nu se poate descrie. Mai ales pentru că pruncul e format într-o măsură importantă din propriile tale gene. Păcat că bărbaţii n-au cum să ştie cum e să fii însărcinată! Dacă ar şti, poate ar înţelege de ce sunt femeile atât de preocupate de viitor.

În a treia zi pământeană după plecarea bărbaţilor, manifestam simptomele agitaţiei datorate claustrării. Am hotărât să urc din adăpost şi să dau o raită prin New York.

În Rama era întuneric, dar, cum nu mai aveam astâmpăr, am pornit oricum la drum. Aerul era foarte rece. Mi-am strâns jacheta groasă de zbor peste stomacul voluminos şi am tras fermoarul. Mergeam doar de câteva minute, când am auzit, în depărtare, un sunet. Un fior rece mi-a trecut pe şira spinării şi m-am oprit imediat. Adrenalina părea să se reverse şi în Simone, căci dădea puternic din picioruşe, în timp ce eu ascultam zgomotul. După aproximativ un minut, l-am auzit din nou – un zgomot de perii târâte pe o suprafaţă metalică însoţit de un ţiuit de înaltă frecvenţă. Sunetul era inconfundabil; în mod clar, un octopăianjen hoinărea prin New York. M-am înapoiat repede în adăpost şi am aşteptat să zorile. Când s-a luminat de ziuă, m-am întors în New York şi am rătăcit primprejur. În vecinătatea hangarului ciudat în care căzusem în puţ, începusem să am îndoieli cu privire la concluziile noastre conform cărora octozii ieşeau doar noaptea. Richard susţinuse de la bun început că erau creaturi nocturne. În timpul primelor două luni după ce trecusem pe lângă Pământ, înainte să fi construit grilajul protector care să-i împiedice pe nepoftiţi să coboare în adăpostul nostru, Richard amplasase în jurul învelişului adăpostului octopăianjenilor o serie de receptoare rudimentare (încă nu-şi perfecţionase abilitatea de a descrie în mod amănunţit ramanilor reperele electronice) şi confirmase, cel puţin spre propria-i satisfacţie, că aceştia ieşeau la suprafaţă numai noaptea. În cele din urmă, octozii i-au descoperit toate monitoarele şi le-au distrus, însă nu înainte ca Richard să strângă ceea ce considera date concludente care să-i susţină ipoteza.

Cu toate acestea, concluzia lui nu m-a liniştit deloc, când am auzit dintr-o dată un zgomot puternic şi total nefamiliar venind

din direcţia adăpostului nostru. La momentul respectiv stăteam în picioare în hangar, uitându-mă în puţul în care aproape că murisem cu nouă luni în urmă. Pulsul mi-a crescut imediat şi m-a furnicat pielea. Cel mai mult m-a tulburat faptul că zgomotul se auzea între mine şi căminul nostru raman. M-am furişat cu precauţie către sunetul intermitent, uitându-mă de fiecare dată cu atenţie în jurul clădirilor. În cele din urmă, am descoperit sursa zgomotului. Richard tăia bucăţi dintr-o reţea, folosindu-se de o drujbă miniaturală pe care o recuperase din Newton.

De fapt, când i-am descoperit, el şi Michael purtau o discuţie în contradictoriu. O reţea pătrată relativ mică, având în jur de cinci sute de noduri de asamblare şi latura de trei metri, era fixată de una dintre barăcile acelea joase, imposibil de descris, care se aflau la o sută de metri est de deschiderea adăpostului nostru. Michael punea la îndoială înţelepciunea atacării reţelei cu drujba. În momentul în care m-au văzut, Richard îşi justifica acţiunea proslăvind virtuţile materialului elastic al reţelei.

Ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat toţi trei preţ de mai multe minute, după care mi-au dat raportul despre Marea Excursie. Fusese o călătorie uşoară. Roverul şi telescaunele funcţionaseră fără probleme. Instrumentele pe care le aveau la ei arătaseră că în nava militară existau încă destule radiaţii, drept care nu zăboviseră mult şi nici nu luaseră alimente. Găsiseră baza de date ştiinţifice într-o stare foarte bună. Richard folosise comprimarea repetată a subsecventelor de date pentru a transfera cât mai mult din baza de date pe cuburile compatibile cu calculatoarele noastre portabile. Mai aduseseră şi unelte, de felul drujbei, despre care considerau că aveau să ne fie utile la terminarea compromisului de locuinţă în care trăiam.

De atunci şi până la naşterea lui Simone, Richard şi Michael au lucrat fără încetare. Folosind informaţiile chimice suplimentare conţinute în baza de date, ne-a fost mai uşor să obţinem de la ramani ceea ce ne trebuia. Eu chiar am experimentat stropirea mâncării cu esteri inofensivi şi alte substanţe organice simple, fapt care a condus la o oarecare îmbunătăţire a gustului ei. Michael şi-a terminat camera de pe coridor, a fost construit leagănul lui Simone, iar băile noastre au suferit îmbunătăţiri incomensurabile. Ţinând cont de toate constrângerile, condiţiile de trai sunt acum pe deplin acceptabile. Poate că în curând... Staţi aşa! Aud un plâns slab

lângă mine. E timpul să-mi hrănesc fiica.

Cu treizeci de minute înainte ca aniversarea mea să devină trecut, vreau să mă întorc la imaginile vii ale precedentelor aniversări, care mi-au catalizat azi-dimineaţă starea de deprimare. Pentru mine, ziua de naştere a fost întotdeauna cel mai important eveniment al anului. Perioada dintre Crăciun şi Anul Nou este de asemenea deosebită, însă într-un fel diferit, pentru că este împărtăşită de toată lumea. Ziua de naştere se concentrează mai precis asupra individului. Eu mi-am folosit întotdeauna aceste zile ca să reflectez şi să meditez asupra direcţiei vieţii mele.

Dacă aş fi încercat, probabil că mi-aş fi putut aminti câte ceva despre fiecare zi pe care o trăisem încă de la vârsta de cinci ani. Fireşte, unele amintiri sunt mai pregnante decât altele. Azi dimineaţă, multe dintre imaginile trecutelor mele aniversări evocau puternice sentimente de nostalgie şi dor de casă. În starea mea de deprimare, îmi blestemam neputinţa de a-i asigura Simone ordine şi siguranţă în viaţă. Dar chiar şi în mizeria depresiei alimentată de imensa incertitudine care ne înconjoară existenţa în Rama, nu mai doream cu adevărat ca Simone să nu fi fost aici, să nu cunoască viaţa alături de mine. Nu, noi suntem voiajoare legate prin cea mai profundă legătură, aceea dintre părinte şi copil, împărtăşind miracolul cunoaşterii pe care îl numim viaţă.

Am împărtăşit şi înainte o legătură similară, nu doar cu mama şi cu tata, ci şi cu prima mea fiică, Geneviève. Hm! Uimitor că toate imaginile mamei încă mi se detaşează cu atâta claritate în minte. Deşi a murit acum douăzeci şi şapte de ani, când aveam doar zece ani, mi-a lăsat un noian de amintiri minunate. Ultima mea aniversare alături de ea a fost absolut extraordinară. Ne-am dus toţi trei cu trenul la Paris. Tata era îmbrăcat cu noul costum italian şi arăta extrem de chipeş. Mama alesese să poarte una dintre rochiile naţionale multicolore şi luminoase. Cu părul tapat în straturi, semăna cu prinţesa Senoufo pe care o întruchipase înainte de a se mărita cu tata.

Am cinat la un restaurant elegant situat chiar pe Champs-Élysées, apoi am mers la teatru unde am urmărit o trupă de negri executând dansuri indigene din vestul Africii. După spectacol, ni s-a permis să mergem în culise, unde mama m-a

prezentat unei dansatoare, o femeie înaltă, frumoasă, cu pielea de un negru extraordinar. Era una dintre verişoarele îndepărtate ale mamei din Coasta de Fildeş.

Am ascultat discuţia lor, purtată în limba tribului Senoufo, amintindu-mi frânturi şi pasaje din ceea ce învăţasem în cei trei ani dinaintea ceremoniei Poro, şi m-am minunat din nou de felul în care faţa mamei devenea întotdeauna mai expresivă atunci când era cu neamurile ei. Dar oricât mă fascina, aveam numai zece ani şi aş fi preferat să-mi aniversez ziua printr-o petrecere normală cu toate prietenele de la şcoală. În timp ce ne întorceam cu trenul la casa noastră din suburbia Chilly-Mazarin, mama şi-a dat seama că eram dezamăgită.

— Nu fi tristă, Nicole, mi-a spus ea, la anul vei da o petrecere. Tatăl tău şi cu mine am vrut să profităm de această ocazie, ca să-ţi reamintim de cealaltă jumătate a moştenirii tale ereditare. Eşti cetăţean francez şi ai trăit toată viaţa în Franţa, dar o parte din tine este pur Senoufo, cu rădăcini adânci în datinile triburilor din Africa de Vest.

Azi, mai devreme, în timp ce revedeam în minte *les danses ivoiriennes* executate de verişoara mamei şi de partenerii ei, m-am imaginat preţ de câteva secunde păşind într-un teatru frumos alături de fiica mea de zece ani, Simone... dar apoi fantezia a dispărut. Dincolo de orbita lui Jupiter nu există teatre. De fapt, probabil că însuşi conceptul de teatru nu va avea vreodată un înţeles real pentru fiica mea. Totul e atât de năucitor!

O parte din lacrimile de azi-dimineaţă s-au datorat faptului că Simone nu-şi va cunoaşte niciodată bunicii, şi invers. Ei vor fi personaje mitologice în urzeala vieţii ei şi-i va şti doar din fotografii şi casete video. Niciodată nu va avea bucuria de a auzi glasul uimitor al mamei mele. Şi niciodată nu va vedea iubirea tandră şi blajină din ochii tatălui meu.

După moartea mamei, tata a avut grijă să-mi facă fiecare aniversare cu totul aparte. Când am împlinit doisprezece ani, imediat după ce ne mutaserăm în vila de la Beauvois, eu şi tata ne-am plimbat împreună pe ninsoare prin grădinile îngrijit tunse de la Château de Villandry. În ziua aceea, mi-a promis că întotdeauna va fi alături de mine când voi avea nevoie de el. L-am strâns şi mai tare de mână cât ne-am plimbat pe lângă gardurile vii. Am şi plâns, recunoscând în faţa lui (şi a mea) cât

de frică îmi era că şi el avea să mă părăsească. M-a strâns la piept şi m-a sărutat pe frunte. Niciodată nu şi-a încălcat promisiunea.

Doar anul trecut, în ceea ce acum pare să fi fost o altă viaţă, aniversarea mea a început într-un tren cu schiori, chiar la graniţa franceză. La miezul nopţii eram încă trează, retrăindu-mi întâlnirea de la prânz cu Henry, în cabana de pe versantul Weissfluhjoch. Nu-i spusesem, când mă întrebase indirect, că el era tatăl lui Geneviève. N-am vrut să-i dau satisfacţia aceea.

Dar, ţin minte că mă gândisem în tren, era cinstit din partea mea să-i ascund fiicei mele faptul că tatăl ei era regele Angliei? Oare respectul faţă de mine însămi şi mândria mea sunt atât de importante încât să am o justificare că o împiedic să ştie că e prinţesă? Frământam în minte aceste gânduri uitându-mă în gol în noapte când, ca prin telepatie, Geneviève a apărut în cuşeta mea.

— La mulţi ani, mamă, mi-a urat zâmbind larg şi m-a îmbrăţişat.

Atunci a fost cât pe ce să-i spun despre tatăl ei. Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple cu expediţia Newton, sunt convinsă că i-aş fi spus. Mi-e dor de tine, Geneviève. Aş vrea să fi avut voie să-mi iau la revedere de la tine aşa cum trebuie.

Amintirile sunt lucruri foarte ciudate. Azi dimineaţă, în depresia mea, potopul de imagini din aniversările precedente mi-a înteţit sentimentele de pierdere şi izolare. Acum, când starea de spirit mi s-a mai îmbunătăţit, savurez aceleaşi amintiri. În clipa de faţă, nu mai sunt atât de cumplit de tristă că Simone nu va avea posibilitatea să trăiască ceea ce am cunoscut eu. Aniversările ei vor fi cu totul diferite de ale mele şi unice pentru viaţa ei. Mie îmi revin privilegiul şi datoria să le fac cât mai frumoase şi de neuitat.

03

26 MAI 2201

Acum cinci ore, în interiorul lui Rama a început o serie de evenimente ieşite din comun. La momentul respectiv, mâncam cu toţii friptură de vită, cartofi şi salată (în efortul de a ne convinge că ceea ce mâncăm este delicios, avem denumiri pentru fiecare dintre combinaţiile chimice pe care le obţinem de

la ramani – denumirile derivă, în general, din tipul substanţelor nutritive asigurate, astfel că „friptura de vită” este bogată în proteine, „cartofii” sunt la origine carbohidraţi etc.), când am auzit un şuierat clar şi îndepărtat. Ne-am oprit din mâncat şi bărbaţii s-au repezit să ajungă la suprafaţă. Cum şuieratul persista, am înşfăcat-o pe Simone, am înfăşurat-o în mai multe pături, mi-am înhăţat hainele groase şi am plecat după Michael şi Richard, sus, în frig.

La suprafaţă, şuieratul era mult mai puternic. Eram absolut siguri că venea dinspre sud dar, cum în Rama era întuneric, nu ne venea să ne îndepărtăm de adăpost. Totuşi, după câteva minute am început să vedem pete de lumină reflectate de oglinzile suprafeţelor zgârie-norilor din jur şi nu ne-am mai putut înfrâna curiozitatea. Ne-am furişat cu grijă spre ţărmul sudic al insulei, unde între noi şi impunătoarele coarne ale Emisferei Sudice a lui Rama nu aveau să mai fie clădiri.

Când am ajuns la ţărmul Oceanului Cilindric, un fascinant spectacol de lumini era deja în desfăşurare. Arcurile de lumină multicoloră ce zburau prin aer luminând giganticele piscuri ale Emisferei Sudice au continuat mai bine de o oră. Până şi Simone era fascinată de mănunchiurile prelungi de raze roşii, albastre şi galbene care jucau între piscuri, desenând curcubee în întuneric. Când spectacolul a încetat brusc, ne-am aprins lanternele şi am pornit spre adăpost.

După câteva minute de mers, conversaţia animată ne-a fost întreruptă de un ţipăt strident lung şi îndepărtat, sunetul inconfundabil al uneia dintre creaturile aviare care ne ajutaseră anul trecut pe Richard şi pe mine să fugim din New York. Ne-am oprit brusc şi am ascultat. Întrucât de când revenisem în New York pentru a-i avertiza pe ramani asupra proiectilelor nucleare, nici n-am văzut, nici n-am auzit vreun aviar, eu şi Richard am fost foarte emoţionaţi. Richard fusese de câteva ori la adăpostul lor, însă nu primise nici un răspuns la strigătele îndreptate în josul coridorului vertical. Chiar în urmă cu o lună, spusese că bănuia că aviarii plecaseră definitiv din New York – ţipătul din seara asta indica în mod clar că măcar unul dintre prietenii noştri se mai găsea încă prin preajmă.

După câteva secunde, înainte să apucăm să discutăm dacă era cazul ca unul dintre noi să meargă în direcţia ţipătului, am auzit alt zgomot, tot familiar, prea puternic ca să ne simţim în

largul nostru. Din fericire, periile târâtoare nu se aflau între noi şi adăpost. Am cuprins-o pe Simone cu ambele braţe şi am sprintat spre casă, cât pe ce, în graba mea, să mă izbesc de cel puţin două ori de clădiri, în beznă. Michael a sosit ultimul. Până atunci, eu terminasem de deschis atât copertina cât şi grilajul.

— Sunt mai mulţi, a spus Richard cu sufletul la gură, în timp ce zgomotul octopăianjenilor ne înconjura.

A îndreptat fasciculul lanternei spre aleea lungă ce ducea la est de adăpostul nostru şi am văzut două forme mari şi întunecate avansând spre noi.

În mod normal, mergem la culcare la două-trei ore după cină, dar în seara asta am făcut o excepţie. Spectacolul de lumină, ţipătul strident al aviarului şi întâlnirea cu octopăianjenii evitată în ultima clipă ne sporise adrenalina. Am discutat şi-am tot discutat. Richard avea convingerea că era pe cale să se întâmple ceva cu adevărat important. Ne-a reamintit că şi manevra lui Rama care născuse temeri pe Pământ fusese precedată de un spectacol de lumină în Emisfera Sudică. La vremea aceea, îşi amintea el, părerea unanimă a astronauţilor expediţiei Newton fusese că demonstraţia era menită a fi un anunţ sau poate un fel de alertă. Care era, oare, semnificaţia orbitoarei reprezentaţii din seara asta? se întreba el.

Pentru Michael, care nu fusese mult timp în Rama înainte de trecerea la mică distanţă de Pământ şi nici nu avusese contact direct cu aviarii sau cu octopăianjenii, evenimentele din seara asta aveau proporţii majore. Privirea aruncată în fugă creaturilor cu tentacule care veneau înspre noi pe alee îi oferise o estimare a groazei pe care eu şi Richard o simţiserăm anul trecut, când urcaserăm în fugă piroanele bizare şi scăpaserăm din adăpostul octopăianjenilor.

— Octopăianjenii sunt ramanii? a întrebat Michael. Dacă da, atunci de ce trebuie să fugim de ei? Tehnologia lor a depăşit-o atât de mult pe a noastră încât, efectiv, pot face cu noi orice doresc.

— Octopăianjenii sunt pasageri în acest vehicul, exact ca şi noi, a răspuns Richard repede. La fel şi aviarii. Octozii cred că s-ar putea ca noi să fim ramanii, dar nu sunt siguri. Aviarii reprezintă o enigmă. De bună seamă, ei nu pot fi o specie capabilă de călătorii spaţiale. În primul rând, cum au ajuns la bord? Să fie, oare, o parte din ecosistemul raman iniţial?

Instinctiv, am lipit-o pe Simone de trupul meu. Atât de multe întrebări! Atât de puţine răspunsuri! Prin minte mi-a trecut fulgerător imaginea sărmanului Takagishi, împăiat şi etalat în muzeul octopăianjenilor, şi m-am cutremurat.

— Dacă suntem pasageri, unde mergem? am întrebat.

Richard a oftat.

— Am făcut nişte calcule, iar rezultatele nu sunt prea încurajatoare. Deşi călătorim foarte repede în raport cu Soarele, viteza e minoră dacă ne referim la grupul nostru local de stele. Dacă traiectoria nu se schimbă, vom părăsi sistemul solar în direcţia stelei Barnard. Vom ajunge în sistemul Barnard peste câteva mii de ani.

Simone a început să plângă. Era târziu şi era foarte obosită. M-am scuzat şi m-am dus în camera lui Michael, să-i dau să mănânce, în timp ce bărbaţii supravegheau rezultatele senzorilor pe ecranul negru, ca să vadă dacă puteau să-şi dea seama ce se întâmpla. Simone a supt agitată, chiar făcându-mă să mă doară sânul o dată. Neliniştea ei era extrem de neobişnuită. De regulă, e un copil potolit.

— Simţi şi tu teama noastră, nu-i aşa? am întrebat-o.

Citisem că pruncii percep emoţiile adulţilor din jurul lor. Poate că-i adevărat.

Tot n-am putut să mă liniştesc, nici chiar după ce Simone a adormit mulţumită pe pătura ei, pe podea. Simţurile premonitorii mă avertizau că evenimentele din seara asta semnalau tranziţia la o fază nouă a vieţii noastre la bordul lui Rama. Calculele lui Richard conform cărora Rama ar fi putut să navigheze prin vidul interstelar preţ de mai bine de o mie de ani nu mă încurajaseră. Am încercat să mă imaginez trăindu-mi restul vieţii în actualele condiţii şi mintea mi s-a blocat. Cu siguranţă, pentru Simone avea să fie o existenţă plictisitoare. M-am pomenit rostind o rugăciune, către Dumnezeu, sau către ramani, sau către cine or fi fost cei care aveau puterea să modifice viitorul. Rugăciunea era foarte simplă. Mă rugam ca schimbările ce aveau să vină să îmbogăţească, cumva, viaţa viitoare a pruncului meu.

28 MAI 2201

În seara asta s-a auzit din nou un şuierat prelung, urmat de un spectacol de lumină în Emisfera Sudică a lui Rama. Nu m-am

dus să-l văd. Am rămas cu Simone în adăpost. Michael şi Richard nu s-au întâlnit cu nici unul dintre ceilalţi ocupanţi ai New York-ului. Richard a spus că spectacolul a durat cam tot atât cât primul, dar că reprezentaţiile, luate separat, erau considerabil diferite. Impresia lui Michael a fost că singura schimbare majoră era legată de culori. După părerea lui, culoarea predominantă din seara asta fusese albastru, pe când în urmă cu două zile fusese galben.

Richard este convins că ramanii sunt îndrăgostiţi de numărul trei şi că, de aceea, când se va însera, va mai fi un spectacol de lumină. Cum zilele şi nopţile în Rama sunt acum aproximativ egale, având câte douăzeci şi trei de ore fiecare – o perioadă de timp pe care Richard o numeşte echinocţiu raman, prezisă în mod corect de inteligentul meu soţ în almanahul pe care ni l-a distribuit lui Michael şi mie acum patru luni –, a treia reprezentaţie va începe în următoarele două zile pământene. Ne aşteptăm cu toţii ca la scurt timp după a treia demonstraţie să se întâmple ceva neobişnuit. Afară de cazul în care siguranţa lui Simone va fi incertă, în mod hotărât mă voi uita şi eu.

30 MAI 2201

Masivul nostru cămin cilindric este supus acum unei accelerări rapide, care a început de peste patru ore. Richard este atât de emoţionat încât abia se poate controla. E convins că dedesubtul Semicilindrului Sudic există un sistem de propulsie care funcţionează pe principii fizice care depăşesc până şi cele mai îndrăzneţe închipuiri ale savanţilor şi inginerilor umani. Se uită lung la datele senzorilor externi de pe ecranul negru, ţinând în mână multiubitul său calculator portabil şi, ocazional, introduce date bazate pe ceea ce vede pe monitor. Din când în când, rosteşte încet, pentru sine sau pentru noi, manevra despre care crede că este efectuată.

La vremea când Rama efectua corecţia de la mijlocul zborului pentru a realiza orbita de impact cu Pământul, eu zăceam inconştientă în fundul puţului, aşa că nu ştiu cât de tare s-a zdruncinat podeaua în decursul manevrelor anterioare. Richard spune că vibraţiile acelea au fost fleacuri pe lângă cele de acum. În momentul de faţă este dificil chiar şi să mergi. Podeaua saltă în sus şi în jos la fiecare frecvenţă înaltă, de parcă la doar câţiva metri de noi ar funcţiona un perforator. De când a

început accelerarea, o ţinem pe Simone în braţe. Nu putem s-o lăsăm pe podea sau în leagăn, pentru că vibraţia o sperie. Eu sunt singura care mă mişc cu ea şi sunt extrem de precaută. Am mare grijă să nu-mi pierd echilibrul şi să cad – Michael şi Richard au căzut deja de două ori –, fiindcă Simone s-ar putea răni grav, dacă aş cădea într-o poziţie necorespunzătoare.

Bruma noastră de mobilă ţopăie prin toată camera. Un scaun chiar a sărit pe coridor acum o jumătate de oră şi a luat-o spre scări. La început am pus mobila la locul ei cam din zece în zece minute, dar acum o ignorăm pur şi simplu – în afară de cazul când porneşte spre intrare şi poate să ajungă în hol.

În general a fost o perioadă incredibilă, începând cu al treilea şi ultim spectacol de lumină din sud. Richard a ieşit primul în noaptea aceea, singur, chiar înainte de lăsarea întunericului. După câteva minute, s-a întors grăbit şi surescitat şi l-a înhăţat pe Michael. După un timp, când s-au întors, Michael arăta de parcă văzuse o stafie.

— Octopăianjenii! a strigat Richard. Sunt adunaţi cu zecile la doi kilometri spre est.

— Nu ştiu cu adevărat câţi sunt, a spus Michael. I-am văzut cel mult zece secunde, înainte să se stângă luminile.

— M-am uitat mai mult la ei când am fost singur, continuă Richard. I-am văzut foarte clar cu binoclul. La început, erau doar câţiva, dar dintr-o dată au început să sosească în cârduri. Începusem să-i număr, când s-au organizat într-un fel de detaşament. În faţa formaţiei stătea un octod uriaş cu capul dungat în roşu şi albastru.

— Eu n-am văzut nici uriaşul roşu-albastru, nici vreo „formaţie”, preciză Michael, în timp ce eu îi priveam neîncrezător. Însă categoric am văzut mulţi cu capete închise la culoare şi tentacule negru-aurii. După părerea mea, se uitau spre sud, aşteptând să înceapă spectacolul de lumină.

— Am văzut şi aviarii, a adăugat Richard, apoi s-a întors către Michael. Cam câţi crezi că erau în stolul ăla din aer?

— Douăzeci şi cinci, poate treizeci. S-au aventurat sus, deasupra New York-ului, ţipând strident în timp ce se înălţau, apoi au zburat spre nord, peste Oceanul Cilindric. Cred că păsările au mai trecut prin asta. Cred că ele ştiu ce-o să se întâmple.

Am început s-o înfăşor pe Simone în pături. I-am explicat lui

Richard că nu aveam de gând să ratez ultimul spectacol de lumină. De asemenea, i-am reamintit că-mi jurase că octopăianjenii se aventurează să iasă doar noaptea.

— Asta-i o ocazie deosebită, mi-a răspuns sigur pe sine, tocmai când şuieratul a început să răsune.

Reprezentaţia din seara asta mi s-a părut mai spectaculoasă. Poate şi datorită speranţelor mele. Roşul a fost neîndoielnic culoarea nopţii. La un moment dat, un arc roşu intens a desenat un hexagon complet şi continuu care lega vârfurile celor şase coame mai mici. Dar oricât de spectaculoase ar fi fost luminile ramane, nu ele au fost atracţia serii. La vreo treizeci de minute de la începerea reprezentaţiei, Michael a strigat:

— Priviţi!

A arătat spre ţărm în direcţia în care el şi Richard văzuseră mai devreme octopăianjenii.

Mai multe sfere de lumină luaseră foc simultan pe cer deasupra îngheţatului Ocean Cilindric. Flăcările ajungeau până la cincizeci de metri de sol şi luminau o zonă de gheaţă de aproximativ un kilometru pătrat. În timpul minutului în care am putut vedea unele detalii, o masă mare şi neagră se mişca pe gheaţă, înspre sud. Richard mi-a întins binoclul lui tocmai când lumina flăcărilor pălea şi am reuşit să disting nişte creaturi în masa aceea. Un număr surprinzător de mare de octopăianjeni aveau modele colorate pe cap, însă majoritatea era cenuşiu închis ca mangalul, precum cel care ne-a urmărit până la adăpost. Atât tentaculele negre-aurii cât şi forma corpului lor confirmau faptul că erau din aceeaşi specie cu cea pe care o văzusem anul trecut căţărându-se pe piroane. Şi Richard avusese dreptate. Erau câteva zeci.

Când manevra a început, ne-am întors repede în adăpost. Era periculos să te afli afară în timpul vibraţiilor extreme. La răstimpuri, din zgârie-norii din jur se desprindeau bucăţi mici şi se zdrobeau de sol. De îndată ce micul seism s-a pornit, Simone a început să plângă.

După o coborâre dificilă în adăpost, Richard a început să verifice senzorii externi, Uitându-se în principal la poziţiile stelelor şi planetelor (Saturn este perfect identificabilă în unele sisteme de coordonate ale lui Rama), iar apoi a făcut calcule pe baza datelor observate. Eu şi Michael am ţinut-o cu rândul pe Simone – până la urmă ne-am aşezat în colţul camerei, unde

îmbinarea celor doi pereţi ne-a dat o oarecare senzaţie de stabilitate – şi am discutat despre ziua uimitoare.

Cam după o oră, Richard a anunţat rezultatele determinării preliminare a orbitei. Mai întâi ne-a oferit elementele orbitale, în raport cu Soarele, ale traiectoriei noastre hiperbolice de *dinaintea* începerii manevrei. Apoi ne-a prezentat în mod teatral noile elemente osculante (cum le-a numit) ale traiectoriei curente. Undeva într-un cotlon al minţii trebuie să fi stocat informaţiile ce definesc termenul de „element osculant" dar, din fericire, n-a fost nevoie să caut. Am înţeles din context că Richard folosea un mod prescurtat de a ne spune cât de mult se schimbase hiperbola noastră în primele trei ore ale manevrei. Totuşi mi-a scăpat implicaţia completă a schimbării de excentricitate a hiperbolei.

Michael şi-a amintit mai mult din mecanica celestă.

— Eşti sigur? a întrebat el aproape imediat.

— Rezultatele cantitative au marje măricele de eroare, a răspuns Richard, dar nu poate exista nici o îndoială privitor la natura calitativă a schimbării traiectoriei.

— Prin urmare, viteza cu care ieşim din sistemul solar *creşte*?

— Exact. Acceleraţia noastră este orientată practic exclusiv în direcţia creşterii vitezei în raport cu Soarele. Manevra a adăugat deja mulţi kilometri pe secundă la viteza noastră raportată la Soare.

— Măi să fie! a exclamat Michael. Uluitor!

Am înţeles esenţa spuselor lui Richard. Dacă mai avuseserăm vreo speranţă că s-ar fi putut să fim într-un voiaj în circuit care, ca prin minune, avea să ne readucă pe Pământ, speranţa aceea era acum spulberată. Rama urma să părăsească sistemul solar mult mai repede decât se aşteptase vreunul dintre noi. În timp ce Richard vorbea cu entuziasm despre tipul de sistem de propulsie care putea să-i imprime o asemenea schimbare de viteză acestei „matahale de navă spaţială", am alăptat-o pe Simone şi m-am pomenit gândindu-mă iar la viitorul ei. Aşadar, este clar că părăsim sistemul solar şi mergem altundeva, mi-am zis. Voi mai vedea eu vreodată altă planetă? Dar Simone? Fata mea, e posibil ca Rama să-ţi fie universul pentru întreaga viaţă.

Podeaua continuă să se zdruncine puternic, dar asta mă linişteşte. Richard spune că viteza noastră de ieşire continuă să crească rapid. Bun. Atâta timp cât mergem undeva unde n-am

mai fost, vreau să călătoresc într-acolo cât mai repede cu putinţă.

04

5 IUNIE 2201

M-am trezit la miezul nopţii, după ce am auzit un ciocănit insistent venind din direcţia coridorului vertical al adăpostului. Deşi gradul normal de zgomot provenind de la zgâlţâitul constant este substanţial, eu şi Richard am auzit clar, fără dificultate, ciocănitul. Ne-am asigurat că Simone dormea liniştită în leagănul nou, construit de Richard pentru a reduce vibraţiile, apoi ne-am îndreptat cu grijă spre coridorul vertical.

Ciocănitul devenea tot mai puternic pe măsură ce urcam scările către grilajul care ne apără de musafiri nedoriţi. Pe un palier, Richard s-a aplecat şi mi-a şoptit că „probabil că Macduff bate la poartă” şi că „faptele noastre rele” aveau să fie descoperite în curând. Eram prea încordată ca să râd. Când mai aveam câţiva metri până la grilaj, am văzut o umbră mare, mişcătoare, proiectată pe peretele din faţa noastră. Ne-am oprit s-o studiem. Atât eu cât şi Richard ne-am dat seama imediat că trapa din exteriorul adăpostului nostru era deschisă – sus, în Rama, era ziuă tot timpul – şi creatura ramană sau biotul care ciocănea crea umbra bizară de pe perete.

Instinctiv, l-am apucat pe Richard de mână.

— Ce naiba-i asta? am întrebat.

— Trebuie să fie ceva nou, a spus Richard foarte încet.

I-am zis că umbra semăna cu o sondă de petrol de modă veche care urca şi cobora. El a rânjit cu nervozitate şi m-a aprobat.

După ce am aşteptat preţ de cinci minute şi nici n-am văzut, nici n-am auzit vreo schimbare în ciocănitul ritmic, Richard mi-a spus că avea să urce până la grilaj, unde să vadă ceva mai mult decât o simplă umbră. Fireşte, asta însemna că necunoscutul care bătea la uşa noastră avea să-l vadă la rândul său pe Richard, presupunând că avea ochi sau ceva echivalent. În clipa aceea, din nu ştiu ce motiv, mi-am amintit de Takagishi şi m-a trecut un val de teamă. L-am sărutat pe Richard şi l-am rugat să nu-şi asume nici un risc.

Când a ajuns la ultimul palier, chiar deasupra locului în care

aşteptam eu, corpul îi era parţial în lumină şi ascundea privirii umbra mişcătoare. Ciocănitul a încetat brusc.

— E într-adevăr un biot, a strigat Richard. Seamănă cu o călugăriţă care se roagă şi are un braţ suplimentar în mijlocul feţei. Iar acum *deschide* grilajul, a adăugat el şi a sărit imediat de pe palier.

O secundă mai târziu era lângă mine. M-a apucat de mână şi am coborât în fugă. Nu ne-am oprit decât când am ajuns la nivelul la care locuiam, câteva paliere mai jos.

Auzeam mişcare deasupra noastră.

— În spatele primei călugăriţe mai era una şi cel puţin un biot buldozer, a spus Richard gâfâind. Îndată ce m-au văzut, au început să dea la o parte grilajul... Se pare că ciocăneau ca să ne prevină de prezenţa lor.

— Dar ce vor? am întrebat retoric. (Zgomotul de deasupra noastră continua să crească.) Sună de parcă ar fi o armată.

După câteva secunde, i-am auzit coborând pe scări.

— Trebuie să ne pregătim să fugim, a spus înnebunit Richard. Ia-o pe Simone, iar eu am să-l trezesc pe Michael.

Am pornit pe coridor către zona în care locuiam. Michael se trezise deja din cauza zgomotului, iar Simone se foia şi ea. Ne-am bulucit toţi în camera principală, ne-am aşezat vizavi de ecranul negru, pe podeaua care se zgâlţâia, şi i-am aşteptat pe invadatori. Richard pregătise pe tastatură o solicitare către ramani care, prin introducerea a două comenzi suplimentare, avea să determine ridicarea ecranului negru exact aşa cum făcea când binefăcătorii noştri nevăzuţi erau pe cale să ne livreze un produs de dimensiuni mari.

— Dacă suntem atacaţi, ne vom încerca norocul în tunelurile din spatele ecranului.

A trecut o jumătate de oră. După zgomotul puternic din direcţia scărilor, ne-am dat seama că intruşii se aflau deja pe nivelul nostru, dar nici unul nu intrase încă în culoarul ce ducea spre zona de locuit. După alte cincisprezece minute, curiozitatea l-a biruit pe soţul meu.

— Mă duc să văd care-i situaţia, a spus el, lăsându-l pe Michael cu mine şi cu Simone.

S-a întors în mai puţin de cinci minute.

— Sunt cincisprezece, poate douăzeci, ne-a zis încruntându-se nedumerit. Trei tipuri de călugăriţe, plus două tipuri diferite de

bioţi buldozer. Par să construiască ceva în partea cealaltă a adăpostului.

Simone adormise din nou. Am pus-o în leagăn, apoi i-am urmat pe bărbaţi în direcţia zgomotului. Când am ajuns în zona circulară, unde scările urcă spre deschizătura către New York, am dat peste o activitate trepidantă, ca de furnicar. Era imposibil de urmărit tot ce se făcea în partea opusă a încăperii. Călugăriţele păreau că-i supraveghează pe bioţii buldozer, în timp ce aceştia lărgeau un coridor orizontal în cealaltă parte a zonei circulare.

— Are cineva vreo idee despre ceea ce fac? a întrebat Michael în şoaptă.

— Nici cea mai vagă, a răspuns Richard.

Au trecut aproape douăzeci şi patru de ore şi tot nu-i clar ce anume construiesc bioţii. Richard crede că extinderea coridorului este menită să adăpostească un tip de amenajare nouă. A mai sugerat că, în mod aproape sigur, activitatea are o legătură cu noi întrucât, la urma urmelor, se desfăşoară în adăpostul nostru.

Bioţii muncesc fără să se oprească pentru odihnă, mâncare sau somn. Probabil urmează un plan general sau o procedură comunicată în amănunţime, căci nici unul nu pare să aibă nelămuriri. Activitatea lor neîncetată este un spectacol uluitor. În ceea ce-i priveşte, bioţii nu ne-au dat nici măcar o dată de înţeles că ştiu că-i privim.

Acum o oră, Richard, Michael şi cu mine am discutat pe scurt despre frustrarea pe care o simţim din cauză că nu ştim ce se petrece în jurul nostru. La un moment dat, Richard a zâmbit.

— De fapt, nu diferă prea mult de situaţia de pe Pământ, a comentat misterios.

Când Michael şi cu mine l-am presat să ne explice ce voia să spună, a dat din mână, într-un gest de renunţare.

— Chiar şi acasă, cunoştinţele noastre sunt sever limitate, a răspuns abstract. Căutarea adevărului este întotdeauna o experienţă frustrantă.

8 IUNIE 2201

Pentru mine este de neconceput că bioţii au putut termina lucrarea atât de repede. Acum două ore, ultimul dintre ei,

călugăriţa supraveghetor care, la începutul după-amiezii de azi, ne făcuse semn să inspectăm noua încăpere (folosind pentru asta „mâna” din mijlocul „feţei”), a luat-o în sfârşit pe scări în sus şi a dispărut. Richard spune că rămăsese în adăpostul nostru până se asigurase că am înţeles totul.

Singurul obiect din încăperea nouă este un rezervor dreptunghiular, îngust, care în mod evident a fost proiectat pentru noi. Are laturi metalice, lucioase, şi este înalt de trei metri. În ambele capete se află scări ce suie de la podea la buza lui. La doar câţiva centimetri sub buză, o pasarelă robustă înconjoară perimetrul rezervorului.

În interiorul structurii dreptunghiulare se află patru hamacuri prinse de pereţi. Fiecare dintre aceste creaţii fascinante a fost menită unui anumit membru al familiei noastre. Hamacurile pentru Michael şi Richard se află în capetele rezervorului; eu şi Simone avem paturile în mijloc, hamacul ei mititel Fiind chiar lângă al meu.

Bineînţeles că Richard a examinat deja în detaliu întregul aranjament. Întrucât rezervorul are capac iar hamacurile sunt amplasate între o jumătate de metru şi un metru sub buză, a tras concluzia că rezervorul se închide şi apoi, probabil, este umplut cu un lichid. Dar de ce a fost construit? Urmează oare să fim supuşi unui set de experienţe? Richard e sigur că suntem pe cale de-a fi testaţi în vreun fel, însă Michael spune că folosirea noastră pe post de cobai este „incompatibilă cu personalitatea ramană” pe care am remarcat-o până acum. Comentariul lui m-a făcut să râd. Incurabilul lui optimism religios s-a extins acum şi asupra ramanilor. Asemeni doctorului Pangloss al lui Voltaire, Michael a fost mereu de părere că noi trăim în cel mai bun dintre toate universurile posibile.

Călugăriţa supraveghetor a mai zăbovit prin preajmă, în majoritatea timpului urmărindu-ne de pe pasarela rezervorului, până când ne-a văzut pe fiecare culcat în hamacul său. Richard a remarcat că, deşi hamacurile fuseseră poziţionate la adâncimi diferite în lungul pereţilor, fiecare ne vom „afunda” cam până la acelaşi nivel, când le vom ocupa. Azi după-amiază, în timp ce îmi „testam” hamacul, legănarea lui mi-a reamintit atât de teama cât şi de exaltarea pe care le-am simţit în timpul fantasticei călătorii în reţeaua de hamuri peste Oceanul Cilindric. Când am închis ochii, mi-a fost uşor să mă revăd chiar

deasupra apei, suspendată sub cei trei aviari mari care mă purtau spre libertate.

În lungul peretelui adăpostului, sub rezervor, privind din zona în care locuim, există mai multe ţevi groase conectate direct la rezervor. Bănuim că scopul lor este să transporte fluidul necunoscut care va umple interiorul. Presupun că vom afla destul de repede.

Aşadar, ce facem în continuare? Toţi suntem de acord că trebuie să aşteptăm, pur şi simplu. Fără îndoială că până la urmă vom petrece un timp în rezervorul ăsta. Însă probabil că ni se va spune când trebuie s-o facem.

10 IUNIE 2201

Richard a avut dreptate. Fusese sigur că şuieratul intermitent, de joasă frecvenţă, de ieri dimineaţă anunţa trecerea la altă etapă a misiunii. A sugerat chiar că poate era cazul să mergem la noul rezervor şi să fim pregătiţi să ne ocupăm hamacurile. Michael şi cu mine l-am contrazis, susţinând că nu existau nici pe departe suficiente informaţii ca să tragă o astfel de concluzie.

Trebuia să fi urmat sfatul lui Richard. Am ignorat cu desăvârşire şuieratul şi ne-am continuat programul normal (dacă sintagma poate fi folosită pentru existenţa noastră în interiorul acestei nave spaţiale de origine extraterestră). Peste trei ore, călugăriţa supraveghetor a apărut brusc în pragul camerei noastre principale şi m-a speriat de mi-a stat inima. A făcut semn cu degetele ei ciudate înspre coridor şi ne-a dat limpede de înţeles că trebuia să ne mişcăm rapid.

Simone dormea încă şi n-a fost deloc mulţumită când am trezit-o. Îi era foame, dar călugăriţa biot nu mi-a dat timp s-o hrănesc. Aşa că Simone plângea cât o ţineau puterile, în timp ce traversam în grup adăpostul îndreptându-ne către rezervor.

Pe pasarela care înconjoară buza rezervorului ne aştepta altă călugăriţă, care ţinea în mâinile ciudate căştile noastre transparente. Probabil că era un inspector, pentru că nu ne-a lăsat să coborâm la hamacuri până nu s-a asigurat că ne pusesem căştile corect. Materialul de plastic sau sticla care formează vizorul căştii este remarcabil; vedem perfect prin el. Şi partea inferioară a căştilor este nemaipomenită. Este făcută dintr-un material similar cauciucului, adeziv, foarte etanş pe

piele, care formează o izolaţie perfectă, impermeabilă.

Ne întinseserăm doar de treizeci de secunde în hamacuri, când o presiune puternică ne-a apăsat atât de puternic de împletitura lor, încât am coborât până la jumătatea rezervorului gol. O clipă mai târziu, nişte fire subţirele (care păreau să iasă din materialul hamacurilor) ne-au înfăşurat corpurile, lăsându-ne libere doar braţele şi gâtul. M-am uitat spre Simone să văd dacă plânge; feţişoara ei era destinsă într-un zâmbet larg.

Rezervorul începuse deja să se umple cu un fluid verde-deschis, care ne-a înconjurat în mai puţin de un minut. Densitatea lui era foarte apropiată de a noastră, căci pluteam pe jumătate la suprafaţă, până când partea superioară a rezervorului s-a închis şi fluidul a ocupat tot volumul. Deşi mi se părea puţin probabil să fim în vreun pericol real, mi s-a făcut frică atunci când capacul a glisat deasupra capetelor noastre. În fiecare din noi există puţină claustrofobie.

În tot acest timp accelerarea puternică a continuat. Din fericire, în rezervor nu era complet întuneric. Capacul era presărat cu luminiţe. O puteam vedea pe Simone lângă mine – corpul i se legăna ca o geamandură – şi, la distanţă, puteam să-l văd chiar şi pe Richard.

Am stat în rezervor ceva mai mult de două ore. Richard era extrem de emoţionat când am terminat. Ne-a spus că era sigur că tocmai trecuserăm un „test” de rezistenţă la forţe „excesive”.

— Ramanii nu se mulţumesc cu acceleraţiile prăpădite pe care le-am cunoscut până acum, ne-a informat el exuberant, ci vor să mărească viteza cu adevărat. Pentru asta, nava spaţială trebuie supusă la forţe gravitaţionale mari, de durată. Rezervorul ăsta a fost proiectat ca sistem de amortizare, astfel încât construcţia noastră biologică să se poată adapta la mediul neobişnuit.

Şi-a petrecut toată ziua făcând calcule, iar acum câteva ore ne-a arătat reconstituirea preliminară a „evenimentului accelerării” de ieri.

— Uitaţi-vă! a strigat el, abia putând să se abţină. În timpul scurtei perioade de două ore, am avut o schimbare de viteză echivalentă cu *şaptezeci* kilometri pe secundă. Este absolut colosal pentru o navă spaţială de mărimea lui Rama! Am

accelerat tot timpul cu aproape *10g*[1]. Nava asta are un stil de a goni dat dracului!

După ce s-a terminat testul din rezervor, am introdus în noi toţi, inclusiv în Simone, un set nou de sonde biometrice. N-am văzut nici o reacţie neobişnuită, cel puţin nimic care să declanşeze un semnal de alarmă, însă recunosc că tot mă mai îngrijorează puţin modul în care vor reacţiona corpurile noastre la stres. Acum câteva minute, Richard m-a mustrat.

— Ramanii se uită şi ei, în mod sigur, a spus indicând că, după părerea lui, biometria era de prisos. Pariez că-şi culeg propriile date prin intermediul acelor fire.

05

19 IUNIE 2201

Vocabularul meu e sărac pentru a descrie ce am trăit în ultimele zile. Cuvântul „uimitor”, de exemplu, e departe de adevăratul sens care să redea cât de ieşite din comun au fost orele lungi petrecute în rezervor. Singurele experienţe din viaţa mea care s-ar apropia cât de cât de cele petrecute acum au fost ambele induse de ingerarea de substanţe chimice catalitice, prima dată în timpul ceremoniei Poro din Coasta de Fildeş, când aveam şapte ani, şi apoi, mai recent, după ce am băut fiola lui Omeh pe fundul puţului din Rama. Însă respectivele călătorii sau viziuni au fost incidente izolate şi comparativ scurte ca durată. Recentele episoade din rezervor au durat ore întregi.

Înainte de a mă lansa într-o descriere a lumii din mintea mea, ar trebui mai întâi să fac un rezumat al evenimentelor „reale” din săptămâna care a trecut, astfel încât episoadele iluzorii să poată fi plasate în context. Viaţa noastră cotidiană se desfăşoară acum după un şablon care se repetă. Rama îşi continuă manevra, dar în două moduri distincte: „regulat”, când podeaua se zgâlţâie şi totul se mişcă, dar se poate duce o viaţă cvasinormală, şi „suprapropulsie”, când Rama. Accelerează cu o viteză feroce pe care Richard o estimează ca depăşind 11*g.*

Când nava e în suprapropulsie, toţi patru trebuie să fim în rezervor. Perioadele de suprapropulsie durează opt ore la fiecare douăzeci şi şapte de ore, în cicluri repetate de câte şase minute. Este limpede că se doreşte ca noi să dormim în etapele

---

[1] Acceleraţia gravitaţională (9,81 m/s^2) (n. trad.).

de suprapropulsie. După primele douăzeci de minute ale fiecărei etape, luminiţele de deasupra noastră din rezervorul închis se stâng şi zăcem în beznă totală, până cu cinci minute înainte de sfârşitul perioadei de opt ore.

Conform spuselor lui Richard, această schimbare rapidă de viteză ne accelerează distanţarea de Soare. Dacă actuala manevră rămâne constantă atât ca magnitudine cât şi ca direcţie, şi continuă o lună, vom călători cu jumătate din viteza luminii în raport cu sistemul nostru solar.

— Încotro mergem? a întrebat Michael ieri.

— E încă prea devreme de spus, a răspuns Richard. Tot ce ştiu e că avem o viteză fantastică.

Temperatura şi densitatea fluidului din rezervor au fost atent modificate pe parcursul fiecărei perioade, ajungând acum să fie exact egale cu ale noastre. Ca urmare, când zac acolo, în întuneric, nu simt absolut nimic în afara unei forţe îndreptată în jos, abia perceptibilă. Mintea îmi spune că mă aflu într-un rezervor de accelerare, înconjurată de un fel de lichid amortizor care îmi apără corpul de forţa puternică, dar absenţa senzaţiei mă face până la urmă să-mi pierd complet perceperea corpului. Atunci încep halucinaţiile. Este aproape ca şi cum, pentru a continua să funcţionez aşa cum trebuie, creierul meu are nevoie de alimentare senzorială normală. Dacă în creier nu ajung sunete, imagini, gusturi, mirosuri şi nici dureri, atunci activitatea lui devine haotică.

Acum două zile am încercat să discut acest fenomen cu Richard, dar s-a uitat la mine de parcă eram nebună. El nu a avut halucinaţii. Îşi petrece tot timpul în „zona crepusculară” (cum numeşte perioada fără activitate senzorială dinaintea somnului profund) făcând calcule matematice, aducând în minte o varietate de hărţi ale Pământului, sau retrăindu-şi cele mai remarcabile episoade sexuale. Chiar şi în absenţa aportului senzorial, este absolut stăpân pe creierul lui. De asta suntem atât de diferiţi. Mintea mea vrea să-şi găsească o direcţie proprie atunci când nu e folosită la corvezi, precum procesarea miliardelor de date furnizate de celelalte celule din corp.

Halucinaţiile încep de regulă cu o pată mică de culoare roşie sau verde care apare în bezna din jur. Pe măsură ce pata se măreşte, i se alătură alte culori, adesea galben, albastru şi purpuriu. Fiecare culoare ia rapid propria-i formă neregulată şi

se răspândeşte pe ecranul imaginaţiei mele. Ceea ce văd devine un caleidoscop de culori luminoase. Mişcarea de pe ecran se accelerează, până când sutele de dungi şi pete fuzionează într-o explozie dezlănţuită.

În mijlocul acestei orgii cromatice, se formează întotdeauna o imagine coerentă. La început nu-mi dau seama exact ce este, căci silueta sau siluetele sunt foarte mici, de parcă ar fi foarte departe. Pe măsură ce imaginea se apropie, ele îşi schimbă de mai multe ori culoarea, sporind atât conotaţia fantastică a viziunii, cât şi senzaţia mea de frică. În peste jumătate din cazuri, imaginea, care până la urmă se risipeşte, o reprezintă pe mama, sau un animal, de exemplu un ghepard sau o leoaică, pe care îl recunosc intuitiv ca fiind mama deghizată. Atâta timp cât doar mă uit şi nu fac nici o încercare volitivă de a interacţiona cu mama, ea rămâne un personaj din imaginea în schimbare. Dacă încerc însă s-o contactez în vreun fel, mama, sau animalul care o reprezintă, dispare imediat, lăsându-mă cu un copleşitor sentiment de abandonare.

În timpul uneia dintre recentele mele halucinaţii, valurile de culoare s-au spart în motive geometrice, iar acestea, la rândul lor, s-au transformat în siluete omeneşti care mărşăluiau în şir indian de-a lungul câmpului meu vizual. Procesiunea era condusă de Omeh într-o robă verde aprins. Cele două siluete de la capătul şirului erau femei, eroinele adolescenţei mele, Ioana d’Arc şi Aliénor de Aquitania. Când le-am auzit prima dată glasurile, procesiunea s-a destrămat şi scena s-a schimbat instantaneu. M-am văzut dintr-o dată într-o barcă mică ce plutea în ceaţa timpurie a dimineţii pe micul heleşteu cu raţe de lângă vila noastră de la Beauvois. M-am cutremurat de frică şi am început să plâng nestăpânit. Ioana şi Aliénor au apărut din ceaţă să mă asigure că tata *nu* avea să se însoare cu Helena, ducesa englezoaică cu care plecase în Turcia, în vacanţă.

În altă noapte, uvertura de culori a fost urmată de o bizară reprezentaţie teatrală, undeva în Japonia. Piesa halucinantă avea doar două personaje, ambele purtând măşti expresive, strălucitoare. Un bărbat purta costum occidental şi cravată, recita poezie şi avea nişte ochi nemaipomenit de limpezi şi de deschişi, care se puteau vedea prin masca lui prietenoasă. Celălalt semăna cu un războinic samurai din secolul al XVII-lea. Masca lui era o perpetuă căutătură rea. A început să ne

ameninţe atât pe mine, cât şi pe colegul lui modern. La sfârşitul acestei halucinaţii, am ţipat, căci cei doi s-au întâlnit în mijlocul scenei şi s-au contopit într-un singur personaj.

Unele dintre cele mai puternice halucinaţii au durat doar câteva secunde. În a doua sau a treia noapte, prinţul Henry gol-puşcă, devorat de dorinţă, cu corpul purpuriu vibrant, a apărut preţ de două-trei secunde în mijlocul altei viziuni, în care eu călăream un octopăianjen verde.

În timpul perioadei de somn de ieri, ore întregi n-a existat nici o culoare. Apoi, în timp ce deveneam conştientă că-mi era incredibil de foame, a apărut un uriaş pepene-mană roz. Când am încercat să-l mănânc, pepenelui i-au crescut picioare şi a şters-o repede, dispărând în culorile nedefinite.

Să însemne, oare, toate astea ceva? Pot eu învăţa ceva despre mine sau despre viaţa mea din aceste manifestări aparent haotice ale minţii nedirecţionate?

Controversa cu privire la semnificaţia viselor a izbucnit acum mai bine de trei secole şi încă nu s-a rezolvat. Mie mi se pare că halucinaţiile mele sunt chiar mai inspirate de realitate decât visele normale. Într-un sens, sunt rude îndepărtate cu cele două călătorii psihedelice pe care le-am făcut mai înainte în viaţă, şi orice încercare de a le interpreta logic ar fi absurdă. Totuşi, din nu ştiu ce motiv, continuu să cred că efuziunile sălbatice şi aparent fără legătură ale minţii mele conţin unele adevăruri fundamentale. Şi asta, poate, deoarece creierul omenesc nu poate opera într-o manieră pur aleatorie – sunt convinsă de asta.

22 IULIE 2201

Ieri podeaua a încetat, în sfârşit, să se mai zdruncine. Richard prezisese asta. Acum două zile, când nu ne-am mai întors în rezervor la ora obişnuită, el a presupus, în mod corect, că manevra era pe sfârşite.

Aşadar intrăm într-o altă fază a incredibilei noastre odiseei. Soţul meu ne informează că în clipa de faţă călătorim cu o viteză mai mare de jumătate din cea a luminii. Asta înseamnă că la fiecare două *secunde* acoperim o distanţă aproximativ egală cu cea dintre Pământ şi Lună. Ne îndreptăm, mai mult sau mai puţin, în direcţia lui Sirius, cea mai strălucitoare stea de pe cerul nopţii planetei noastre natale. Dacă nu vor mai exista

manevre, peste doisprezece ani vom fi în vecinătatea lui Sirius.

Mă simt uşurată că viaţa noastră se poate întoarce la un anume echilibru local. Simone pare să fi suportat fără dificultate lungile perioade petrecute în rezervor, însă nu-mi vine să cred că o asemenea experienţă nu va lăsa nici o urmă asupra unui copilaş. Pentru ea e important să ne restabilim un program zilnic.

În momentele în care sunt singură, mă gândesc adesea la halucinaţiile vii din primele zece zile petrecute în rezervor. Trebuie să recunosc că n-am fost încântată când, în cele din urmă, am suportat mai multe „zone crepusculare” de privare senzorială totală fără ca modelele colorate, sălbatice şi imaginile incoerente să-mi inunde mintea. Pe atunci începusem să-mi fac griji cu privire la sănătatea mea mintală şi, o spun cu toată sinceritatea, eram deja mai mult decât „copleşită”. Cu toate că halucinaţiile au încetat brusc, amintirea forţei acelor viziuni mă făcea să fiu prudentă de fiecare dată când, în ultimele săptămâni, se stingeau luminile din plafonul rezervorului.

După acele prime zece zile, am mai avut doar o viziune – şi, de fapt, s-ar putea să fi fost doar un vis plin de viaţă în timpul unei perioade normale de somn. În ciuda faptului că imaginea respectivă n-a fost tot atât de precisă precum cele dinainte, am reţinut toate detaliile datorită asemănării ei cu una dintre secvenţele halucinante pe care le-am trăit când mă aflam, anul trecut, în fundul puţului.

În acest ultim vis, sau viziune, mă aflam cu tata la un concert în aer liber într-un loc necunoscut. Pe scenă era un singur bătrân cu chip oriental, care cânta la un instrument ciudat cu coarde. Spre deosebire de viziunea din fundul puţului, eu şi tata nu ne-am transformat în păsărele şi n-am plecat în zbor spre Chinon, în Franţa. De data aceasta, corpul tatei a dispărut complet, rămânându-i doar ochii. În câteva secunde, au mai apărut cinci perechi de ochi, formând un hexagon în aer, deasupra mea. Am recunoscut imediat ochii lui Omeh, şi pe-ai mamei, dar celelalte trei perechi îmi erau necunoscute. Ochii din vârfurile hexagonului mă priveau lung, fără să clipească, de parcă încercau să-mi comunice ceva. Chiar înainte ca muzica să înceteze, am auzit un singur sunet, distinct. Mai multe glasuri au rostit simultan cuvântul” *Pericol*”.

Care era originea halucinaţiilor mele şi de ce, dintre noi trei, numai eu aveam parte de ele? Richard şi Michael au suferit de asemenea privaţiuni senzoriale şi amândoi au recunoscut că „înaintea ochilor” le-au plutit nişte modele bizare, dar la nici unul imaginile nu au fost vreodată coerente. Dacă, după cum am presupus noi, ramanii ne-au injectat substanţe chimice, folosind firele subţiri ce se încolăceau în jurul nostru, pentru ca să ne ajute să dormim în împrejurările nefamiliare, de ce am fost singura care am reacţionat prin astfel de viziuni fantastice?

Richard şi Michael cred că răspunsul ar fi simplu: eu sunt o „persoană labilă la droguri, cu o imaginaţie hiperactivă”. În ceea ce îi priveşte, asta-i toată explicaţia. Nu aprofundează subiectul şi, cu toate că sunt politicoşi când eu ridic semnele corecte de întrebare legate de „călătoriile” mele, nici măcar nu mai par interesaţi. Aş fi putut să mă aştept la vreun gen de răspuns din partea lui Richard, dar de la Michael categoric nu.

În realitate, până şi previzibilul nostru general O’Toole n-a fost în întregime el însuşi de când am început etapele din rezervor. Era limpede că-l preocupau alte probleme. Abia azi dimineaţă am obţinut o mică licărire a ceea ce se petrece în mintea lui.

După ce l-am sâcâit mai multe minute cu întrebări prieteneşti, în cele din urmă a spus încet:

— Fără s-o recunosc în mod conştient, la fiecare nou salt al ştiinţei l-am redefinit şi reîngrădit pe Dumnezeu. Reuşisem să integrez în catolicismul meu conceptul de ramani, dar prin asta n-am făcut decât să lărgesc puţin definiţia limitată pe care o dau Lui. Acum, când mă aflu la bordul unei nave spaţiale automate, călătorind cu viteze ce ţin de teoria relativităţii, înţeleg că trebuie să-L descătuşez total pe Dumnezeu. Abia atunci poate fi El fiinţa supremă dintre toate particulele şi procesele din Univers.

Dezideratul vieţii *mele* în viitorul apropiat se află la cealaltă extremă. Richard şi Michael se concentrează asupra unor idei profunde, Richard în domeniul ştiinţei şi tehnicii, Michael în lumea spiritului. Cu toate că savurez întru totul ideile stimulatoare emise de amândoi în căutările lor separate a adevărului, cineva trebuie să acorde atenţie sarcinilor traiului zilnic. La urma urmelor, toţi trei avem responsabilitatea pregătirii pentru viaţa de adult a singurului membru al generaţiei viitoare. S-ar putea ca sarcina de a fi principalul

părinte să-mi revină întotdeauna mie.

Este o responsabilitate pe care mi-o asum cu bucurie. Când Simone îmi zâmbeşte radios în timpul unei pauze de supt, nu mai meditez la halucinaţiile mele, nu mai contează atât de mult dacă există sau nu Dumnezeu, şi faptul că ramanii au pus la punct o metodă de folosire a apei drept combustibil nuclear nu mai are o însemnătate covârşitoare. În clipa aceea, singurul lucru important este că sunt mama lui Simone.

31 IULIE 2201

În Rama a venit fără doar şi poate primăvara. Dezgheţul a început de îndată ce manevra s-a încheiat. La momentul respectiv, temperatura la suprafaţă atinsese douăzeci şi cinci de grade sub zero şi începuserăm să ne facem griji privitor la cât de mult putea să scadă înainte ca sistemul de termoreglare din adăpost să fie solicitat până la limită. De atunci, temperatura a crescut constant cu aproape un grad pe zi şi, în ritmul ăsta, peste alte două săptămâni vom trece pragul de îngheţ.

Acum suntem în afara sistemului solar, în vidul aproape perfect care umple imensele goluri dintre stelele învecinate. Soarele nostru continuă să fie obiectul dominant de pe cer, dar nici una dintre planete nu e vizibilă. De două-trei ori pe săptămână, Richard cercetează datele telescopice în căutarea vreunui semn al cometelor din norul Oort, dar până acum n-a văzut nimic.

De unde provine căldura care încălzeşte interiorul vehiculului nostru? Inginerul nostru şef, chipeşul astronaut Richard Wakefield, a avut o explicaţie rapidă când Michael i-a pus ieri întrebarea asta.

— Acelaşi sistem nuclear care a asigurat uriaşa schimbare de viteză probabil că acum generează căldura. Presupun că Rama are două regimuri operaţionale diferite. Când se află în vecinătatea unei surse de căldură, de tipul unei stele, îşi închide toate sistemele primare, inclusiv propulsia şi controlul termic.

Atât eu cât şi Michael l-am felicitat pentru explicaţia extrem de plauzibilă.

— Rămân totuşi multe întrebări, am spus eu. *De ce*, de exemplu, are două sisteme tehnologice separate? Şi de ce-l închide pe cel primar?

— Aici nu pot decât să fac speculaţii, a răspuns Richard cu

surâsul lui obişnuit. Poate că sistemul primar necesită reparaţii periodice, care pot fi realizate numai când există o sursă externă de căldură şi energie. Ai văzut cum diverşii bioţi întreţin suprafaţa lui Rama. Poate că mai există un grup de bioţi care se ocupă cu întreţinerea sistemelor primare.

— Eu am altă idee, a, intervenit Michael. Crezi că suntem meniţi să ne aflăm la bordul acestei nave spaţiale?

— Ce vrei să spui? a întrebat Richard, încruntându-se nedumerit.

— Crezi că-i o întâmplare faptul că ne aflăm aici? Sau, date fiind toate probabilităţile şi natura speciei noastre, s-a dorit ca unii membri ai rasei umane să se afle în Rama în acest moment?

Mi-a plăcut raţionamentul lui Michael. Cu toate că el însuşi nu înţelegea încă pe deplin esenţa vorbelor sale, sugera că poate ramanii nu erau tocmai genii în ştiinţele exacte şi în tehnologie. Poate că ştiau câte ceva şi despre psihologia universală. Richard nu pricepea. L-am întrebat pe Michael:

— Insinuezi că ramanii şi-au folosit *deliberat* sistemele secundare în vecinătatea Pământului, sperând, astfel, să ne ademenească într-un rendez-vous?

— Asta-i caraghios! a protestat imediat Richard.

— Gândeşte-te puţin, a zis Michael. Care ar fi fost probabilitatea unui contact, dacă ramanii ar fi năvălit în sistemul nostru cu o fracţiune importantă din viteza luminii, ar fi înconjurat Soarele şi apoi şi-ar fi văzut mai departe de drum? Absolut zero. Şi, după cum tu însuţi ai arătat, s-ar putea ca în această navă să mai existe şi alţi „străini”, dacă ne putem numi aşa. Mă îndoiesc că multe specii au capacitatea…

În timpul pauzei survenite în conversaţie, le-am amintit bărbaţilor că în curând Oceanul Cilindric avea să se topească dinspre fund şi că imediat după aceea aveau să se producă uragane şi valuri mareice. Mai târziu, am căzut cu toţii de acord că trebuie să recuperăm velierul din baza Beta.

Bărbaţilor le-a luat ceva mai mult de douăsprezece ore să facă drumul dus-întors pe gheaţă. Când s-au întors, se făcuse deja noapte. Când au ajuns în adăpost, Simone, care este de pe acum deplin conştientă de tot ce o înconjoară, a întins braţele spre Michael.

— Văd că cineva se bucură că m-am întors, a spus el în

glumă.

— Atâta vreme cât este vorba doar de Simone, a rostit Richard care părea ciudat de încordat şi distant.

Aseară, ciudata lui indispoziţie a continuat.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? l-am întrebat când am rămas singuri pe salteaua noastră.

Nu mi-a răspuns imediat, aşa că l-am sărutat pe obraz şi am aşteptat.

— E vorba de Michael, a răspuns într-un târziu. Azi, în timp ce căram velierul pe gheaţă, mi-am dat seama că-i îndrăgostit de tine. Eşti mama perfectă, soţia perfectă, prietena perfectă. Ba chiar a recunoscut că mă invidiază.

L-am mângâiat câteva secunde, încercând să-mi dau seama cum să reacţionez.

— Cred că dai prea multă importanţă unor afirmaţii nevinovate, iubitule. Michael n-a făcut decât să-şi exprime afecţiunea sinceră. Şi eu ţin foarte mult la el…

— Ştiu, asta mă deranjează, m-a întrerupt cu bruscheţe. Majoritatea timpului, când eşti ocupată, el are grijă de Simone, amândoi vorbiţi ore întregi în timp ce eu lucrez la proiectele mele…

S-a oprit şi s-a uitat lung la mine cu o privire ciudată, distantă, care m-a speriat. Nu era acelaşi Richard Wakefield pe care îl cunoşteam îndeaproape de peste un an. Un fior rece mi-a străbătut corpul, apoi ochii i s-au îmblânzit şi s-a întins să mă sărute.

După ce am făcut dragoste şi el a adormit, Simone a început să se foiască şi m-am hotărât să-i dau să sugă. În timp ce o alăptam, m-am gândit la perioada ce trecuse de când Michael ne găsise la baza telescaunelor. N-am găsit nimic care să-i fi putut provoca lui Richard chiar şi o fărâmă de gelozie. Cu toate că amorul nostru fizic rămăsese regulat şi pe deplin satisfăcător, trebuie să recunosc că nu fusese prea plin de fantezie de la naşterea lui Simone.

Privirea înnebunită pe care o văzusem în ochii lui a continuat să mă obsedeze chiar şi după ce Simone a terminat de supt. Mi-am promis că, în săptămânile următoare, am să găsesc mai mult timp să fiu singură cu Richard.

20 IUNIE 2202

Azi am avut confirmarea că, într-adevăr, sunt iarăşi însărcinată. Michael a fost încântat, Richard surprinzător de indiferent. Când am stat de vorbă cu el în particular, a recunoscut că avea sentimente confuze, din cauză că Simone a ajuns, în sfârşit, în faza în care nu mai avea nevoie de atenţie constantă. I-am reamintit că, în urmă cu două luni, când discutaserăm despre posibilitatea de a mai avea un copil, îşi dăduse cu entuziasm consimţământul. S-a justificat, spunându-mi că nerăbdarea de a fi tatăl unui al doilea copil îi fusese puternic influenţată de „emoţia evidentă” manifestată de mine la momentul respectiv.

Pruncul ar trebui să sosească la mijlocul lui martie. Până atunci vom fi terminat camera copiilor şi vom avea suficient spaţiu de locuit pentru întreaga familie. Îmi pare rău că Richard nu-i foarte încântat să fie din nou tată, însă mă bucur că Simone va avea un tovarăş de joacă.

15 MARTIE 2203

Catharine Colin Wakefield (noi îi vom spune Katie) s-a născut pe 13 martie la ora 6:16. A fost o naştere uşoară, doar patru ore de la prima contracţie puternică până la naşterea propriu-zisă. N-au existat dureri semnificative. Am născut stând pe vine şi am fost într-o formă atât de bună încât am tăiat eu însămi cordonul ombilical.

Katie deja plânge foarte mult. Atât Geneviève cât şi Simone au fost bebeluşi destul de cuminţi, însă Katie va fi în mod evident o gălăgioasă. Richard e încântat că am vrut să-i dau numele mamei lui. Sperasem ca, de data asta, să-l intereseze mai mult rolul de tată, dar deocamdată e prea ocupat să lucreze la baza lui de date „perfectă” (ea va cataloga şi ne va asigura un acces uşor la toate informaţiile), ca să-i acorde multă atenţie lui Katie.

A treia mea fiică a cântărit la naştere cu puţin sub patru kilograme şi a avut lungimea de cincizeci şi patru centimetri. Aproape sigur Simone n-a fost atât de grea când s-a născut, dar la vremea aceea nu aveam un cântar precis. Pielea lui Katie este foarte deschisă la culoare, aproape albă de fapt, şi are

părul mult mai deschis decât pletele negre ale surorii ei. Ochii îi sunt surprinzător de albaştri. Ştiu că nu-i neobişnuit ca bebeluşii să aibă ochi albaştri şi că adesea culoarea lor se închide considerabil în primul an. Dar nu m-am aşteptat niciodată ca un copil de-al meu să aibă ochi albaştri, fie şi numai o clipă.

18 MAI 2203

Mi-e greu să cred că deja Katie are mai mult de două luni. E un copil atât de solicitant! Până acum ar fi trebuit să fiu în stare s-o învăţ să nu mă mai tragă de sfârcuri, dar nu pot s-o dezbăr de acest obicei. E dificil mai ales când mai e cineva de faţă în timp ce o alăptez. Dacă întorc, măcar, capul să vorbesc cu Michael ori cu Richard, sau, mai ales, dacă încerc să răspund la una dintre întrebările lui Simone, Katie mă smuceşte zdravăn de sfârc.

În ultimul timp, Richard a fost extrem de capricios. Uneori este cel obişnuit, strălucitor şi spiritual, făcându-ne pe Michael şi pe mine s-o ţinem tot într-un râs cu zeflemeaua lui erudită, totuşi, starea de spirit i se poate schimba într-o clipită. O singură observaţie, aparent inofensivă, făcută de unul dintre noi îl poate arunca în braţele deprimării sau chiar ale mâniei.

Bănuiesc că adevărata lui problemă este plictiseala. A terminat proiectul bazei de date şi încă n-a început altă activitate majoră. Formidabilul calculator pe care l-a construit anul trecut conţine subsecvenţe care fac interacţiunea noastră cu ecranul negru să fie aproape o rutină. Richard ar putea adăuga o variaţie la zilele lui, jucând un rol mai activ în educaţia şi dezvoltarea lui Simone, dar bănuiesc că nu-i tocmai stilul lui. Nu pare fascinat, ca Michael şi ca mine, de complexele modele de creştere ce izvorăsc din Simone.

Când am rămas însărcinată cu Katie, eram foarte îngrijorată de aparenta lipsă de interes faţă de copii a lui Richard. M-am hotărât să atac problema direct, rugându-l să mă ajute să instalez un minilaborator care să ne permită să analizăm o parte din genomul lui Katie dintr-o mostră din lichidul meu amniotic. Proiectul implica o chimie complexă, un grad de interacţiune cu ramanii mai profund decât tot ce încercaserăm până atunci şi crearea şi calibrarea unor instrumente medicale sofisticate.

Lui Richard i-a plăcut la nebunie sarcina. Şi mie la fel, pentru că-mi amintea de zilele din facultatea de medicină.

Am lucrat împreună douăsprezece, uneori chiar paisprezece ore pe zi (lăsându-l pe Michael să aibă grijă de Simone – ei doi în mod sigur ţin unul la altul), până am terminat. Deseori discutam despre munca noastră până noaptea târziu, chiar şi în timp ce făceam dragoste.

Totuşi, când a venit ziua în care am terminat analiza genomului viitorului nostru copil, am descoperit, spre marea mea uimire, că Richard era mai emoţionat de faptul că echipamentul şi analiza întruneau toate prescripţiile tehnice impuse de noi decât că se afla în posesia caracteristicilor celei de-a doua fiice a noastre. Eram uluită. Când i-am spus că pruncul era fată, că nu avea sindromul Down sau Whittingham şi că nici una dintre tendinţele apriorice de cancer nu se situau în afara limitelor admise, a reacţionat prozaic. Însă când am lăudat viteza şi acurateţea cu care sistemul realizase totul, Richard nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Ce individ aparte este soţul meu! Se simte mult mai bine în lumea matematicii şi a tehnicii decât alături de alţi oameni.

Şi Michael i-a remarcat nelinişteа recentă. L-a încurajat să mai creeze nişte jucării pentru Simone, aidoma minunatelor păpuşi pe care le-a făcut când mă aflam în ultimele luni de sarcină cu Katie. Păpuşile acelea continuă să fie jucăriile preferate ale lui Simone. Se rotesc şi chiar răspund la o duzină de comenzi verbale. Într-o seară, când Richard era într-una dintre dispoziţiile lui exuberante, l-a programat pe MB să interacţioneze cu păpuşile. Simone aproape că dăduse în isterie de atâta râs după ce Marele Bard (Michael insistă să-i spună pe numele complet robotului lui Richard care recită Shakespeare) a înghesuit într-un colţ trei păpuşi, apoi s-a lansat într-un recital de sonete de dragoste.

În ultimele două săptămâni, nici măcar MB nu l-a înveselit pe Richard. Nu doarme bine, lucru neobişnuit la el, şi n-a arătat pasiune pentru nimic. Până şi viaţa noastră sexuală regulată şi variată a fost suspendată, aşa că probabil că Richard se luptă într-adevăr cu demonii lui interiori. Acum trei zile a plecat dimineaţa devreme (în Rama era imediat după ivirea zorilor – când ceasul nostru de pe Pământ, din adăpost, şi ceasul raman de afară coincid ca oră) şi a rămas sus în New York mai bine de zece ore. Când l-am întrebat ce a făcut, mi-a răspuns că a stat pe zid şi s-a uitat la Oceanul Cilindric. Apoi a schimbat subiectul.

Atât Michael cât şi Richard au convingerea că acum suntem singuri pe insulă. De curând, Richard a intrat de două ori în adăpostul aviar, de ambele dăţi stând pe partea coridorului vertical, departe de paznicul rezervorului. O dată chiar a coborât până la al doilea pasaj orizontal, de unde am sărit eu, dar n-a văzut nici un semn de viaţă. Adăpostul octopăianjenilor are acum o pereche de grilaje complicate între acoperământ şi primul palier. Richard a monitorizat electronic din nou regiunea din jurul adăpostului; deşi recunoaşte că pot exista unele ambiguităţi în datele înregistrate, susţine că-şi poate da seama chiar şi numai din inspecţia vizuală că grilajele n-au mai fost deschise de mult.

Bărbaţii au asamblat velierul în urmă cu două săptămâni, apoi l-au verificat preţ de două ore pe Oceanul Cilindric. Simone şi cu mine le-am făcut semn cu mâna de pe ţărm. De teamă ca bioţii ramani să nu definească velierul ca fiind „gunoi” (cum se pare că au făcut cu cealaltă barcă – niciodată n-am înţeles ce s-a întâmplat cu ea; la câteva zile după ce scăpasem din ploaia de proiectile nucleare, ne-am întors unde o lăsaserăm, dar n-am mai găsit-o), Richard şi Michael l-au dezasamblat din nou şi l-au adus în adăpost pentru siguranţă.

Richard a spus de mai multe ori că i-ar plăcea să navigheze pe ocean, spre sud şi să caute un loc unde pot fi escaladaţi cei cinci sute de metri de stâncă. Informaţiile noastre despre Semicilindrul Sudic al lui Rama sunt foarte limitate. Cu excepţia câtorva zile când am fost la vânătoare de bioţi cu echipa iniţială de astronauţi ai misiunii Newton, cunoştinţele despre regiunea aceea se limitează la mozaicurile brute asamblate în timp real din imaginile iniţiale luate de Newton. În mod sigur ar fi fascinant şi incitant să explorăm sudul – poate am reuşi să aflăm unde au plecat toţi octopăianjenii. Dar, în conjunctura actuală, nu ne permitem să ne asumăm vreun risc. Familia noastră depinde în mod vital de cei trei adulţi – pierderea oricăruia dintre noi ar fi devastatoare.

Am credinţa că Michael O’Toole este mulţumit de viaţa pe care o ducem în Rama, mai ales de când avem acces la mai multe informaţii graţie calculatorului mare al lui Richard. Acum avem acces la toate datele enciclopedice care fuseseră stocate la bordul navei militare Newton. Actualul „obiect de studiu” al lui Michael (aşa îşi numeşte el petrecerea timpului liber) este

istoria artei. Conversaţia lui din ultima lună s-a referit aproape numai la familia Medici şi papii catolici ai Renaşterii, alături de Michelangelo, Rafael şi alţi mari pictori ai perioadei. Acum e ocupat cu secolul XIX, o epocă din istoria artei pe care eu o găsesc mai interesantă. Recent, am avut multe discuţii pe tema” evoluţiei” impresioniste, însă Michael nu-i de acord cu mine că Impresionismul a fost pur şi simplu un produs secundar, natural, al inventării aparatului de fotografiat.

Michael petrece ore întregi cu Simone. E răbdător, tandru şi grijuliu. I-a urmărit cu atenţie dezvoltarea şi i-a înregistrat principalele repere de creştere în notebook-ul său electronic. Actualmente, Simone recunoaşte douăzeci şi una dintre cele douăzeci şi şase de litere (îl confundă pe C cu S şi pe Y cu V, şi, din nu ştiu ce motiv, nu-l poate învăţa pe K) şi, într-o zi bună, poate să numere până la douăzeci. De asemenea, identifică în mod corect, după desen aviarul, octopăianjenul şi cele patru tipuri predominante de bioţi. Ştie şi numele celor doisprezece apostoli, fapt care nu-l bucură pe Richard. Am avut deja o „întrunire la nivel înalt” pe tema educaţiei spirituale a fiicelor noastre, soldată cu un dezacord politicos.

M-am omis pe mine. Sunt fericită în majoritatea timpului, deşi în unele zile neliniştea lui Richard, plânsul lui Katie, sau pur şi simplu absurditatea ciudatei noastre vieţi în nava spaţială extraterestră, ori toate laolaltă, mă copleşesc. Întotdeauna sunt ocupată. Plănuiesc majoritatea activităţilor familiei, hotărăsc ce şi când mâncăm, şi organizez ziua copiilor, inclusiv somnul lor de după-amiază. Nu încetez să întreb unde mergem, dar nu mă frustrează faptul că nu ştiu răspunsul.

Activitatea mea intelectuală este mai limitată decât aş fi ales, dacă era să fiu lăsată de capul meu, dar îmi spun că n-au intrat zilele-n sac. Richard, Michael şi cu mine ne angajăm deseori în conversaţii însufleţite, aşa că ut mod sigur nu duc lipsă de stimulare. Însă nici unul dintre ei nu-i prea interesat de anumite domenii intelectuale care au făcut parte întotdeauna din viaţa mea. Talentul la limbi şi lingvistică a fost pentru mine o sursă de mândrie considerabilă încă din primele zile de şcoală. Acum câteva săptămâni am avut un vis cumplit în care uitasem să scriu sau să vorbesc în altă limbă în afară de engleză. După aceea, timp de două săptămâni am petrecut două ore pe zi, revăzându-mi franceza mult iubită şi studiind italiana şi

japoneza.

Luna trecută, într-o după-amiază, Richard a proiectat pe ecranul negru o imagine din exteriorul lui Rama, obţinută prin telescop, în care apăreau soarele nostru şi alte mii de stele. Soarele era cel mai luminos dintre astre, însă insignifiant Richard ne-a reamintit că deja suntem la douăsprezece mii de miliarde de kilometri distanţă de planeta noastră natală.

În aceeaşi seară, ne-am uitat la „Regina Aliénor”, unul dintre cele aproximativ treizeci de filme stocate iniţial la bordul lui Newton pentru destinderea echipajului. Filmul se baza în mod aproximativ pe romanele de succes ale tatălui meu despre Aliénor de Aquitania şi fusese filmat în multe locuri pe care le vizitasem cu tata în adolescenţă. Scenele finale prezentau anii dinaintea morţii lui Aliénor şi se petreceau în Abaţia de Fontevrault.

Îmi amintesc că aveam paisprezece ani şi stăteam în picioare lângă tata în abaţie, vizavi de efigia sculptată a lui Aliénor, iar mâinile îmi tremurau de emoţie în timp ce le strângeam pe ale lui. „Ai fost o mare femeie”, i-am spus eu spiritului reginei care dominase istoria secolului al XII-lea a Franţei şi Angliei, „şi eşti pentru mine un exemplu demn de urmat. Nu te voi dezamăgi.”

În noaptea aceea, după ce Richard a adormit, iar Katie era temporar liniştită, m-am gândit din nou la ziua care tocmai trecuse şi sufletul mi s-a umplut de o tristeţe adâncă, un sentiment de pierdere pe care nu-l puteam defini cu claritate. Alăturarea Soarelui, care se tot îndepărta, cu imaginea mea de adolescentă făcând promisiuni îndrăzneţe unei regine care murise de aproape 1000 de ani, îmi reamintea că tot ceea cunoscusem înainte de Rama nu mai exista pentru noi. Noile mele fiice nu vor vedea niciodată vreunul dintre lucrurile care au însemnat atât de mult pentru mine şi Geneviève. Nu vor cunoaşte niciodată mirosul gazonului proaspăt tuns primăvara, frumuseţea radioasă a florilor, cântecul păsărelelor sau splendoarea lunii pline, răsărind din ocean. Nu vor cunoaşte deloc planeta Pământ sau pe vreunul dintre locuitorii ei, în afara acestui mic şi pestriţ echipaj pe care-l vor numi familia lor, o reprezentare sărăcăcioasă a vieţii debordante de pe o planetă binecuvântată.

În noaptea aceea, am plâns mult, în tăcere, ştiind, chiar şi în timp ce plângeam, că dimineaţa aveam să afişez din nou

expresia mea optimistă. La urma urmelor, se putea şi mai rău. Avem lucrurile de primă necesitate: mâncare, apă, adăpost, haine, o stare de sănătate bună, companie şi, bineînţeles, dragoste. Dragostea este cel mai important ingredient pentru fericirea oricărui om, indiferent că se află pe Pământ sau în Rama. Dacă Simone şi Katie vor învăţa doar despre iubirea pe care am lăsat-o în urma noastră, va fi suficient.

07

1 APRILIE 2204

Ziua de azi a fost neobişnuită în toate privinţele. În primul rând, de îndată ce s-au trezit toţi, am anunţat că urma să dedicăm ziua memoriei lui Aliénor de Aquitania, care a murit, dacă istoricii nu se înşală, iar noi am urmărit corect calendarul, exact acum 1000 de ani. Spre încântarea mea, familia a sprijinit ideea şi atât Richard cât şi Michael s-au oferit să mă ajute la festivitate. Michael, care a trecut de la studiul istoriei artei la cel al gătitului, a propus să prepare în onoarea reginei o gustare specială, medievală. Richard a şters-o cu MB, şoptindu-mi că micul robot avea să se întoarcă Henri Plantagenet.

Pusesem la punct o scurtă lecţie de istorie pentru Simone, în care îi făceam cunoştinţă cu Aliénor şi lumea secolului al XII-lea. A fost neobişnuit de atentă. Până şi Katie, care niciodată nu stă liniştită mai mult de cinci minute, a fost cooperantă şi nu ne-a întrerupt. În cea mai mare parte a dimineţii s-a jucat liniştită cu jucărioarele ei. La sfârşitul lecţiei, Simone m-a întrebat de ce a murit Aliénor. Când i-am spus că de bătrâneţe, fiica mea de trei ani m-a întrebat dacă regina „plecase în rai”.

— Unde ai auzit ideea asta? am întrebat-o.

— La unchiul Michael, mi-a răspuns. El mi-a spus că oamenii buni merg în rai când mor, iar oamenii răi merg în iad.

După o pauză în care am reflectat, am spus:

— Unii oameni cred că există rai, alţii cred în ceea ce se numeşte reîncarnare, în care oamenii trăiesc din nou în altă persoană sau chiar animal. De asemenea, unii cred că existenţa noastră este un miracol finit, cu un început şi un sfârşit care se termină cu moartea fiecărui individ în parte.

Am zâmbit şi i-am ciufulit părul.

— Dar tu ce crezi, mămico? m-a întrebat ea.

Am simţit ceva foarte asemănător panicii. Am tras de timp, făcând câteva comentarii, în timp ce încercam să-mi găsesc cuvintele. Din fericire, am fost salvată.

— Respectele mele, tânără domniţă.

Micul robot MB, îmbrăcat în ceea ce trebuia să treacă drept veşmânt de călărie, intră în cameră şi o informă pe Simone că el era Henric Plantagenet, regele Angliei şi soţul lui Aliénor. Zâmbetul lui Simone îi lumina faţa. Katie ridică privirea şi surâse cu toată faţa.

— Regina şi cu mine am clădit un mare imperiu, spuse robotul făcând un gest larg cu mânuţele lui, care până la urmă a inclus toată Anglia, Scoţia, Irlanda, Ţara Galilor şi jumătate din Franţa actuală.

MB recită cu plăcere un discurs, amuzându-le pe Simone şi pe Katie, cu gesturile şi clipitul lui din ochi. Apoi băgă mâna în buzunar şi scoase un cuţitaş şi o furculiţă miniaturale, afirmând că el le prezentase „barbarilor de englezi” conceptul ustensilelor de mâncat.

— Dar de ce ai băgat-o în închisoare pe regina Aliénor? întrebă Simone după ce robotul a terminat.

Am zâmbit. Fusese cu adevărat atentă la lecţia de istorie. Capul robotului pivotă în direcţia lui Richard, care ridică un deget, indicând o scurtă pauză, şi ieşi repede pe coridor. În mai puţin de un minut, MB, alias Henric al II-lea, se întoarse şi păşi spre Simone.

— M-am îndrăgostit de altă femeie, spuse el, iar regina Aliénor s-a mâniat. Ca să se răzbune, i-a asmuţit pe fiii mei împotriva mea…

Richard şi cu mine tocmai începusem o discuţie în contradictoriu în legătură cu *adevăratele* motive pentru care Henric o întemniţase pe Aliénor (de multe ori, am descoperit că fiecare învăţase o versiune diferită a istoriei anglo-franceze), când am auzit un ţipăt îndepărtat, dar inconfundabil. În câteva clipe, toţi cinci am fost la suprafaţă. Ţipătul strident s-a repetat.

Ne-am uitat la cerul de deasupra. Un aviar solitar zbura într-un cerc larg la câteva sute de metri peste vârfurile zgârie-norilor. Am alergat spre metereze, lângă Oceanul Cilindric, pentru a putea vedea mai bine. Marea creatură a survolat perimetrul insulei o dată, de două, de trei ori şi la sfârşitul fiecărei bucle, a emis un singur ţipăt prelung. Richard şi-a

fluturat mâinile şi a strigat tot timpul cât a durat zborul, dar n-a existat nici un indiciu că a fost observat.

După vreo oră, copiii au început să dea semne de plictiseală. Am căzut de acord ca Michael să-i ducă în adăpost, iar eu şi Richard să rămânem afară atâta vreme cât exista vreo posibilitate de contact. Pasărea şi-a continuat zborul în acelaşi mod.

— Crezi că aviarul caută ceva? l-am întrebat pe Richard.

— Nu ştiu, a răspuns şi a strigat din nou şi a fluturat braţele când aviarul a ajuns în punctul cel mai apropiat al ocolului său.

De data asta, pasărea şi-a schimbat ruta, descriind arcuri de cerc largi şi graţioase în coborârea-i spiralată. Pe măsură ce se apropia, i-am văzut atât pântecele de catifea cenuşie, cât şi cele două inele vişiniu-aprins din jurul gâtului.

— E prietenul nostru, i-am şoptit lui Richard, amintindu-mi de conducătorul aviarilor care acceptase să ne transporte peste Oceanul Cilindric în urmă cu patru ani.

Nu era însă creatura sănătoasă şi robustă care zburase în mijlocul formaţiei când evadaserăm din New York, ci o pasăre vlăguită, numai piele şi os, cu catifeaua murdară şi zburlită.

— E bolnav, a observat Richard, când a coborât la vreo douăzeci de metri de noi.

Aviarul a rostit moale ceva nedesluşit şi şi-a rotit cu nervozitate capul în jur, parcă aşteptând pe cineva. Richard a făcut un pas şi creatura şi-a ridicat aripile, a bătut din ele şi s-a retras câţiva metri.

— Avem ceva de mâncare care, din punct de vedere chimic, să se apropie cel mai mult de pepenele-mană? m-a întrebat Richard încet.

Am clătinat din cap.

— Nu avem nimic în afară de puiul de aseară… ia stai, avem punciul ăla verde care le place copiilor. Seamănă cu lichidul din mijlocul pepenelui-mană.

Richard a plecat înainte să-mi fi terminat fraza. În timpul celor zece minute care au trecut până s-a întors, eu şi aviarul ne-am privit în tăcere. Am încercat să mă concentrez asupra unor gânduri prieteneşti, sperând că ochii aveau să-mi comunice cumva bunele mele intenţii. O dată chiar am văzut expresia aviarului schimbându-se, dar, fireşte, habar n-aveam ce însemna expresia aceea sau cea anterioară.

Richard s-a întors, aducând unul dintre castroanele noastre negre, plin cu punci verde. A aşezat castronul în faţa noastră şi a arătat cu degetul spre el, apoi ne-am retras şase-şapte metri. Aviarul s-a apropiat cu paşi mici, ezitanţi, oprindu-se în cele din urmă chiar în faţa castronului. Şi-a cufundat ciocul în lichid, a sorbit puţin, apoi şi-a dat capul pe spate, ca să înghită. Se pare că punciul i-a plăcut, căci lichidul a dispărut în mai puţin de un minut. După ce a terminat, a făcut doi paşi înapoi, şi-a întins la maxim aripile şi a efectuat o rotaţie completă.

— Acum noi ar trebui să spunem „cu plăcere”, am zis eu întinzând mâna spre Richard.

Am executat şi noi o rotaţie, cum făcuserăm cu patru ani mai înainte când spuseserăm „la revedere” şi „mulţumesc”, iar când am terminat ne-am înclinat uşor în direcţia aviarului.

Atât lui Richard cât şi mie ni s-a părut că a zâmbit, dar mai târziu am fost gata să recunoaştem că s-ar fi putut să fie o închipuire. Aviarul de catifea cenuşie şi-a întins aripile, s-a ridicat şi a zburat peste capetele noastre.

— Unde crezi că se duce? l-am întrebat pe Richard.

— Să moară, mi-a răspuns moale. A aruncat o ultimă privire prin lumea pe care a cunoscut-o.

6 IANUARIE 2205

Azi este aniversarea mea. Am împlinit patruzeci şi unu de ani. Azi noapte am avut încă unul dintre visele pline de realism. Se făcea că eram foarte bătrână; părul îmi era complet cărunt, iar faţa foarte zbârcită. Locuiam într-un castel – undeva în apropierea Loarei, nu departe de Beauvois – cu două fiice adulte (nici una dintre ele nu semăna, în vis, cu Simone, Katie sau Geneviève) şi trei nepoţi. Băieţii erau adolescenţi, sănătoşi din punct de vedere fizic, dar fiecare avea ceva în neregulă. Toţi erau mărginiţi mintal, poate chiar retardaţi. Ţin minte că încercam să le explic câte molecule de hemoglobină duce oxigenul de la aparatul pulmonar la ţesuturi. Nici unul nu era în stare să înţeleagă ce spuneam.

M-am trezit din vis deprimată. Era miezul nopţii şi toţi ceilalţi dormeau. Cum fac adesea, am pornit pe coridor spre camera copiilor, ca să mă asigur că fetele erau învelite cu păturile lor uşoare. Simone abia dacă se clinteşte noaptea, dar Katie se zvârcoleşte şi-şi aruncă pătura de pe ea. Am învelit-o, apoi m-

am aşezat într-un scaun.

Ce mă deranjează? m-am întrebat. De ce am atât de multe vise cu copii şi nepoţi? Săptămâna trecută, într-o zi, m-am referit în glumă la posibilitatea de a avea un al treilea copil, iar Richard, care traversează din nou o perioadă de posomoreală prelungită, a fost cât pe-aici să paralizeze de spaimă. Cred că regretă că l-am convins s-o avem pe Katie.

Am abandonat imediat subiectul, nevrând să-i provoc încă una dintre tiradele nihiliste.

În această conjunctură, chiar aş vrea încă un copil? Are cât de cât vreo logică, dat fiind situaţia în care ne găsim? Lăsând pe moment la o parte orice motiv personal care m-ar putea face să doresc să nasc al treilea copil, există un puternic argument biologic pentru continuarea reproducerii. După toate probabilităţile, nu vom mai avea niciodată contact cu alţi membri ai speciei umane. Dacă suntem ultimii din spiţa noastră, ar fi înţelept să acordăm atenţie unuia dintre principiile fundamentale ale evoluţiei: maxima variaţie genetică determină cele mai mari probabilităţi de supravieţuire într-un mediu nesigur.

Noaptea trecută, după ce m-am trezit din vis, mintea mea a dus scenariul şi mai departe. Să presupunem, mi-am zis, că Rama nu merge într-adevăr nicăieri şi că ne vom petrece restul vieţii în condiţiile actuale. Apoi, după toate probabilităţile, Simone şi Katie ne vor supravieţui nouă, cei trei adulţi. Ce se va întâmpla în continuare? în afară de cazul în care am pune cumva la păstrare nişte spermă, fie de la Michael, fie de la Richard (şi atât problema biologică, cât şi cea sociologică ar fi formidabil de dificilă), fetele mele nu vor avea posibilitatea reproducerii. Ele personal ar putea ajunge în Paradis, Nirvana sau în nu ştiu ce altă lume, dar până la urmă vor pieri, iar genele pe care le poartă vor muri o dată cu ele.

Dar să presupunem că aş naşte un fiu. Atunci cele două fete vor avea un tovarăş de sex masculin de vârsta lor şi problema generaţiilor succesive va fi mult uşurată.

În acest punct al cugetărilor mele, mi-a venit o idee cu adevărat nebunească. Unul dintre principalele mele domenii de specializare în perioada studiilor medicale a fost genetica, în special defectele ereditare. Mi-am amintit de studiile de caz ale familiilor regale din Europa între secolele XV şi XVIII şi de

numeroşii indivizi „inferiori” născuţi din endogamie excesivă. Un fiu conceput de mine şi Richard ar avea aceleaşi componente genetice ca Simone şi Katie. Copiii acelui fiu cu oricare dintre fete, nepoţii noştri, ar fi în pericolul foarte mare de a se naşte cu defecte. Pe de altă parte, un fiu conceput de mine şi *Michael* ar împărţi doar o jumătate dintre genele lui cu fetele şi, dacă memoria nu mă înşală, pentru copilul lui cu Simone sau Katie riscul defectelor ar fi mult redus.

Am respins imediat acest gând imoral, totuşi el n-a dispărut. Mai târziu, când ar fi trebuit să dorm, mintea mi-a revenit la acelaşi subiect. Dacă rămâneam însărcinată cu Richard şi aveam a treia fată? Atunci întregul proces trebuia repetat. Deja am patruzeci şi unu de ani. Câţi ani până se va instala menopauza, chiar dacă o întârzii pe cale chimică? Pe baza celor două experienţe anterioare, nu există nici o dovadă că Richard putea să conceapă un băiat. Am putea crea un laborator care să permită separarea spermei masculine din lichidul lui seminal, dar asta ar fi însemnat un efort fantastic din partea noastră şi luni de interacţiune amănunţită cu ramanii. Şi tot ar mai fi rămas problema conservării spermei şi a transmiterii ei la ovare.

M-am gândit la diversele tehnici cunoscute de modificare a procesului de selectare a sexului pe cale naturală (dieta bărbatului, tipul şi frecvenţa actului sexual, sincronizarea în raport cu ovulaţia etc.) şi am ajuns la concluzia că, probabil, Richard şi cu mine am avea o şansă bună să concepem un băiat în mod natural, dacă am fi foarte atenţi. Însă în fundul minţii mele stăruia gândul că şansele ar fi şi mai mari, dacă tatăl ar fi Michael. La urma urmelor, el avusese doi fii (din trei copii) ca urmare a unui comportament nebazat pe calcule. Oricât de mult aş fi putut îmbunătăţi probabilităţile cu Richard, aceleaşi tehnici în cazul lui Michael ar fi garantat practic un fiu.

Înainte de a adormi, m-am gândit pe scurt la inaplicabilitatea întregii idei. Trebuia inventată o metodă absolut sigură de însămânţare artificială (pe care mi s-ar fi cerut s-o supraveghez, deşi eram eu însăşi subiectul). Puteam face noi asta, în situaţia actuală, şi să *garantăm* atât sexul, cât şi sănătatea embrionului? Până şi spitalele de pe Pământ, care dispun de toate resursele, nu au întotdeauna succes. Cealaltă alternativă era să fac sex cu Michael. Deşi gândul nu mi-a displăcut, semnificaţiile sociologice mi s-au părut atât de mari încât am abandonat cu totul ideea.

(Şase ore mai târziu). În seara asta, bărbaţii mi-au făcut o surpriză: o cină specială. Michael devine un adevărat bucătar. Mâncarea avea gust de „muşchi Wellington”, conform reclamei, deşi semăna mai degrabă cu piureul de spanac. Richard şi Michael au mai servit şi un lichid roşu, etichetat ca vin. N-a fost rău, aşa că l-am băut, descoperind, spre marea mea uimire, că avea în el ceva alcool şi chiar m-am ameţit un pic.

De fapt, la sfârşitul cinei toţi trei eram abţiguiţi! Fetele, mai ales Simone, erau nedumerite de comportamentul nostru. În timpul desertului (plăcintă de cocos), Michael mi-a spus că 41 este „un număr foarte special”. Apoi mi-a explicat că era cel mai mare număr prim care începe un şir pătratic lung de alte numere prime. Când l-am întrebat ce este un şir pătratic, a râs şi a spus că nu ştie. Totuşi a scris şirul celor patruzeci de elemente despre care vorbea: 41, 43, 47, 53, 61, 71, 83, 97, 113… încheind cu numărul 1601. M-a asigurat că toate cele patruzeci de numere din şir erau numere prime.

— De aceea, mi-a făcut cu ochiul, 41 trebuie să fie un număr magic.

În timp ce râdeam, geniul nostru de serviciu Richard s-a uitat la numere şi, după nu mai mult de un minut de joacă pe calculator, ne-a explicat lui Michael şi mie de ce şirul se numea pătratic.

— Diferenţele dintre numerele consecutive sunt constante, a zis el arătându-ne printr-un exemplu ce voia să spună. Prin urmare, întreaga succesiune de numere poate fi generată de o simplă expresie pătratică. Să luăm $f_{(N)}=N^2–N+41$, unde N este orice număr întreg de la 0 la 40. Această funcţie va genera întregul şir. Şi mai bine, să luăm $f_{(N)}=N^2–81N+1681$, unde N este un număr întreg între 1 şi 80. Această funcţie de gradul D începe la coada şirului de numere, $f_{(l)}=1601$, şi continuă succesiunea mai întâi în ordine descrescătoare. Ea se inversează la $f_{(40)=}f_{(41)=}41$, şi apoi generează din nou întregul şir de numere în ordine crescătoare.

Richard a zâmbit. Eu şi Michael ne-am uitat la el cu respect şi admiraţie.

13 MARTIE 2205

Azi Katie a împlinit doi ani şi toată lumea a fost bine dispusă,

mai ales Richard. Chiar o place pe fetiţa lui, cu toate că ea îl manipulează într-un mod revoltător. De ziua ei a dus-o până la adăpostul octopăianjenilor şi au zornăit împreună grilajele. Atât Michael cât şi eu ne-am exprimat dezaprobarea, însă Richard a râs şi i-a făcut cu ochiul lui Katie.

La prânz, Simone a cântat la pian o piesă scurtă pe care a învăţat-o de la Michael, iar Richard ne-a servit la somonul fiert un vin absolut formidabil – Chardonnay Raman, l-a numit el. În Rama, somonul fiert arată ca ouăle jumări de pe Pământ, ceea ce este un pic derutant, dar continuăm să respectăm convenţia de a eticheta mâncarea conform conţinutului ei nutritiv.

Simt că plutesc de fericire, deşi trebuie să recunosc că sunt uşor neliniştită în legătură cu apropiata mea discuţie cu Richard. În prezent, el e în toane bune, în principiu pentru că lucrează de zor nu doar la unul, ci la două proiecte importante. Nu numai că prepară amestecuri lichide ale căror gust şi conţinut de alcool rivalizează cu vinurile fine de pe Pământ, dar creează şi un nou set de roboţi de douăzeci de centimetri inspiraţi din piesele lui Samuel Beckett, laureatul Nobel din secolul XX. De mai mulţi ani, Michael şi cu mine îl tot îndemnăm pe Richard să reîncarneze trupa Shakespeare, dar l-a oprit mereu amintirea prietenilor pe care i-a pierdut. Dar un dramaturg nou – asta-i altă problemă. Deja a terminat patru personaje din *Endgame.* În seara asta, copiii au râs copios când bătrâneii „Nagg” şi „Neil” au ieşit din micile lor cutii de gunoi, strigând: „Terciul! Adu-mi terciul!”

Sunt hotărâtă să-i prezint lui Richard ideea mea de a avea un copil cu Michael. El va aprecia, sunt sigură, logica şi înţelepciunea sugestiei, deşi nu mă aştept să fie nemaipomenit de entuziasmat. Fireşte că încă nu i-am vorbit lui Michael despre ideea mea. El ştie totuşi că am în minte ceva serios, pentru că l-am întrebat dacă vrea să aibă grijă de fete în timp ce eu şi Richard mergem sus pentru un picnic şi o discuţie.

Nervozitatea mea legată de acest subiect este neîntemeiată, probabil. Fără doar şi poate se bazează pe definiţia comportamentului etic care, în situaţia noastră actuală, pur şi simplu nu se poate aplica. Zilele astea, Richard se simte bine. În ultimul timp inteligenţa lui e foarte ascuţită. S-ar putea ca în timpul discuţiei să-mi arunce câteva replici tăioase, dar sunt sigură că până la urmă va fi în favoarea ideii.

7MAI 2205

Asta a fost primăvara nemulţumirii noastre. Oh, Doamne, ce proşti suntem noi muritorii! Richard, Richard, întoarce-te, te rog!

De unde să pornesc? Şi cum să încep? într-un minut există viziuni şi iar viziuni, încât un minut… în camera de alături, Michael şi Simone intră şi ies, vorbind despre Michelangelo.

Tata mi-a spus mereu că toată lumea greşeşte. De ce greşeala mea a trebuit să fie atât de uriaşă? Ideea avea sens. Emisfera cerebrală stângă îmi spunea că era logică. Dar în străfundurile fiinţei omeneşti raţiunea nu învinge întotdeauna. Emoţiile nu sunt raţionale. Gelozia nu este produsul unui program pe calculator.

Au existat o mulţime de semnale de alarmă. În acea primă după-amiază, în timp ce şedeam lângă Oceanul Cilindric, la „picnic”, mi-am dat seama după ochii lui Richard că există o problemă. Hei, Nicole, las-o mai moale, mi-am spus.

Mai târziu, el a părut însă perfect rezonabil!

— Desigur, ceea ce propui tu e corect din punct de vedere genetic. Voi merge cu tine să-i spunem lui Michael. Să terminăm cât mai repede povestea asta, sperând că o întâlnire va fi de ajuns.

La vremea respectivă, m-am simţit în culmea fericirii. Nu mi-a trecut o clipă prin cap că Michael s-ar putea opune.

— Ar fi un păcat, a spus el în seara aceea, după ce fetele adormiseră, la câteva secunde după ce a înţeles ce îi propuneam.

Richard a preluat ofensiva, argumentând că întregul concept de păcat era anacronic chiar şi pe Pământ şi că el, Michael, era pur şi simplu prost.

— Chiar vrei să fac asta? l-a întrebat direct Michael la sfârşitul conversaţiei.

— Nu, a răspuns Richard după o secundă de ezitare, dar e limpede că este în interesul copiilor noştri.

Trebuia să fi acordat mai multă atenţie acelui „nu”.

Nici nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca planul meu să nu meargă. Mi-am urmărit cu mare grijă ciclul ovulaţiei. Când, în sfârşit, noaptea destinată a sosit, l-am informat pe Richard şi el a ieşit din adăpost pentru una dintre lungile lui hoinăreli prin

Rama. Michael era nervos şi se lupta cu sentimentele de vinovăţie, însă nici în cel mai rău scenariu al meu nu-mi imaginasem că s-ar putea să nu fie în stare să aibă un contact sexual cu mine.

Când ne-am scos hainele (pe întuneric, pentru ca Michael să nu se simtă jenat) şi ne-am întins alături pe saltea, am descoperit că trupul îi era rigid şi încordat. L-am sărutat, masându-i spatele şi gâtul. După treizeci de minute de atingeri (dar nimic care să fi fost considerat preludiu sexual), mi-am lipit trupul de al lui într-un mod sugestiv. Era evident că aveam o problemă. Penisul lui rămăsese flasc.

Nu ştiam ce să fac. Primul meu gând, fireşte complet iraţional, a fost că Michael nu mă mai găsea atrăgătoare. Mă simţeam cumplit, de parcă cineva mă pălmuise. Toate sentimentele mele de nepotrivire reprimate au explodat în exterior şi am fost surprinzător de supărată. Din fericire n-am spus nimic (nici unul dintre noi n-a vorbit în tot acel timp), iar Michael nu m-a văzut pe întuneric. Dar limbajul trupului meu trebuie să-mi fi semnalat dezamăgirea.

— Îmi pare rău, a şoptit.

— E în regulă, am răspuns, încercând să fiu nonşalantă.

M-am proptit într-un cot şi l-am mângâiat pe frunte cu cealaltă mână. Am extins masajul uşor, trecându-mi cu blândeţe degetele pe faţa, pe gâtul şi umerii lui. Michael era complet pasiv. A stat pe spate fără să se mişte, majoritatea timpului. Deşi sunt sigură că savura mângâierile, n-a spus nimic şi nici n-a scos vreun murmur de plăcere. De data asta am devenit excesiv de nerăbdătoare. M-am pomenit dorind ca şi Michael să mă mângâie pe mine, să-mi spună că sunt perfectă.

Într-un târziu, m-am aplecat peste el. Mi-am coborât uşor sânii pe torsul lui şi, cu mâna dreaptă, m-am jucat cu părul lui de pe piept. M-am aplecat să-l sărut pe buze, intenţionând să-l aţâţ altundeva cu mâna stângă, dar s-a retras repede şi s-a ridicat în şezut.

— Nu pot să fac asta, a spus clătinând din cap.

— De ce? am întrebat liniştită.

În următoarele câteva minute, am încercat de câteva ori să iniţiez o conversaţie, dar Michael nu voia să vorbească. În cele din urmă, pentru că nu-mi mai rămânea nimic de făcut, m-am îmbrăcat în tăcere pe întuneric. Michael abia a reuşit să îngâne

un firav „noapte bună”, când am plecat.

Nu m-am întors imediat în camera mea. O dată ce m-am aflat pe coridor, mi-am dat seama că nu eram încă pregătită să dau ochii cu Richard. M-am rezemat de perete şi m-am luptat cu emoţiile puternice care mă sfâşiau. De ce presupusesem că totul avea să fie foarte simplu? Şi ce va spune acum Richard?

Când am intrat în camera noastră, am ştiut că Richard nu dormea după felul în care respira. Dacă aş fi avut mai mult curaj, poate i-aş fi spus chiar atunci ce se întâmplase cu Michael. Dar pe moment mi-a fost mai uşor să ignor povestea. Asta a fost grava greşeală.

Următoarele două zile au fost încordate. Nimeni n-a pomenit de ceea ce Richard numise odată „evenimentul fertilizării”. Bărbaţii au încercat să se poarte ca şi cum totul era normal. În a doua seară, după cină, l-am convins pe Richard să stea de vorbă cu mine, în timp ce Michael culca fetele.

Stând pe parapetul de lângă Oceanul Cilindric, Richard îmi explica fenomenul chimic al noului său proces de fermentare a vinului. La un moment dat, l-am întrerupt şi i-am luat mâna.

— Richard, am spus, căutând în ochii lui dragoste şi ceva care să mă liniştească, e foarte dificil…

Glasul mi s-a stins.

— Ce este, Nikki? m-a întrebat cu un zâmbet forţat.

— Ei bine, e vorba de Michael. De fapt, nu s-a întâmplat nimic… N-a putut…

Richard m-a privit mult timp.

— Vrei să spui că-i impotent?

Mai întâi am încuviinţat din cap, apoi l-am derutat complet, clătinând a negaţie.

— Probabil că în realitate nu, m-am bâlbâit, dar acum două nopţi, cu mine, n-a putut face nimic. Cred că era doar prea încordat, sau se simte vinovat, sau poate că a trecut mult…

M-am oprit, dându-mi seama că vorbeam prea mult.

Un timp care mi s-a părut o eternitate, Richard s-a uitat în largul oceanului.

— Vrei să încerci din nou? a întrebat în cele din urmă cu un glas total lipsit de expresie.

Nu s-a întors să se uite la mine.

— Eu… nu ştiu, am răspuns.

I-am strâns mâna. Eram pe punctul să-l întreb dacă putea

face faţă situaţiei în cazul în care mai încercam o dată, dar Richard s-a îndepărtat brusc.

— Anunţă-mă când te hotărăşti, a spus scurt.

O săptămână sau două, am fost sigură că aveam să abandonez întreaga idee. Încet, foarte încet, în mica noastră familie s-a restaurat ceva semănând cu voia bună. În noaptea care a urmat după ce mi s-a terminat ciclul, eu şi Richard am făcut dragoste de două ori pentru prima dată după un răstimp de un an. El a părut deosebit de mulţumit şi foarte vorbăreţ, în timp ce stăteam îmbrăţişaţi după a doua partidă de sex.

— Trebuie să spun că, un timp, am fost cu adevărat îngrijorat, mi-a spus. Gândul că ai făcut sex cu Michael, chiar şi din motive logice, mă înnebunea. Ştiu că din punct de vedere raţional n-are sens, dar mi-era teribil de teamă că s-ar fi putut să-ţi placă – înţelegi? — şi că, într-un fel, relaţia noastră ar putea fi afectată.

Era evident că presupunea că nu voi încerca din nou să rămân gravidă cu Michael. În noaptea aceea nu l-am contrazis, pentru că, pe moment, eram prea mulţumită. Totuşi, după câteva zile, când am început să citesc în cărţile mele de medicină despre impotenţă, mi-am dat seama că eram hotărâtă să duc mai departe planul.

În săptămâna dinaintea următoarei mele perioade de ovulaţie, Richard a fost ocupat cu fabricarea vinului (şi poate cu gustatul lui un pic mai des decât era nevoie – nu doar o dată s-a întâmplat să fie puţin ameţit înainte de cină) şi crearea noilor roboţi după personajele lui Samuel Beckett. Atenţia mea era concentrată asupra impotenţei. Programa facultăţii de medicină din studenţia mea ignorase, practic, subiectul. Şi întrucât propria mea experienţă sexuală era relativ limitată, nu mai avusesem de a face cu problema în cauză. Am fost mirată să aflu că impotenţa este o maladie extrem de răspândită, având o cauză în principal psihologică, dar şi o componentă fizică ce se accentuează, şi că există multe tipuri de tratament bine definite, toate concentrându-se asupra reducerii „neliniştii privitoare la performanţă” a bărbatului.

Într-o dimineaţă, Richard m-a văzut pregătindu-mi urina pentru testarea ovulaţiei. N-a spus nimic, dar după faţa lui mi-am dat seama că era rănit şi dezamăgit. Am vrut să-l liniştesc, însă copiii erau în cameră şi m-am temut să nu urmeze o scenă.

Nu i-am spus lui Michael că urma să facem a doua încercare.

M-am gândit că n-o să mai fie atât de neliniştit dacă nu-i dau timp să se gândească la asta. A fost cât pe ce ca planul meu să funcţioneze. După ce am culcat copiii, m-am dus cu Michael în camera lui şi, în timp ce ne dezbrăcăm, i-am explicat ce se întâmpla. A avut un început de erecţie şi, în ciuda slabelor lui proteste, m-am grăbit s-o susţin. Sunt sigură că am fi reuşit, dacă Katie n-ar fi început să ţipe „Mami, mami!", chiar când eram gata să începem actul sexual.

Bineînţeles că l-am lăsat pe Michael şi am luat-o la fugă pe coridor către camera copiilor. Richard era deja acolo. O ţinea pe Katie în braţe. Simone stătea în fund pe salteaua ei şi se freca la ochi. Toţi trei s-au holbat la trupul meu gol din prag.

— Am avut un vis groaznic, a spus Katie, ţinându-l strâns pe Richard. Mă mânca un octopăianjen.

Am păşit în cameră.

— Acum te simţi mai bine? am întrebat, întinzând mâinile s-o iau.

Richard a continuat s-o ţină, iar Katie n-a făcut nici o mişcare să vină la mine. M-am dus la Simone şi mi-am petrecut braţele după umerii ei.

— Unde ţi-e pijamaua, m-a întrebat fiica mea de patru ani.

De cele mai multe ori, Richard şi cu mine dormim în versiunea ramană a pijamalelor. Fetele sunt foarte obişnuite cu trupul meu gol – toate trei facem duş împreună, practic în fiecare zi, dar seara, când vin în camera lor, aproape întotdeauna port pijama.

Mă pregăteam să-i răspund într-o doară, când am observat că şi Richard se uita lung la mine. Ochii îi erau vădit ostili.

— Mă ocup eu de ce se întâmplă aici, a spus el aspru. De ce nu termini ce făceai?

M-am întors la Michael să încerc încă o dată să realizez actul sexual şi concepţia. A fost o decizie proastă. Preţ de câteva minute, am încercat zadarnic să-l excit, apoi el mi-a dat mâna la o parte.

— E inutil, mi-a zis. Am aproape şaizeci şi trei de ani, şi de cinci ani n-am mai făcut sex. Nu mă masturbez niciodată şi încerc în mod conştient să nu mă gândesc la sex. Erecţia anterioară a fost un noroc temporar. A rămas tăcut aproape un minut, după care a adăugat: îmi pare rău, Nicole, dar n-o să meargă.

Am rămas culcaţi alături, în tăcere, preţ de câteva minute. Mă

îmbrăcam şi mă pregăteam să plec, când am observat că Michael avea respiraţia ritmică ce precede somnul. Mi-am amintit, deodată, din ceea ce citisem, că bărbaţii cu impotenţă psihică au adesea erecţii în timpul somnului şi în mintea mea a încolţit altă idee nebunească. M-am întins lângă el şi am aşteptat până am fost sigură că dormea.

La început, l-am mângâiat foarte uşor. Am fost încântată că a reacţionat repede. După un timp, am mărit uşor intensitatea masajului, dar am fost extrem de atentă să nu-l trezesc. Când a fost în mod clar pregătit, m-am suit pe el. Îmi mai trebuiau doar câteva clipe ca să realizez actul sexual, când l-am zgâlţâit prea brutal şi s-a trezit. Am încercat să continuu, dar în graba mea probabil l-am lovit, căci a scos un ţipăt şi m-a privit cu ochi sălbatici, uluiţi. În câteva secunde, erecţia i-a dispărut.

M-am rostogolit pe spate şi am oftat adânc. Eram teribil de dezamăgită. Michael mă tot întreba ceva, dar eram prea îndurerată ca să-i răspund. Ochii mi se umpluseră în lacrimi. M-am îmbrăcat în grabă, l-am sărutat uşor pe frunte şi am ieşit împleticindu-mă pe coridor. Am rămas acolo cinci minute, înainte de a avea tăria să mă întorc la Richard.

Soţul meu lucra. Stătea în genunchi lângă Pozzo, din *Aşteptându-l pe Godot.* Micul robot era în mijlocul uneia dintre lungile sale digresiuni despre inutilitatea tuturor lucrurilor. Richard m-a ignorat la început. Apoi, după ce l-a redus la tăcere pe Pozzo, s-a întors spre mine.

— Crezi că ţi-a ajuns? m-a întrebat sarcastic.

— Tot n-a mers, am răspuns deprimată. Cred că…

— Nu-mi veni cu rahatul ăsta! a strigat Richard, brusc furios. Nu-s chiar *atât* de prost. Te aştepţi să cred c-ai petrecut *două ore* goală cu el şi nu s-a întâmplat nimic? Ştiu cum sunteţi voi, femeile. Crezi că…

Nu ţin minte ce a mai spus. Îmi amintesc, în schimb, groaza ce m-a cuprins când a venit spre mine, cu ochii plini de mânie. Am crezut c-o să mă lovească şi m-am încordat Lacrimile m-au podidit şi au început să mi se rostogolească pe obraji. Richard m-a numit în fel şi chip, mi-a spus lucruri oribile şi chiar a avut un acces de rasism. Îşi ieşise din minţi. Când a ridicat furios braţul, am ţâşnit din cameră şi am luat-o la fugă pe coridor, către scările ce duceau în New York. A fost cât pe aici s-o lovesc pe micuţa Katie, care se trezise din cauza strigătelor şi stătea

năucă în uşa camerei.

În Rama era lumină. M-am plimbat aproape o oră, plângând cu intermitenţe. Eram furioasă pe Richard, însă eram foarte supărată şi pe mine. În mânia lui, Richard îmi spusese că sunt obsedată de ideea mea şi că era doar „un pretext inteligent” pentru o relaţie intimă cu Michael, astfel încât să pot fi „regina stupului”. Nu răspunsesem la nici una dintre acuzaţii. Exista, oare, vreun sâmbure de adevăr în ele? Interesul meu viu pentru proiect să fi conţinut, în parte, dorinţa de a face sex cu Michael?

Mi-am spus că motivaţia mea fusese întru totul corespunzătoare, indiferent ce însemna asta, dar că, privitor la întreaga afacere, fusesem incredibil de proastă din capul locului. Trebuia să fi ştiut, mai ales eu, că ceea ce propuneam era imposibil. După ce văzusem prima reacţie a lui Richard (şi a lui Michael, de altminteri), trebuia să fi abandonat imediat ideea. Poate că sunt încăpăţânată, chiar obsedată de ideea de a le asigura urmaşilor noştri maximum de variaţie genetică, dar ştiu în mod sigur că n-am născocit toată treaba doar ca să pot face sex cu Michael.

Când m-am întors, în camera noastră era întuneric. M-am schimbat în pijama şi m-am trântit, frântă de oboseală, pe salteaua mea. După câteva secunde, Richard s-a întors spre mine, m-a îmbrăţişat cu sălbăticie şi mi-a spus:

— Nicole, iubita mea, îmi pare tare, tare rău. Te rog să mă ierţi.

De atunci nu i-am mai auzit glasul. E plecat de şase zile. În noaptea aceea am dormit buştean, fără să ştiu că Richard şi-a strâns lucrurile şi mi-a lăsat un bilet. Dimineaţa, la ora 7, a sunat o alarmă. Era un mesaj care apărea pe ecranul negru. El spunea: „PENTRU NICOLE DES JARDINS, PERSONAL – când vrei să citeşti, apasă K”. Copiii nu se treziseră încă, aşa că am apăsat tasta K de pe tastatură. Biletul spunea:

„Scumpa mea Nicole, asta-i cea mai dificilă scrisoare pe care am scris-o în viaţa mea. Vă părăsesc temporar pe tine şi familia. Ştiu că acest lucru vă va crea greutăţi considerabile ţie, lui Michael şi fetelor însă, crede-mă, e singura cale. După noaptea trecută, mi-a devenit clar că nu există altă soluţie. Iubita mea, te iubesc din toată inima şi ştiu, atunci când creierul mi-e stăpân pe toate emoţiile, că ceea ce încerci tu să faci este spre binele familiei noastre. Mă simt cumplit pentru acuzaţiile pe

care ţi le-am adus noaptea trecută. Mă simt şi mai rău că te-am numit cum te-am numit, mai ales pentru epitetele rasiste şi pentru folosirea frecventă a cuvântului «târfă». Sper să mă poţi ierta, deşi nu sunt sigur că eu mă pot ierta, şi că vei ţine minte dragostea mea, iar nu mânia nebunească, scăpată din frâu.

Gelozia este un lucru cumplit. «Îşi bate joc de carnea cu care se hrăneşte», spune o zicală veche. Te consumă complet, este total iraţională şi absolut epuizantă. Cei mai minunaţi oameni din lume nu sunt decât animale orbite de mânie, atunci când sunt prinşi în chinurile geloziei.

Nicole, iubito, nu ţi-am spus tot adevărul despre sfârşitul căsniciei mele cu Sarah. Luni de zile, am bănuit că se vedea cu alţi bărbaţi în nopţile pe care le petrecea în Londra. Au existat o mulţime de semne grăitoare – interesul rărit faţă de sex, hainele noi pe care nu le purta niciodată cu mine, fascinaţia bruscă faţă de noi poziţii sau practici sexuale, diferite apeluri telefonice în care la celălalt capăt al firului nu era nimeni –, dar o iubeam atât de nebuneşte şi eram atât de sigur că, dacă-i ceream socoteală, căsnicia noastră avea să se sfârşească, încât n-am făcut nimic, până când am turbat de gelozie.

De fapt, în timp ce stăteam în patul meu din Cambridge şi mi-o imaginam pe Sarah făcând sex cu alt bărbat, gelozia mea a devenit atât de puternică, încât n-am putut să adorm până nu mi-am imaginat-o moartă. În noaptea aceea, când m-a sunat doamna Sinclair şi am ştiut că nu mai puteam să pretind că Sarah mi-era credincioasă, am plecat la Londra cu intenţia de a-i ucide, atât pe soţia mea, cât şi pe amantul ei.

Din fericire nu aveam nici o armă, iar mânia stârnită de faptul că-i vedeam împreună m-a făcut să uit de cuţitul pe care-l pusesem în buzunarul pardesiului. Însă cu siguranţă i-aş fi omorât, dacă încăierarea n-ar fi trezit vecinii şi dacă n-aş fi fost împiedicat.

Poate că te întrebi ce legătură au toate astea cu tine. Vezi tu, dragostea mea, fiecare om dezvoltă în viaţă şabloane de comportament definitive. Şablonul meu de gelozie nebună era deja prezent când te-am cunoscut. În timpul celor două ocazii când te-ai dus să ai relaţii intime cu Michael, n-am putut să nu-mi aduc aminte de Sarah. *Ştiu* că tu nu eşti Sarah şi că *nu* mă înşeli, totuşi emoţiile mele au revenit sub aceeaşi formă nebunească. Într-un sens foarte ciudat, din cauză că ideea că

mă înşeli este absolut imposibil de conceput, mă simt mai rău, *mai* înspăimântat când eşti cu Michael decât atunci când Sarah era cu Hugo Sinclair sau cu altul dintre prietenii ei.

Sper ca măcar o parte din toate astea să aibă logică. Plec, pentru că nu-mi pot controla gelozia, cu toate că ştiu că-i iraţională. Nu vreau să ajung ca tata, să-mi înec amarul în băutură şi să distrug vieţile tuturor celor din jurai meu. Simt că vei înţelege această concepţie, într-un fel sau altul, şi prefer să te scutesc de purtarea mea urâtă în timpul procesului acesta.

Sper să mă întorc curând, în afară de cazul în care, în explorările mele, voi întâlni pericole neprevăzute, dar nu ştiu cu precizie când am nevoie de o perioadă de vindecare, astfel încât să pot fi din nou un membra de bază al familiei. Spune-le fetelor că am plecat într-o călătorie. Fii bună mai ales cu Katie – ei îi va fi cel mai dor de mine. Te iubesc, Nicole. Ştiu că-ţi va fi greu să înţelegi de ce plec, dar încearcă, te rog.

Richard

13 MAI 2205

Azi am petrecut cinci ore sus, în New York, căutându-l pe Richard. M-am dus la puţuri, la ambele reţele, în cele trei piaţete. Am zgâlţâit grilajul de la adăpostul octopăianjenilor şi am coborât pentru scurt timp în ţinutul aviarilor. Pretutindeni, l-am strigat pe nume. Îmi amintesc că Richard m-a găsit acum cinci ani datorită balizei pe care o plasase pe robotul său shakespearean, prinţul Hal. Azi mi-ar fi fost de folos o asemenea baliză.

Nicăieri nici urmă de Richard. Cred că a părăsit insula. Este un înotător excelent – putea să ajungă uşor la Semicilindrul Nordic, dar cum rămâne cu creaturile stranii care populează Oceanul Cilindric? L-au lăsat să treacă?

Întoarce-te, Richard. Mi-e dor de tine. Te iubesc.

Este evident că se gândea de câteva zile la plecare. Adusese la zi şi pusese la punct catalogul nostru de interacţiuni cu ramanii, pentru a le face cât mai uşoare cu putinţă pentru Michael şi pentru mine. Luase cea mai mare dintre raniţele noastre, precum şi pe cel mai bun prieten al său, MB, dar îi lăsase pe roboţii Beckett.

De la plecarea lui, mesele noastre sunt îngrozitoare. Katie e aproape mereu bosumflată. Vrea să ştie când se întoarce tati al

ei şi de ce întârzie aşa mult. Michael şi Simone îşi îndură amărăciunea în tăcere. Legătura lor continuă să se adâncească – par capabili să se aline foarte bine reciproc. În ceea ce mă priveşte, am încercat să-i acord mai multă atenţie lui Katie, dar nu-l pot înlocui pe mult iubitul ei tătic.

Nopţile sunt cumplite. Nu dorm. Trec în revistă iar şi iar relaţiile mele cu Richard din ultimele două luni şi-mi retrăiesc toate greşelile. Scrisoarea lui dinaintea plecării a fost revelatoare. Nu m-aş fi gândit niciodată că dificultăţile lui anterioare cu Sarah aveau să aibă chiar şi cel mai mic impact asupra căsniciei cu mine, dar acum ştiu ce voia să spună cu şabloanele.

Există şabloane în viaţa mea emoţională. Moartea mamei, când aveam doar zece ani, m-a învăţat groaza abandonării. Teama de a pierde o relaţie strânsă a făcut ca intimitatea şi încrederea să fie pentru mine lucruri greu de realizat. De la moartea mamei i-am pierdut pe Geneviève, pe tata, iar acum, cel puţin temporar, pe Richard. De fiecare dată când şablonul se repetă, toate himerele trecutului sunt reactivate. Acum două nopţi, când am plâns până am adormit, mi-am dat seama că-mi era dor nu numai de Richard, ci şi de mama, de Geneviève şi de minunatul meu tată. Am simţit din nou toate acele pierderi. Aşa că înţeleg cum faptul că am fost cu Michael i-a putut declanşa lui Richard amintirile dureroase legate de Sarah.

Procesul învăţării nu se opreşte niciodată. Iată-mă pe mine, am patruzeci şi unu de ani şi descopăr încă o faţetă a adevărului despre relaţiile umane. E clar că l-am rănit profund pe Richard. Nu contează că nu există nici o bază logică în îngrijorarea lui şi că faptul că m-am culcat cu Michael ar fi putut duce la o răcire a afecţiunii mele faţă de el. Logica nu se aplică aici. Ceea ce contează sunt percepţia şi simţirea.

Uitasem cât de devastatoare poate fi singurătatea. Eu şi Richard am fost cinci ani împreună. N-o fi avut el toate calităţile lui Făt-Frumos visat de mine, dar a fost un tovarăş minunat şi este, fără îndoială, cea mai inteligentă fiinţă umană pe care am cunoscut-o vreodată. Ar fi o tragedie incomensurabilă dacă nu s-ar mai întoarce. Mă doare când mă gândesc, chiar şi pentru o clipă, că s-ar putea să-l fi văzut pentru ultima dată.

Noaptea, când mă simt foarte singură, adesea citesc poezie. Baudelaire şi Eliot sunt preferaţii mei încă din vremea

studenţiei, dar în ultimele câteva seri am găsit alinare în poemele Benitei Garcia.

Cât a fost cadet la Academia Spaţială din Colorado, pasiunea ei sălbatică pentru viaţă i-a adus multă durere. S-a aruncat în studiile de astronautică şi în braţele bărbaţilor din jur cu acelaşi elan. Când a fost chemată înaintea comitetului disciplinar al cadeţilor fără nici o altă vinovăţie în afara sexualităţii neinhibate, Benita şi-a dat seama cât de schizofrenici sunt bărbaţii când e vorba de sex.

Majoritatea criticilor literari îi preferă primul volum de versuri, *Visurile unei fete mexicane,* care a făcut-o cunoscută pe când era încă adolescentă, prin comparaţie cu volumul de poezii mai înţelepte, dar mai puţin lirice pe care l-a publicat în ultimul an la Academie.

Acum, când Richard a plecat şi mintea mea încă se mai chinuie să înţeleagă ce s-a întâmplat cu adevărat în aceste ultime luni, cele care găsesc ecou în inima mea sunt poeziile pline de frământări şi întrebări scrise de Benita spre sfârşitul adolescenţei. Drumul ei spre viaţa de adult a fost foarte dificil. Deşi opera ei a rămas bogată în imagini, n-a mai fost Pollyanna care se plimba printre ruinele de la Uxmal. În seara asta, am citit de mai multe ori o poezie scrisă în universitate care îmi place deosebit de mult.

Rochiile mele îmi înviorează camera
Precum florile deşertul după ploaie.
Tu vii la noapte, iubirea mea cea nouă,
Dar ce faţă a mea doreşti să vezi?
Palidele pasteluri pentru cărţi sunt bune,
Albastrul şi verdele mă fac, pentru o seară,
Prietenă, sau chiar soţie, să fiu.
Dar dacă în mintea ta este sexul,
Atunci roşul sau negrul şi ochii întunecaţi
Devin târfa care trebuie să fiu.
Visurile mele din copilărie nu erau aşa,
Prinţul meu venea pentru un sărut numai,
Apoi mă ducea departe de durere.
Nu pot eu oare să-l mai văd o dată?
Măştile mă jignesc, studentule,
Îmi port rochia fără prea multă bucurie.

Preţul pe care-l plătesc ca să te ţin de mână
Îmi scade valoarea, după cum ai plănuit.

09

14 DECEMBRIE 2205

Cred că ar trebui să sărbătoresc, însă simt că am câştigat o victorie à la Pirus. În sfârşit, port în pântece copilul lui Michael. Dar cu ce preţ! încă nu ştim nimic de Richard şi cred că mi l-am înstrăinat şi pe Michael.

Michael şi cu mine ne-am asumat, separat, responsabilitatea pentru plecarea lui Richard. Mi-am rezolvat cât am putut de bine vinovăţia, dându-mi seama că, pentru a putea fi o mamă care să însemne ceva pentru fete, va trebui să nu mă mai gândesc la asta. De cealaltă parte, Michael a reacţionat la gestul lui Richard şi la propria-i vinovăţie dedicându-se devotamentului religios. Citeşte din Biblie de cel puţin două ori pe zi. Se roagă înainte şi după fiecare masă şi deseori preferă să nu ia parte la activităţile familiei, ca să poată să „comunice” cu Dumnezeu. În prezent, cuvântul „căinţă” este foarte important în vocabularul lui.

A atras-o şi pe Simone în renăscutul lui zel creştinesc. Protestele mele slabe sunt pur şi simplu ignorate. Ei îi place la nebunie povestea lui Iisus, deşi nu poate să aibă decât cea mai vagă idee despre ce este vorba de fapt. Mai ales minunile o fascinează. Asemeni majorităţii copiilor nu-i este deloc greu să-şi ignore neîncrederea. Mintea ei nu întreabă niciodată „cum?”, când Iisus merge pe apă sau când transformă apa în vin.

Comentariile mele nu sunt întru totul cinstite. Probabil că sunt geloasă pe relaţia dintre Michael şi Simone. Fiind mama ei, ar trebui să fiu încântată că sunt atât de compatibili. Cel puţin ei se au unul pe altul. Oricât am încerca, eu şi sărmana Katie rămânem incapabile de a stabili o relaţie atât de profundă.

Problema constă, în parte, în faptul că atât Katie cât şi eu suntem extrem de încăpăţânate. Deşi are doar doi ani şi jumătate, vrea deja să-mi controleze viaţa. Iată un exemplu simplu – setul de activităţi planificate pentru o zi. Nimeni altcineva nu m-a combătut vreodată în mod serios, nici măcar Richard. Michael şi Simone sunt întotdeauna de acord cu ceea ce propun eu – atâta timp cât există şi destul timp neplanificat.

Dar cu Katie e altă poveste. Dacă planific o plimbare în New

York înainte de lecţia de abecedar, ea vrea să schimbe ordinea. Dacă planific pui pentru cină, ea vrea carne de porc sau de vacă. Începem practic fiecare dimineaţă cu o ceartă legată de activităţile din ziua respectivă. Când nu-i plac deciziile mele, Katie se îmbufnează sau plânge după „tati”. Mă doare realmente când îl strigă pe Richard.

Michael spune că ar trebui să ţin cont de dorinţele ei. Susţine că este doar o fază de creştere. Dar când îi atrag atenţia că nici Geneviève, nici Simone n-au fost precum Katie, zâmbeşte şi strânge din umeri.

Michael şi cu mine nu avem întotdeauna aceleaşi păreri în privinţa metodelor pe care trebuie să le aplice un părinte. Am avut mai multe discuţii interesante asupra vieţii de familie în circumstanţele noastre bizare. Spre sfârşitul uneia dintre conversaţii, m-a cam scos din pepeni afirmaţia lui că aş fi „prea exigentă” cu fetele, drept care m-am hotărât să aduc în discuţie subiectul religiei. L-am întrebat de ce-i atât de important pentru el ca Simone să înveţe detaliile precise ale vieţii lui Iisus.

— Cineva trebuie să ducă tradiţia mai departe, mi-a spus.

— Aşadar eşti convins că va exista o tradiţie de dus mai departe când n-o să zburăm veşnic, în voia sorţii, prin spaţiu şi o să murim unul câte unul într-o singurătate îngrozitoare?

— Cred că Dumnezeu are un plan pentru toate fiinţele umane.

— Dar care-i planul Lui pentru noi?

— Nu ştiu. Tot aşa cum nici miliardele de oameni care au rămas pe Pământ nu ştiu care este planul Lui pentru ei. Viaţa înseamnă căutarea planului Lui.

Am clătinat din cap şi Michael a continuat:

— Nicole, pentru noi ar trebui să fie mai uşor. Noi avem mult mai puţine lucruri care să ne distragă şi de aceea nu avem nici o scuză să nu rămânem aproape de Dumnezeu. De aceea, preocupările mele anterioare legate de mâncare şi de istoria artei sunt atât de greu de iertat. În Rama, fiinţele omeneşti trebuie să facă un efort major să-şi umple timpul cu altceva decât rugăciuni şi devoţiune.

Recunosc că, din când în când, certitudinea lui mă supără. În situaţia noastră actuală, viaţa lui Iisus pare să nu fie deloc mai relevantă decât a lui Atilla sau a oricărei alte făpturi omeneşti care a trăit vreodată pe planeta aceea îndepărtată aflată la o distanţă de doi ani-lumină. Noi nu mai facem parte din rasa

umană. Fie suntem condamnaţi, fie suntem începutul a ceea ce va fi, practic, o specie nouă. Oare Iisus a murit şi pentru păcatele noastre, ale tuturor celor care nu vom mai revedea Pământul?

Dacă Michael n-ar fi fost catolic şi educat de la naştere în favoarea procreării, nu l-aş fi convins niciodată să conceapă un copil. Avea o sută de motive pentru care nu era bine s-o facă. Dar în final, poate din cauză că-i tulburam devoţiunile nocturne cu încercările mele insistente de a-l convinge, a consimţit: m-a avertizat că era extrem de probabil ca „treaba să nu meargă" şi că „nu îşi va asuma nici o responsabilitate" pentru frustrarea mea.

Ne-a luat trei luni să producem un embrion. În timpul primelor două cicluri de ovulaţie, n-am fost în stare să-l excit. Am încercat umor, masaj, muzică, mâncare – tot ce se menţiona în articolele despre impotenţă. Vinovăţia şi încordarea lui erau mereu mai puternice decât ardoarea mea. Soluţia a fost, în cele din urmă, fantezia. Când într-o noapte i-am sugerat să-şi închipuie pe durata întregii afaceri că eu eram soţia lui, Kathleen, a fost în stare în sfârşit să menţină o erecţie. Mintea este într-adevăr o creaţie minunată.

Chiar şi cu ajutorul fanteziei, a face dragoste cu Michael n-a fost o sarcină uşoară. În primul rând, şi probabil că nu-i frumos din partea mea să spun asta, pregătirile lui sunt suficiente pentru a face o femeie obişnuită să-i piară cheful. Chiar înainte de a-şi scoate hainele, închină întotdeauna o rugăciune lui Dumnezeu. Pentru ce se roagă? Ar fi fascinant de ştiut răspunsul.

Ludovic al VII-lea al Franţei, primul soţ al lui Aliénor de Aquitania, fusese călugăr şi a devenit rege doar printr-un accident istoric. În romanul tatălui meu despre Aliénor există un lung monolog interior în care ea se plânge de chinul de a face dragoste înconjurată de solemnitate, pietate şi de postavul aspru al călugărilor cistercieni. Ea tânjea în dormitor după veselie, râs, vorbe obscene şi pasiune destrăbălată. Înţeleg de ce a divorţat de Ludovic şi s-a măritat cu Henric Plantagenet.

Aşadar acum sunt gravidă cu băiatul (sper) care va aduce variaţie genetică urmaşilor noştri. A fost o adevărată bătălie şi aproape sigur n-a meritat. Din cauza dorinţei mele de a avea un copil de la Michael, Richard a plecat, iar Michael, cel puţin

deocamdată, nu mai e prietenul apropiat şi tovarăşul din primul nostru an în Rama. Pentru reuşita mea, am plătit. Acum trebuie să sper că această navă spaţială are într-adevăr o destinaţie.

1 MARTIE 2206

Azi-dimineaţă am repetat testul parţial de genom, ca să verific rezultatele iniţiale. Nu există nici o îndoială. Băiatul nostru încă nenăscut are în mod hotărât sindromul Whittingham. Din fericire nu mai există alt defect identificabil, dar Whittingham este şi aşa destul de rău.

După micul dejun, când am rămas singuri câteva clipe, i-am arătat datele lui Michael. La început n-a înţeles ce spuneam, dar când am folosit cuvântul „retardat” a reacţionat imediat. Mi-am dat seama că se gândea la un copil care avea să fie tot timpul incapabil să-şi poarte singur de grijă. Îngrijorarea i s-a atenuat doar parţial, când i-am explicat că sindromul Whittingham este doar incapacitatea de a învăţa, un simplu eşec al procesului electrochimie din creier de a se derula aşa cum trebuie.

Săptămâna trecută, când am făcut primul test parţial de genom, am bănuit sindromul Whittingham dar, întrucât rezultatele conţin o posibilă ambiguitate, nu i-am spus nimic lui Michael. Înainte de a extrage a doua mostră de lichid amniotic, am vrut să revăd ce se ştia despre boala în cauză. Din păcate, enciclopedia mea medicală prescurtată nu conţinea suficiente date ca să mă satisfacă.

În după-amiaza asta, în timp ce Katie dormea, eu şi Michael am rugat-o pe Simone să meargă în camera copiilor pentru o oră, o oră şi ceva. Îngeraşul nostru perfect s-a conformat imediat. Michael era mult mai calm decât dimineaţă. A recunoscut că la început fusese devastat de veştile cu privire la Benjy (vrea ca pe copil să-l cheme Benjamin Ryan O’Toole, ca pe bunicul lui). Se pare că citirea cărţii lui Iov a jucat un rol major, în sensul că l-a ajutat să-şi recapete optimismul.

I-am explicat că dezvoltarea mintală a lui Benjy avea să fie înceată şi anevoioasă. Totuşi, s-a liniştit când l-am informat că mulţi suferinzi de sindromul Whittingham au ajuns, după douăzeci de ani de învăţătură, la cunoştinţele echivalente vârstei de doisprezece ani. L-am asigurat pe Michael că boala nu are manifestări fizice, ca în cazul sindromului Down, şi că, întrucât Whittingham este o caracteristică regresivă blocată,

este puţin probabil ca vreun posibil urmaş să fie afectat înainte de a treia generaţie, cel mai devreme.

— Există vreun mod de a şti care dintre noi are sindromul în genele lui? m-a întrebat Michael spre sfârşitul discuţiei.

— Nu, i-am răspuns. Dereglarea este foarte greu de izolat, deoarece se pare că apare din mai multe gene diferite imperfecte. Diagnosticarea este simplă doar dacă sindromul este activ. Nici chiar pe Pământ încercările de a-i identifica pe purtători n-au avut succes.

Am început să-i povestesc că, din 2068, aproape că nu existaseră cazuri nici în Africa, nici în Asia. Era o dereglare fundamental caucaziană, cu cea mai mare incidenţă în Irlanda. Am hotărât că Michael avea să între destul de curând în posesia acestor informaţii (toate sunt cuprinse în articolul principal din enciclopedia medicală, pe care îl citeşte acum) şi n-am vrut să-l fac să se simtă şi mai rău decât se simţea deja.

— Există vreun tratament? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Nici unul pentru noi. În ultimul deceniu, au existat unele indicii conform cărora contramăsurile genetice ar putea avea efect dacă sunt folosite în al doilea trimestru al sarcinii. Totuşi, procedura e complicată, chiar şi pe Pământ, şi ar putea avea ca rezultat pierderea fetusului.

Ar fi fost momentul perfect ca Michael să pronunţe cuvântul „avort”. N-a făcut-o. Convingerile lui religioase sunt atât de ferme şi de neclintit încât sunt sigură că nici măcar nu s-a gândit la asta. Pentru el avortul este un lucru rău prin definiţie, în Rama şi pe Pământ M-am pomenit întrebându-mă dacă există vreo situaţie în care s-ar fi gândit la avort. Ce se întâmpla dacă pruncul avea sindromul Down şi mai era şi orb? Sau dacă avea probleme congenitale multiple care garantau o moarte timpurie?

Dacă ar fi fost Richard aici, am fi avut o discuţie logică despre avantajele şi dezavantajele avortului. El ar fi creat una dintre faimoasele lui liste Ben Franklin, cu argumentele pro şi contra înşirate separat pe cele două margini ale ecranului mare. Eu aş fi adăugat motivele de ordin emoţional (pe care Richard le-ar fi omis din lista lui iniţială) în defavoarea avortului şi până la urmă aproape sigur am fi căzut cu toţii de acord să-l aducem pe Benjy în Rama. Ar fi fost o decizie raţională luată în comun.

Vreau să am acest copil. Dar mai vreau şi ca Michael să-şi reafirme angajamentul ca tată al lui. O discuţie despre posibilitatea avortului ar fi smuls acest angajament reînnoit. Oarba acceptare a regulilor lui Dumnezeu, ale Bisericii sau ale oricăror dogme construite poate face ca, uneori, unui individ să-i fie uşor să-şi retragă sprijinul pentru o decizie. Sper că Michael nu-i genul ăsta de persoană.

10

30 AUGUST 2206

Benjy s-a născut mai devreme. În ciuda repetatelor mele asigurări că va arăta perfect sănătos, Michael a părut uşurat când, acum trei zile, băiatul s-a născut fără nici o anomalie fizică. A fost încă o naştere uşoară. În timpul travaliului şi a naşterii, Simone a fost surprinzător de utilă. Pentru o fată care n-a împlinit încă şase ani, este extrem de matură.

Şi Benjy are ochii albaştri, însă nu atât de deschişi ca ai lui Katie, şi nu cred că vor rămâne albaştri. Are pielea cafeniu deschis, doar o idee mai închisă ca a lui Katie, dar mai deschisă la culoare decât a mea şi a lui Simone. La naştere cântărea trei kilograme şi jumătate şi era lung de cincizeci şi doi de centimetri.

Lumea noastră rămâne neschimbată. Nu prea vorbim despre asta, însă toți, cu excepţia lui Katie, am renunţat să sperăm că Richard se va întoarce vreodată. Ne îndreptăm din nou către iarna ramană, cu nopţile lungi şi zilele mai scurte. Periodic, Michael sau eu mergem la suprafaţă şi căutăm vreun semn de la Richard, dar este un ritual mecanic. În realitate, nu ne aşteptăm să găsim ceva. Au trecut şaisprezece luni de când a plecat.

Acum eu şi Michael calculăm pe rând traiectoria noastră cu ajutorul programului de determinare a orbitei, proiectat de Richard. În ciuda faptului că Richard ne lăsase instrucţiuni explicite, ne-au trebuit câteva săptămâni ca să ne dăm seama cum se foloseşte. O dată pe săptămână reverificăm că ne îndreptăm tot în direcţia lui Sirius, fără să avem în cale nici un alt sistem stelar.

În ciuda prezenţei lui Benjy, se pare că am mai mult timp pentru mine decât am avut vreodată. Citesc cu lăcomie şi mi s-a

reaprins fascinaţia pentru cele două eroine care mi-au dominat mintea şi imaginaţia de adolescentă. De ce m-au atras întotdeauna atât de mult Ioana d'Arc şi Aliénor de Aquitania? Pentru că nu numai că ambele au manifestat tărie şi spirit de independenţă, dar şi pentru că au reuşit într-o lume dominată de bărbaţi, bazându-se în ultimă instanţă pe propriile lor puteri.

Am fost o adolescentă foarte singuratică. Împrejurimile lui Beauvois erau magnifice şi dragostea tatălui se revărsa asupra mea, dar mi-am petrecut practic întreaga adolescenţă singură. În fundul minţii eram mereu îngrozită că moartea sau căsătoria aveau să mi-l ia pe scumpul meu tată. Voiam să mă izolez, mai mult pentru a evita durerea care ar fi survenit dacă aş fi fost despărţită de tata. Ioana şi Aliénor erau modele perfecte. Chiar şi astăzi găsesc linişte, citind despre vieţile lor. Nici una n-a permis lumii din jurul ei să definească ce era cu adevărat important în viaţă.

Starea de sănătate a tuturor continuă să fie bună. Primăvara asta, mai mult ca să-mi fac de lucru, decât pentru altceva, am introdus în fiecare din noi sondele biometrice rămase şi am monitorizat datele timp de câteva săptămâni. Procesul de monitorizare mi-a reamintit de zilele misiunii Newton – chiar au trecut mai mult de şase ani de când noi doisprezece am părăsit Pământul ca să mergem spre rendez-vousul cu Rama?

Oricum, pe Katie a fascinat-o biometria. A stat lângă mine cât timp i-am scanat pe Simone şi Michael şi a pus sute de întrebări despre datele de pe afişaje. A înţeles într-o clipă cum funcţiona sistemul şi ce însemnau rândurile de avertizare. Michael a spus că este extraordinar de inteligentă. Ca tatăl ei. Lui Katie îi este încă cumplit de dor de Richard.

Deşi Michael vorbeşte adesea despre faptul că se simte moşneag, are o formă excelentă pentru un bărbat de şaizeci şi patru de ani. Are mare grijă să fie suficient de activ din punct de vedere fizic, pentru ca să poată avea grijă de copii şi, de la începutul sarcinii mele, face jogging de două ori pe săptămână. Ce concept amuzant! Am urmat cu fidelitate calendarul terestru, cu toate că aici, în Rama, nu are absolut nici un înţeles. Alaltăseară, Simone a întrebat despre zile, luni şi ani. În timp ce Michael îi explica mişcarea de rotaţie a Pământului, anotimpurile anului şi orbita pe care se deplasează Pământul în jurul Soarelui, am avut dintr-o dată imaginea unui superb apus

de soare în Utah pe care-l privisem cu Geneviève în călătoria noastră în vestul Americii. Cum să-i explici un apus de soare cuiva care n-a văzut soarele?

Calendarul ne reaminteşte ceea ce suntem. Dacă vom ajunge vreodată pe o planetă, cu zile şi nopţi adevărate în locul celor artificiale din Rama, mai mult ca sigur vom abandona calendarul terestru. Însă deocamdată, sărbătorile, trecerea lunilor şi mai ales zilele de naştere ne amintesc că rădăcinile noastre sunt pe frumoasa planetă pe care nici măcar n-o mai putem găsi cu cel mai bun telescop raman.

Benjy e acum gata să sugă. Capacităţile lui mintale n-or fi cele mai bune, dar în mod sigur n-are nici o problemă când e vorba să mă anunţe că e flămând. De comun acord, Michael şi cu mine nu le-am spus încă lui Simone şi Katie despre boala fratelui lor. La vârsta lor nu te poţi aştepta să înţeleagă că el are nevoie de atenţie atât ca prunc, dar şi mai târziu când va începe să meargă şi apoi când va deveni un băieţel.

13 MARTIE 2207

Azi Katie a împlinit patru ani. Acum două săptămâni, când am întrebat-o ce-şi doreşte de ziua ei, n-a ezitat o clipă.

— Vreau să se întoarcă tati, mi-a spus.

Este o fetiţă solitară, izolată. Învaţă extrem de repede şi este în mod hotărât cel mai cu toane dintre copiii mei. Şi Richard era extrem de schimbător. Uneori era atât de înflăcărat şi exuberant încât nu se putea abţine, de regulă atunci când experimenta pentru prima dată ceva palpitant. Dar stările lui depresive erau ieşite din comun. Uneori trecea o săptămână sau mai mult fără ca să râdă sau măcar să zâmbească. Katie i-a moştenit talentul la matematică. Ştie deja să adune, să scadă, să înmulţească şi să împartă – cel puţin cu numere mici. Simone, care în mod sigur nu-i greoaie la minte, pare că are talentele distribuite mai egal.

Şi e mai interesată, în general, de un domeniu larg de subiecte. Cu siguranţă însă Katie o bate la matematică.

În cei aproape doi ani de la plecarea lui Richard, am încercat fără succes să-l înlocuiesc în inima lui Katie. Adevărul e că eu şi Katie nu ne potrivim. Ca mamă şi fiică, personalităţile noastre nu sunt compatibile. Individualismul şi sălbăticia pe care le iubeam la Richard, sunt ameninţătoare la Katie. În ciuda bunelor

mele intenţii, întotdeauna sfârşim prin a ne certa.

Fireşte, n-am putut să-l aducem pe Richard de ziua lui Katie. Dar Michael şi cu mine am încercat din răsputeri să-i oferim cadouri interesante. Cu toate că nici unul dintre noi nu-i foarte priceput la electronică, am reuşit să creăm un joc video (a fost nevoie de multe interacţiuni cu ramanii, ca să facem rost de componentele corespunzătoare şi am lucrat multe nopţi împreună ca să facem ceva pe care probabil că Richard l-ar fi terminat într-o zi), numit „Rătăcit în Rama”. L-am făcut foarte simplu pentru că, totuşi, Katie are doar patru ani. După ce s-a jucat două ore, a epuizat toate opţiunile şi a descoperit cum să ajungă acasă în adăpostul nostru din orice punct de pornire din Rama.

Cea mai mare surpriză pentru noi a venit în seara asta, când am întrebat-o ce vrea să facă în seara aniversării ei (asta a devenit pentru noi o tradiţie în Rama).

— Vreau să merg în adăpostul aviarilor, a răspuns cu un licăr ştrengăresc în ochi.

Am încercat s-o facem să renunţe, atrăgându-i atenţia că distanţa dintre trepte e mai mare decât înălţimea ei. Drept răspuns, Katie s-a dus la scara de frânghie care atârna la marginea camerei copiilor şi ne-a arătat că poate s-o urce. Michael a zâmbit, spunând:

— Unele lucruri le-a moştenit de la mama ei.

— Te rog, mami, a zis Katie cu glăsciorul ei precoce, orice altceva este foarte plictisitor. Vreau să mă uit cu ochii mei la paznicul rezervorului, de la numai câţiva metri.

Deşi am avut unele presimţiri, m-am dus cu ea la adăpostul aviar şi i-am spus să aştepte sus până fixam scara de frânghie. La primul palier, vizavi de paznicul rezervorului, m-am oprit o clipă şi m-am uitat peste prăpastie la mecanismul în perpetuă mişcare care păzea intrarea în tunelul orizontal. Întotdeauna eşti aici? m-am întrebat. În tot acest timp ai fost vreodată înlocuit sau reparat?

— Eşti gata, mami? m-a strigat fiica mea de sus.

Înainte să apuc să-i ies în întâmpinare, Katie cobora deja scara. Când am prins-o din urmă pe a doua treaptă, m-am uitat urât la ea, dar nu m-a băgat în seamă. Era teribil de surescitată.

— Ai văzut, mami? Am reuşit singură.

Am felicitat-o, cu toate că eram încă ameţită din cauza unei

imagini mentale în care o vedeam alunecând de pe scară, izbindu-se de marginea unei trepte şi apoi rostogolindu-se în adâncul fără fund al puţului. Am continuat să coborâm, eu ajutând-o de dedesubt, până am ajuns la primul palier şi perechea de tunele orizontale. Dincolo de puţ, paznicul rezervorului îşi continua mişcarea repetată. Katie era extaziată.

— Ce-i dincolo de rezervorul ăla? m-a întrebat. Cine l-a făcut? Ce caută acolo? Chiar ai sărit peste gaura asta?

Ca răspuns la una dintre întrebările ei, m-am întors şi am făcut câţiva paşi în tunelul din spatele nostru, urmând fasciculul de raze al lanternei şi presupunând că fetiţa mea venea după mine. Câteva clipe mai târziu, când am descoperit că stătea încă pe marginea puţului, am îngheţat de spaimă. Am urmărit-o cum a scos din buzunarul rochiei un obiect mic şi l-a aruncat peste abis în paznicul rezervorului.

Am ţipat la ea, dar era prea târziu. Obiectul a lovit partea din faţă a rezervorului. Imediat s-a auzit un pocnet puternic ca un foc de armă, şi două proiectile de metal au izbit peretele adăpostului la mai puţin de un metru deasupra capului ei.

— Ura! a strigat Katie în timp ce am smucit-o de lângă abis.

Eram furioasă. Fiica mea a început să plângă. Zgomotul din adăpost era asurzitor. Peste câteva secunde s-a oprit brusc din plâns.

— Ai auzit? a întrebat ea.

— Ce? am spus, cu inima încă bătând nebuneşte.

— Acolo, a arătat peste coridorul vertical în întunericul din spatele paznicului.

Am îndreptat lanterna în direcţia respectivă, dar n-am văzut nimic. Am rămas amândouă absolut nemişcate, ţinându-ne de mână. Din tunelul din spatele paznicului venea într-adevăr un sunet. Însă era abia perceptibil şi n-am putut să-l identific.

— E un aviar, a spus Katie cu convingere. Aud cum bate din aripi. Ura! a strigat din nou, cât a putut de tare.

Sunetul a încetat. Cu toate că am aşteptat cincisprezece minute înainte de a ieşi din adăpost, n-am mai auzit nimic. Katie le-a spus lui Michael şi lui Simone că auziserăm un aviar. Nu i-am adeverit povestea, dar am preferat să n-o contrazic. Era fericită. Fusese o zi de naştere plină de evenimente.

8 MARTIE 2208

Patrick Erin O'Toole, un copil perfect sănătos în toate privinţele, s-a născut ieri la ora 14:15. Mândrul său tată îl ţine în braţe chiar în clipa de faţă, zâmbind, în timp ce degetele îmi zboară pe tastatura notebook-ului meu.

Acum este noapte, târziu; Simone l-a culcat pe Benjy, cum face în fiecare seară la ora 21, apoi s-a dus şi ea la culcare. Era foarte obosită. În timpul travaliului meu surprinzător de lung, a avut grijă de Benjy, fără s-o ajute nimeni. De fiecare dată când ţipam, Benjy plângea, iar Simone încerca să-l liniştească.

Katie l-a proclamat deja pe Patrick ca fiind fratele ei bebeluş. Gândeşte foarte logic. Dacă Benjy e al lui Simone, atunci Patrick trebuie să-i aparţină lui Katie. În sfârşit arată un interes faţă de alt membru al familiei.

Patrick n-a fost planificat, dar atât Michael cât şi eu suntem încântaţi că a apărut în familia noastră. A fost conceput pe la sfârşitul primăverii trecute, probabil în prima lună după ce eu şi Michael am început să împărţim noaptea dormitorul lui. A fost ideea mea să dormim împreună, deşi sunt convinsă că şi Michael se gândise la asta.

În noaptea în care s-au împlinit exact doi ani de la plecarea lui Richard, n-am putut deloc să dorm. Mă simţeam singură, ca de obicei. Am încercat să mă imaginez dormind singură tot restul nopţilor mele şi am devenit foarte deprimată. Chiar după miezul nopţii, m-am dus în camera lui Michael.

De data asta, de la început, eu şi Michael am fost relaxaţi şi degajaţi unul cu celălalt. Cred că amândoi eram pregătiţi. După naşterea lui Benjy, Michael m-a ajutat din plin să am grijă de copii. În acea perioadă a lăsat-o mai moale cu activităţile lui religioase şi a devenit disponibil pentru toţi, inclusiv pentru mine. Până la urmă, compatibilitatea noastră naturală s-a impus din nou. Nu ne-a mai rămas decât să recunoaştem că Richard n-o să se mai întoarcă niciodată.

Confortabil, ăsta-i cel mai bun mod de a descrie relaţia mea cu Michael. Cu Henry, a fost extaz. Cu Richard a fost pasiune, freamăt, o goană nebună ca în *montagne russe,* în viaţă şi în pat. Michael mă linişteşte. Dormim ţinându-ne de mână, simbolul perfect pentru relaţia noastră.

Am făcut unele concesii. La răstimpuri, chiar mă rog, pentru că asta îl face pe Michael fericit. În ceea ce-l priveşte, a devenit mai tolerant faţă de expunerea copiilor la idei şi sisteme de valori din afara catolicismului. Am căzut de acord că ceea ce căutăm noi este armonie şi consecvenţă în creşterea copiilor.

Acum suntem şase, o singură familie de făpturi omeneşti, mai aproape de multe alte stele decât de planeta şi steaua obârşiei noastre. Tot nu ştim dacă acest uriaş cilindru, care străbate spaţiul ca fulgerul, merge realmente undeva. Uneori, pare că nu contează. Ne-am creat lumea noastră, aici în Rama şi, cu toate că este limitată, cred că suntem fericiţi.

30 IANUARIE 2209

Uitasem cum e să-ţi alerge prin corp adrenalina. În ultimele treizeci de ore, viaţa noastră calmă şi placidă din Rama a fost complet distrusă.

Totul a început cu două vise. Ieri dimineaţă, chiar înainte de a mă deştepta, am avut un vis extraordinar de precis despre Richard. De fapt, Richard nu era în visul meu; adică n-a apărut împreună cu Michael, Simone, Katie şi cu mine. Însă chipul îi era inserat în colţul stânga-sus al ecranului din vis, în timp ce noi patru eram prinşi într-o activitate normală, cotidiană. Îmi striga întruna numele. Strigătul era atât de puternic încât îl mai auzeam şi când m-am trezit.

Tocmai începusem să-i spun lui Michael despre vis, când Katie a apărut în prag, în pijama. Tremura şi era speriată.

— Ce-i, iubito? am întrebat-o, aşteptând-o cu braţele deschise.

A venit la mine şi m-a îmbrăţişat strâns.

— Tati, a zis ea. Azi noapte mă striga în vis.

M-a trecut un fior pe şira spinării, iar Michael s-a ridicat în capul oaselor pe saltea. Am liniştit-o pe Katie, vorbindu-i, dar coincidenţa mă speria. Să fi auzit discuţia mea cu Michael? Imposibil. O văzusem atunci când intrase în camera noastră.

După ce Katie s-a întors în camera ei să-şi schimbe hainele, i-am spus lui Michael că nu puteam să ignor cele două vise. Deseori discutasem cu el despre ocazionalele mele puteri de mediu. Cu toate că în general nesocoteşte ideea de percepţie extrasenzorială, întotdeauna a recunoscut că-i este imposibil să afirme categoric că visele şi viziunile mele nu prevestesc

viitorul.

— Trebuie să mă duc sus şi să-l caut pe Richard, i-am spus după micul dejun.

Michael se aşteptase să fac un astfel de efort şi era pregătit să aibă grijă de copii. Însă în Rama era întuneric. Amândoi am fost de acord că era mai bine să aştept până seara, când în lumea navei spaţiale, deasupra adăpostului nostru, avea să fie lumină.

Am dormit mult după-amiază, astfel încât să am energie pentru o căutare minuţioasă. Am avut un somn agitat şi am visat că eram în pericol. Înainte de a pleca, m-am asigurat că în calculatorul portabil aveam stocat un desen, reprezentându-l pe Richard, executat cu o acurateţe rezonabilă. Voiam să arăt ce caut oricărui aviar pe care s-ar fi putut să-l întâlnesc.

După ce i-am sărutat pe copii şi le-am spus noapte bună, m-am îndreptat direct spre adăpostul aviarilor. N-am fost chiar atât de surprinsă când am descoperit că paznicul rezervorului plecase. Cu ani în urmă, când fusesem invitată pentru prima dată în adăpost de către unul dintre aviarii rezidenţi, paznicul nu fusese de asemenea prezent. Să fi însemnat asta că, într-un fel, eram din nou invitată? Şi ce legătură aveau toate astea cu visul meu? Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce am trecut pe lângă incinta cu cisterna de apă şi m-am afundat în tunelul vegheat, de regulă, de paznicul acum absent.

N-am auzit nici un sunet. Am mers aproape un kilometru până să ajung la o intrare înaltă pe dreapta. M-am uitat cu grijă după colţ. În cameră era întuneric, ca pretutindeni în adăpostul aviar cu excepţia coridorului vertical. Am aprins lanterna. Camera avea cel mult cincisprezece metri lungime, însă era extrem de înaltă. Pe peretele opus uşii se aflau stive de cutii ovale pentru depozitare. Lumina lanternei mi-a arătat că stivele ajungeau până la tavanul înalt care se afla probabil sub una dintre pieţele New York-ului.

Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama care era destinaţia încăperii. Fiecare cutie de depozitare avea mărimea şi forma unui pepene-mană. Fireşte, mi-am zis, aici era păstrată provizia de hrană. Nu-i de mirare că nu voiau să lase pe nimeni să între.

După ce am verificat că toate cutiile erau goale, am pornit înapoi către puţ. Apoi, dintr-o presimţire, am schimbat direcţia, am trecut de incinta-depozit şi am mers mai departe în tunel.

Trebuie să ducă undeva, am gândit eu logic, altfel ar fi sfârşit la odaia pepenilor.

După încă o jumătate de kilometru, tunelul a început să se lărgească treptat, până s-a deschis într-o sală mare, circulară, cu plafon înalt. În mijlocul ei se afla o structură spaţioasă în formă de dom. În jurul pereţilor existau douăzeci de firide adânci, tăiate în pereţi la distanţe egale. Nu era nici o lumină în afară de fasciculul lanternei mele, aşa că mi-au trebuit câteva minute ca să integrez sala, cu construcţia boltită din mijloc, într-un tablou general.

Am ocolit-o, examinând firidele pe rând. Majoritatea erau goale. Într-una am găsit trei paznici de rezervor identici, aranjaţi frumos în ordine de bătaie lângă peretele din fund. Impulsul iniţial a fost să mă feresc de ei, dar nu era nevoie. Toţi erau inactivi.

Firida de departe cea mai interesantă era cea din mijlocul sălii, aflată exact diametral opus faţă de intrarea în tunel. Sistematizată cu grijă, avea tăiate în pereţi cincisprezece rafturi groase, câte cinci pe cele două laturi şi alte cinci pe peretele opus intrării. Rafturile laterale purtau obiecte perfect ordonate. Rafturile de pe peretele îndepărtat aveau fiecare cinci cavităţi rotunde scobite pe lungimea lor.

Conţinutul cavităţilor, împărţite la rândul lor în secţiuni, ca feliile unui tort, era fascinant. Câte o secţiune din fiecare cavitate conţinea o substanţă foarte fină, semănând cu cenuşa. Altă secţiune conţinea unul, două sau trei inele, fie roşu-vişiniu, fie aurii, pe care le-am recunoscut imediat datorită faptului că erau identice cu cele pe care le văzuserăm la gâtul prietenului nostru aviar de catifea cenuşie. Restul obiectelor din cavităţi nu părea să aibă un model anume – de fapt, unele cavităţi nu conţineau nimic în afară de cenuşă şi inele.

În cele din urmă, m-am întors şi m-am apropiat de structura în formă de dom. Uşa ei din faţă se afla în dreptul firidei centrale. Am examinat-o cu lanterna. Pe suprafaţa rectangulară era sculptat un desen complicat alcătuit din patru panouri, sub forma unor cvadrante. Pe cvadrantul din stânga-sus se afla un aviar, iar pe cel alăturat, din dreapta, un pepene-mană. Cele două cvadrante inferioare conţineau imagini necunoscute. Pe cel din stânga era sculptată o creatură dungată, articulată, care alerga pe şase picioare. Ultimul panou, cel din dreapta-jos,

înfăţişa o cutie mare umplută cu o plasă foarte subţire sau ţesătură de chingi încrucişate.

După o oarecare ezitare, am deschis uşa. A fost cât pe aici să înnebunesc de spaimă, când o alarmă puternică, asemănătoare unui claxon, a străpuns liniştea. Am rămas în uşă, fără să mă mişc, în timp ce alarma a răsunat aproape un minut. Nu m-am mişcat nici când s-a oprit. Încercam să aud dacă cineva (sau ceva) răspundea la zgomot.

Nici un sunet n-a tulburat tăcerea. După câteva minute, am început să examinez interiorul construcţiei. Un cub transparent, cu latura de aproximativ doi metri şi jumătate, ocupa mijlocul singurei incinte. Pereţii cubului erau pătaţi cu picăţele, fapt care-mi îngreuna vederea, totuşi am reuşit să observ că cei zece centimetri de la bază erau ocupaţi de un material fin, închis la culoare. Restul încăperii din jurul cubului avea modele geometrice pe pereţi, pe podea şi pe tavan. Una dintre feţele cubului avea o intrare îngustă care permitea accesul în interiorul său.

Am intrat. Materialul negru şi pufos părea să fie cenuşă, dar consistenţa ei diferea de a substanţei similare pe care o găsisem în cavităţile din firidă. Am plimbat raza lanternei în jurul interiorului. Aproape de centru se afla un obiect parţial îngropat în cenuşă. M-am dus într-acolo, l-am ridicat, l-am scuturat bine şi am simţit că-mi vine să leşin. Era MB.

Robotul lui Richard era considerabil avariat. Exteriorul era înnegrit, micuţul panou de comandă i se topise de tot şi nu mai funcţiona. L-am dus la buze şi l-am sărutat. În mintea mea îl vedeam recitând unul dintre sonetele lui Shakespeare, în timp ce Richard asculta cu o bucurie nestăpânită.

Era evident că fusese incendiat. Oare şi Richard fusese prins în infernul din cub? Am scormonit cu grijă cenuşa, dar n-am găsit nici un os. Totuşi, m-am întrebat, ce anume arsese şi produsese toată cenuşa aceea. Şi, în primul rând, ce căutase MB în cub?

Eram convinsă că Richard se afla undeva în adăpostul aviarilor, aşa că am petrecut alte opt ore urcând şi coborând ieşiturile ce ţineau loc de trepte şi explorând tunelele. Am vizitat toate locurile în care mai fusesem în timpul scurtului meu sejur de demult şi chiar am descoperit încăperi noi a căror destinaţie era necunoscută. Dar nici urmă de Richard; de fapt, nu exista

nici un fel de semn de viaţă. Conştientă că scurta zi ramană era aproape pe sfârşite şi că cei patru copii aveau să se scoale în curând, m-am retras în cele din urmă, obosită şi demoralizată, spre căminul meu raman.

Când am ajuns, atât trapa cât şi grilajul de la adăpost erau deschise. Deşi eram destul de sigură că le închisesem pe amândouă înainte de plecare, nu-mi aminteam exact gesturile făcute atunci. Până la urmă mi-am spus că probabil fusesem prea emoţionată la vremea respectivă şi uitasem să închid totul. Tocmai începusem să cobor, când l-am auzit pe Michael strigându-mă din spate.

M-am întors. Michael se apropia pe aleea dinspre est. Se mişca repede, lucra neobişnuit la el, şi-l ducea în braţe pe Patrick.

— Bine că ai venit, a spus gâfâind, în timp ce urcam spre el. Începusem să-mi fac griji…

S-a oprit brusc, s-a uitat fix la mine o clipă, apoi a privit repede în jur.

— Unde-i Katie? a întrebat el neliniştit.

— Cum adică unde-i Katie? am făcut, expresia feţei lui făcându-mă să intru în panică.

— Nu-i cu tine?

Când am clătinat din cap şi i-am spus că n-o văzusem, a izbucnit în lacrimi. M-am grăbit să-l liniştesc pe micul Patrick care se speriase de hohotele sale şi începuse şi el să plângă.

— Oh, Nicole, îmi pare tare, tare rău! a spus Michael. Patrick avea o noapte agitată, aşa că l-am luat în camera mea. Apoi pe Benjy l-a apucat durerea de stomac şi Simone şi cu mine a trebuit să-l îngrijim vreo două ore. Am adormit cu toţii, în timp ce Katie era singură în camera copiilor. Cu două ore în urmă, când ne-am trezit, dispăruse.

Niciodată nu-l mai văzusem pe Michael atât de distrus. Am încercat să-l liniştesc, i-am spus că probabil Katie se juca pur şi simplu undeva în vecinătate (şi când o vom găsi, mă gândeam eu, îi voi da o lecţie să mă ţină minte), dar m-a contrazis.

— Nu, nu, nu-i nicăieri prin preajmă. Am căutat-o mai bine de o oră.

Michael, Patrick şi cu mine am coborât să vedem ce fac Simone şi Benjy. Simone ne-a informat că sora ei, Katie, fusese teribil de dezamăgită când plecasem să-l caut singură pe

Richard.

— Sperase c-o vei lua cu tine, mi-a spus cu seninătate.

— De ce nu mi-ai zis asta aseară? am întrebat-o pe fiica mea de opt ani.

— Nu mi s-a părut atât de important. În plus, nu mi-a trecut o clipă prin minte c-o să încerce să-l găsească singură pe tati.

Şi eu şi Michael eram epuizaţi, dar unul dintre noi trebuia s-o caute pe Katie. Eu eram alegerea corectă. M-am spălat pe faţă, am comandat ramanilor micul dejun pentru toată lumea, şi am povestit pe scurt ce făcusem în adăpostul aviarilor. Simone şi Michael l-au întors încet, pe toate părţile, pe înnegritul MB îmi dădeam seama că şi ei se întrebau ce se întâmplase cu Richard.

— Katie spunea că tati s-a dus să-i găsească pe octopăianjeni, a comentat Simone, chiar înainte să plec. Spunea că-i mai palpitant în lumea lor.

Eram îngrozită, în timp ce-mi târam picioarele prin piaţa din faţa adăpostului octopăianjenilor. La un moment dat, luminile s-au stins şi în Rama s-a făcut din nou noapte.

— Grozav, am bombănit, nimic nu-i mai interesant decât să încerci să găseşti pe întuneric un copil pierdut.

Atât copertina adăpostului octopăianjenilor cât şi perechea de grilaje de protecţie erau deschise. Mi-a stat inima. Am ştiut instinctiv că fata mea coborâse în adăpostul lor şi că, în ciuda spaimei, eram pe cale s-o urmez. Mai întâi m-am lăsat în genunchi şi am strigat-o de două ori în întunericul de sub mine. I-am auzit numele repetat de ecou prin tunele. Mi-am încordat auzul în aşteptarea unui răspuns, dar nu s-a auzit nici un sunet. Totuşi n-am auzit nici perii târşâite însoţite de un ţiuit de înaltă frecvenţă.

Am coborât rampa spre grota cea mare cu cele patru tunele în faţa cărora eu şi Richard numărasem cândva „Ala, bala, portocala”. A fost greu, dar mi-am impus să intru în tunelul în care mai fusesem cu Richard. După câţiva paşi, m-am oprit, am pornit înapoi şi am intrat în tunelul alăturat. Şi acest al doilea tunel ducea spre coridorul în pantă cu piroanele ieşite în afară, însă în drum trecea pe lângă camera pe care eu şi Richard o numeam „muzeul” octopăianjenilor. Îmi aminteam cu claritate groaza pe care o simţisem cu nouă ani mai devreme, când îl găsisem acolo pe Takagishi, împăiat ca un trofeu de vânătoare.

Aveam un motiv să doresc să vizitez muzeul octopăianjenilor,

nu neapărat legat de căutarea lui Katie. Dacă Richard fusese omorât de octopăianjeni (cum se pare că fusese Takagishi – deşi încă nu sunt convinsă că n-a murit de infarct) sau dacă ei îi găsiseră cadavrul altundeva în Rama, atunci probabil că avea să fie tot acolo. Ar fi o minciună să spun că nu-mi era frică să-mi văd soţul împăiat de un specialist extraterestru, totuşi, mai presus de toate, voiam să ştiu *ce* s-a întâmplat cu el. Mai ales după visul pe care-l avusesem.

Când am ajuns la intrarea muzeului, am inspirat adânc. Am intrat pe uşă şi am cotit încet la stânga. Luminile s-au aprins de îndată ce am trecut pragul dar, din fericire, Takagishi nu mă privea direct în faţă. Fusese mutat mai încolo. De fapt, în anii care trecuseră, întregul muzeu fusese rearanjat. Toate replicile bioţilor care ocupau cea mai mare parte a locului, atunci când Richard şi cu mine îl vizitaserăm în grabă, fuseseră înlăturate. Cele două „exponate”, dacă se puteau numi aşa, erau acum aviarii şi fiinţele omeneşti.

Expoziţia aviarilor era mai aproape de uşă. Trei exemplare atârnau din tavan cu aripile întinse. Unul din ele era pasărea de catifea cenuşie pe care eu şi Richard o văzuserăm chiar înainte să moară. În expoziţia aviarilor existau şi alte obiecte interesante, chiar şi fotografii, dar ochii îmi erau atraşi de expoziţia în mijlocul căreia se afla Takagishi.

Am oftat de uşurare când mi-am dat seama că Richard nu era acolo. Exista însă mica noastră şalupă, cea cu care Richard, Michael şi cu mine traversaserăm Oceanul Cilindric. Era pe podea, chiar lângă Takagishi. Se mai aflau acolo şi alte articole ce fuseseră recuperate în urma picnicurilor noastre şi a altor activităţi desfăşurate în New York, dar centrul expoziţiei îl constituia un set de imagini înrămate, înşirate pe peretele din fund şi pe cei laterali.

Din celălalt capăt al încăperii nu-mi prea dădeam seama ce conţineau ele. M-am apropiat şi am icnit. Erau fotografii prinse în rame dreptunghiulare, din care multe arătau viaţa din *interiorul* adăpostului nostru. Fotografii cu noi toţi, inclusiv copiii, care ne arătau mâncând, dormind, chiar mergând la baie. Mă simţeam ameţită, în timp ce mă uitam. Suntem urmăriţi în propria noastră casă, mi-am zis şi am simţit un fior de gheaţă teribil.

Pe peretele lateral exista o colecţie aparte de imagini, care m-

a îngrozit şi m-a ruşinat. Pe Pământ ar fi candidat pentru un muzeu erotic. Imaginile mă arătau făcând dragoste cu Richard în mai multe poziţii diferite. Mai era şi o fotografie de-a mea cu Michael, dar mai puţin clară, pentru că, în noaptea aceea, în dormitorul nostru fusese întuneric.

Imaginile de sub fotografiile sexuale erau făcute la naşterea copiilor. Am văzut toate naşterile, inclusiv a lui Patrick, confirmând faptul că trasul cu ochiul continua.

Alăturarea imaginilor sexuale şi ale naşterilor dădea de înţeles că octopăianjenii (sau ramanii) înţeleseseră foarte bine procesul nostru de reproducere.

Fotografiile m-au absorbit total şi le-am privit vreo cincisprezece minute. În cele din urmă, concentrarea mi-a fost întreruptă de un zgomot foarte puternic făcut de perii ce se târau pe metal şi care venea din direcţia uşii muzeului. Am fost absolut îngrozită. Am rămas pe loc nemişcată, înlemnită şi m-am uitat disperată în jur. Nu exista nici o altă uşă.

După câteva secunde, Katie a năvălit pe uşă.

— *Mami*! a strigat când m-a văzut.

A traversat muzeul, mai să-l răstoarne pe Takagishi, şi mi-a sărit în braţe.

— Oh, mami! a spus, sărutându-mă şi îmbrăţişându-mă, dezlănţuită. Ştiam c-o să vii.

Am închis ochii şi mi-am îmbrăţişat cu toată puterea copilul regăsit. Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji. Am liniştit-o pe Katie, spunându-i:

— E în regulă, iubito, totul e bine.

Când mi-am şters ochii şi i-am deschis, un octopăianjen stătea în uşa muzeului. Pe moment nu se mişca, ca şi cum urmărea regăsirea dintre mamă şi fiică. Am rămas încremenită, străbătută de un val de emoţii, alternând de la bucurie la groază paralizantă.

Katie mi-a simţit spaima.

— Nu-ţi face griji, a privit peste umăr la octopăianjen. Nu-ţi face nimic. Vrea doar să se uite. De multe ori a fost aproape de mine.

Concentraţia mea de adrenalină ajunsese la un nivel ridicat. Octopăianjenul continua să stea în picioare (sau să şadă, sau ce-or fi făcând octozii când nu se mişcă) în uşă. Capul lui mare şi negru era aproape sferic, pe corpul care, aproape de podea, se

diviza în opt tentacule cu dungi negre şi aurii. Pe mijlocul capului avea două indentaţii paralele, simetrice faţă de o axă invizibilă, de sus până jos. Între ele, centrată cu precizie şi cam la un metru de sol, se afla o structură uimitoare, ca o lentilă pătrată cu latura de zece centimetri, care era o combinaţie gelatinoasă de linii sub formă de grilă şi o substanţă fluidă alb-negru. În timp ce octopăianjenul se uita la noi, lentila pulsa.

Între cele două indentaţii existau şi alte organe fixate în corp atât deasupra, cât şi dedesubtul lentilei, dar n-am avut timp să le studiez. Octopăianjenul a înaintat spre noi, în cameră şi, în ciuda asigurărilor lui Katie, spaima mi-a revenit. Sunetul ca de perii provenea de la nişte accesorii asemănătoare unor cili, aflate în partea inferioară a tentaculelor. Ţiuitul de înaltă frecvenţă emana dintr-un orificiu mic din partea dreaptă inferioară a capului.

Preţ de mai multe secunde, frica mi-a paralizat procesul gândirii. În timp ce creatura se apropia, reacţia mea naturală de a fugi a preluat comanda. Din nefericire, în situaţia dată, era inutilă. Nu aveam unde să fug.

Octopăianjenul nu s-a oprit decât la cinci metri de noi. O împinsesem pe Katie lângă perete şi stăteam în faţa ei. Am ridicat mâna. Din nou misterioasa lentilă a vibrat. Dintr-o dată, mi-a venit o idee. Am băgat mâna în costumul de zbor şi am scos calculatorul. Cu degete tremurătoare (octopăianjenul ridicase o pereche de tentacule în faţa lentilei sale – mă întreb, retrospectiv, dacă a crezut că aveam să scot o armă), am adus imaginea lui Richard pe monitor şi am îndreptat-o spre octopăianjen.

Când n-am mai făcut nici o altă mişcare, creatura şi-a retras încet spre podea cele două tentacule de protecţie. S-a uitat la monitor aproape un minut, apoi, spre marea mea uimire, o undă purpuriu-aprins i-a înconjurat complet capul, pornind din muchia indentaţiei. Câteva secunde mai târziu, purpuriul a fost urmat de un curcubeu roşu, albastru şi verde, fiecare bandă având altă grosime, care ieşea din aceeaşi indentaţie şi, după ce i-a înconjurat capul, s-a retras în indentaţia paralelă, descriind aproape trei sute şaizeci de grade.

Katie şi cu mine priveam uluite. Octopăianjenul a ridicat un tentacul, a arătat monitorul şi a repetat unda lată, purpurie. După câteva clipe, ca şi înainte, a apărut un curcubeu identic cu

primul.

— Vorbeşte cu noi, mami, mi-a şoptit Katie.

— Cred că ai dreptate, i-am răspuns, dar habar n-am ce spune.

După ce a aşteptat un timp care a părut o veşnicie, octopăianjenul a început să se retragă cu spatele spre uşă, făcându-ne semn cu tentaculele întinse să-l urmăm. Nu mai existau benzi de culoare. Katie şi cu mine ne-am luat de mână şi l-am urmat cu precauţie. Ea a început să se uite în jur şi, pentru prima dată, a observat fotografiile.

— Uite, mami, au poze cu familia noastră.

Am făcut-o să tacă şi i-am spus să fie atentă la octopăianjen. Acesta a intrat cu spatele în tunel şi s-a îndreptat spre coridorul vertical cu piroane şi apoi spre adâncuri. Aceea era portiţa de scăpare care ne trebuia. Am luat-o pe Katie în braţe, i-am spus să se ţină strâns şi am rupt-o la fugă prin tunel cu toată viteza. Tălpile mele abia au atins podeaua, până m-am văzut sus pe rampă şi apoi în New York.

Michael a fost cuprins de fericire când a văzut-o pe Katie teafără, dar a fost foarte îngrijorat (cum sunt şi eu) de faptul că în pereţii şi tavanele camerelor în care locuim se află videocamere. Nici n-am certat-o prea tare pe Katie că o ştersese de una singură – eram foarte fericită că totuşi o găsisem. Katie i-a spus lui Simone că avusese o „aventură fantastică” şi că octopăianjenul era „drăguţ”. Aşa este lumea copiilor.

4 FEBRUARIE 2209

Doamne, ce bucurie! L-am găsit pe Richard! E în viaţă! însă doar atât, căci este în comă profundă şi are febră mare, totuşi trăieşte.

Katie şi Simone l-au găsit azi dimineaţă, zăcând pe pământ, la nici cincizeci de metri de intrarea în adăpostul nostru. Toate trei plănuiserăm să jucăm fotbal în piaţă şi eram gata de plecare când Michael m-a chemat înapoi pentru ceva. Le-am spus fetelor să mă aştepte în zona de lângă intrarea în adăpost. Când, câteva minute mai târziu, amândouă au început să ţipe, am crezut că s-a întâmplat ceva cumplit. Am pornit la fugă pe scări în sus şi imediat am văzut în depărtare trupul lui Richard, aflat în comă.

La început m-am temut că era mort. Medicul din mine a intrat

imediat în acţiune, verificându-i semnele vitale. Fetele erau aplecate asupra mea în timp ce îl examinam, mai ales Katie. Repeta întruna:

— Tati e viu? Oh, mami, fă-l bine pe tati!

O dată ce am avut confirmarea că Richard era în comă, Michael şi Simone m-au ajutat să-l car pe scări. I-am introdus în organism un set de sonde biometrice şi de atunci monitorizez datele.

I-am scos hainele şi l-am verificat din cap până în vârful picioarelor. Are nişte zgârieturi şi julituri pe care nu le-am mai văzut, dar era de aşteptat după atâta timp. Numărul celulelor din sânge este ciudat de apropiat de normal – m-aş fi aşteptat la anomalii în privinţa celulelor albe, dată fiind temperatura lui de aproape patruzeci de grade.

Am mai avut o surpriză, când i-am examinat în amănunţime îmbrăcămintea. În buzunarul de la haină i-am găsit pe roboţii shakespeareani, prinţul Hal şi Falstaff, care dispăruseră acum nouă ani în lumea ciudată de sub coridorul cu piroane, în ceea ce credeam noi că era adăpostul păianjenilor. Probabil că Richard i-a convins cumva pe octozi să-i înapoieze tovarăşii de joacă.

Sunt şapte ore de când stau aici, lângă el. Azi dimineaţă au fost şi alţi membri ai familiei, dar, de o oră, eu şi Richard suntem singuri. Ochii mei au stat lipiţi de faţa lui minute în şir, mâinile mele au rătăcit pe gâtul, umerii şi spatele lui. Atingându-l, zeci de amintiri mă năpădeau şi de mai multe ori ochii mi s-au umplut de lacrimi. N-aş fi crezut că-l voi mai vedea sau atinge. Oh, Richard, bine ai venit acasă! Bine ai venit acasă la soţia şi la familia ta!

12

13 APRILIE 2209

Am avut o zi incredibilă. Chiar după prânz, în timp ce stăteam lângă Richard şi-i verificam ca de obicei datele biometrice, Katie m-a întrebat dacă putea să se joace cu prinţul Hal şi cu Falstaff.

— Fireşte, i-am spus fără să mă gândesc.

Eram sigură că roboţeii nu funcţionau şi, la drept vorbind, voiam să iasă din cameră ca să pot încerca altă tehnică de a-l scoate pe Richard din comă.

N-am mai văzut o comă care să semene măcar pe departe cu a sa. În majoritatea timpului ţine ochii deschişi şi, din când în când, par că urmăresc un obiect din câmpul lui vizual. Nu există însă alte semne de viaţă sau conştienţă. Nici un muşchi nu i se mişcă. Am folosit o diversitate de stimuli, unii mecanici, cei mai mulţi chimici, pentru a încerca să-l trezesc din starea de comă. Nici unul n-a avut efect. De asta eram atât de nepregătită pentru ce s-a întâmplat azi.

La vreo zece minute după plecarea lui Katie, am auzit un amestec foarte ciudat de sunete venind din camera copiilor. M-am ridicat de lângă Richard şi am ieşit în coridor.

Înainte de a ajunge la copii, zgomotul straniu a luat forma unui discurs sacadat, cu un ritm foarte aparte.

— Salut, a spus o voce dogită. Suntem paşnici. Iată-l pe bărbatul tău.

Vocea venea dinspre prinţul Hal, care stătea în mijlocul camerei când am intrat eu. Copiii erau pe podea în jurul lui, oarecum şovăitori, cu excepţia lui Katie. Ea era clar emoţionată. I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Tocmai mă jucam cu butoanele, când, dintr-o dată, a început să vorbească, mi-a explicat.

Nici o mişcare nu însoţea cuvintele prinţului Hal. Ciudat, m-am gândit, amintindu-mi că Richard se mândrea cu faptul că întotdeauna roboţii lui se mişcau şi vorbeau în acelaşi timp. „Nu Richard a făcut asta”, mi-a spus un glas din minte, dar iniţial am respins ideea. M-am aşezat pe podea, lângă copii.

— Salut. Suntem paşnici. Iată-l pe bărbatul tău, a repetat prinţul Hal, după câteva secunde.

De data asta m-a străbătut o senzaţie cumplită. Fetele râdeau încă, dar s-au oprit repede când au văzut expresia ciudată de pe faţa mea. Benjy a venit de-a buşilea lângă mine şi mi-a apucat mâna.

Stăteam cu toţii pe podea cu spatele la uşă. Dintr-o dată am avut senzaţia că înapoia mea se afla cineva. M-am întors şi l-am văzut pe Richard în uşă. Am icnit şi am sărit în sus, chiar în clipa când el a căzut şi şi-a pierdut cunoştinţa.

Copiii au ţipat şi au început să plângă. După ce l-am examinat repede pe Richard, am încercat să-i liniştesc. Michael era sus, în New York, făcându-şi plimbarea de după-amiază, aşa că l-am îngrijit pe Richard pe podea, în afara camerei copiilor, mai bine

de o oră. În acel timp m-am uitat foarte atentă la el. Era exact aşa cum îl lăsasem în dormitor, mai devreme. Nu exista nici un semn evident că, între timp, fusese treaz treizeci sau patruzeci de secunde.

Când Michael s-a întors, m-a ajutat să-l transport în dormitor. Am discutat mai mult de o oră despre motivele pentru care Richard îşi revenise atât de brusc. Mai târziu, am citit şi am recitit toate articolele despre comă din cărţile mele de medicină. Sunt convinsă că la originea comei lui Richard se afla un amestec de probleme fizice şi psihice. După părerea mea, sunetul acelei voci ciudate a indus în el o traumă care, temporar, a fost mai puternică decât factorii ce au produs coma.

Dar de ce a recidivat atât de repede? Răspunsul este mai dificil. Poate că-şi epuizase puţina energie mergând pe hol. Nu aveam cum să ştiu cu adevărat. De fapt, nu aveam răspunsuri la majoritatea întrebărilor despre ce s-a întâmplat azi, inclusiv la cea pe care o repetă Katie – cine sunt cei paşnici?

1 MAI 2209

Consemnez că în această zi Richard Colin Wakefield şi-a recunoscut familia şi a rostit primele cuvinte. Timp de aproape o săptămână, s-a agitat pentru acest moment, iniţial dând semne de recunoaştere cu faţa şi cu ochii, apoi mişcându-şi buzele pentru a forma cuvinte. Azi dimineaţă mi-a zâmbit şi aproape că mi-a rostit numele, dar primul lui cuvânt adevărat a fost „Katie”, rostit azi după-amiază, după ce iubita lui fiică l-a îmbrăţişat cu putere, ca de obicei.

În familie există un sentiment de euforie, mai ales printre fete. Ele sărbătoresc întoarcerea tatălui lor. Le-am spus în mod repetat, lui Simone şi Katie, că refacerea lui va fi aproape sigur lungă şi dureroasă, dar cred că sunt prea mici ca să înţeleagă ce înseamnă asta.

Sunt o femeie foarte fericită. Mi-a fost imposibil să-mi reţin lacrimile când, chiar înainte de cină, Richard mi-a şoptit clar la ureche „Nicole”. Deşi îmi dau seama că soţul meu nu-i nici pe departe refăcut, acum am certitudinea că până la urmă îşi va reveni şi asta îmi umple inima de bucurie.

18 AUGUST 2209

Încet dar sigur, starea lui Richard continuă să se

îmbunătăţească. Acum doarme doar douăsprezece ore pe zi, poate să meargă un kilometru fără să obosească şi, ocazional, este în stare să se concentreze asupra unei probleme, dacă este deosebit de interesantă. Încă n-a început să interacţioneze cu ramanii prin intermediul tastaturii şi al ecranului. Totuşi l-a demontat pe prinţul Hal şi a încercat fără succes să determine ce a produs vocea ciudată din camera copiilor.

Recunoaşte primul că nu-i el însuşi. Când poate vorbi despre asta, spune că este „în ceaţă, ca într-un vis, dar nu foarte clar.” Au trecut mai mult de trei luni de când şi-a recăpătat cunoştinţa, dar încă nu-şi aminteşte prea multe despre ce s-a întâmplat cu el după ce ne-a părăsit. Crede că a fost în comă de vreun an. Părerea lui se bazează mai mult pe sentimente vagi decât pe un fapt anume.

Susţine că a trăit în adăpostul aviarilor timp de câteva luni şi că a asistat la o incinerare spectaculoasă. Nu poate furniza alte detalii. De asemenea, a afirmat de două ori că a găsit principalul oraş al octopăianjenilor, în timp ce explora Semicilindrul Sudic, dar cum ceea ce-şi *poate* aminti se schimba de la zi la zi, e greu să-i dai prea multă crezare memoriei.

I-am înlocuit deja de două ori setul de sonde biometrice şi am înregistrări foarte lungi ale tuturor parametrilor săi critici. Graficele îi sunt normale, cu excepţia a două zone – activitatea mentală şi temperatura. Undele cerebrale zilnice sfidează orice descriere. În enciclopedia mea medicală nu există nimic care să-mi permită să interpretez o pereche din aceste diagrame, darămite întregul set. Uneori, nivelul activităţii lui cerebrale atinge mărimi astronomice; alteori, activitatea pare total oprită. Măsurătorile electrochimice sunt la fel de ciudate. Hipotalamusul îi este practic inactiv – asta ar putea explica de ce stă atât de prost cu memoria.

Şi temperatura corpului e ciudată. De două luni e stabilă şi are valoarea de 37,8 grade Celsius, mai mare cu opt zecimi de grad decât temperatura „normală” a unui om mediu. I-am verificat toate fişele medicale anterioare zborului; pe Pământ, temperatura lui „normală” era constantă şi avea valoarea de 36,9 grade Celsius. Nu-mi explic de ce persistă această temperatură ridicată. Este aproape ca şi cum corpul lui şi vreun agent patogen sunt în echilibru stabil, nici unul neputând să-l supună pe celălalt. Însă ce agent patogen ar putea fi acesta

care se sustrage tuturor încercărilor mele de a-l identifica?

Copiii sunt dezamăgiţi de comportamentul lui apatic. Probabil că pe durata absenţei lui l-au ridica întrucâtva la rangul unui mit, dar nu există nici o îndoială că înainte era un bărbat foarte energic. Noul Richard este numai o umbră a omului de altădată. Katie jură că ţine minte cum se hârjonea şi se juca exuberant cu tati al ei, când avea doi ani (fără îndoială că memoria i-a fost întărită de poveştile pe care i le-am spus eu, Michael şi Simone în timp ce Richard era plecat), şi deseori este foarte supărată că acum petrece atât de puţin timp cu ea. Am încercat să-i explic că „tati este încă bolnav”, dar nu cred că explicaţia mea a înmuiat-o.

Michael mi-a mutat toate lucrurile înapoi în această cameră, la douăzeci şi patru de ore după întoarcerea lui Richard. E un om atât de cumsecade! Timp de mai multe săptămâni a trecut prin altă fază, puternic religioasă (cred că, în mintea lui, avea nevoie de iertare pentru unele păcate destul de chinuitoare), dar între timp a lăsat-o mai moale din cauza prea multelor treburi care apasă pe umerii mei. Este minunat cu copiii.

Simone se poartă ca o a doua mamă. Benjy o venerează, iar ea este incredibil de răbdătoare cu el. Deoarece a comentat în câteva rânduri că Benjy e „puţin greoi”, eu şi Michael i-am explicat despre sindromul Whittingham. Lui Katie încă nu i-am spus. În clipa de faţă, Katie trece printr-o perioadă grea. Nici chiar Patrick, care umblă după ea ca un căţeluş, n-o poate înveseli.

Toţi ştim, chiar şi copiii, că suntem urmăriţi. Am cercetat cu mare atenţie pereţii din camera lor, aproape ca şi cum ar fi fost un joc, şi am găsit în finisajul suprafeţei mai multe neregularităţi minuscule pe care le-am declarat videocamere. Le-am distrus cu uneltele noastre, dar n-am putea spune, cu toată convingerea, că am găsit cu adevărat aparatele de monitorizare. Cel puţin Richard şi-a adus aminte de maxima lui preferată, precum că o tehnologie extraterestră avansată nu poate fi distinsă de magie.

Katie a fost cea mai tulburată în privinţa videocamerelor octopăianjenilor, care stau la pândă. A vorbit deschis şi cu iritare de intruziunea lor în „viaţa ei particulară”. Probabil că are mai multe secrete decât oricare dintre noi. Când Simone i-a spus surorii ei mai mici că, de fapt, lucrul ăsta nu-i important,

pentru că, „la urma urmelor, şi Dumnezeu ne urmăreşte tot timpul pe toţi”, am asistat la prima ceartă pe teme religioase între surori. Katie a replicat cu „rahat”, un cuvânt destul de urât pentru o fată de şase ani. Faptul că l-a rostit, mi-a reamintit să fiu mai atentă cu propriul meu limbaj.

Luna trecută, l-am dus într-o zi pe Richard la adăpostul aviarilor să vedem dacă locul acela avea să-i reîmprospăteze memoria. De îndată ce ne-am aflat în tunelul din dreapta coridorului vertical, a devenit foarte speriat.

— Întuneric, l-am auzit mormăind. Eu nu văd în întuneric. Dar *ei* văd.

N-a vrut să mai meargă după ce am trecut de apă şi de cisternă, aşa că l-am adus înapoi în adăpost.

Richard ştie că atât Benjy cât şi Patrick sunt fiii lui Michael şi probabil că bănuieşte că eu şi Michael am trăit ca soţ şi soţie cât a fost el plecat, dar n-a comentat niciodată acest lucru. Şi eu şi Michael suntem pregătiţi să-i cerem iertare şi să subliniem faptul că n-am fost amanţi (cu excepţia conceperii lui Benjy) decât la după doi ani de la plecarea lui. Oricum, în momentul de faţă, subiectul nu prea pare să-l intereseze pe Richard.

La scurt timp după ce şi-a revenit din comă, Richard şi cu mine am împărţit vechea noastră saltea conjugală. Ne-am mângâiat mult şi am fost foarte prietenoşi unul cu altul, dar până acum două săptămâni nici vorbă de sex. De fapt, începusem să cred că sexul era unul dintre lucrurile care i se şterseseră din memorie, atât de pasiv era la sărutările mele provocatoare.

Apoi a venit o noapte când, dintr-o dată, l-am avut lângă mine pe vechiul Richard. Este un şablon care apare şi în alte domenii – la răstimpuri, umorul, energia şi inteligenţa de altădată se ivesc pentru o scurtă perioadă de timp. În tot cazul, vechiul Richard a fost pătimaş, amuzant şi plin de fantezie. M-am simţit ca în rai. Mi-am amintit niveluri de plăcere de mult înmormântate.

Interesul lui sexual a continuat trei nopţi la rând, apoi a dispărut la fel de brusc cum apăruse. La început, am fost dezamăgită (Nu asta-i firea omului? Majoritatea timpului vrem să fie bine. Când este cât poate fi de bine, vrem să dureze veşnic.), dar acum am acceptat că şi această faţetă a personalităţii lui trebuie să treacă printr-un proces de vindecare.

Aseară, Richard a determinat pe calculator traiectoria noastră, pentru prima dată de când este iarăşi cu noi.

— Păstrăm încă aceeaşi direcţie, ne-a anunţat mândru. Acum suntem la mai puţin de trei ani-lumină de Sirius.

6 IANUARIE 2210

Patruzeci şi şase de ani. Părul meu este acum în majoritate cărunt pe părţi şi în faţă. Pe Pământ m-aş fi gândit dacă să-l vopsesc sau nu. Aici, în Rama, nu contează.

Sunt prea bătrână ca să fiu gravidă. Ar trebui să-i spun asta fetiţei care creşte în uterul meu. Am fost absolut uluită când mi-am dat seama că, într-adevăr, eram iarăşi însărcinată. Menopauza începuse deja să se instaleze cu bufeurile ei ciudate de căldură, cu momentele de isterie şi menstruaţiile total imprevizibile. Dar sperma lui Richard a mai făcut un copil, o altă adăugire la această familie pierdută în spaţiu.

Este a zecea mea aniversare în Rama. Mi se pare absolut imposibil că mi-am petrecut în acest cilindru uriaş numai o cincime din viaţă. Am avut oare, cândva, altă viaţă, pe acea planetă mică aflată la mii de miliarde de kilometri depărtare? Chiar am cunoscut şi alţi adulţi în afară de Richard Wakefield şi Michael O'Toole? Oare tatăl meu a fost cu adevărat Pierre des Jardins, renumitul scriitor de romane istorice? Am avut eu, oare, o aventură secretă, de vis, cu Henry, prinţ de Wales, în urma căreia a rezultat prima mea fiică, Geneviève?

Nimic din toate acestea nu pare posibil. Cel puţin nu azi, nu în a patruzeci şi şasea mea aniversare. E ciudat. Richard şi Michael m-au întrebat, fiecare o dată, despre tatăl lui Geneviève. Încă n-am spus nimănui. Nu-i caraghios? Cu ce ar fi putut schimba asta lucrurile aici, în Rama? Cu nimic. Dar a fost secretul meu (împărtăşit numai tatei), încă din momentul conceperii lui Geneviève. Ea era fiica *mea.* Tatăl ei biologic, mi-am spus întotdeauna, nu avea nici o importanţă.

Bineînţeles, era o gogoriţă. Ha! Iarăşi cuvântul ăsta. David Brown îl folosea des. Dumnezeule! Nu m-am mai gândit de ani de zile la ceilalţi astronauţi ai misiunii Newton. Mă întreb dacă Francesca şi prietenii ei au scos milioane din misiune. Sper că Janos şi-a primit partea.

Dragul domn Tabori, un bărbat absolut încântător! Hmm! Mă mai întreb cum le-a fost explicată pământenilor fuga lui Rama

din atacul nuclear. Ah, da, Nicole, asta-i o aniversare tipică. Un voiaj lung, neorganizat, pe uliţa amintirilor.

Francesca era foarte frumoasă. Întotdeauna am fost geloasă pe felul în care ştia să se descurce cu oamenii. I-a drogat ea pe Borzov şi pe Wilson? Probabil. Nu cred nici o clipă că a intenţionat să-l omoare pe Valerii, însă avea o mentalitate cu adevărat perversă. Aşa este majoritatea oamenilor cu adevărat ambiţioşi.

Privind retrospectiv, mă amuză cât de obsedată eram, ca tânără mamă, la cei douăzeci de ani ai mei. Trebuia să reuşesc în toate. Ambiţia mea era total diferită de a Francescăi. Voiam să arăt lumii că puteam să joc după toate regulile şi totuşi să înving, exact aşa cum făcusem în proba de triplusalt de la Jocurile Olimpice. Ce putea fi mai imposibil pentru o mamă nemăritată decât să fie selecţionată ca astronaut? în mod sigur, în acei ani eram plină de mine. A fost un mare noroc pentru mine şi pentru Geneviève că tata era acolo.

Bineînţeles că, de fiecare dată când mă uitam la Geneviève, ştiam că amprenta lui Henry era evidentă. De deasupra buzelor şi până la bărbie semăna perfect cu el. Nici nu voiam să neg genetica; pentru mine era foarte important doar să reuşesc singură, să-mi dovedesc cel puţin mie că eram o femeie şi o mamă grozavă, chiar dacă nu eram potrivită să fiu regină.

Eram prea neagră ca să fiu regina Nicole a Angliei sau măcar Ioana d’Arc în una dintre paradele aniversare franţuzeşti. Mă întreb câţi ani trebuie să mai treacă până când culoarea pielii să nu mai fie o chestiune controversată printre fiinţele omeneşti de pe Pământ? Cinci sute de ani?

O mie? Ce spunea americanul acela, William Faulkner? Ceva despre faptul că Zambo (un bărbat pe jumătate negru, pe jumătate mulatru) va fi liber numai atunci când toţi vecinii lui se vor trezi dimineaţa şi vor spune, atât faţă de ei înşişi cât şi faţă de prietenii lor, că Zambo e liber. Cred că are dreptate. Am văzut că prejudecăţile rasiste nu pot fi eradicate prin legislaţie. Sau măcar prin educaţie. Călătoria fiecărei persoane prin viaţă trebuie să aibă un moment de revelaţie divină, o clipă de trezire adevărată, în care îşi dă seama, o dată pentru totdeauna, că Zambo şi oricare alt individ din lume de care diferă în vreun fel *trebuie* să fie liberi, dacă vrem să supravieţuim.

Acum zece ani, când eram sigură că am să mor pe fundul

puţului, m-am întrebat ce momente din viaţă aş retrăi, dacă mi s-ar oferi posibilitatea. Orele petrecute cu Henry mi-au venit imediat în minte, în ciuda faptului că, mai târziu, el mi-a frânt inima. Chiar şi azi aş zbura bucuroasă cu prinţul meu. Să cunoşti fericirea totală, fie şi numai câteva minute sau ore, înseamnă să fii viu. Când te confrunţi cu moartea, nu-i atât de important că partenerul din marele tău moment te-a dezamăgit sau te-a trădat imediat după aceea. Important este faptul că trăieşti bucuria de moment cu atâta forţă încât simţi că te-ai ridicat deasupra Pământului.

Acolo, în puţ, m-am simţit puţin ruşinată de faptul că amintirile mele despre Henry erau la acelaşi nivel cu cele despre tata, mama şi fiica mea. Dar de atunci mi-am dat seama de faptul că nu sunt unică fiindcă iubesc amintirea acelor ore petrecute cu Henry. Fiecare persoană are evenimente sau momente foarte speciale care sunt numai ale ei şi pe care inima le protejează cu zel.

Singura mea prietenă apropiată din studenţie, Gabrielle Moreau, a petrecut o noapte cu Geneviève şi cu mine la Beauvois, cu un an înainte de lansarea expediţiei Newton. Nu ne mai văzuserăm de şapte ani şi ne-am petrecut aproape toată noaptea vorbind, în principal despre evenimentele emoţionale majore din viaţa noastră. Gabrielle era extrem de fericită. Avea un soţ chipeş, sensibil, un bărbat de succes, trei copii superbi, sănătoşi şi un conac superb în apropiere de Chinon. Dar „cel mai minunat moment” al lui Gabrielle, mi-a mărturisit ea după miezul nopţii cu un zâmbet de fetişcană, avusese loc înainte de a-l cunoaşte pe soţul ei. Făcuse o puternică pasiune de şcolăriţă pentru o renumită vedetă de cinema, care s-a întâmplat ca, într-o zi, să se afle în Tours. Gabrielle a reuşit cumva să-l întâlnească în camera lui de la hotel şi a vorbit cu el între patru ochi aproape o oră. Înainte de a pleca, l-a sărutat pe buze o singură dată. Aceasta era cea mai de preţ amintire a ei.

Oh, prinţul meu, ieri s-au împlinit zece ani de când te-am văzut pentru ultima dată. Eşti fericit? Eşti un rege bun? Te gândeşti vreodată la campioana olimpică de culoare care ţi s-a dăruit ţie, prima ei dragoste, cu atâta nesăbuită abandonare?

În ziua aceea, pe pârtia de schi, m-ai întrebat indirect de tatăl fiicei mele. Am refuzat să-ţi răspund, nedându-mi seama că refuzul meu însemna că încă nu te iertasem de tot.

Dacă ar fi să mă întrebi azi, prinţul meu, ţi-aş spune bucuroasă. Da, Majestatea Ta, Henry, rege al Angliei, *tu* eşti tatăl lui Geneviève des Jardins. Du-te la ea, cunoaşte-o, iubeşte-i copiii. Eu nu pot. Eu sunt la mai mult de cincizeci de mii de miliarde de kilometri depărtare.

30 IUNIE 2213

Azi noapte toată lumea era prea emoţionată ca să doarmă. În afară de Benjy, binecuvântată fie inima lui, care pur şi simplu nu putea să priceapă ce-i spuneam. Simone i-a explicat de multe ori că ne aflăm într-o uriaşă navă spaţială cilindrică – chiar i-a arătat pe ecranul negru diverse imagini ale lui Rama provenite de la senzorii externi –, dar conceptul continuă să-i scape.

Când ieri a răsunat şuieratul, Richard, Michael şi cu mine ne-am uitat unul la altul preţ de mai multe secunde. Nu-l mai auzisem de atâta timp. Apoi am început să vorbim toţi deodată. Copiii, inclusiv micuţa Ellie, erau plini de întrebări şi ne simţeau emoţia. Ne-am dus sus imediat, toţi şapte. Richard şi Katie au luat-o la fugă spre ocean, fără să mai aştepte restul familiei. Simone mergea cu Benjy, Michael cu Patrick. Eu o duceam în braţe pe Ellie pentru că picioruşele ei nu se mişcau destul de repede.

Katie deborda de entuziasm când s-a întors în fugă să ne întâmpine.

— Veniţi, veniţi! a spus, apucând-o pe Simone de mână. Trebuie să vedeţi! Culorile sunt fantastice!

Într-adevăr, erau. Arcele curcubeului de lumină porneau de la corn la corn, umplând noaptea ramană cu o reprezentaţie uluitoare. Benjy se holba spre sud cu gura căscată. După multe secunde, a zâmbit şi s-a întors către Simone.

— E fru-mos, a pronunţat el rar, mândru de cuvântul rostit.

— Da, Benjy, este, a răspuns Simone. Foarte frumos.

— Foar-te fru-mos, a repetat Benjy, întorcându-se din nou să se uite la lumini.

Nici unul dintre noi nu a vorbit în timpul spectacolului, însă după ce ne-am întors în adăpost, conversaţia a durat ore întregi. Fireşte că cineva trebuia să le explice totul copiilor. Simone era singura născută pe vremea ultimei manevre şi fusese doar un copilaş. Richard şi-a asumat sarcina explicaţiilor. Şuieratul şi spectacolul de lumină îi conferiseră energie – aseară a semănat

cu el însuşi mai mult decât în oricare alt moment de când s-a întors – şi a fost atât amuzant cât şi plin de informaţii în timp ce relata tot ce ştiam despre şuierături, spectacole de lumină şi manevre ramane.

— Crezi că octopăianjenii au de gând să se întoarcă în New York? a întrebat Katie cu speranţă.

— Nu ştiu, a răspuns Richard, dar este, categoric, o posibilitate.

Katie şi-a petrecut următoarele cincisprezece minute povestind tuturor, pentru a nu ştiu câta oară, despre întâlnirea noastră de acum patru ani cu octopăianjenul. Ca de obicei, a înfrumuseţat şi a exagerat unele detalii, mai ales din partea solitară a poveştii, înainte să mă fi văzut în muzeu.

Lui Patrick îi place la nebunie povestea; Ar vrea ca sora lui să i-o spună tot timpul.

— Eram acolo, a spus aseară Katie, culcată pe burtă şi mă uitam peste marginea unui uriaş cilindru rotund, care cobora în bezna neagră. Din lateralele cilindrului ieşeau în afară spiţe argintii şi le vedeam strălucind în lumina slabă. „Hei”, am strigat. „E cineva jos, acolo?” Am auzit un zgomot ca de perii care se târau pe metal împreună cu un ţiuit. Sub mine s-au aprins lumini. În fundul cilindrului, începuse să se caţere pe spiţe o *chestie* neagră cu cap rotund şi opt tentacule negru-auriu. Tentaculele se înfăşurau în jurul spiţelor în timp ce creatura urca repede în direcţia mea…

— Oc-to-pă-ian-jen, a spus Benjy.

După ce Katie şi-a terminat povestea, Richard le-a spus copiilor că peste patru zile podeaua va începe, probabil, să se zgâlţâie. A accentuat că totul trebuia ancorat cu grijă ca să nu zboare şi că fiecare din noi trebuia să fie pregătit pentru o serie de şedinţe în cuvă de deceleraţie. Michael a subliniat că ne trebuia cel puţin încă o ladă pentru jucăriile copiilor şi mai multe cutii solide pentru lucrurile noastre. Am adunat atâtea vechituri de-a lungul anilor, încât va fi o sarcină grea să asigurăm totul în următoarele câteva zile.

Când Richard şi cu mine ne-am întins pe salteaua noastră, ne-am prins de mână şi am stat de vorbă mai bine de o oră.

La un moment dat, i-am spus că sperasem că viitoarea manevră va semnaliza începutul sfârşitului călătoriei noastre în Rama.

— „Speranţa răsare etern în pieptul omenesc.

E imposibil ca omul să nu fie veşnic binecuvântat” a răspuns el. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la mine cu ochii licărind în semiîntuneric.

— Alexander Pope, a râs el. Sunt sigur că nu s-a gândit niciodată va fi citat la şaizeci de mii de miliarde de kilometri depărtare de Pământ.

— Se pare că te simţi mai bine, iubitule, i-am mângâiat braţul.

Fruntea i s-a încreţit.

— În momentul de faţă totul pare clar. Dar nu ştiu când va coborî din nou ceaţa. Ar putea să se întâmple în orice minut. Şi tot nu pot să-mi amintesc, decât foarte vag, ce s-a întâmplat în cei trei ani cât am fost plecat.

S-a întins la loc.

— Ce crezi că se va petrece? l-am întrebat.

— Cred că va avea loc o manevră. Şi sper să fie una de proporţii. Ne apropiem foarte repede de Sirius şi va trebui să încetinim considerabil dacă ţinta noastră este în sistemul Sirius.

S-a întors şi mi-a luat mâna.

— Pentru tine şi mai ales pentru copii, sper că nu-i o alarmă falsă.

8 IULIE 2213

Manevra a început acum patru zile, exact după program, de îndată ce s-a sfârşit al treilea şi totodată ultimul spectacol. N-am văzut şi n-am auzit nici un aviar sau octopăianjen, aşa cum n-am mai văzut sau auzit de patru ani. Katie a fost foarte dezamăgită. Dorea să-i vadă pe toţi octopăianjenii întorcându-se în New York.

Ieri o pereche de călugăriţe bioţi au venit în adăpostul nostru şi s-au dus direct la cuva de deceleraţie. Cărau un container mare în care erau alte cinci paturi împletite (fireşte, lui Simone îi trebuie acum altă mărime) şi toate căştile. Le-am urmărit de la distanţă, în timp ce instalau paturile şi verificau instalaţia cuvei. Copiii erau fascinaţi. Scurta vizită a călugăriţelor ne-a confirmat că aveam să trecem în curând printr-o schimbare majoră de viteză.

Se pare că Richard a avut dreptate cu ipoteza privitoare la legătura dintre sistemul principal de propulsie şi controlul termic general din Rama. La suprafaţă, temperatura a început deja să

scadă. În anticiparea unei manevre îndelungate, am folosit din plin tastatura ca să comandăm îmbrăcăminte pentru vreme rece pentru toţi copiii.

Zgâlţâitul constant ne deranjează din nou viaţa. La început, pentru copii a fost amuzant, dar deja se plâng din cauza lui. În ceea ce mă priveşte, sper că suntem acum mai aproape de destinaţia noastră finală. Cu toate că Michael se roagă „Facă-se voia Domnului”, puţinele mele rugăciuni sunt categoric mai egoiste şi mai specifice.

1 SEPTEMBRIE 2213

Este cert că se întâmplă ceva nou. De zece zile, chiar de când am terminat cu rezervorul şi manevra a luat sfârşit, ne apropiem de o sursă solitară de lumină, situată la treizeci de unităţi astronomice[2] de steaua Sirius. Richard a manipulat cu ingeniozitate senzorii şi ecranul negru, astfel încât această sursă se află tot timpul în centrul monitorului nostru, indiferent care anume dintre telescoapele lui Rama o observă.

Acum două seri am început să vedem o anume claritate în obiectul respectiv. Ne-am gândit că poate era o planetă locuită şi Richard s-a grăbit să calculeze emisia de căldură dinspre Sirius asupra unei planete situată la o distanţă aproximativ egală cu distanţa de la Soarele nostru la Neptun. Cu toate că Sirius este mult mai mare, mai strălucitoare şi mai fierbinte decât Soarele, a tras concluzia că paradisul nostru, dacă aceea ne era cu adevărat destinaţia, avea să fie totuşi foarte rece.

Aseară am văzut mai clar ţinta. Este o construcţie alungită (Richard spune că, de aceea, nu poate fi o planetă – orice are „mărimea respectivă” şi este clar non-sferic „trebuie să fie artificial”), de forma unui trabuc, cu două şiruri de lumini în partea superioară şi în cea inferioară. Din cauză că nu ştim exact cât de departe este, nu-i cunoaştem cu certitudine mărimea. Oricum Richard face unele estimări, bazate pe viteza cu care ne apropiem, şi crede că trabucul are o sută cincizeci de kilometri lungime şi cincizeci de kilometri grosime.

Întreaga familie stă în camera principală şi se uită la monitor. Azi dimineaţă am avut încă o surpriză. Katie ne-a arătat că în

---

[2] Unitate egală cu distanţa medie Pământ-Soare, aproximativ 150000000 km (n. red.).

vecinătatea ţintei noastre se aflau alte două vehicule. Săptămâna trecută, Richard o învăţase cum să schimbe senzorii care furnizează datele pentru ecranul negru şi, în timp ce noi stăteam de vorbă, ea a accesat senzorul radarului îndepărtat, pe care îl folosiserăm prima dată cu treisprezece ani în urmă, ca să identificăm proiectilele nucleare venind de pe Pământ. Trabucul a apărut la marginea câmpului vizual al radarului. Chiar în faţa lui, aproape lipite de el, se aflau alte două obiecte minuscule.

Dacă trabucul uriaş este cu adevărat destinaţia noastră, atunci probabil că vom avea companie.

8 SEPTEMBRIE 2213

Nu există nici un mod de a descrie aşa cum se cuvine evenimentele uimitoare din ultimele cinci zile. Limbajul nu are destule superlative ca să pot reda ce am văzut şi am trăit. Michael a spus chiar că raiul ar putea păli în comparaţie cu minunile ale căror martori am fost.

În clipa de faţă, familia noastră se află la bordul unei navete fără pilot, nu mai mare decât un autobuz de pe Pământ, care ne duce de la Haltă spre o destinaţie necunoscută. Halta sub formă de trabuc este încă vizibilă, dar foarte vag, prin fereastra din spate a navetei. În stânga, căminul nostru timp de treisprezece ani, nava spaţială cilindrică pe care o numim Rama, este îndreptată într-o direcţie diferită de a noastră. A plecat din Haltă la câteva ore după noi, luminată pe dinafară ca un pom de Crăciun, şi în prezent ne despart de ea aproximativ două sute de kilometri.

Acum patru zile şi unsprezece ore, Rama s-a oprit la intrarea în Haltă. Eram al treilea vehicul dintr-o coadă ciudată. În faţă se vedeau o stea de mare rotativă, având cam o zecime din mărimea lui Rama, şi o roată uriaşă, cu butuc şi spiţe, care a intrat în Haltă la câteva ore după oprirea noastră.

Halta în sine s-a dovedit a fi cavă. Când roata uriaşă a ajuns în mijlocul ei, din pereţi s-au extins punţi şi alte elemente rulante care au fixat-o. O garnitură de vehicule neobişnuite, de trei forme diferite (unul arăta ca un aerostat, altul ca un balon de observaţie şi al treilea semăna cu o batisferă de pe Pământ), a intrat apoi în roată, din Haltă.

Deşi nu vedeam ce se petrecea în interiorul roţii, am văzut

vehiculele ieşind, unul câte unul, la intervale egale pe parcursul următoarelor două zile. Fiecare era întâmpinat de o navetă, precum cea în care zburăm acum, dar mai mare. Navetele respective staţionaseră în întunericul din partea dreaptă a Haltei şi erau aduse cu vreo treizeci de minute înainte de rendez-vous.

De îndată ce navetele erau încărcate, plecau întotdeauna în direcţia opusă cozii noastre. Cam la o oră după ce ultimul vehicul a ieşit din roată şi ultima navetă a plecat, numeroasele piese de echipament mecanic ataşat roţii s-au retras şi marea navă spaţială circulară a ieşit de asemenea din Haltă.

Steaua de mare din faţa noastră intrase deja în Haltă şi era luată în primire de alt set de elemente de ataşare, când un şuierat puternic ne-a făcut să ieşim la suprafaţă, în Rama. Şuieratul a fost urmat de un spectacol de lumină în Emisfera Sudică, totuşi reprezentaţia a fost complet diferită de cele pe care le văzuserăm înainte. Marele Corn a fost vedeta noului spectacol. În apropierea vârfului său se formau inele colorate circulare, care apoi porneau încet spre nord, centrate în lungul axei de rotaţie a lui Rama. Inelele erau uriaşe; Richard a estimat că aveau cel puţin un kilometru în diametru şi o grosime de patruzeci de metri.

Neagra noapte ramană era luminată de opt astfel de inele simultane. Ordinea a rămas aceeaşi – roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, maro, roz şi purpuriu – timp de trei serii succesive. Când un inel se dispersa şi dispărea în apropierea staţiei releu Alfa, un alt inel de aceeaşi culoare se forma în apropierea vârfului Marelui Corn.

Am stat încremeniţi, cu gura căscată, cât timp a ţinut spectacolul acesta. Imediat ce ultimul inel din al treilea set a dispărut, a avut loc un alt eveniment uluitor. În Rama, toate luminile s-au aprins! Noaptea ramană începuse doar de trei ore – timp de treisprezece ani succesiunea noapte-zi fusese absolut regulată. Acum, dintr-o dată, se schimba. Şi nu era vorba numai de lumini. Se auzea şi muzică; cel puţin eu una am numit-o muzică. Suna ca milioane de clopoţei şi părea să vină de pretutindeni.

Timp de câteva secunde, nici unul dintre noi nu s-a mişcat. Apoi Richard, care avea cel mai bun binoclu, a văzut ceva zburând deasupra noastră.

— Aviarii! a strigat el sărind în sus şi arătând spre cer. Tocmai

mi-am amintit ceva. În timpul odiseei mele, i-am vizitat în noul lor cămin din nord.

Ne-am uitat pe rând prin binoclu. La început, n-am fost siguri că Richard avea dreptate, dar, pe măsură ce cele cincizeci-şaizeci de pete se apropiau, ele luau forma marilor creaturi asemănătoare păsărilor pe care le cunoaştem ca fiind aviari. Se îndreptau direct spre New York. Jumătate din ele plutea pe cer, poate la vreo trei sute de metri deasupra adăpostului nostru, în timp ce cealaltă jumătate venea în picaj spre suprafaţă.

— Vino, tati! a strigat Katie. Să mergem.

Înainte să apuc să obiectez, tatăl şi fiica au luat-o la fugă. M-am uitat după Katie cum aleargă. E deja foarte rapidă. Vedeam în minte pasul graţios al mamei în iarba din parcul de la Chilly-Mazarin; Katie a moştenit clar unele caracteristici dinspre partea mamei, deşi este în primul rând fiica tatălui ei.

Simone şi Benjy porniseră deja spre adăpost. Patrick era preocupat de aviari şi îngrijorat.

— Le vor face rău lui tati şi lui Katie? a întrebat el.

I-am zâmbit frumosului meu fiu de cinci ani.

— Nu, iubitule, dacă sunt atenţi, i-am răspuns.

Michael, Patrick, Ellie şi cu mine ne-am întors în adăpost să ne uităm cum era pregătită steaua de mare în Haltă.

N-am văzut mare lucru, din cauză că toate porţile de intrare în steaua de mare erau de partea opusă, departe de videocamerele ramane. Dar am presupus că avea loc un fel de activitate de descărcare pentru că, în cele din urmă, cinci navete au plecat spre o nouă locaţie, neştiută de noi. „Procesarea” stelei de mare s-a terminat foarte repede. Părăsise deja Halta, când s-au întors Richard şi Katie.

— Începeţi să strângeţi, a vorbit Richard imediat ce a sosit. Plecăm. Plecăm cu toţii.

— Trebuia să-i fi văzut, i-a spus Katie lui Simone aproape concomitent. Erau uriaşi. Şi urâţi. Au coborât în adăpostul lor…

— Aviarii s-au întors ca să ia din adăpostul lor nu ştiu ce lucruri importante, a întrerupt-o Richard. Poate că au amintiri de vreun fel. Oricum, totul se potriveşte. Plecăm de aici.

În timp ce alergam de colo-colo, încercând să adun lucrurile noastre de primă necesitate în câteva cutii solide, m-am mustrat pentru faptul de a nu-mi fi dat seama mai devreme de toate astea. Văzuserăm cum erau „descărcate” în Haltă atât

roata cât şi steaua de mare. Dar nu ne trecuse prin cap că *şi noi* puteam să fim o încărcătură ce trebuia descărcată din Rama.

Era imposibil de hotărât ce să împachetăm. Trăiserăm timp de treisprezece ani în cele şase camere (inclusiv cele două pe care le transformaserăm în magazii). Cu ajutorul tastaturii, probabil că solicitaserăm, în medie, cinci articole pe zi. Fireşte, majoritatea obiectelor fusese de mult aruncată, totuşi… Nu ştiam unde mergem. Cum puteam să ştim ce să luăm?

— Ai vreo idee ce o să se întâmple cu noi? l-am întrebat pe Richard.

Soţul meu se chinuia să-şi dea seama cum să-şi ia calculatorul mare.

— Istoria noastră, ştiinţa noastră, tot ce rămâne din cunoştinţele noastre se află aici, a spus el, arătându-l agitat. Dacă se pierde în mod irecuperabil?

Calculatorul cântărea doar optzeci de kilograme. I-am spus că puteam să-l ajutăm să şi-l care, după ce terminam de strâns hainele, articolele personale, şi ceva mâncare şi apă.

— Ai vreo idee unde mergem? am repetat.

— Nici cea mai mică, a ridicat din umeri. Dar indiferent unde mergem, sunt convins că va fi uimitor.

Katie a intrat în camera noastră. Ţinea în mâini o trăistuţă şi ochii îi scăpărau de energie.

— Eu am strâns şi sunt gata, a anunţat. Pot să mă duc la suprafaţă să aştept?

Tatăl ei abia începuse să dea afirmativ din cap, când Katie a şi ţâşnit pe uşă. M-am uitat dezaprobator la Richard şi am plecat s-o ajut pe Simone. Procesul strângerii lucrurilor băieţilor a fost un chin. Benjy era irascibil şi derutat. Până şi Patrick era iritat. Simone şi cu mine tocmai terminaserăm (a fost imposibil să adunăm, până nu i-am silit pe băieţi să tragă un pui de somn), când Richard şi Katie s-au întors de la suprafaţă.

— Vehiculul nostru e aici, a zis Richard calm, înăbuşindu-şi surescitarea.

— E parcat pe gheaţă, a adăugat Katie, scoţându-şi mănuşile şi jacheta groasă.

— De unde ştiţi că-i al nostru? a întrebat Michael, care intrase în cameră la doar câteva clipe după Richard şi Katie.

— Are opt locuri şi spaţiu pentru bagajele noastre, a răspuns fiica mea de zece ani. Al cine ar putea fi?

— *Al cui,* am corectat-o mecanic, încercând să asimilez ultima informaţie.

Mă simţeam de parcă cinci zile la rând fusesem adăpată printr-un furtun de incendiu.

— Ai văzut vreun octopăianjen? a întrebat Patrick.

— Oc-to-pă-ian-jen, a repetat cu atenţie Benjy.

— Nu, a răspuns Katie, dar am văzut patru avioane mamut, foarte plate, cu aripi mari. Zburau deasupra capetelor noastre, venind dinspre sud. Noi credem că avioanele plate îi duceau pe octopăianjeni, nu-i aşa, tati?

Richard a confirmat din cap. Am tras adânc aer în piept.

— În regulă, atunci, am spus. Toată lumea sus. Să mergem. Duceţi mai întâi bagajele. Richard, Michael şi cu mine vom face încă un drum după calculator.

O oră mai târziu, ne aflam toţi în vehicul. Urcaserăm pentru ultima dată scările adăpostului nostru. Richard a apăsat un buton roşu ce scânteia şi elicopterul nostru raman (îl numesc aşa, pentru că a pornit direct în sus, nu pentru că ar fi avut elice) s-a ridicat de la sol.

Zborul a fost încet şi vertical în timpul primelor cinci minute. O dată aflaţi în apropierea axei de rotaţie a lui Rama, unde nu există gravitaţie, iar atmosfera este rarefiată, vehiculul a plutit în loc timp de două-trei minute, în timp ce îşi schimba configuraţia externă.

A fost o ultimă privelişte uluitoare a lui Rama. La mulţi kilometri sub noi, insula care ne fusese cămin nu mai era decât o mică pată maro-cenuşie în mijlocul oceanului îngheţat ce încercuia cilindrul uriaş. Am văzut coamele de la sud mai limpede ca niciodată. Uimitoarele structuri lungi, susţinute de contrafişe aeriene mai mari decât oräşelele de pe Pământ, indicau direct nordul.

M-am simţit ciudat de emoţionată când nava noastră a început să se mişte din nou. La urma urmelor, Rama fusese căminul meu timp de treisprezece ani. Acolo născusem cinci copii. Acolo mă şi maturizasem, n-am uitat să-mi spun, şi poate că, în final, ajunsesem persoana care am vrut întotdeauna să fiu.

Nu prea era timp de cugetat la ceea ce fusese. O dată ce modificarea configuraţiei externe s-a încheiat, vehiculul nostru a pornit în zigzag în lungul axei de rotaţie, către polul nordic. În

mai puţin de o oră, ne aflam toţi în această navetă. Părăsiserăm Rama. Ştiam că nu aveam să ne mai întoarcem. În timp ce naveta pleca din Haltă, mi-am şters lacrimile.

LA BAZA DE TRANZIT

01

Nicole dansa. Partenerul ei de vals era Henry. Erau tineri şi foarte îndrăgostiţi. Muzica frumoasă umplea imensa sală de bal în timp ce cele douăzeci de perechi se mişcau în ritm în jurul ringului de dans. Nicole arăta fantastic în rochia de seară lungă şi albă. Ochii lui Henry erau fixaţi în ai ei. O ţinea strâns de talie dar, cumva, ea se simţea complet liberă.

Tatăl ei era unul dintre oamenii care stăteau în picioare la marginea ringului, rezemat de o coloană masivă care se înălţa aproape şase metri până la tavanul boltit. Îşi flutura mâna şi-i zâmbea, când Nicole trecea dansând în braţele prinţului prin dreptul lui.

Valsul părea să ţină o veşnicie. Când în cele din urmă se termină, Henry îi luă mâinile lui Nicole şi-i spuse că dorea s-o întrebe ceva. Chiar în acel moment, tata o atinse pe umăr.

— Nicole, îi şopti, trebuie să plec. E foarte târziu.

Ea făcu o reverenţă prinţului. Henry întârzia să-i dea drumul mâinilor.

— Mâine, spuse el. Discutăm mâine.

Îi trimise în zbor o sărutare, în timp ce ea părăsea ringul de dans.

Când Nicole păşi afară, era aproape amurg. Limuzina tatălui o aştepta. Câteva clipe mai târziu, când porneau pe autostrada de lângă Loara, ea purta o bluză şi blugi. Acum era mai tânără, să fi avut paisprezece ani, iar tata conducea mult mai repede decât de obicei.

— Nu vreau să întârziem, zise el. Spectacolul începe la ora 20.

Château d'Ussé se contură în faţa lor. Cu multele lui turnuri şi turle, castelul inspirase povestea Frumoasei Adormite. Se afla doar la câţiva kilometri de Beauvois, în josul râului, şi întotdeauna fusese unul dintre locurile preferate ale tatălui ei.

Era seara grandiosului spectacol anual, când povestea Frumoasei Adormite se juca în faţa unui public însufleţit. Pierre şi Nicole mergeau în fiecare an. De fiecare dată, Nicole îşi dorea cu disperare ca Aurora să evite fumul care avea s-o adoarmă. Şi în fiecare an plângea cu lacrimi de adolescentă, când sărutarea chipeşului prinţ o trezea pe frumoasă din somnul de moarte.

Spectacolul se termină şi publicul plecă. Nicole urca treptele circulare care duceau la turnul în care se presupunea că adevărata Frumoasă Adormită intrase în comă. Adolescenta alerga pe trepte în sus, râzând, lăsându-şi tatăl mult în urmă.

Camera Aurorei se afla de cealaltă parte a ferestrei lungi. Nicole îşi ţinu răsuflarea şi se uită îndelung la mobila fastuoasă. Patul avea baldachin şi măsuţele de toaletă erau minunat împodobite. Totul din cameră era alb şi superb. Nicole îşi aruncă privirea înspre fata care dormea şi icni. Era ea însăşi, zăcând pe pat într-o rochie de seară albă!

Inima îi bubui cu furie, când auzi uşa deschizându-se şi paşi îndreptându-se către ea. Rămase cu ochii închişi, simţind aroma de mentă a respiraţiei lui. Asta e, îşi zise Nicole. El o sărută, blând, pe buze. Nicole se simţea de parcă plutea. Peste tot în jurul ei se auzea muzică. Deschise ochii şi văzu faţa zâmbitoare a lui Henry la câţiva centimetri. Întinse braţele şi el o sărută din nou, de data asta pătimaş, aşa cum sărută un bărbat o femeie.

Nicole îi întoarse sărutul, fără rezerve, lăsând ca sărutul ei să-i spună că îi aparţinea întru totul. Dar bărbatul se retrase. Pe fruntea minunatului ei prinţ se zărea o cută de nemulţumire. El arătă spre faţa lui Nicole, apoi se retrase încet, cu spatele, şi ieşi din cameră.

Ea tocmai începuse să plângă, când un zgomot îndepărtat îi tulbură visul. O uşă se deschise şi în cameră pătrunse lumina. Nicole clipi des, apoi închise ochii pentru a-i feri de lumină. Setul complicat de sârme ultrasubţiri, ca de plastic, ce-i era ataşat de corp se rebobină automat în casetele de pe cele două laturi ale saltelei din pânză groasă pe care dormea.

Nicole se deşteptă foarte încet. Visul păruse real. Iar sentimentul ei de nefericire nu dispăruse la fel de repede. Încercă să-şi alunge disperarea, reamintindu-şi că nimic din ceea ce visase nu era real.

— Ai de gând să zaci acolo pe vecie?

Fiica ei, Katie, care dormise alături, în stânga, se sculase deja şi stătea aplecată asupra ei.

Nicole zâmbi.

— Nu, îi spuse, dar trebuie să recunosc că sunt destul de ameţită. Eram în mijlocul unui vis… Cât am dormit de data asta?

— Cinci săptămâni fără o zi, răspunse Simone din partea cealaltă.

Fiica ei cea mare stătea pe saltea şi-i aranja părul lung care se încâlcise în timpul testului.

Nicole se uită la ceas, văzu că Simone avea dreptate, şi se ridică în şezut. Căscă.

— Cum vă simţiţi? le întrebă pe cele două fete.

— Pline de energie, răspunse cu un zâmbet larg Katie, care avea unsprezece ani. Vreau să alerg, să sar, să mă hârjonesc cu Patrick… Sper că ăsta a fost ultimul nostru somn lung.

— Vulturul a spus că aşa ar trebui să fie, încuviinţă Nicole. Ei speră că acum vor avea suficiente date. Vulturul spune că noi femeile suntem mai greu de înţeles… din cauza puternicelor variaţii lunare din hormonii noştri.

Se ridică, se întinse şi o sărută pe Katie. Apoi se întoarse şi o îmbrăţişă pe Simone. Deşi nu avea încă paisprezece ani, Simone era aproape la fel de înaltă ca Nicole: o tânără atrăgătoare, cu tenul cafeniu închis şi ochi catifelaţi, sensibili. Simone părea întotdeauna calmă şi senină, în contrast cu neastâmpărata şi nerăbdătoarea Katie.

— De ce n-a venit şi Ellie cu noi pentru testul ăsta? întrebă Katie. Şi ea e fată, dar se pare că nu trebuie să facă niciodată nimic.

Nicole îşi petrecu braţul pe după umerii ei, în timp ce se îndreptau toate spre uşă şi lumină.

— Ellie are doar patru ani, Katie, şi, conform spuselor Vulturului, e prea mică pentru a le oferi datele critice de care au încă nevoie.

În micul foaier luminat, aflat imediat în exteriorul camerei în care dormiseră timp de cinci săptămâni, îşi puseră costumele strânse pe corp, căştile transparente şi cizmele ce le ancorau tălpile de podea. Nicole le verifică atentă pe cele două fete înainte de a acţiona uşa exterioară a compartimentului. Nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Uşa nu s-ar fi deschis dacă vreuna dintre ele ar fi fost nepregătită pentru schimbările ambientale.

Dacă Nicole şi fiicele ei n-ar mai fi văzut de câteva ori încăperea cea mare din afara compartimentului lor, ar fi rămas mute de uimire şi-ar fi privit-o cu tăcere mai mult timp. În faţă se întindea o sală lungă de peste o sută de metri şi lată de cincizeci de metri. Tavanul de deasupra, plin cu baterii de lumini, se afla cam la cinci metri înălţime. Interiorul arăta ca o combinaţie de sală de operaţii chirurgicale şi uzină

producătoare de semiconductori de pe Pământ Nu existau pereţi sau compartimente care s-o împartă, totuşi dimensiunile rectangulare erau clar subdivizate şi alocate unor sarcini diferite. Sala fremăta de activitate – roboţii fie analizau datele provenite de la un set de teste, fie se pregăteau pentru alt set. Pe marginile sălii se aflau compartimente, precum cel în care Nicole, Simone şi Katie dormiseră cinci săptămâni, în care se efectuau „experimentele”.

Katie merse la cel mai apropiat compartiment din stânga.

— Nu cumva aici am dormit noi ultima dată? Pe spuma aia ciudată, albă, când am simţit presiunea?

Întrebarea ei fu imediat transmisă în căştile mamei şi surorii. Nicole şi Simone dădură afirmativ din cap, apoi veniră lângă ea şi se uitară la ecranul de neînţeles.

— Tatăl vostru crede că ei încearcă să găsească un mod ca să putem dormi pe toată durata fazei de accelerare care ţine mai multe luni, spuse Nicole. Vulturul n-a vrut nici să confirme, nici să nege această presupunere.

Cu toate că cele trei femei trecuseră împreună prin patru teste separate în laboratorul acela, nici una dintre ele nu văzuse vreodată o formă de viaţă sau de inteligenţă, cu excepţia celor zece extratereştri mecanici care păreau să se ocupe de toate. Oamenii îi numeau „roboţi bloc” pentru că, în afară de „labele picioarelor” cilindrice ce le permiteau să ruleze pe podea, erau făcuţi din blocuri masive rectangulare similare cuburilor cu care se jucau copiii pe Pământ.

— De ce crezi că nu l-am văzut niciodată pe vreunul dintre Ceilalţi? întrebă Katie. Adică, de ce nu i-am văzut aici? îi vedem o secundă sau două în Metrou şi asta-i tot. Ştim că sunt aici – nu suntem singurii supuşi testelor.

— Sala asta are un program foarte bine pus la punct, răspunse mama ei. Este evident că *nu trebuie* să-i vedem pe Ceilalţi decât în treacăt.

— Dar *de ce?* Vulturul ar trebui… insistă Katie.

— Scuză-mă, interveni Simone, însă cred că Marele Bloc vine la noi.

Cel mai mare dintre roboţii bloc stătea de regulă în zona de comandă din mijlocul sălii şi supraveghea toate experimentele aflate în curs de desfăşurare. În acel moment, se îndrepta spre ele, mergând pe una dintre aleile ce formau o grilă în sală.

Katie se duse la alt compartiment, aflat la douăzeci de metri depărtare. După monitorul activ de pe peretele exterior al acestuia, îşi dădu seama că în interior se desfăşura un experiment. Brusc, bătu puternic în metal cu pumnul înmănuşat.

— *Katie*! strigă Nicole.

— Încetează, se auzi aproape în acelaşi timp dinspre Marele Bloc, care era la cincizeci de metri şi se apropia rapid de ele. Nu trebuie să faci asta, spuse el într-o engleză perfectă.

— Şi ce ai de gând să-mi faci? întrebă sfidătoare Katie, în timp ce Marele Bloc, larg de cinci metri pătraţi, le ignoră pe Nicole şi Simone şi se îndreptă către fata cea mică.

Nicole alergă să-şi apere fiica.

— Trebuie să plecaţi, spuse ameninţător Marele Bloc, de la câţiva metri distanţă de Nicole şi Katie. Testul vostru s-a terminat. Ieşirea e acolo, unde strălucesc luminile.

Nicole o trase pe Katie cu putere de braţ, iar fata îşi însoţi cu reţinere mama spre ieşire.

— Ce ne-ar fi făcut, dacă hotăram să rămânem aici până se încheia alt experiment? întrebă cu încăpăţânare Katie. Cine ştie? Poate chiar acum unul dintre octopăianjenii noştri este acolo. De ce nu ne dau voie să ne întâlnim cu altcineva?

Cu o umbră de mânie în glas, Nicole răspunse:

— Vulturul ne-a explicat de mai multe ori că în „această etapă” ni se va permite „să zărim” alte creaturi, dar nu să intrăm în contact cu ele. Tatăl tău a întrebat în mod repetat care-i motivul, iar Vulturul i-a răspuns de fiecare dată că vom afla la timpul potrivit… Şi aş dori să încerci să nu mai fi atât de dificilă, domnişoară.

— Parcă am fi la închisoare, bombăni Katie. Aici avem doar o libertate limitată. Şi nu ni se răspunde niciodată la întrebările cu adevărat importante.

Ajunseseră în pasajul lung care lega baza de transport cu laboratorul. La marginea unei benzi rulante le aştepta un vehicul mic. Când se aşezară, capota se închise deasupra lor şi luminile din interior se aprinseră.

— Înainte să întrebi, zise Nicole scoţându-şi casca în timp ce începeau să se pună în mişcare, nu avem voie să ne uităm afară în timpul părţii acesteia a transferului, pentru că trecem pe lângă porţiuni din Modulul Tehnic care ne sunt interzise. Tatăl tău şi unchiul Michael au pus întrebările astea după primul lor

test de somn.

După câteva minute de călătorie în tăcere, Simone întrebă:

— Eşti de acord cu tata că suntem supuşi acestor teste de somn ca pregătire pentru un voiaj spaţial necunoscut?

— Pare probabil, răspunse Nicole, dar nu ştim cu certitudine, fireşte.

— Şi unde au de gând să ne trimită? întrebă Katie.

— Habar n-am. Vulturul a fost foarte evaziv la toate întrebările cu privire la viitorul nostru.

Maşina mergea cu aproximativ douăzeci de kilometri la oră. După cincisprezece minute de mers, se opri. „Capacul” glisă, după ce îşi puseră căştile. Femeile ieşiră în principala bază de transport a Modulului Tehnic, care era circulară şi avea înălţimea de douăzeci de metri. Pe lângă o jumătate de duzină de benzi rulante ce duceau în diverse locuri din interiorul Modulului, baza conţinea două structuri mari, multietajate din care plecau metrouri. Acestea transportau echipament, roboţi şi fiinţe vii între Modulele de Locuit, Tehnic şi Administrativ, cele trei complexe sferice uriaşe care erau principalele componente ale Bazei de Tranzit.

De îndată ce ieşiră din vehicul, Nicole şi fiicele ei auziră un glas în receptoarele căştilor.

— Metroul vostru va fi la nivelul al doilea. Luaţi scara rulantă din dreapta. Veţi pleca peste patru minute.

Katie îşi roti capul dintr-o parte în alta, trecând în revistă baza de transport. Văzu rastele de echipament, maşini ce aşteptau să-i ducă pe călători la diferite destinaţii din interiorul Modulului Tehnic, lumini, scări rulante şi peroane. Dar nimic nu se mişca. Nici un robot şi nici o fiinţă vie.

— Ce s-ar întâmpla dacă am refuza să mergem acolo sus? întrebă ea, oprindu-se în mijlocul staţiei. Atunci, programul tău ar fi dat peste cap, strigă spre plafonul înalt.

— Haide, Katie, am mai avut discuţia asta în laborator, spuse Nicole pierzându-şi răbdarea.

Katie îşi reluă mersul.

— Dar *vreau* să mai văd şi altceva, se plânse ea. Ştiu că locul ăsta nu-i mereu pustiu. De ce ne ţin izolaţi? Parcă am fi nespălaţi sau mai ştiu eu ce.

— Metroul vostru va pleca peste două minute, anunţă glasul imaterial. Al doilea nivel, pe dreapta.

— Nu-i aşa că-i uimitor că roboţii şi dispecerii pot să comunice cu fiecare specie în parte în propria ei limbă? comentă Simone în timp ce ajungeau la scara rulantă.

— Eu cred că-i monstruos, pufni Katie. Măcar o dată aş vrea să văd că fiinţa sau lucrul care controlează locul ăsta face o greşeală. Prea merge totul ca pe roate! Aş vrea s-o aud vorbindu-ne în aviară. Sau, la o adică, vorbind aviarilor în aviară.

La al doilea nivel îşi târâră picioarele vreo patruzeci de metri de-a lungul unui peron, până ajunseră la un vehicul transparent în formă de glonţ, de dimensiunea unui automobil terestru foarte mare. Ca întotdeauna, era parcat pe o pistă din dreapta arterei mediane. În total, pe peron existau patru piste paralele, câte două de fiecare parte a arterei mediane. Toate celelalte erau deocamdată pustii.

Nicole se întoarse şi se uită prin baza de transport. La o şesime de cerc mai încolo se afla o staţie de metrou identică. Metrourile din partea aceea mergeau spre Modulul Administrativ. Simone îşi privi mama.

— Ai fost vreodată acolo? întrebă ea.

— Nu, răspunse Nicole, dar sunt sigură că ar fi interesant. Tatăl tău spune că de aproape arată minunat de ciudat.

Richard trebuie, pur şi simplu, să exploreze, se gândi Nicole, amintindu-şi de noaptea în care, cu aproape un an în urmă, soţul ei plecase cu „autostopul” până la Modulul Administrativ. Se înfioră. Ieşise cu Richard în vestibulul apartamentului lor şi încercase să-l facă să renunţe în timp ce-şi punea costumul spaţial. El se gândise cum să păcălească monitorul de la uşă (în ziua următoare, un nou sistem, asigurat contra greşelilor de manevrare, îi luase locul) şi abia aştepta să arunce în jur o privire „nesupravegheată”.

Nicole abia dacă dormise în noaptea aceea. În primele ore ale dimineţii, panoul lor luminos semnalase că cineva sau ceva se afla în vestibul. Când se uitase pe monitor, văzuse un om-pasăre ciudat stând în picioare şi ţinându-l în braţe pe soţul ei căzut în nesimţire. Acela fusese primul lor contact cu Vulturul…

Demarajul metroului le ţintui pe moment de spetezele scaunelor şi o readuse la prezent. Ieşiră vâjâind din Modulul Tehnic. În mai puţin de un minut, goneau cu toată viteza prin cilindrul lung, extrem de îngust, care lega cele două module.

Artera mediană şi cele patru piste se aflau pe mijlocul

cilindrului lung. În dreapta lor, în depărtare, luminile Modulului Administrativ sferic străluceau pe fundalul albastru al spaţiului. Katie îşi scoase binoclul micuţ.

— Vreau să fiu pregătită, spuse ea. Întotdeauna trec atât de repede unul pe lângă altul!

După mai multe minute, anunţă „Vine”, şi cele trei femei se lipiră de partea dreaptă a vehiculului. Din depărtare, pe pista opusă se apropia alt metrou. În câteva clipe era în dreptul lor şi nu avură mai mult de-o secundă să se uite la ocupanţii vehiculului care se îndrepta spre Modulul Tehnic.

— Ptiu! exclamă Katie când metroul trecu ca gândul pe lângă ele.

— Erau două tipuri diferite, rosti Simone.

— Opt sau zece creaturi, cu totul.

— Un set era roz, celălalt auriu. Ambele în majoritate sferice.

— Şi tentaculele alea lungi şi subţiri, ca firul de borangic! Cât de mari crezi că erau, mamă?

— Cinci, poate şase metri în diametru, răspunse Nicole. Mult mai mari ca noi.

— Ptiu! repetă Katie. Asta chiar că-i ceva!

În ochi i se citea surescitarea. Fetei îi plăcea la nebunie să simtă adrenalina alergându-i prin corp.

Niciodată n-am încetat să mă minunez, gândi Nicole. *Nici măcar o dată în aceste treisprezece luni. Oare chiar există toate astea? Am fost aduşi atâta drum de pe Pământ, doar ca să fim testaţi? Şi incitaţi de existenţa creaturilor din alte lumi? Sau există un alt scop, mai profund*?

În vehiculul care gonea se lăsă liniştea. Nicole, care stătea la mijloc, îşi trase fiicele mai aproape.

— Ştiţi că vă iubesc, nu-i aşa?

— Da, mamă, răspunse Simone. Şi noi te iubim.

02

Petrecerea de reunire a familiei fu un succes. Benjy o îmbrăţişă pe iubita lui Simone în clipa în care ea păşi în apartament Katie îl ţintuise pe Patrick la podea, cu doar un minut mai târziu.

— Vezi, spuse ea, încă sunt mai tare decât tine.

— Dar nu cu mult, răspunse Patrick. Mă fac tot mai puternic. Ar fi bine să te păzeşti.

Nicole îi îmbrăţişă pe Richard şi pe Michael, înainte ca micuţa Ellie să vină în fugă la ea şi să-i sară în braţe. Era seară, la două ore după cină conform zilei de douăzeci şi patru de ore folosită de familie, şi Ellie fusese aproape gata de culcare când sosiseră mama şi surorile ei. Fetiţa porni pe hol spre camera ei după ce îi arătă cu mândrie lui Nicole că acum ştia să citească „pisică”, „câine” şi „băiat”.

Adulţii îl lăsară pe Patrick să rămână treaz, până când băiatul fu epuizat. Michael îl duse în pat, iar Nicole îl înveli.

— Mă bucur că te-ai întors, mami, zise el. Mi-a fost tare dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, încuviinţă Nicole. Nu cred că am să mai fiu plecată atât de mult.

— Sper că nu, rosti băiatul de şase ani. Îmi place să te am aici.

La ora 1 noaptea, toată lumea dormea în afară de Nicole. Nu era deloc obosită. În definitiv, tocmai se trezise dintr-un somn de cinci săptămâni. După ce se foi o jumătate de oră în pat, lângă Richard, hotărî să facă o plimbare.

Deşi apartamentul în sine nu avea ferestre, în micul vestibul care se afla chiar la intrarea holului se afla o fereastră exterioară care oferea o privelişte ce tăia respiraţia spre celelalte două vârfuri ale Bazei de Tranzit. Nicole păşi în vestibul, îşi puse costumul spaţial şi rămase în faţa uşii care dădea spre exterior. Aceasta nu se deschise. Nicole zâmbi. *Poate că, într-adevăr, Katie are dreptate. Poate că suntem pur şi simplu prizonieri.* Încă din primele zile ale şederii lor, fusese limpede că uşa exterioară era încuiată intermitent. Vulturul le explicase că era „necesar” să fie împiedicaţi să vadă lucruri pe care nu le „puteau” înţelege.

Nicole se uită pe fereastră. În momentul acela, o navetă similară ca formă celei care, în urmă cu treisprezece luni, îi adusese la Baza de Tranzit, se apropia de baza de transport a Modulului de Locuit. *Ce gen de creaturi minunate conţin?* se gândi Nicole. *Sunt şi ele la fel de uluite cum eram noi atunci când am sosit!*

Nicole nu avea să uite niciodată primele imagini ale Bazei de Tranzit. După ce părăsise Halta, întreaga familie crezuse că avea să ajungă la următoarea destinaţie în câteva ore. Se

înşelaseră. Distanţarea lor de Rama se mărise treptat până ce, după şase ore, n-o mai văzură deloc în stânga.

Luminile Haltei din spate deveneau tot mai slabe. Erau cu toţii obosiţi. În cele din urmă, toată familia adormise.

Katie fusese cea care îi trezise.

— Văd unde mergem, strigase ea victorioasă, neputându-şi înfrâna surescitarea.

Arătase pe fereastra din faţă a navetei, puţin la dreapta, spre locul în care o lumină puternică în continuă creştere se ramifica în trei. În următoarele patru ore, imaginea Bazei de Tranzit crescuse tot mai mult. De la distanţă fusese o privelişte uluitoare, un triunghi echilateral cu trei sfere transparente, strălucitoare în vârfuri. Şi la ce scară! Nici chiar experienţa cu Rama nu-i pregătise pentru măreţia acelei incredibile creaţii inginereşti. Fiecare dintre cele trei laturi, în realitate coridoare de transport ce conectau între ele cele trei module sferice, aveau peste o sută cincizeci de kilometri lungime. Sferele din vârfuri aveau diametrul de douăzeci şi cinci de kilometri. Chiar şi de la mare distanţă, oamenii puteau distinge activitate pe multe dintre nivelurile separate din interiorul modulelor.

— Ce o să se întâmple acum? o întrebase neliniştit Patrick pe Nicole, când naveta îşi schimbase ruta şi pornise către unul dintre vârfurile triunghiului.

Nicole îl luase în braţe.

— Nu ştiu, iubitule, îi răspunsese ea blând. Trebuie să aşteptăm să vedem.

Benjy fusese total uluit. Se holbase ore întregi la marele triunghi luminat din spaţiu. Simone se trezise deseori lângă el, ţinându-l de mână. În timp ce naveta se apropia tot mai mult de una dintre sfere, fata îi simţise muşchii încordându-se.

— Nu te speria, totul o să fie bine, îi zisese liniştitor.

Naveta intrase într-un coridor îngust practicat în sferă şi andocase într-o dană de la marginea bazei de transport. Familia părăsise cu prudenţă naveta, luând bagajele şi calculatorul lui Richard. Naveta plecase imediat după aceea, speriindu-i până şi pe adulţi cu dispariţia ei rapidă. În mai puţin de un minut, auziseră primul glas imaterial.

— Bun venit, vorbise un ton lipsit de modulaţii. Aţi ajuns în Modulul de Locuit. Mergeţi drept înainte şi Opriţi-vă în faţa peretelui cenuşiu.

— De unde vine glasul ăsta? întrebase Katie şi în vocea ei se citea spaima pe care o simţeau cu toţii.

— De pretutindeni, răspunsese Richard. E deasupra noastră, în jurul nostru, chiar şi sub noi.

Se uitaseră cu atenţie la pereţi şi la tavan.

— Dar cum de cunoaşte engleza? întrebase Simone. Mai sunt şi alţi oameni aici?

— Nu cred, râse nervos Richard. Probabil că locul acesta a fost într-un fel în contact cu Rama şi are un algoritm de învăţare a limbilor. Mă întreb…

— Vă rog să înaintaţi, îl întrerupse glasul. Vă aflaţi în complexul de transport. Vehiculul care vă va duce în sectorul vostru din Modul vă aşteaptă la un nivel inferior.

Le trebuiseră câteva minute ca să ajungă la peretele cenuşiu. Copiii nu mai fuseseră niciodată în imponderabilitate neîngrădită. Katie şi Patrick săreau de pe peron şi făceau salturi şi rostogoliri în aer. Benjy, Uitându-se cum se distrau, încercase să-i imite. Din nefericire, nu-şi dăduse seama cum să folosească tavanul şi pereţii pentru a reveni pe peron; Când îl salvase Simone, era complet dezorientat.

Când întreaga familie şi bagajele fuseseră poziţionate corespunzător în faţa peretelui, o uşă largă se deschisese şi ei intraseră într-o cameră mică. Pe o bancă erau aranjate costume speciale care se închideau etanş, căşti şi cizme. Glasul rostise cu monotonia sa absolută:

— Baza de transport şi majoritatea zonelor comune de aici, de la Baza de Tranzit, nu au o atmosferă potrivită pentru specia voastră. Va trebui să purtaţi această îmbrăcăminte, în afară de cazul în care vă aflaţi în apartamentul vostru.

După ce se îmbrăcaseră, o uşă se deschisese din peretele opus şi intraseră în holul principal al bazei de transport a Modulului de Locuit. Staţia era identică cu cea pe care aveau s-o vadă mai târziu în Modulul Tehnic. Nicole şi familia coborâră două niveluri, după cum îi îndrumase Glasul, şi porniseră în lungul perimetrului circular spre locul în care aştepta „autobuzul”. Vehiculul închis era confortabil şi bine luminat, dar, pe durata acelei ore şi jumătate cât călătoriseră printr-un labirint de coridoare, nu putuseră să vadă afară. În cele din urmă autobuzul se oprise şi capota i se ridicase.

— Mergeţi pe coridorul din stânga voastră, îi îndrumase alt

glas, similar cu primul, de îndată ce se aflară pe podeaua metalică. După patru sute de metri, se desparte în două culoare. Luaţi-o pe culoarul din dreapta şi Opriţi-vă în faţa celui de al treilea marcaj pătrat din stânga. Aceea este uşa apartamentului vostru.

Patrick o rupse la fugă pe unul dintre coridoare.

— Acela nu este coridorul corect, anunţase fără inflexiuni glasul. Întoarce-te pe platformă şi ia-o pe următorul coridor din stânga.

Pe drumul de la platformă la apartament nu era nimic de văzut. În lunile care urmaseră, bătuseră de multe ori coridorul, fie pentru a merge în sala de sport, fie la testele din Modulul Tehnic, dar niciodată nu văzuseră altceva decât pereţi, tavane şi marcaje pătrate, pe care ajunseseră să le recunoască drept uşi. În mod evident, locul era supravegheat cu atenţie. De la început, Nicole şi Richard fuseseră convinşi că unele, probabil multe, dintre apartamentele din zona lor erau ocupate de cineva sau ceva, dar niciodată nu văzuseră pe coridoare unul dintre Ceilalţi.

După ce găsiseră uşa apartamentului lor şi intraseră, Nicole şi familia îşi scoseseră în vestibul îmbrăcămintea specială şi o depozitaseră în dulapurile create în acel scop. Copiii se uitaseră pe rând pe fereastră la celelalte două module sferice, în timp ce aşteptau să se deschidă uşa interioară. După câteva minute, văzuseră pentru prima dată interiorul noului lor cămin.

Fuseseră cu toţii copleşiţi. În comparaţie cu condiţiile relativ primitive de trai din Rama, apartamentul din Baza de Tranzit era un adevărat paradis. Fiecare copil avea camera lui. Michael avea o serie de încăperi pentru el singur la capătul marelui apartament; dormitorul lui Nicole şi al lui Richard, având chiar şi un pat dublu, se afla în capătul opus al apartamentului, lângă holul de la intrare. Existau patru băi, plus o bucătărie, o sufragerie, şi chiar şi o cameră de joacă pentru copii. Mobila din fiecare cameră era surprinzător de potrivită şi proiectată cu gust. Apartamentul acoperea peste patru sute de metri pătraţi de spaţiu locuibil.

Până şi adulţii fuseseră înmărmuriţi.

— Cum Dumnezeu au putut face asta? îl întrebase Nicole pe Richard în acea primă noapte, departe de urechile copiilor încântaţi din cale afară.

Richard aruncase în jur o privire uimită şi răspunsese:

— Nu pot decât să presupun că, cumva, toate acţiunile noastre din Rama au fost monitorizate şi transmise aici, la Baza de Tranzit. Probabil că au avut acces la bazele noastre de date şi au extras de acolo informaţii despre modul în care trăim. Fireşte, chiar şi aici, departe, dacă au receptoare sensibile, pot culege semnale TV de pe Pământ. Nu-i jenant să te gândeşti că suntem reprezentaţi de astfel...

— Bun venit, îl întrerupsese altă voce care părea că vine din toate direcţiile. Sperăm că totul din apartament este satisfăcător. Dacă nu este, vă rugăm să ne comunicaţi. Nu putem să răspundem la tot ce spuneţi în orice moment şi, de aceea, a fost stabilit un regim simplu de comunicare. Pe masa din bucătăria voastră există un buton alb. Vom presupune că tot ceea ce spune un individ după ce a apăsat butonul alb ne este destinat. Când terminaţi comunicarea, apăsaţi din nou butonul alb. În felul acesta...

— Mai întâi, o întrebare, intervenise Katie.

Alergase în bucătărie şi apăsase pe buton.

— Totuşi, cine sunteţi?

O mică întârziere de poate o secundă precedase răspunsul.

— Suntem inteligenţa colectivă care guvernează Baza de Tranzit. Suntem aici să vă ajutăm, să vă facem să vă simţiţi mai bine şi să vă asigurăm toate cele necesare traiului. De asemenea, din când în când, vă vom cere să îndepliniţi anumite sarcini care ne vor ajuta să vă înţelegem mai bine...

Nicole nu mai vedea naveta pe care o urmărise pe fereastră. De fapt, fusese atât de adâncită în amintirile legate de sosirea la Baza de Tranzit încât uitase temporar de noii sosiţi. Acum, în timp ce revenea la prezent, vedea cu ochii minţii un grup de creaturi ciudate debarcând pe un peron şi tresărind la auzul unui glas care li se adresa în limba lor natală. *Experienţa uimirii este probabil universală şi aparţine tuturor substanţelor chimice conştiente,* se gândi ea.

Ochii i se concentrară asupra Modulului Administrativ din depărtare. *Ce se petrece acolo?* se întrebă. *Noi, creaturi nefericite, ne mişcăm încolo şi-ncoace între Modulul de Locuit şi cel Tehnic. Toate activităţile noastre par să fie logic orchestrate. Dar de către cine? Şi pentru ce? De ce a adus cineva toate*

aceste fiinţe în această lume. Artificială?

Nu avea nici un răspuns la aceste întrebări infinite. Ca de obicei, îi dădeau un puternic simţ al propriei insignifianţe. Impulsul imediat fu să se întoarcă şi să-şi îmbrăţişeze unul dintre copii. Îi veni să râdă de propria ei persoană. *Ambele imagini sunt adevărate indicii ale situaţiei noastre în Cosmos,* se gândi. *Suntem simultan vital de importanţi pentru copiii noştri, dar nu reprezentăm absolut nimic în marea schemă a lucrurilor. Îţi trebuie enorm de multă înţelepciune ca să vezi că între aceste două puncte de vedere nu există nici o contradicţie.*

03

Micul dejun fu o sărbătoare. Comandară o masă copioasă excepţionalilor bucătari care le pregăteau mâncarea. Proiectanţii apartamentului îi dotaseră cu de maşini de gătit şi un frigider plin, în caz că voiau să-şi prepare propria mâncare. Totuşi bucătarii extratereştri (sau roboţi) erau atât de pricepuţi şi învăţau atât de rapid, încât Nicole şi familia nu-şi pregăteau aproape niciodată singuri mâncarea, ci doar apăsau butonul alb şi comandau.

— În dimineaţa asta vreau plăcinte, anunţă Katie în bucătărie.

— Şi eu, şi eu, adăugă Patrick.

— De care clătite? întrebă glasul. În memoria noastră, avem patru feluri diferite. Cu hrişcă, cu frişcă…

— Cu frişcă, îl întrerupse Katie. În total, trei. Se uită la frăţiorul ei. Mai bine, patru.

— Cu frişcă şi sirop de arţar, strigă Patrick.

— Patru clătite cu frişcă şi sirop de arţar, repetă glasul. Asta-i tot?

— Un suc de mere şi un suc de portocale, spuse Katie după o scurtă consultare cu Patrick.

— Şase minute şi optsprezece secunde, zise glasul.

Când mâncarea fu gata, familia se adună în jurul mesei rotunde din bucătărie. Copiii cei mici îi explicară lui Nicole ce făcuseră cât timp lipsise ea. Patrick era deosebit de mândru de noul său record personal la alergarea de cincizeci de metri din sala de sport. Benjy numără cu trudă până la zece şi toată lumea îl aplaudă. Tocmai terminaseră micul dejun, când se auzi soneria de la uşă.

Adulţii se priviră între ei şi Richard se duse la consola de

comandă şi activă monitorul video. În faţa uşii stătea Vulturul.

— Sper că nu-i vorba despre alt test, spuse în mod spontan Patrick.

— Nu… nu, mă îndoiesc, răspunse Nicole îndreptându-se spre intrare. A venit, probabil, să ne dea rezultatul ultimelor experimente.

Înainte de a deschide uşa, inspiră adânc. Deşi se întâlnise de multe ori cu Vulturul, concentraţia de adrenalină îi creştea întotdeauna în prezenţa lui. De ce oare? Uluitoarele lui cunoştinţe erau cele care o înspăimântau? Sau puterea lui asupra lor? Sau pur şi simplu tulburătoarea sa existenţă?

Vulturul o salută cu ceea ce ea ajunsese să recunoască a fi un zâmbet.

— Pot să intru? întrebă agreabil. Aş vrea să discut cu dumneavoastră, cu soţul dumneavoastră şi cu domnul O'Toole.

Nicole se uită lung la el, aşa cum făcea întotdeauna. Era înalt de aproape 2,25 metri şi avea formă de fiinţă umană de la gât în jos. Braţele şi torsul îi erau însă acoperite de o ţesătură strânsă de pene mici, cenuşiu-închis precum cărbunele – cu excepţia celor patru degete de la fiecare mână, care erau albe ca smântâna şi fără penaj. Mai jos de talie, suprafaţa corpului Vulturului avea culoarea cărnii dar, după luciul stratului exterior, era evident că nu se încercase reproducerea adevăratei piei omeneşti. Mai jos de talie nu avea păr, nici articulaţii şi organe genitale vizibile. Când mergea, în zona genunchilor se formau încreţituri care dispăreau dacă stătea nemişcat.

Faţa Vulturului era fascinantă. Capul lui avea doi ochi mari, albastru sidefat, de o parte şi cealaltă a ciocului cenuşiu. Când vorbea, ciocul se deschidea şi engleza lui perfectă venea dintr-un fel de laringe electronic din fundul gâtului. Penele din creştetul capului erau albe, contrastând puternic cu cenuşiul închis al feţei, gâtului şi spatelui. Penele de pe faţă erau foarte rare şi răzleţe.

— Pot să intru? repetă politicos Vulturul după ce Nicole nu se mişcă preţ de câteva secunde.

— Desigur… desigur, răspunse ea, dându-se la o parte din uşă. Scuzaţi-mă… Nu v-am mai văzut de atâta timp.

— Bună dimineaţa, domnule Wakefield, domnule O'Toole. Salut, copii, spuse Vulturul păşind în sufragerie.

Patrick şi Benjy se retraseră, îndepărtându-se cu spatele.

Dintre toţi copiii, doar Katie şi micuţa Ellie păreau să nu se teamă de el.

— Bună dimineaţa, zise Richard. Cu ce vă putem ajuta azi?

Vulturul nu făcea *niciodată* vizite de curtoazie. Întotdeauna vizitele lui aveau un scop.

— După cum i-am spus soţiei dumneavoastră, la uşă, trebuie să stau de vorbă cu cei trei adulţi. Poate Simone să aibă grijă de ceilalţi copii vreo oră, cât discutăm noi?

Nicole începuse deja să-i ducă pe copii în camera de joacă, dar Vulturul o opri.

— Nu-i nevoie. Pot folosi tot apartamentul. Noi patru o să mergem în sala de conferinţe de pe hol.

Hopa! gândi imediat Nicole. *E vorba despre ceva important... N-am mai lăsat până acum copiii singuri în apartament.*

Brusc, deveni foarte îngrijorată pentru siguranţa lor.

— Scuzaţi-mă, domnule Vultur. Copiii vor fi la adăpost aici? Vreau să spun, nu vor avea vizitatori aparte sau ceva în genul ăsta...?

— Nu, doamnă Wakefield, răspunse degajat Vulturul. Vă dau cuvântul meu că nimic nu-i va tulbura pe copiii dumneavoastră.

În vestibul, când cei trei oameni începură să-şi pună costumele spaţiale, Vulturul îi opri.

— Nu-i nevoie. Aseară am reconfigurat această parte a sectorului. Am sigilat holul chiar înainte de joncţiune şi am transformat toată zona într-un habitat precum cel terestru. Veţi putea folosi sala de conferinţe fără să vă puneţi o îmbrăcăminte specială.

De îndată ce se aşezară în marea sală de conferinţe, Vulturul începu să vorbească:

— Încă de la prima întâlnire, m-aţi întrebat în mod repetat ce căutaţi aici, iar eu nu v-am răspuns direct. Acum după încheierea ultimului vostru set de teste de somn – cu succes, pot să adaug –, am fost împuternicit să vă informez despre etapa următoare a misiunii. De asemenea, am primit permisiunea să vă spun câte ceva despre mine. După cum aţi bănuit cu toţii, nu sunt o făptură vie – cel puţin nu după definiţia voastră. Am fost creat de inteligenţa care guvernează Baza de Tranzit, pentru a vă pune la curent cu anumite subiecte delicate. Primele noastre observaţii privitoare la comportamentul vostru au indicat o reţinere de a interacţiona

cu glasurile imateriale. Deja se hotărâse crearea mea, sau a ceva similar, ca emisar pentru familie când dumneavoastră, domnule Wakefield, aproape că aţi cauzat un haos grav în acest sector, încercând să faceţi o vizită neprogramată şi neautorizată la Modulul Administrativ. Apariţia mea la acea vreme a fost destinată să împiedice continuarea comportamentului nedisciplinat.

După un moment de ezitare, Vulturul continuă:

— Acum am intrat în cea mai importantă perioadă a şederii voastre aici. Nava spaţială pe care o numiţi Rama se află la Hangar, unde este supusă unor renovări şi reproiectări tehnice majore. Voi, oamenii, veţi lua parte la acest proces de reproiectare, căci unii dintre voi se vor întoarce cu Rama în sistemul solar din care aţi venit.

Richard şi Nicole dădură să-l întrerupă.

— Lăsaţi-mă să termin, spuse Vulturul. Expunerea mi-a fost pregătită cu mare grijă, astfel încât să răspundă întrebărilor voastre anticipate.

Extraterestrul om-pasăre se uită la fiecare dintre cei trei oameni din jurul mesei înainte de a continua într-un ritm mai lent.

— Remarcaţi că n-am spus că vă veţi întoarce pe Pământ. Dacă planul reuşeşte, aceia dintre voi care se vor întoarce vor interacţiona cu alte fiinţe omeneşti din sistemul solar din care proveniţi, dar nu de pe planeta voastră de origine. Numai dacă se va impune o abatere de la planul de bază vă veţi întoarce chiar pe Pământ.

Remarcaţi, de asemenea, că numai *unii* dintre voi se vor întoarce. Doamnă Wakefield, dumneavoastră veţi călători cu siguranţă din nou în Rama. Asta este una din constrângerile pe care le impunem misiunii. Vă vom lăsa pe dumneavoastră şi pe restul familiei să hotărâţi cine vă va însoţi în călătorie. Puteţi pleca singură, dacă vreţi, lăsându-i pe ceilalţi aici la Baza de Tranzit, sau îi puteţi lua pe unii dintre ei. Oricum, nu puteţi călători *toţi* în Rama. Cel puţin o pereche de reproducere trebuie să rămână aici, la Baza de Tranzit, pentru a ne furniza date pentru enciclopedia noastră, în eventualitatea, puţin probabilă, că misiunea de întoarcere eşuează.

Principalul scop al Bazei de Tranzit este catalogarea formelor de viaţă din această parte a galaxiei. Prioritatea maximă o au

formele de viaţă care au început să călătorească pe cont propriu în spaţiu, iar descrierile noastre enciclopedice ne cer să adunăm volume mari de date despre fiecare călător cosmic în parte. Pentru realizarea acestei sarcini, am elaborat, de-a lungul a sute de mii de ani de-ai voştri, o metodă de colectare a acestor date care reduce probabilitatea unei intruziuni catastrofale în tiparul evolutiv al călătorilor interplanetari, mărind totodată probabilitatea obţinerii datelor vitale de către noi.

Abordarea de bază implică trimiterea de nave spaţiale de observaţie în misiuni de recunoaştere, în speranţa de a-i atrage la noi pe călătorii cosmici pentru a fi identificaţi şi catalogaţi. Ulterior, alte nave sunt trimise la aceeaşi ţintă, mai întâi să extindă gradul de interacţiune, şi în cele din urmă să captureze un grup reprezentativ al speciei de călători spaţiali, astfel încât să poată fi efectuate observaţii detaliate şi pe termen lung într-un mediu la alegerea noastră.

Vulturul se opri. Mintea şi inima lui Nicole goneau într-un ritm infernal. Avea atâtea întrebări! De ce fusese tocmai ea selectată să se întoarcă? Şi ce voise Vulturul să spună prin cuvântul „capturaţi”? înţelegea el că acel cuvânt era interpretat, de obicei, într-un mod ostil? De ce…

— Cred că am înţeles cea mai mare parte din ceea ce aţi spus, rosti Richard, dar aţi omis câteva informaţii cruciale. De ce adunaţi toate aceste date despre speciile care călătoresc prin cosmos?

Vulturul zâmbi.

— În relaţia informaţiilor noastre există trei niveluri de bază. Accesul la fiecare nivel al unui individ sau specii este permis sau refuzat pe baza unui set de criterii stabilite. Prin afirmaţiile mele anterioare v-am oferit, ca reprezentaţi ai speciei voastre, informaţii de Nivelul 2. Este un omagiu adus inteligenţei dumneavoastră faptul că întrebarea urmăreşte un răspuns care este clasificat de Nivelul 3.

— Toată această bolboroseală vrea să însemne că nu aveţi de gând să ne răspundeţi? râse nervos Richard.

Vulturul aprobă din cap.

— Vreţi să ne spuneţi de ce numai mie mi se cere să fac voiajul de întoarcere? întrebă Nicole.

— Există multe motive. În primul rând, credem că sunteţi cea mai potrivită din punct de vedere fizic pentru călătoria de

întoarcere. Datele noastre mai indică şi faptul că însuşirile dumneavoastră superioare de a comunica vor fi de nepreţuit după ce faza de capturare va fi încheiată.

Mai există şi alte considerente, dar acestea două sunt cele mai importante.

— Când vom pleca? întrebă Richard.

— Asta nu este sigur. O parte a programului depinde de voi. Vă vom anunţa când va fi stabilită o dată precisă pentru plecare. Totuşi, vă voi spune că asta va fi aproape sigur în mai puţin de patru luni de-ale voastre.

O să plecăm foarte repede, gândi Nicole. *Şi cel puţin doi dintre noi trebuie să rămână aici. Dar cine…*

— *Orice* pereche reproducătoare poate rămâne la Baza de Tranzit? întrebă Michael parcă citindu-i gândurile.

— Aproape orice pereche, domnule O'Toole, răspunse Vulturul. Copila Ellie nu ar fi acceptată ca parteneră a dumneavoastră – nu am fi în stare să vă ţinem în viaţă şi fertil până va atinge ea maturitatea sexuală –, dar orice altă combinaţie ar fi acceptată. Trebuie să avem o probabilitate înaltă de producere cu succes de urmaşi sănătoşi.

— De ce? întrebă Nicole.

— Există o probabilitate foarte mică, dar limitată, ca misiunea voastră să nu aibă succes şi perechea rămasă la Baza de Tranzit vor fi singurii oameni pe care putem să-i studiem. Ca voiajori cosmici în faşă, după ce aţi atins acest stadiu fără obişnuitul ajutor, sunteţi deosebit de interesanţi pentru noi.

Conversaţia ar fi putut dura la nesfârşit. Totuşi, după alte câteva întrebări, Vulturul se ridică brusc şi anunţă că participarea lui la conferinţă se terminase. Îi încurajă pe oameni să rezolve rapid subiectul „repartiţiei”, cum îl numi el, căci intenţiona să înceapă să lucreze aproape imediat cu acei membri ai familiei care aveau să plece spre Pământ.

Aceştia urmau să-l ajute să proiecteze „modulul Pământ în interiorul lui Rama”. Fără altă explicaţie, părăsi încăperea.

Cei trei adulţi căzură de acord să nu le spună copiilor cele mai importante detalii ale şedinţei cu Vulturul cel puţin o zi, pentru a avea ocazia să reflecteze asupra problemei şi s-o dezbată între ei. În noaptea aceea, după ce copiii plecară la culcare, Nicole, Richard şi Michael au discutat liniştiţi în camera de zi a

apartamentului.

Nicole deschise discuţia recunoscând că se simţea furioasă şi neajutorată. În ciuda faptului că Vulturul fusese foarte cumsecade, spuse ea, în fapt le ordonase să participe la misiunea de întoarcere. Şi cum ar fi putut ei refuza? întreaga familie depindea întru totul de Vultur – sau, cel puţin, de inteligenţa reprezentată de el – pentru a supravieţui. Nu se proferaseră ameninţări, dar nici nu era nevoie. Nu aveau de ales, trebuia să se supună instrucţiunilor sale.

Dar cine din familie trebuia să rămână la Baza de Tranzit? se întrebă ea cu glas tare. Michael credea că era esenţial ca minimum un adult să rămână la Baza de Tranzit. Argumentul lui era convingător. Date fiind împrejurările, oricare doi copii, chiar şi Simone şi Patrick, aveau să aibă nevoie de experienţa şi înţelepciunea unui adult pentru a avea vreo şansă să le fie bine. Michael se oferi să rămână la Baza de Tranzit, spunând că oricum era puţin probabil să supravieţuiască unei călătorii de întoarcere.

Toţi trei fură de acord că era limpede că intenţia inteligenţei care guverna Baza de Tranzit era să-i facă pe oameni să doarmă pe parcursul majorităţii drumului de întoarcere în sistemul solar. Altfel, care fusese scopul testelor de somn? Lui Nicole nu-i plăcea ideea ca tinerii, copiii, să rateze perioadele esenţiale de dezvoltare din viaţa lor. Ea sugeră să se întoarcă singură, lăsându-i pe toţi ceilalţi la Baza de Tranzit. Argumentă că la urma urmelor copiii nu vor duce o viaţă „normală” pe Pământ după călătoria aceea.

— Dacă l-am înţeles bine pe Vultur, zise ea, indiferent cine se va întoarce va sfârşi până la urmă ca pasager în Rama, îndreptându-se spre altă locaţie din galaxie.

— Asta n-o ştim cu certitudine, o contrazise Richard. În schimb, cine rămâne aici este aproape sigur condamnat să nu mai vadă niciodată vreun alt om în afara celor din familie.

Richard adăugă că intenţiona să facă în orice împrejurări călătoria de întoarcere, nu doar ca însoţitor al lui Nicole ci şi pentru a trăi experienţa respectivă.

În timpul primei discuţii, nu putură să ajungă la o înţelegere finală privitor la repartizarea copiilor, însă deciseră în mod categoric ce aveau să facă ei, adulţii. Michael O’Toole urma să rămână la Baza de Tranzit. Nicole şi Richard aveau să facă

drumul de întoarcere în sistemul solar.

După întrunire, Nicole nu putu să doarmă. Analiză în gând, iar şi iar, toate opţiunile. Era sigură că Simone avea să fie o mamă mai bună decât Katie. În plus, Simone şi unchiul Michael erau extrem de compatibili, iar Katie nu va accepta să fie despărţită de tatăl ei. Cine însă trebuia să rămână pentru a face pereche cu Simone? Benjy, care îşi iubea sora la nebunie, dar care nu era în stare să se angajeze într-o conversaţie inteligentă?

Se foi ore întregi de pe-o parte pe alta. În realitate, nu-i plăcea nici una dintre opţiuni. Îşi înţelegea bine sursa neliniştii. Indiferent cum se rezolva problema, ea va fi din nou obligată să se despartă, probabil pentru totdeauna, de cel puţin câţiva membri ai familiei pe care îi iubea. În timp ce zăcea trează în pat, fantomele şi durerea despărţirilor trecute se întoarseră s-o obsedeze. Inima i se strânse dureros când îşi imagină despărţirea care avea să vină în câteva luni. Se gândi la mama ei, la tatăl ei şi la Geneviève şi simţi junghiuri în inimă. *Poate că asta-i viaţa,* gândi deprimată. *O înşiruire fără sfârşit de despărţiri dureroase.*

04

— Mamă, tată, treziţi-vă! Vreau să discut cu voi.

Nicole visa. Se făcea că se plimba prin pădurea din spatele vilei de la Beauvois. Era primăvară şi florile erau superbe. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că Simone şedea pe patul lor.

Richard se întinse şi-şi sărută fiica pe frunte.

— Ce-i, iubito? întrebă el.

— Unchiul Michael şi cu mine ne strângeam saltelele şi mi-am dat seama că-i nefericit. Ochii senini ai lui Simone treceau încet de la un părinte la celălalt. Mi-a povestit toată discuţia pe care aţi avut-o ieri cu Vulturul.

Nicole se ridică repede în şezut, în timp ce Simone continuă:

— Mai bine de-o oră, m-am gândit cu mare grijă la toate. Ştiu că am doar treisprezece ani, dar cred că am o soluţie la această... ă-ă-ă, repartiţie, care îi va face fericiţi pe toţi din familie.

Întinzând mâna spre fiica ei, Nicole rosti:

— Draga mea, nu-i responsabilitatea ta să rezolvi...

— Nu, mamă, o întrerupse Simone cu blândeţe. Te rog să mă

asculţi până la capăt. Soluţia mea implică ceva la care nici unul dintre voi, adulţii, nu s-a gândit. Acest ceva nu putea veni decât din partea mea. Şi, în mod evident, este cel mai bun plan pentru toţi cei implicaţi.

Fruntea lui Richard se încreţi.

— Ce vrei să spui?

Simone trase adânc aer în piept.

— Vreau să rămân la Baza de Tranzit cu unchiul Michael. Am să devin soţia lui şi vom fi „perechea de reproducere” a Vulturului. Nu-i nevoie să mai rămână şi altcineva, dar Michael şi cu mine am fi fericiţi să-l păstrăm pe Benjy alături de noi.

— Ce-e-e? strigă Richard uluit. Unchiul Michael are şaptezeci şi doi de ani! Tu n-ai încă nici paisprezece. E aberant, caraghios…

Tăcu brusc. Tânăra femeie care era fiica lui zâmbi.

— Mai aberant decât Vulturul? replică ea. Mai caraghios decât faptul că am plecat de pe Pământ şi am călătorit opt ani-lumină ca să ne întâlnim cu un uriaş triunghi inteligent care acum intenţionează să-i trimită pe unii dintre noi în direcţia opusă?

Nicole se uită la Simone cu surpriză şi admiraţie. Nu spuse nimic, dar întinse mâinile şi-şi îmbrăţişă fiica puternic. Ochii îi înotau în lacrimi.

— E-n regulă, mamă, spuse Simone după ce îmbrăţişarea luă sfârşit. După ce vă veţi reveni din primul şoc, vă veţi da seama că propunerea mea este de departe soluţia cea mai bună. Dacă tu şi tata veţi face împreună călătoria de întoarcere, după cum cred că ar trebui, atunci fie Katie, fie Ellie, fie eu trebuie să rămânem aici la Baza de Tranzit şi să ne împerechem cu Patrick sau cu unchiul Michael.

Singura combinaţie sănătoasă din punct de vedere genetic este ori Katie, ori eu cu unchiul Michael. Am analizat bine toate posibilităţile. Michael şi cu mine suntem foarte apropiaţi. Avem aceeaşi religie. Dacă rămânem şi ne căsătorim, atunci fiecare dintre ceilalţi copii este liber să aleagă. Fie rămân cu noi aici, fie se întorc în sistemul solar cu tine şi cu tati.

Îşi puse mâna pe braţul tatălui ei.

— Tati, ştiu că în multe privinţe soluţia asta va fi mai grea pentru tine decât pentru mama. Încă nu i-am pomenit unchiului Michael de ideea mea. În mod categoric, nu el a sugerat-o. Dacă tu şi mama nu mă sprijiniţi, atunci n-o să meargă. Această

căsătorie va fi destul de dificil de acceptat pentru Michael, chiar dacă n-aveţi nici o obiecţie.

Richard clătină din cap.

— Eşti uimitoare, Simone. Te rog să ne laşi un timp de gândire. Promite-mi că nu mai scoţi o vorbă despre asta, până când eu şi mama ta vom fi avut ocazia să discutăm.

— Promit, încuviinţă Simone. Vă mulţumesc foarte mult amândurora. Vă iubesc, adăugă ea din uşa dormitorului lor.

Se întoarse şi ieşi în holul luminat. Părul negru şi lung îi ajungea aproape la talie. *Ai devenit femeie,* gândi Nicole, urmărindu-i mersul graţios. *Şi nu doar fizic. Eşti mult mai matură decât ar trebui la anii tăi.* Şi-i imagină pe Michael şi Simone soţ şi soţie, şi fu surprinsă că nu găsi nimic de obiectat. *Ţinând cont de toate,* îşi spuse dându-şi seama că, după primele proteste, Michael O'Toole avea să fie foarte fericit, *ideea ta ar putea să fie alegerea cea mai puţin nesatisfăcătoare în situaţia noastră dificilă.*

Simone nu se abătu de la intenţia ei, nici când Michael obiectă cu tărie faţă de ceea ce numi un „martiriu autoimpus". Îi explică, răbdător, că mariajul lor era singurul posibil întrucât el şi Katie erau, după aprecierea tuturor, personalităţi incompatibile şi, oricum, Katie era încă doar un copil, mai având optsprezece luni până la maturitatea sexuală. Oare prefera ca ea să se mărite cu unul dintre fraţii materni şi să comită incest? Nu, nu, răspunse Michael.

Michael acceptă, când văzu că nu mai exista o alternativă viabilă şi că nici Nicole, nici Richard nu aveau obiecţii puternice faţă de căsătoria aceea. Desigur, Richard îşi justifică aprobarea prin expresia „în aceste împrejurări neobişnuite", dar Michael îşi dădu seama că, cel puţin parţial, tatăl lui Simone acceptase ideea ca fiica sa de treisprezece ani să se mărite cu un bărbat destul de bătrân ca să-i fie bunic.

Într-o săptămână, cu implicarea copiilor, se hotărî ca Patrick, Katie şi Ellie să facă drumul înapoi în Rama cu Richard şi Nicole. Patrick avea reţineri să-şi părăsească tatăl, dar Michael O'Toole avu bunătatea să accepte faptul că fiul său de şase ani va avea, probabil, o „viaţă mai interesantă şi mai plină" dacă rămânea cu restul familiei. Cu asta, rămase doar Benjy. Adorabilului băiat de opt ani, dar aflat la nivelul mental al unui copil de trei ani, i se spuse că era bine venit atât în Rama cât şi la Baza de Tranzit. El

abia dacă înţelegea ce avea să se întâmple cu familia, şi nu era nicicum pregătit să facă o astfel de alegere importantă. Decizia îl sperie şi-l derută; deveni absolut nefericit şi căzu într-o depresie profundă. Ca urmare, familia amână discutarea sorţii lui pe o perioadă nedefinită.

— Vom lipsi o zi jumătate, poate două, le spuse Vulturul lui Michael şi copiilor. Rama este recondiţionată într-un hangar aflat la zece mii de kilometri de aici.

— Dar vreau să merg şi eu, se bosumflă Katie. Şi eu am nişte idei bune pentru modulul Pământ.

— Te vom implica şi pe tine în fazele ulterioare ale procesului, o linişti Richard. Vom avea un centru de proiectare, chiar aici lângă noi, în sala de conferinţe.

În cele din urmă, Richard şi Nicole îşi luară rămas bun şi i se alăturară Vulturului în hol. Îşi puseră costumele speciale şi trecură în zona comună a sectorului. Nicole îşi dădea seama că Richard avea emoţii.

— Iubeşti aventura, nu-i aşa, iubitule?

El recunoscu, încuviinţând din cap.

— Goethe, mi se pare, a spus că tot ce-şi doreşte o fiinţă omenească poate fi clasificat în patru componente: dragoste, aventură, putere şi faimă. Personalitatea noastră este modelată după ponderea pe care o căutăm din fiecare componentă. Pentru mine, aventura a fost dintotdeauna pe primul loc.

Nicole era gânditoare când intrară cu Vulturul în maşina ce aştepta. Capota se închise peste ei şi nu putură să vadă nimic în drum spre baza de transport. *Aventura e importantă şi pentru mine,* gândi Nicole, *iar când eram fată, faima era ţelul suprem.* Zâmbi în sinea ei. *Dar acum acest ţel este, neîndoios, dragostea… Am fi plicticoşi dacă nu ne-am schimba niciodată.*

Călătoreau într-o navetă identică celei care îi adusese prima dată la Baza de Tranzit. Vulturul stătea în faţă, iar Nicole şi Richard în spate. Priveliştea modulelor sferice dinapoia lor, a coridoarelor de transport şi a întregului triunghi luminat era absolut senzaţională.

Mergeau în direcţia lui Sirius, caracteristica dominantă a spaţiului ce înconjura Baza de Tranzit Tânăra stea mare şi albă strălucea în depărtate, părând cam de aceeaşi mărime cu soarele lor natal văzut din centura de asteroizi.

— Cum de aţi ales locul ăsta pentru Baza de Tranzit? îl întrebă Richard pe Vultur după vreo oră de mers.

— La ce vă referiţi?

— De ce aici, de ce în sistemul Sirius, şi nu în altă parte?

Vulturul râse.

— Această locaţie este numai temporară. Îndată ce Rama pleacă, ne vom muta iar.

Richard era nedumerit.

— Vreţi să spuneţi că întreaga Bază de Tranzit *se mişcă?* Se întoarse şi privi triunghiul care sclipea slab în depărtare. Unde-i sistemul de propulsie?

— În fiecare modul există mici capacităţi de propulsie, dar ele sunt folosite numai în cazuri de urgenţă. Transportul între locurile de staţionare temporară este realizat de ceea ce voi aţi numi odgoane – ele se fixează în porturile de pe părţile laterale ale sferelor şi asigură practic viteza necesară schimbării traiectoriei.

Nicole se gândi la Michael şi Simone şi se îngrijoră.

— Unde va pleca Baza de Tranzit? se interesă ea.

— Încă nu s-a stabilit exact, răspunse vag Vulturul. Oricum, este întotdeauna o funcţie stocastică, depinzând de felul în care decurg diversele activităţi. Când munca noastră într-un anumit loc s-a terminat, întreaga configuraţie – Baza de Tranzit, Hangarul şi Halta – este mutată în altă zonă de interes.

Pe bancheta din spate, Nicole şi Richard se priviră lung, în tăcere. Le venea greu să priceapă toate implicaţiile celor spuse de Vultur. *Întreaga* Bază de Tranzit *se muta!* Era prea mult ca să poţi crede. Richard se hotărî să schimbe subiectul.

— Vreţi să spuneţi că există creaturi inteligente care au evoluat în vid? Cum e posibil?

— Sunteţi un şovin atmosferic, răspunse Vulturul. Asemeni tuturor creaturilor, limitaţi modurile în care se poate exprima viaţa la mediile similare mediului în care trăiţi dumneavoastră.

— Câte specii capabile de călătoria prin spaţiu există în galaxia noastră? întrebă Richard puţin mai târziu.

— Răspunsul exact la această întrebare este unul dintre obiectivele proiectului nostru. Nu uitaţi că în Calea Lactee există peste o sută de miliarde de stele. Mai mult de un sfert din ele sunt înconjurate de sisteme planetare. Dacă ar fi ca doar una dintr-un milion de stele cu planete să găzduiască o specie care

străbate spaţiul, atunci numai în galaxia noastră ar exista douăzeci şi cinci de mii de specii apte de zbor prin Cosmos.

Vulturul se întoarse şi se uită la Richard şi Nicole.

— Numărul estimat de călători interplanetari şi densitatea lor într-o anumită zonă este o informaţie de Nivel 34, totuşi vă pot spune un lucru. Există în galaxie Zone Dense de Viaţă, în care numărul mediu de voiajori spaţiali este mai mare de unul la o mie de stele.

Richard fluieră.

— Uluitor, murmură el impresionat spre Nicole. Asta înseamnă că miracolul evolutiv local care ne-a produs pe noi este o paradigmă răspândită în Univers. Noi suntem unici, fii sigură, căci nicăieri în altă parte procesul care ne-a produs pe noi n-a fost duplicat cu exactitate. Însă trăsătura cu adevărat deosebită a speciei noastre, şi anume capacitatea de a ne modela lumea şi a o înţelege atât pe ea cât şi locul nostru în schema generală, această trăsătură trebuie să fie comună la mii de creaturi! în absenţa ei, n-ar fi putut deveni călători spaţiali.

Nicole era copleşită. Îşi aminti de un moment asemănător când, cu ani în urmă, se afla cu Richard în camera fotografiilor din adăpostul octopăianjenilor şi se chinuia să priceapă imensitatea universului în termenii conţinutului total de informaţii. Acum îşi dădea seama din nou că întregul set de cunoştinţe în domeniul uman, tot ce învăţase sau trăise vreodată un membru al rasei umane nu era decât un bob de nisip pe plaja imensă care reprezenta tot ce se ştiuse vreodată de către toate făpturile conştiente din Univers.

05

Naveta se opri la câteva sute de kilometri de Hangar. Construcţia avea o formă ciudată, cu baza complet plată dar cu părţile laterale şi superioară rotunjite. Cele trei fabrici din Hangar – câte una în fiecare capăt şi a treia în mijloc – semănau din exterior cu nişte domuri geodezice, ce se înălţau cu şaizeci-şaptezeci de kilometri deasupra părţii inferioare a structurii. Între aceste fabrici, acoperişul era mai coborât, ajungând la doar opt-zece kilometri de suprafaţa plană, aşa că partea superioară a Hangarului semăna cu spatele unei cămile cu trei cocoaşe, dacă o astfel de făptură ar fi existat.

Vulturul, Nicole şi Richard se opriseră să privească o navă

„stea de mare” care, după spusele Vulturului, fusese recondiţionată şi era gata acum pentru următorul voiaj. Steaua, mică prin comparaţie cu Hangarul sau cu Rama dar având, totuşi, aproape zece kilometri pe raza exterioară, ieşise din cocoaşa stângă şi începuse să se rotească de îndată ce părăsise Hangarul. Deoarece naveta rămăsese la cincisprezece kilometri depărtare, steaua îşi mări viteza de rotaţie la zece ture pe minut. O dată ce viteza respectivă deveni stabilă, steaua se îndepărtă, dispărând spre stânga.

— Acum a rămas aici doar Rama, spuse Vulturul. Roata uriaşă care a fost prima la coadă în Haltă a plecat acum patru luni. A avut nevoie doar de reparaţii minime.

Richard vru să pună o întrebare, dar se abţinu. Din primul zbor de la Baza de Tranzit, învăţase deja că Vulturul le dădea din proprie iniţiativă practic toate informaţiile pe care avea voie să le comunice.

— Rama a fost o problemă foarte complicată, continuă Vulturul, şi încă nu suntem siguri când anume vom termina.

Naveta se apropie de domul din dreapta al Hangarului şi pe faţa acestuia începură să strălucească lumini. La o inspecţie mai atentă, Richard şi Nicole văzură că se deschiseseră nişte uşi mici.

— Veţi avea nevoie de costume, îi anunţă Vulturul. Ar fi fost un succes tehnic de proporţii ca un loc de asemenea dimensiuni să fi fost prevăzut cu un mediu variabil.

Cei doi oameni se îmbrăcară, în timp ce naveta andocă într-o dană foarte asemănătoare celei de la baza de transport.

— Mă auziţi bine? întrebă Vulturul, verificând sistemul de comunicaţie.

— Confirmare, răspunse Richard din cască.

Se uită la Nicole şi râseră amândoi, amintindu-şi de vremea când erau astronauţi în misiunea Newton.

Vulturul îi conduse pe un coridor lung şi lat. În capăt, cotiră la dreapta pe o uşă şi ieşiră într-un balcon larg aflat la zece kilometri deasupra podelei unei fabrici mai mari decât şi-ar fi putut imagina. Nicole simţi că i se înmoaie genunchii, când se uită în hăul ameţitor. În ciuda imponderabilităţii, pe amândoi îi cuprinse ameţeala şi se îndepărtară în acelaşi moment. Se priviră fix, în timp ce încercau să cuprindă cu mintea ceea ce tocmai văzuseră.

— Este o privelişte deosebită, comentă Vulturul.

Ce afirmaţie modestă! gândi Nicole. Îşi coborî din nou ochii, foarte lent, spre spectacolul uluitor. De data asta, se ţinu cu ambele mâini de balustradă, pentru a-şi păstra echilibrul.

Fabrica de sub ei conţinea întregul Semicilindru Nordic al lui Rama, din partea din capăt unde andocase Newton şi pe unde intraseră, spre capătul Câmpiei Centrale la ţărmurile Oceanului Cilindric. Nu existau nici un ocean şi nici un New York raman, dar în uzina aceea se afla închis un spaţiu aproape la fel de mare ca întregul stat american Rhode Island.

Craterul şi emisfera capătului nordic al lui Rama erau încă absolut intacte, inclusiv învelişul exterior. Aceste segmente se găseau poziţionate în dreapta lui Richard, Nicole şi a Vulturului, spre înapoi faţă de poziţia lor pe platformă. În faţă se afla o duzină de telescoape montate pe şine, fiecare cu alt grad de mărire, prin care cei trei putură să vadă scările şi punţile familiare, semănând cu cele trei arcuri ale unei umbrele, cu cele treizeci de mii de trepte de coborât (sau urcat) spre Câmpia Centrală din Rama.

Restul Semicilindrului Nordic era despicat, zăcând dedesubt în părţi componente, nu legate direct la Emisferă sau între ele, ci cu sectoarele adiacente dispuse în aliniamentul corespunzător. Fiecare sector avea aproximativ între şase şi opt kilometri pătraţi şi, datorită curburii, marginile i se ridicau substanţial de la podea.

— În această configuraţie e mai uşor de lucrat la început, explică Vulturul. O dată ce am închis cilindrul, e mai greu de intrat şi de ieşit cu tot echipamentul.

Prin telescop, Richard şi Nicole putură să vadă că două zone diferite ale Câmpiei Centrale forfoteau de activitate. Le fu imposibil să numere câţi roboţi umblau de colo-colo pe podeaua fabricii de sub ei şi în multe cazuri nici nu-şi puteau da seama cu exactitate ce făceau aceştia. Se lucra la o scară la care oamenii nici nu visaseră vreodată.

— V-am adus mai întâi aici, sus, ca să aveţi o vedere de ansamblu, spuse Vulturul. Mai târziu vom merge pe podea şi veţi putea vedea mai multe detalii.

Richard şi Nicole se uitară lung la el, năuci. Vulturul râse şi continuă:

— Dacă priviţi atenţi şi alăturaţi piesele în minte, veţi vedea

că două sectoare mari ale Câmpiei Centrale, unul din apropierea Oceanului Cilindric şi celălalt acoperind o zonă care duce aproape până la capătul punţilor, au fost complet golite. Aici va fi amplasată întreaga construcţie nouă. Între aceste două sectoare, Rama arată exact aşa cum aţi lăsat-o. Linia noastră de inginerie generală este să schimbăm numai zonele ce urmează să fie folosite în următoarea misiune.

Richard se lumină.

— Vreţi să spuneţi că această navă spaţială este folosită *iar* şi *iar*? Şi că pentru fiecare misiune se fac doar schimbările *necesare*?

Vulturul încuviinţă din cap.

— Atunci conglomeratul de zgârie-nori pe care noi îl numim New York se poate să fi fost construit pentru vreo misiune *anterioară* şi *lăsat* pur şi simplu acolo, pentru că nu mai erau necesare schimbări?

Vulturul nu spuse nimic, ci arătă spre nordul Câmpiei Centrale.

— Acolo va fi habitatul vostru, cel de acolo. Tocmai am terminat infrastructura, ceea ce voi numiţi „utilităţi”, incluzând apă, energie, canalizare şi control ambiental. În restul procesului de design este loc de flexibilitate şi de aceea v-am adus aici.

— Ce este clădirea micuţă, cu cupolă, din sudul zonei curăţate? întrebă Richard.

Era încă uluit de ideea că New York putea fi o rămăşiţă, un rest rămas dintr-un voiaj raman anterior.

— Centrul de control, răspunse Vulturul. Acolo va fi depozitat echipamentul care vă administrează habitatul. De regulă, centrul de control este ascuns sub zona de locuit, în învelişul lui Rama, dar în cazul vostru proiectanţii au decis să-l pună pe Câmpie.

— Ce este regiunea mare de acolo? întrebă Nicole arătând zona curăţată aflată imediat la nord de locul în care ar fi fost amplasat Oceanul Cilindric, dacă Rama ar fi fost complet reasamblată.

— N-am voie să vă spun care îi este scopul, răspunse Vulturul. De fapt, mă miră că mi s-a permis să vă arăt că există. În mod obişnuit, călătorii noştri care se întorc în sistemele planetare natale nu ştiu absolut nimic despre ce se află în afara habitatului lor în vehiculul cu care călătoresc. Planul este,

fireşte, ca fiecare specie să rămână în interiorul propriului modul.

— Uită-te la zidul sau turnul ăla din centru, îi spuse Nicole lui Richard, îndreptându-i atenţia spre altă zonă. Cred că are înălţimea de aproape doi kilometri.

— Şi o formă de tor, cu gaură în mijloc.

Zidurile exterioare a unui posibil habitat secundar erau deja foarte avansate. Nimic din interiorul său n-ar fi fost vizibil de pe podeaua fabricii.

— Ne puteţi da un indiciu cu privire la cine sau ce va locui acolo? întrebă Nicole.

— Veniţi, zise Vulturul cu fermitate, clătinând din cap. E timpul să coborâm.

Richard şi Nicole se desprinseră de telescop, aruncară o privire rapidă spre amplasarea generală a propriului habitat (a cărui construcţie nu era nici pe departe atât de avansată ca a celuilalt) şi-l urmară pe Vultur pe coridor. După cinci minute de mers, ajunseră la ceea ce extraterestrul le spuse că era un lift.

— Trebuie să vă prindeţi bine centurile în scaunele acestea, le atrase atenţia. Este o călătorie foarte puţin confortabilă.

Bizara capsulă ovală se deplasă violent şi rapid. În mai puţin de două minute, se opri la fel de brusc. Ajunseseră pe podeaua fabricii.

— Chestia asta merge cu trei sute de kilometri pe oră? întrebă Richard după un calcul mental rapid.

— Cu excepţia cazurilor când se grăbeşte, răspunse Vulturul.

Richard şi Nicole îl urmară la parterul fabricii. Era imens. În multe privinţe, era mai ameţitor decât Rama însăşi pentru că aproape jumătate din nava spaţială zăcea pe podeaua din jurai lor. Amândoi îşi amintiră de sentimentele copleşitoare pe care le trăiseră călătorind cu telescaunele din Rama şi Uitându-se peste Oceanul Cilindric spre misterioasele coame din Emisfera Sudică. Sentimentele acelea de respect şi admiraţie reveniră, chiar amplificate, când priviră activitatea ce se desfăşura în jurul şi deasupra lor.

Liftul îi lăsase la nivelul podelei chiar în afara unei porţiuni a habitatului uman. Învelişul lui Rama era în faţa lor. În timp ce se îndepărtau de lift, îi verificară grosimea.

— În jur de două sute de metri, observă Richard, răspunzând la o întrebare pe care şi-o puseseră încă din primele zile

petrecute în Rama.

— Ce va fi sub habitatul nostru, în înveliş? întrebă Nicole.

Vulturul ridică trei din cele patru degete ale sale, arătând prin asta că ei cereau o informaţie de Nivelul 3. Ambii oameni râseră.

— O să mergeţi cu noi? îl întrebă Nicole pe Vultur după câteva clipe.

— În sistemul vostru solar? Nu, nu pot, deşi recunosc că ar fi interesant.

Îi conduse spre o zonă cu activitate intensă. Zeci de roboţi lucrau la o structură mare, cilindrică, înaltă de şaizeci de metri.

— Aceasta este principala uzină de reciclare a lichidelor, explică Vulturul. Toate lichidele ce curg prin conductele şi canalizările din habitatul vostru sunt trimise finalmente aici. Apa purificată este pompată înapoi în colonie, iar restul substanţelor chimice sunt reţinute pentru alte utilizări posibile. Uzina va fi sigilată şi făcută absolut inaccesibilă. Tehnologia folosită în ea depăşeşte cu mult nivelul vostru de dezvoltare.

Suiră după aceea pe o scară, în habitat. Îi însoţi într-un tur exhaustiv arătându-le în fiecare sector caracteristicile principale ale zonei respective, iar apoi, fără pauză, comandă unui robot să-i transporte în următorul sector adiacent.

— Ce vreţi să facem aici? întrebă Nicole după câteva ore, când Vulturul se pregătea să-i ducă în altă parte a viitorului lor cămin.

— Nimic anume. Aceasta va fi singura voastră vizită în Rama propriu-zisă. Voiam să aveţi idee despre dimensiunea habitatului, în cază că simţeaţi nevoia să fiţi la curent cu proiectarea. În Modulul de Locuit avem un model la scara 1:2000 – tot restul muncii noastre va fi realizat acolo. Acum putem pleca oricând doriţi.

Nicole se aşeză pe o ladă din metal cenuşiu şi se uită în jur. Numărul şi varietatea roboţilor erau suficiente pentru a o face să se simtă ameţită. Se simţise copleşită din clipa în care păşise pe balconul fabricii, iar acum era absolut năucită. Întinse mâna spre Richard.

— Ştiu că ar trebui să studiez ceea ce văd, iubitule, dar nimic din toate astea nu mai are logică. Sunt absolut saturată.

— Şi eu, mărturisi Richard. N-aş fi crezut vreodată că-i posibil să existe ceva mai uluitor şi mai ameţitor decât Rama, dar uzina

asta este în mod sigur.

— Te-ai întrebat, de când am pus piciorul aici, cum trebuie să arate şantierul care a construit locul ăsta? întrebă Nicole. Mai mult, imaginează-ţi linia de asamblare a Bazei de Tranzit.

— Putem continua aşa la infinit, râse Richard. Dacă Baza de Tranzit este într-adevăr o maşinărie, aşa cum pare, este în mod sigur o maşinărie de un ordin superior lui Rama. Probabil că Rama a fost proiectată aici. Ea este controlată, aş zice, de Baza de Tranzit. Dar cine a creat şi controlează Baza de Tranzit? O făptură ca noi, rezultat al evoluţiei biologice? Mai există ea, în vreun sens pe care să-l putem înţelege, sau a devenit alt gen de entitate, mulţumită să-şi facă influenţa simţită prin existenţa acestor uimitoare maşini pe care le-a creat?

Se aşeză lângă soţia sa.

— E prea mult pentru mine. Cred că şi eu sunt saturat… Să ne întoarcem la copii.

Nicole se aplecă şi-l atinse pe braţ.

— Eşti un bărbat foarte deştept, Richard Wakefield. Ştii că ăsta-i unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Un robot mare, semănând cu un moto-stivuitor cu furcă, trecu prin apropierea lor, ducând nişte suluri de foi metalice. Richard clătină din cap de uimire.

— Mulţumesc, scumpa mea, rosti el după o pauză. Şi eu te iubesc.

Se ridicară şi-i făcură semn Vulturului că erau gata de plecare.

În noaptea următoare, în Modulul de Locuit, atât Richard cât şi Nicole mai erau încă treji la treizeci de minute după ce făcuseră dragoste.

— Ce este, dragule? întrebă Nicole. S-a întâmplat ceva?

— Azi am avut încă o perioadă de înceţoşare. A durat aproape trei ore.

— Dumnezeule! Nicole se ridică în capul oaselor. Acum te simţi bine? Să aduc scanerul, să văd dacă pot spune ceva din biometria ta?

— Nu, clătină Richard din cap. Aparatul tău nu mi-a înregistrat niciodată înceţoşările. Dar asta chiar m-a neliniştit. Mi-am dat seama cât de neputincios sunt în timpul lor. Abia dacă pot funcţiona cât de cât, darămite să vă ajut pe tine sau copiii în

vreun moment de criză. Asta mă sperie.

— Îţi aminteşti cum s-a declanşat?

— Sigur că da. La fel ca întotdeauna. Mă gândeam la călătoria noastră la Hangar, mai ales la celălalt habitat. Fără nici o legătură, am început să-mi amintesc câteva scene din odiseea mea şi apoi, brusc, s-a lăsat ceaţa. Nu sunt convins că te-aş fi recunoscut în primele cinci minute.

— Îmi pare rău, iubitule…

— E aproape ca şi cum ceva îmi monitorizează gândurile. Iar când ajung la o anumită parte a amintirilor mele, atunci *bum,* mi se dă un fel de avertisment.

Richard şi Nicole rămaseră tăcuţi aproape un minut. După aceea, Nicole spuse:

— Când închid ochii, mai văd încă toţi roboţii ăia forfotind prin Rama.

— Şi eu.

— Şi totuşi, încă mi-e greu să cred că scena aceea a fost reală şi nu ceva ce am visat sau am văzut într-un film. Am trăit o viaţă absolut incredibilă în aceşti ultimi paisprezece ani, nu-i aşa? zâmbi Nicole.

— Absolut, răspunse Richard, întorcându-se pe-o parte, în poziţia lui favorită de somn. Şi cine ştie? S-ar putea ca partea cea mai interesantă să vină abia de acum încolo.

06

Modelul holografic al Noului Eden era proiectat în mijlocul sălii de conferinţe la scara 1:2000. În interiorul lui Rama, habitatul Pământ avea să ocupe, în fapt, o zonă de o sută şaizeci de kilometri pătraţi în Câmpia Centrală, începând chiar vizavi de partea inferioară a punţii nordice. Avea să măsoare douăzeci de kilometri lungime de jur-împrejur ai cilindrului, opt kilometri lăţime pe direcţia paralelă cu axa de rotaţie a cilindrului, şi opt kilometri înălţime de la podeaua coloniei până la plafon.

Oricum, modelul Noului Eden din Modulul de Locuit, pe care Vulturul, Richard şi Nicole îl foloseau pentru munca de proiectare, avea o dimensiune mai accesibilă. Încăpea uşor în sala mare, iar proiecţiile holografice îi ajutau pe proiectanţi să umble uşor prin diversele structuri. Schimbările se făceau folosind subsecvenţele proiectate pe calculatorul care funcţiona pe baza comenzilor vocale ale Vulturului.

— Iar ne-am răzgândit, spuse Nicole, începând a treia şedinţă maraton de proiectare cu Vulturul şi încercuind cu „lanterna” ei neagră un grup de clădiri din mijlocul coloniei. Acum considerăm că nu-i bine să avem totul într-un singur loc, cu toţi oamenii stând unul peste altul.

Richard şi cu mine credem că ar fi mai bine dacă zonele de locuit şi prăvălioarele ar fi în patru sate distincte, aflate în colţurile dreptunghiului. Doar clădirile folosite de toţi coloniştii vor fi în complexul central.

— Bineînţeles, interveni Richard, că noua noastră concepţie va schimba complet cursul traficului, precum şi amplasările parcurilor, Pădurii Sherwood, Lacului Shakespeare şi Muntelui Olimp. Toate elementele iniţiale pot fi totuşi cuprinse în actualul nostru proiect pentru Noul Eden. Poftim, uitaţi-vă la schiţa asta, ca să vedeţi unde am mutat totul.

Vulturul păru să facă o grimasă în timp ce se uita la ajutoarele lui umane. După o secundă, privi harta din notebook-ul lui Richard.

— Sper ca asta să fie ultima modificare majoră, comentă el. Nu prea avansăm dacă, la fiecare întâlnire o luăm practic de la capăt.

— Ne pare rău, spuse Nicole, dar ne-a trebuit ceva timp ca să pricepem magnitudinea sarcinii noastre. Acum înţelegem că proiectăm o situaţie de convieţuire pe termen lung pentru două mii de fiinţe umane şi, dacă asta necesită mai multe modificări ca să iasă bine, atunci ne trebuie timp.

— Văd că aţi mărit iar numărul structurilor mari din complexul central, observă Vulturul. Care este scopul clădirii din spatele bibliotecii şi a sălii de spectacole?

— Sporturi şi recreere, răspunse Nicole. Va avea pistă de atletism, teren de baschet şi fotbal, terenuri de tenis, sală de gimnastică şi bazin de înot, plus suficiente bănci în fiecare zonă ca să-i mulţumească pe aproape toţi cetăţenii. Eu şi cu Richard ne imaginăm că atletismul va fi foarte important în Noul Eden, mai ales ţinând cont de faptul că atâtea treburi de rutină vor fi realizate de bioţi.

— Aţi extins şi mărimea spitalului şi a şcolilor…

— Am fost prea conservatori în distribuirea iniţială a spaţiului, interveni Richard. N-am lăsat suficient loc pentru activităţi pe care nu le putem încă defini în mod specific.

Primele două şedinţe de lucru duraseră câte zece ore fiecare. Iniţial, atât Richard cât şi Nicole se minunaseră cât de repede era în stare Vulturul să integreze comentariile lor în recomandările specifice de proiectare. La a treia întâlnire, nu mai erau uimiţi de viteza şi acurateţea capacităţii lui de sinteză. Însă biotul extraterestru îi surprindea în mod regulat, arătându-se profund interesat de unele detalii ţinând de cultură. De exemplu, îi chestionase amănunţit privitor la numele dat de oameni coloniei. După ce Nicole îi explică faptul că era esenţial ca habitatul să aibă un nume, Vulturul întrebă despre înţelesul şi semnificaţia „Noului Eden”.

— Întreaga familie a discutat despre numele habitatului şi au existat multe propuneri bune, majoritatea derivate din istoria şi literatura speciei noastre. Utopia a fost un candidat de frunte. Au fost dezbătute cu seriozitate Arcadia, Elizeu, Paradis, Concordia şi Beauvois, dar până la urmă ne-am gândit că Noul Eden era alegerea cea mai bună, spuse Richard.

— Edenul mitologic, adăugă Nicole, a fost începutul, punctul de pornire a ceea ce am putea numi cultura noastră occidentală modernă. Un paradis luxuriant, verde, presupus a fi fost destinat oamenilor de către un Dumnezeu atotputernic care, de asemenea, a creat tot Universul. Acest prim Eden era bogat în forme de viaţă, dar lipsit de tehnologie. Noul Eden este şi el un început. Dar în aproape toate celelalte privinţe este opusul străvechii grădini. Noul Eden este un miracol tehnologic fără nici o formă de viaţă, cel puţin la început, cu excepţia câtorva fiinţe umane.

O dată ce planul general al coloniei fu încheiat, mai rămâneau de discutat sute de detalii. Katie şi Patrick primiră sarcina să proiecteze parcurile din cele patru sate. Cu toate că nici unul dintre ei nu văzuse vreodată un petic de iarbă autentică, o floare adevărată sau un copac, vizionaseră o mulţime de filme şi văzuseră foarte multe fotografii. Sfârşiră prin a veni cu patru proiecte diferite, întocmite cu gust, pentru cele două hectare de zonă deschisă, grădini comunale şi alei liniştite din fiecare sat.

— Dar de unde o să facem rost de iarbă şi de flori? îl întrebă Katie pe Vultur.

— Vor fi aduse de oamenii de pe Pământ.

— De unde vor şti ei ce să aducă?

— Le vom spune.

Tot Katie scoase în evidenţă faptul că în proiectul Noului Eden fusese omis un element cheie, care jucase un rol major în poveştile pe care i le spunea mama ei la culcare când era mică.

— Eu n-am văzut niciodată o grădină zoologică, spuse ea. Putem avea una în Noul Eden?

În următoarea şedinţă, Vulturul modifică planul principal pentru a include o mică grădină zoologică la marginea Pădurii Sherwood.

Richard lucra cu Vulturul la majoritatea detaliilor tehnice ale Noului Eden. Domeniul lui Nicole era mediul de locuit. Iniţial Vulturul propusese un gen de case cu mobile standard pentru fiecare locuinţă din colonie. Nicole râsese zgomotos.

— Cu siguranţă, n-aţi învăţat prea multe despre noi ca specie, spuse ea. Fiinţele omeneşti trebuie să aibă diversitate. Altfel ne plictisim. Dacă am face toate casele la fel, oamenii se vor apuca imediat să le schimbe.

Din cauză că timpul îi era limitat (nevoia de informaţii a Vulturului îi făcea pe Richard şi pe Nicole să lucreze între zece şi douăsprezece ore pe zi – din fericire, Michael şi Simone erau bucuroşi să aibă grijă de copii), Nicole hotărî să rămână la opt planuri de bază pentru case şi patru aranjamente de mobilă din module. Chiar şi aşa, însemna treizeci şi două de configuraţii diferite de locuinţe. Variind modelul exterior al clădirilor din cele patru sate (Nicole elabora detaliile împreună cu Richard, după unele sfaturi utile ale criticului de artă Michael O'Toole), femeia îşi atinse în final scopul de a crea un proiect pentru traiul zilnic care să nu fie nici uniform, nici steril.

În doar câteva ore, Richard şi Vulturul căzură de acord asupra sistemelor de transport şi comunicaţie din Noul Eden, atât interne cât şi externe. Le fu mai greu cu controlul general al mediului şi cu proiectarea bioţilor. Concepţia iniţială a Vulturului (pe care se baza infrastructura care susţinea Noul Eden) presupunea zilnic douăsprezece ore de lumină şi douăsprezece de întuneric. Perioadele de soare, nori şi ploaie, urmau să fie regulate şi previzibile. Practic, nu avea să existe nici o variaţie de temperatură în funcţie de loc şi timp.

Când Richard ceru schimbări sezoniere în lungimea zilelor şi mai multă variaţie în toţi parametrii meteo, Vulturul ţinu să arate că includerea de „variaţii semnificative" în enormul volum de aer din habitat ar fi avut ca rezultat folosirea unei „resurse

critice calculate” mult mai mari decât fusese iniţial alocată în timpul proiectării infrastructurii. Principalii algoritmi de control ar fi trebuit să fie restructuraţi şi reverificaţi şi, ca urmare, data plecării ar fi fost întârziată. Nicole îl susţinu pe Richard în problema vremii şi a anotimpurilor, explicând Vulturului că adevăratul comportament uman („pe care dumneavoastră şi Inteligenţa Bazei de Tranzit se pare că doriţi să-l observaţi”) depindea în mod hotărâtor de acei doi factori.

Până la urmă se ajunse la un compromis. Lungimea zilelor şi nopţilor pe durata unui an avea să corespundă unei locaţii de treizeci de grade latitudine pe Pământ. Vremea din Noul Eden avea să evolueze în mod natural în cadrul unor limite impuse, regulatorul principal acţionând numai atunci când condiţiile atingeau limitele „designului”. Astfel, temperatura, vântul şi ploaia puteau să fluctueze în mod liber în cadrul toleranţelor. Totuşi, Vulturul rămase neclintit cu privire la două probleme. Nu aveau să existe nici fulgere, nici gheaţă. Dacă vreuna dintre aceste două condiţii meteo erau iminente, chiar dacă restul parametrilor se afla în limitele proiectate, sistemul de control avea să între automat în funcţiune şi să regleze vremea.

Intenţia iniţială a Vulturului fusese să reţină acelaşi tip de bioţi care fuseseră în primele două nave Rama. Totuşi, Nicole şi Richard susţinură că bioţii ramani, mai ales cei care semănau cu multipezii, călugăriţele, crabii şi păianjenii, nu erau deloc potriviţi.

— Astronauţii care au fost la bordul celor două nave Rama nu trebuie să fie consideraţi oameni de rând, explică Nicole. Departe de asta. Noi am fost special antrenaţi să ne descurcăm cu maşinării sofisticate, totuşi chiar şi unii dintre *noi* s-au speriat de câţiva din bioţii voştri. Oamenii mai simpli, care vor forma probabil grosul locuitorilor Noului Eden, nu se vor simţi deloc în largul lor cu toate aceste ciudate invenţii mecanice forfotind prin regatul lor.

După mai multe ore de discuţii, Vulturul fu de acord să reproiecteze personalul de întreţinere format din bioţi. De exemplu, gunoiul avea să fie adunat de roboţi care semănau cu maşinile tipice de gunoi de pe Pământ, doar că nu aveau să existe şoferi. Lucrările de construcţie, când erau necesare, aveau să fie realizate de roboţi a căror formă era aceeaşi cu a echipamentelor ce executau lucrări similare pe Pământ. În felul

acesta, ciudatele maşinării aveau să le fie familiare coloniştilor şi temerile lor xenofobe s-ar fi atenuat.

— Cum rămâne cu executarea activităţilor zilnice, de rutină? întrebă Vulturul la sfârşitul unei întruniri lungi. Ne gândiserăm să folosim un număr mare bioţi umani sensibili la comenzi vocale, care să-i elibereze pe colonişti de toate corvezile. Până la sosirea voastră, am petrecut mult timp perfectând proiectul.

Lui Richard îi plăcu ideea de a avea ajutoare roboţi, dar Nicole fu circumspectă.

— Este imperios necesar ca bioţii umani să fie absolut identificabili, spuse ea. Nu trebuie să existe nici o şansă ca vreo persoană, nici măcar un copil mic, să-i poată confunda cu o fiinţă umană adevărată.

— Ai citit prea multe cărţi de science-fiction, chicoti Richard.

— Este un motiv de îngrijorare reală, protestă ea. Pot să-mi imaginez bine calitatea bioţilor umani care ar fi realizaţi aici la Baza de Tranzit. Nu discutăm despre imitaţiile inexpresive pe care le-am văzut în Rama. Oamenii ar fi îngroziţi dacă n-ar putea să-şi dea seama de diferenţa dintre un om şi o maşinărie.

— Atunci vom limita numărul varietăţilor, spuse Richard. Şi vor fi uşor de clasificat după funcţia primară. Asta te linişteşte? Ar fi păcat să nu profităm de tehnologia aceasta incredibilă.

— Aşa ceva ar putea să meargă, cu condiţia unei scurte expuneri care să familiarizeze pe toată lumea cu diversele tipuri, spuse Nicole. Trebuie să ne asigurăm că nu există probleme de confuzie.

După mai multe săptămâni de efort intens, majoritatea deciziilor critice de proiectare erau luate, şi Nicole şi Richard scăpară de muncă. Putură să-şi reia viaţa, mai mult sau mai puţin normală, alături de copii şi de Michael. Într-o seară, Vulturul trecu pe la ei şi-i informă că Noul Eden intrase în etapa finală de testări, verificându-se în principal capacitatea noilor algoritmi de a monitoriza şi controla mediul într-o gamă foarte largă de condiţii posibile.

— Am inserat dispozitive de conversie a gazelor, DCG-uri, în toate locurile – Pădurea Sherwood, parcuri, în lungul malurilor lacului şi pe versanţii muntelui – în care vor creşte plantele venite de pe Pământ. DCG-urile acţionează ca plantele, absorbind bioxidul de carbon şi eliberând oxigen, şi sunt

echivalente şi cantitativ. Ele previn acumularea de bioxid de carbon în atmosferă, care, într-o perioadă lungă de timp, ar slăbi eficienţa algoritmilor meteo. Funcţionarea lor necesită destulă energie, aşa că am redus niţel puterea necesară consumului uman în primele zile ale coloniei. Totuşi, o dată ce plantele vor creşte din abundenţă, DCG-urile pot fi dezafectate şi va exista energie din plin pentru orice scop rezonabil.

— În regulă, domnule Vultur, rosti Katie când el termină. Ceea ce vrem să ştim cu toţii este când o să plecăm.

În colţul gurii Vulturului apărură micile încreţituri care semnalau un zâmbet.

— Aveam de gând să vă anunţ de Crăciun, dar mai sunt încă două zile până atunci.

— Vă rugăm să ne spuneţi acum, domnule Vultur, zise Patrick.

— Bine. Data pe care ne-am fixat-o pentru a termina cu Rama în Hangar este 11 ianuarie. Sperăm să vă suim în navetă şi să plecăm de la Baza de Tranzit două zile mai târziu, în dimineaţa zilei de 13 ianuarie.

Mai sunt doar trei săptămâni, gândi Nicole şi inima îi zvâcni când realitatea plecării prinse contur. *Şi mai sunt atâtea de făcuţi* Se uită în cealaltă parte a camerei, unde Michael şi Simone stăteau pe canapea. *Printre altele, fata mea frumoasă, trebuie să te pregătesc de nuntă.*

— Aşadar ne vom căsători de ziua ta, mamă, rosti Simone. Noi am spus întotdeauna că ceremonia va fi cu o săptămână înainte ca restul familiei să plece.

În ochii lui Nicole apărură involuntar lacrimi. Îşi coborî capul, astfel încât copiii să nu le vadă. *Nu sunt gata să-mi iau la revedere,* gândi ea. *Nu suport să mă gândesc că n-am s-o mai văd niciodată pe Simone.*

Nicole preferase să iasă din jocul care se desfăşura în camera de zi. Pretextase că trebuia să dezvolte nişte date finale de proiectare pentru Vultur, dar în realitate avea nevoie cu disperare să rămână singură câteva momente, pentru a-şi organiza ultimele trei săptămâni de viaţă în Baza de Tranzit. În timpul cinei, se gândise la toate lucrurile pe care trebuie să le facă şi aproape că intrase în panică. Se temea că nu avea destul timp, sau că va uita ceva vital. Totuşi, după ce îşi întocmi o listă amănunţită cu treburile rămase şi un grafic pentru realizarea lor, se mai linişti întrucâtva. Nu era o listă imposibilă.

Una din problemele introduse în notebook-ul ei, pe care o scrisese cu majuscule, era BENJY. În timp ce se aşeza pe marginea patului, gândindu-se la fiul ei retardat şi învinuindu-se că nu abordase subiectul mai devreme, auzi o bătaie puternică în uşă. Era o coincidenţă uimitoare.

— Ma-mi, rosti foarte rar Benjy cu zâmbetul lui larg şi inocent, pot să vorbesc cu tine?

Se gândi o clipă.

— Acum? adăugă el.

— Bineînţeles, iubitule, răspunse Nicole. Intră şi stai lângă mine pe pat.

Benjy veni lângă mama sa şi o îmbrăţişă puternic. Se uită în poală şi vorbi cu hopuri. Frământarea lui emoţională era evidentă.

— Tu şi Rich-ard şi ceilalţi co-pii o să ple-caţi curând pentru foar-te mult timp, spuse el.

— Aşa este, aprobă Nicole încercând să fie veselă.

— Ta-ti şi Si-mone vor ră-mâne aici şi vor fi căsă-to-riţi?

Asta da întrebare! Benjy ridicase capul şi aştepta ca Nicole să-i confirme afirmaţia. Când ea încuviinţă, ochii lui se umplură pe loc de lacrimi şi faţa i se contractă.

— Şi Ben-jy? Ce se va în-tâm-pla cu Ben-jy?

Nicole îi lipi capul pe umărul ei şi plânse alături de el.

Întregul lui trup era scuturat de hohote. Femeia se simţea furioasă pe sine că amânase atât de mult discuţia aceea. *El a ştiut tot timpul,* gândi ea. *Chiar de la prima conversaţie. A aşteptat. Crede că nimeni nu-l vrea.*

— Ai de ales, iubitule, reuşi Nicole să spună. Nouă ne-ar plăcea la nebunie să vii cu noi. Iar tatăl tău şi Simone ar fi încântaţi dacă ai rămâne aici cu ei.

Benjy se uită la mama sa de parcă n-o credea. Nicole repetă foarte rar aceleaşi cuvinte.

— Îmi spui ade-vă-rul?

Nicole dădu cu putere din cap. Benjy zâmbi o secundă, apoi îşi feri privirea. Rămase tăcut mult timp.

— Aici n-am să am cu cine să mă joc, vorbi el în cele din urmă, cu ochii tot la perete. Iar Si-mone va tre-bui să stea cu ta-ti.

Nicole fu uimită de cât de concis îşi rezumase considerentele. Acum părea să aştepte.

— Atunci vino cu noi, îi zise cu blândeţe. Unchiul Richard, Katie, Patrick, Ellie şi eu te iubim foarte mult şi vrem să te avem cu noi.

Benjy se întoarse şi o privi. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Am să vin cu tine, ma-mi, spuse şi-şi puse capul pe umărul ei.

Hotărâse deja, gândi Nicole ţinându-l lipit de ea. *E mai deştept decât credem noi. A venit aici numai ca să se asigure că e dorit.*

07

— ...şi Doamne Sfinte, lasă-mă s-o cinstesc cum se cuvine pe această fată minunată cu care sunt pe cale să mă însor. Lasă-ne să împărţim darul Tău de iubire şi lasă-ne să creştem împreună întru cunoaşterea Ta... îţi cer aceste lucruri în numele fiului Tău pe care l-ai trimis pe Pământ să arate iubirea Ta şi să ne mântuiască de păcate. Amin!

Michael Ryan O'Toole, în vârstă de şaptezeci şi doi de ani, îşi desfăcu palmele şi deschise ochii. Stătea la biroul din dormitorul său. Se uită la ceas. *Mai sunt doar două ore până mă voi însura cu Simone,* gândi el. Privi la icoana lui Iisus şi la micul bust al Sfântului Michael din Siena din faţa lui. *Şi diseară, mai târziu, după masa care va fi atât ospăţ de nuntă cât şi cina aniversară a lui Nicole, îl voi ţine pe îngerul acela în braţe.* Nu putu opri următorul gând. *Sfinte Doamne, nu mă lăsa s-o dezamăgesc.*

Strecură mâna în birou şi scoase o Biblie mică. Era singura carte reală pe care o avea; tot restul materialului său de lectură se găsea sub formă unor cuburi mici de date, pe care le insera în notebook-ul electronic. Biblia era foarte specială, o amintire dintr-o viaţă trăită cândva pe o planetă îndepărtată.

De-a lungul copilăriei şi adolescenţei, Biblia aceea îl însoţise peste tot. În timp ce răsucea în mâini cartea neagră şi micuţă, amintirile îl năpădiră. La început, se revăzu ca băieţel de şase-şapte ani. Tatăl său intrase în dormitorul lui. Michael juca un meci de baschet pe calculatorul personal şi se simţise oarecum stânjenit – niciodată nu se simţise în largul lui când seriosul său tată îl găsea angajat într-un joc.

— Michael, rostise tatăl, vreau să-ţi dau un cadou. Propria ta Biblie. Este o carte adevărată, una pe care o citeşti întorcând paginile. Ţi-am înscris numele pe copertă.

Îi întinsese cartea şi micul Michael o acceptase cu un „mulţumesc” moale. Coperta era din piele şi plăcută la pipăit.

— În ea, continuase tatăl, se află unele dintre cele mai bune învăţături pe care le vor cunoaşte vreodată oamenii. Citeşte-o cu atenţie. Citeşte-o des. Şi condu-ţi viaţa după înţelepciunea ei.

În noaptea aceea, am pus Biblia sub pernă, îşi aminti Michael. *Şi a rămas acolo. Toată copilăria. Chiar şi cât am fost în liceu.* Îşi aminti de maşinaţiile pe care le făcuse când echipa de baschet a liceului său câştigase campionatul orăşenesc şi mersese la Springfield pentru turneul statal. Michael îşi luase Biblia, dar nu voia ca tovarăşii lui de echipă s-o vadă. Biblia nu era „cool” pentru un licean sportiv, iar tânărul Michael O’Toole nu avea încă destulă siguranţă de sine ca să-şi învingă teama de râsul colegilor. Aşa că îi destinase Bibliei un compartiment special în trusa cu articole de toaletă şi o băgase acolo, într-o învelitoare de protecţie. În odaia de hotel din Springfield, aşteptase până când colegul său de cameră se dusese să facă baie şi abia atunci o scosese din ascunzătoare şi o pusese sub pernă.

Am luat-o chiar şi în luna de miere. Kathleen a fost atât de înţelegătoare! Cum a fost întotdeauna cu toate. O amintire scurtă a soarelui strălucitor şi a nisipului alb din faţa apartamentului lor din Insulele Cayman fu urmată rapid de o senzaţie puternică de pierdere. *Ce mai faci, Kathleen? Unde te-a dus viaţa*? Parcă o vedea, pierzându-şi vremea pe proprietatea lor comună de pe Commonwealth Avenue din Boston. *Nepotul nostru Matt trebuie să fie acum adolescent,* gândi el. *Există şi alţii? câţi, în total?*

Durerea din inimă i se adânci, când îşi imagină familia – Kathleen, fiica lui Colleen, fiul său Stephen, plus toţi nepoţii – adunată în jurul mesei lungi pentru ospăţul de Crăciun, fără el. În imaginea lui mentală, afară, pe stradă, ningea uşor. *Cred că Stephen rosteşte acum rugăciunea familiei,* se gândi. *El a fost întotdeauna cel mai religios dintre copii.*

Se scutură, revenind la prezent, şi deschise Biblia la prima filă. În partea de sus a acesteia erau frumos scrise cuvintele „Pietre de hotar”. Consemnările erau puţine. Opt, în total, cronica evenimentelor majore din viaţa sa.

07-13-61 Căsătorie cu Kathleen Murphy în Boston, Massachusetts.

01-30-69 Naşterea unui fiu, Thomas Murphy O'Toole, în Boston.
04-13-70 Naşterea unei fiice, Colleen Gavin O'Toole, în Boston.
12-27-71 Naşterea unui fiu, Stephen Malloy O'Toole, în Boston.
02-14-92 Decesul lui Thomas Murphy O'Toole în Pasadena, California.

Ochii lui Michael se opriră acolo, la moartea primului său născut, apoi se umplură de lacrimi. Îşi aminti de cumplita zi de Sf. Valentin de demult. Cinase împreună cu Kathleen într-un foarte drăguţ restaurant cu specific pescăresc din Boston. Aproape terminaseră masa, când auziră vestea.

— Îmi pare rău că am întârziat cu desertul, se scuzase tânărul care îi servea, dar am urmărit ştirile în bar. În sudul Californiei tocmai a avut loc un cutremur devastator.

Îi cuprinsese pe loc spaima. Tommy, mândria şi bucuria lor, câştigase o bursă la fizică la Cal Tech, după ce absolvise la Holy Cross. Soţii O'Toole plecaseră în grabă de la masă şi se duseseră în bar. Acolo aflaseră că respectivul cutremur se produsese la 17:45, ora Pacificului. Uriaşa falie San Andreas se căscase în apropiere de trecătoarea Cajon şi oameni, maşini şi clădiri fuseseră aruncaţi de colo-colo pe suprafaţa solului ca nişte bărci neajutorate pe o mare bântuită de uragan.

Michael şi Kathleen ascultaseră toată noaptea ştirile, cuprinşi pe rând de speranţă şi teamă, în timp ce deplina magnitudine a celui mai cumplit dezastru al naţiunii americane din secolul XX devenea mai bine înţeleasă. Cutremurul avusese intensitatea 8,2 pe scara Richter. Douăzeci de milioane de oameni rămăseseră fără apă, electricitate, transport şi comunicaţii. Fisurile adânci de o sută cincizeci de metri din sol înghiţiseră complexele comerciale. Practic, toate şoselele deveniseră impracticabile. Pagubele erau mai mari şi mai extinse decât dacă zona metropolitană Los Angeles ar fi fost lovită de bombe nucleare.

Înainte de ivirea zorilor, Administraţia Federală pentru Urgenţe pusese la dispoziţia cetăţenilor numere de telefon la care se puteau obţine relaţii. Kathleen O'Toole sunase, dând toate informaţiile ce le deţineau – adresa şi numărul de telefon

ale apartamentului lui Tommy, numele şi adresa restaurantului mexican la care lucra el pentru a câştiga bani de buzunar, şi numărul de telefon şi adresa prietenei lui.

Am aşteptat toată ziua şi o parte din noapte, îşi aminti Michael. *Apoi a sunat Cheryl. Reuşise cumva să ajungă cu maşina la casa părinţilor ei din Poway.*

— Restaurantul s-a prăbuşit, domnule O'Toole, spusese Cheryl printre lacrimi. Apoi a fost cuprins de flăcări. Am vorbit cu unul dintre chelneri, care a scăpat pentru că era în curtea interioară când s-a produs cutremurul. Tommy lucra în sectorul cel mai apropiat de bucătărie…

Michael O'Toole trase adânc aer în piept. *Nu-i bine,* îşi spuse el, străduindu-se să-şi alunge din minte amintirile dureroase legate de moartea fiului său. *Nu-i bine. Acum e un moment de bucurie, nu de tristeţe. De dragul lui Simone, nu trebuie să mă gândesc la Tommy.*

Închise Biblia şi-şi şterse ochii. Se ridică de la birou şi se duse în baie. Mai întâi se bărbieri, încet, cu gesturi deliberate, apoi intră sub duşul fierbinte.

Cincisprezece minute mai târziu, când deschise din nou Biblia, Michael O'Toole alungase demonii morţii fiului său. Scrise o nouă înregistrare, după care citi ultimele patru rânduri.

10-31-97	Naşterea unui nepot, Matthew Arnold Rinaldi, în Toledo, Ohio.
08-27-06	Naşterea unui fiu, Benjamin Ryan O'Toole, în Rama.
03-07-08	Naşterea unui fiu, Patrick Erin O'Toole, în Rama.
01-06-16	Căsătoria cu Simone Tiasso Wakefield.

Eşti un om bătrân, O'Toole, îşi spuse, Uitându-se în oglindă la părul rar, cărunt. Închisese Biblia cu câteva minute mai devreme şi se întoarse în baie ca să se pieptene încă o dată. *Prea bătrân ca să te însori din nou.* Îşi aminti de prima lui nuntă, care avusese loc cu patruzeci şi şase de ani în urmă. *Pe atunci aveam părul des şi blond,* îşi aminti. *Kathleen era frumoasă. Slujba a fost magnifică. Am plâns în clipa în care am văzut-o în uşa catedralei.*

Imaginea lui Kathleen în rochie de mireasă, la braţul tatălui ei, fu înlocuită de alta, şi aceasta înceţoşată de lacrimi. De data

asta lacrimile erau ale soţiei. Şedea lângă el în camera din Cape Kennedy, când venise vremea ca el să se prezinte pentru zborul spre LEO-3, pentru a se alătura restului echipajului Newton.

— Ai grijă, spusese ea într-un rămas bun surprinzător de emoţionant.

Se îmbrăţişaseră.

— Sunt foarte mândră de tine, iubitule, îi şoptise la ureche. Şi te iubesc foarte mult.

„Pentru că te iubesc foarte mult”, spusese Simone când Michael o întrebase dacă voia *cu adevărat* să se mărite cu el şi din ce motiv. Imaginea lui Simone luă locul scenei de despărţire cu Kathleen. *Eşti atât de inocentă şi de încrezătoare, Simone,* reflectă gândindu-se la viitoarea lui mireasă. *Pe Pământ, încă nici n-ai fi început să te întâlneşti cu băieţii. Ai fi fost considerată o copilă.*

Într-o clipă îi trecură prin minte cei treisprezece ani petrecuţi în Rama. Mai întâi, îşi aminti naşterea anevoioasă a lui Simone, inclusiv minunatul moment când ea ţipase în sfârşit, iar el o pusese uşor pe abdomenul mamei.

Următoarea imagine fu a unei Simone foarte tinere, o fată serioasă de şase ani, studiind sârguincioasă catehismul sub îndrumarea lui. În altă imagine, Simone sărea coarda cu Katie şi cânta un cântec vesel. Ultima imagine fu o scenă în care familia era la un picnic lângă Oceanul Cilindric. În imagine, Simone stătea mândră lângă Benjy, de parcă era îngerul lui păzitor.

Era deja o tânără femeie când am sosit la Baza de Tranzit, gândi O’Toole, trecând la o înşiruire de imagini mai recente. *Extrem de devotată. Răbdătoare şi altruistă cu copiii mai mici. Şi nimeni nu l-a făcut pe Benjy să zâmbească aşa cum a făcut-o ea.*

Poate că imaginile acelea aveau o temă comună. În mintea lui Michael, ele erau scăldate în dragostea neobişnuită pe care o simţea pentru mireasa lui copilă. Nu era genul de dragoste pe care o simte în mod normal un bărbat pentru femeia cu care urmează să se însoare, ci semăna mai degrabă cu adoraţia. Şi totuşi era iubire, iar acea iubire făurise o legătură puternică între ei.

Sunt un bărbat foarte norocos, gândi în timp ce termina să se îmbrace. *Dumnezeu a găsit potrivit să-mi arate minunile lui în multe feluri.*

În camera principală din celălalt capăt al apartamentului, Nicole o ajută pe Simone să-şi îmbrace rochia. Nu era o rochie de mireasă în sensul clasic, dar era albă, cu falduri şi breteluţe fine. În nici un caz ţinuta de zi cu zi, cu care era obişnuită familia.

Nicole înfipse cu grijă pieptenii în părul lung şi negru al fiicei sale şi o studie în oglindă.

— Arăţi minunat, îi spuse.

Se uită la ceas. Mai aveau zece minute, iar Simone era gata, cu excepţia pantofilor. *Bun. Acum putem sta de vorbă,* gândi Nicole.

— Iubito, începu cu un glas surprinzător de gâtuit.

— Ce este, mamă? întrebă cu blândeţe Simone.

Şedea pe pat lângă ea, încălţându-şi cu grijă pantofii negri. Nicole începu din nou:

— Când am discutat săptămâna trecută despre sex, au fost unele aspecte pe care nu le-am abordat.

Simone ridică privirea. Atenţia îi era atât de totală încât, pe moment, Nicole uită ce voia să spună.

— Ai citit cărţile alea pe care ţi le-am dat? reuşi să întrebe în cele din urmă.

Fruntea încreţită a lui Simone trăda nedumerire.

— Da, bineînţeles. Am discutat ieri despre asta.

Nicole luă mâinile fiicei ei.

— Michael e un bărbat minunat. Bun, atent, iubitor… dar este mai în vârstă. Iar când bărbaţii sunt mai în vârstă…

— Nu sunt sigură că te înţeleg mamă, o întrerupse cu blândeţe Simone. Credeam că vrei să-mi spui ceva despre sex.

Nicole trase adânc aer în piept.

— Vreau să spun că s-ar putea să fie nevoie să fii foarte răbdătoare şi tandră cu Michael în pat. S-ar putea ca totul să nu meargă de la început.

Simone se uită mult timp la mama ei.

— M-am aşteptat la asta, spuse liniştită, atât din cauza nervozităţii tale cu privire la subiectul ăsta cât şi datorită unei anume nelinişti pe care am citit-o pe faţa lui Michael. Nu-ţi face griji, mamă, n-am aşteptări nerezonabile. În primul rând, noi nu ne căsătorim dintr-o dorinţă sexuală. Şi cum eu nu am nici un fel de experienţă, în afara faptului că în această ultimă săptămână

ne-am ţinut ocazional de mână, indiferent ce plăcere voi simţi, va fi nouă pentru mine şi, de aceea, minunată.

Nicole îi zâmbi fiicei sale, uimitor de matură la cei treisprezece ani.

— Eşti o bijuterie, spuse cu ochii în lacrimi.

— Mulţumesc, răspunse Simone, îmbrăţişând-o. Nu uita: căsătoria mea cu Michael este binecuvântată de Dumnezeu. Indiferent ce probleme vom întâmpina, îl vom ruga pe Domnul să ne ajute. Va fi bine.

O durere bruscă sfâşie inima lui Nicole. *Încă o săptămână şi n-ai s-o mai vezi niciodată pe această mult iubită fată,* rosti un glas dinlăuntrul ei. Continuă s-o îmbrăţişeze pe Simone, până când Richard bătu la uşă şi le spuse că toată lumea era gata pentru ceremonie.

08

— Bună dimineaţa, spuse Simone cu un zâmbet blând. Restul familiei se aşezase deja la micul dejun, când ea şi Michael intrară, ţinându-se de mână.

— Bună dimi-neaţa, răspunse Benjy cu gura plină de pâine cu unt şi gem.

Se ridică de la masă, o înconjură încet şi-şi îmbrăţişă sora preferată. Patrick era chiar lângă el.

— Ai să mă ajuţi azi la matematică? o întrebă pe Simone. Mama spune că dacă ne întoarcem trebuie să studiez serios.

Michael şi Simone se aşezară la masă, după ce băieţii reveniră la locurile lor. Simone întinse mâna după ibricul de cafea. Într-o privinţă, semăna cu mama ei. Nu funcţiona bine dimineaţa până nu-şi bea cafeaua.

— Ei bine, s-a sfârşit luna de miere? se interesă Katie în felul ei nepoliticos. La urma urmelor, a durat trei nopţi şi două zile. Probabil că aţi ascultat absolut toate piesele de muzică clasică din baza de date.

Michael râse uşor.

— Da, Katie, spuse el, zâmbindu-i călduros lui Simone. Am luat de pe uşă plăcuţa „Nu deranjaţi”. Vrem să facem tot ce putem ca să vă ajutăm să împachetaţi.

— Suntem în grafic, zise Nicole, încântată să-i vadă pe Michael şi pe fiica ei simţindu-se bine împreună după izolarea lor îndelungată.

N-am de ce să fiu îngrijorată, gândi ea. *În unele privinţe Simone e mai matură decât mine.*

— Aş vrea ca Vulturul să ne fi dat mai multe amănunte cu privire la călătoria de întoarcere, se plânse Richard. N-a vrut să ne spună cât va dura, sau dacă vom dormi tot drumul, sau ceva clar.

— Spune că nu ştie sigur, îi reaminti Nicole. Există variabile „incontrolabile”, care pot duce la multe scenarii diferite.

— Tu-l crezi întotdeauna, se opuse Richard. Eşti extrem de încrezătoare…

Soneria de la uşă le întrerupse conversaţia. Katie se ridică şi se întoarse cu Vulturul.

— Sper că nu v-am deranjat de la masă, se scuză omul-pasăre, dar avem multe de făcut azi. Am nevoie ca doamna Wakefield să vină cu mine.

Nicole luă ultima sorbitură de cafea şi-l privi circumspectă.

— Singură? întrebă ea.

Era conştientă de un vag sentiment de frică. În cele şaisprezece luni de când se aflau la Baza de Tranzit, nu părăsise niciodată apartamentul doar cu Vulturul.

— Da, răspunse Vulturul, singură. Există o sarcină pe care numai dumneavoastră o puteţi realiza.

— Pot beneficia de zece minute, să mă pregătesc?

— Categoric.

În timp ce Nicole lipsi, Richard îl bombardă pe Vultur cu întrebări.

— Bine, spuse el la un moment dat, înţeleg că în urma acestor teste, aveţi convingerea că putem rămâne adormiţi fără probleme pe parcursul perioadelor de accelerare şi decelerare. Dar în timpul călătoriei normale? Vom fi treji sau adormiţi?

— În majoritate adormiţi, pentru că în felul acesta putem întârzia procesul îmbătrânirii şi vă putem asigura o stare bună a sănătăţii. Totuşi programul conţine multe incertitudini. S-ar putea să fie nevoie să vă deşteptăm de câteva ori.

— De ce nu ne-aţi spus asta până acum?

— Pentru că nu s-a hotărât încă. Scenariul misiunii voastre este foarte complicat şi planul de bază a fost definitivat doar recent.

— Eu nu vreau ca procesul meu de îmbătrânire să fie „întârziat”, anunţă Katie. Vreau să fiu femeie adultă, când ne

vom întâlni cu alţi oameni de pe Pământ.

— După cum le-am spus ieri părinţilor dumneavoastră, este important că avem capacitatea de a încetini procesul îmbătrânirii în timp ce sunteţi adormiţi. Nu ştiu exact când vă veţi întoarce în sistemul vostru solar. De exemplu, dacă veţi dormi cincizeci de ani…

— Ceeee? îl întrerupse consternat Richard. Cine a spus de cincizeci de ani? Am ajuns aici în doisprezece sau treisprezece ani. De ce n-am…?

— Voi fi mai bătrână decât mama, murmură Katie cu o expresie înspăimântată pe faţă.

Nicole intră din camera alăturată.

— Ce-i povestea asta cu cincizeci de ani? De ce va dura atât de mult? O să mergem în altă parte mai întâi?

— Evident, bombăni Richard furios. De ce nu ni s-au spus toate astea înainte să luăm decizia de „distribuire”? Am fi putut proceda altfel… Dumnezeule, dacă durează cincizeci de ani, eu şi Nicole vom avea o sută de ani!

— Nu, nu veţi avea, răspunse Vulturul fără emoţie. Estimăm că dumneavoastră şi doamna Wakefield veţi îmbătrâni doar cu un an la cinci-şase ani de „suspendare”. Cât despre copii, proporţia va fi mai aproape de un an la doi, cel puţin până când creşterea se opreşte. Evităm să intervenim prea mult în legătura cu hormonii de creştere. În plus, cei cincizeci de ani sunt limita superioară, ceea ce bioinginerii oamenilor ar numi un factor sigma de ordinul trei.

— Acum sunt total derutată, spuse Katie înfruntându-l direct pe Vultur. Câţi ani voi avea, când am să mă întâlnesc cu o fiinţă umană care nu face parte din familia mea?

— Nu pot răspunde exact la întrebarea aceasta, din cauză că sunt implicate incertitudini de ordin statistic. Dar corpul dumneavoastră ar trebui să fie la un nivel de dezvoltare echivalent vârstei de douăzeci şi cinci de ani. Cel puţin, acesta este răspunsul *cel mai probabil.* Asta este tot ce am de spus. Acum am treabă cu mama dumneavoastră. Ne vom întoarce înainte de cină.

— Ca întotdeauna, nu mi se spune aproape nimic, pufni Richard. Uneori îmi doresc să nu fi fost atât de cooperanţi.

— Aţi fi putut fi mai dificili, remarcă Vulturul pregătindu-se să iasă din cameră. De fapt, previziunile noastre bazate pe

observaţii vă considerau mai puţin cooperanţi decât aţi fost. Deşi, până la urmă, rezultatul n-ar fi fost substanţial diferit. În felul acesta, a fost mai plăcut pentru voi.

— La revedere, spuse Nicole.

— La reve-dere, spuse Benjy făcându-i cu mâna mamei sale după ce uşa se închisese deja.

Era un document lung. Nicole calculă că i-ar fi luat cel puţin zece-cincisprezece minute să-l citească în întregime cu glas tare.

— Aţi terminat studierea? întrebă din nou Vulturul. Ne-ar plăcea să începem cât mai repede filmarea, cum o numiţi dumneavoastră.

— Explicaţi-mi din nou ce se întâmplă cu această înregistrare video după ce o realizez.

— O transmitem către Pământ cu mai mulţi ani înainte de sosirea voastră acolo. Asta le va da semenilor voştri oameni timp suficient ca să răspundă.

— De unde veţi şti dacă ei o vor auzi?

— Am solicitat un simplu semnal de răspuns care face cunoscută recepţia.

— Şi ce se întâmplă dacă nu primiţi acest semnal?

— Există planuri pentru situaţii neprevăzute.

Nicole avea mari reţineri cu privire la citirea mesajului. Se întrebă dacă putea să aibă timp ca să discute documentul cu Richard şi Michael.

— Ce vă îngrijorează? întrebă Vulturul.

— Totul. Pur şi simplu nu mi se pare corect. Mă simt de parcă aş fi folosită ca să vă promovez scopul, şi cum nu ştiu exact care e scopul vostru, mă tem că sunt o trădătoare pentru specia umană.

Vulturul îi aduse un pahar cu apă şi se aşeză lângă ea în studioul extraterestru.

— Să privim treaba logic, începu el. V-am spus foarte limpede că principalul nostru obiectiv este să adunăm informaţii detaliate despre speciile care călătoresc prin galaxie. Corect?

Nicole încuviinţă din cap.

— De asemenea, am construit în Rama un habitat pentru două mii de pământeni şi vă trimitem pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră înapoi, ca să-i adunaţi pe oamenii aceia pentru un voiaj de observaţie. Tot ce faceţi prin această

înregistrare video este să informaţi Pământul că suntem pe drum şi că cei două mii de membri ai speciei voastre, împreună cu mostre reprezentative ale culturii, trebuie să se întâlnească cu noi pe orbita lui Marte.

— Textul documentului este foarte vag, protestă Nicole arătând spre notebook-ul dat de Vultur. Nu se indică sub nici o formă care va fi soarta finală a acestor oameni, doar că vor fi „îngrijiţi” şi „observaţi” în timpul unei călătorii oarecum neclare. De asemenea, nu există nici o menţiune despre *motivul* pentru care vor fi studiaţi oamenii, sau despre Baza de Tranzit şi inteligenţa care o controlează. În plus, tonul este categoric ameninţător. Eu le spun pământenilor care recepţionează această transmisie că dacă un contingent de oameni nu se întâlneşte cu Rama pe orbita lui Marte, atunci nava spaţială se va apropia mai mult de Pământ şi „îşi va obţine specimenele într-un mod mai puţin organizat”. Asta este o afirmaţie clar ostilă.

— Dacă doriţi, puteţi redacta dumneavoastră frazele, atâta timp cât ideea rămâne neschimbată, răspunse Vulturul, dar trebuie să vă spun că noi avem multă experienţă cu acest tip de comunicare. La specii asemănătoare cu a voastră, am avut întotdeauna mai mult succes când mesajul n-a fost foarte precis.

— Dar de ce nu mă lăsaţi să iau documentul cu mine în apartament? L-aş putea discuta cu Richard şi Michael şi l-am putea redacta împreună pe un ton mai blând.

— Pentru că înregistrarea video trebuie să fie pregătită azi de dumneavoastră, insistă Vulturul. Suntem deschişi pentru discutarea modificărilor de conţinut şi vom lucra cu dumneavoastră cât timp e nevoie. Dar secvenţa trebuie terminată înainte de a vă întoarce la familie.

Glasul suna prietenos, dar înţelesul era absolut limpede. *N-am de ales,* gândi Nicole. *Mi se ordonă să înregistrez banda.* Se uită preţ de câteva secunde la creatura de lângă ea. *Vulturul e doar un robot,* îşi zise, simţind cum îi creşte supărarea. *Îşi îndeplineşte instrucţiunile programate… Nu cu el trebuie să mă cert.*

— Nu, spuse brusc, spre propria-i uimire şi clătină din cap. N-am s-o fac.

Vulturul nu era pregătit pentru acel răspuns. Se lăsă o tăcere

lungă. În ciuda agitaţiei emoţionale, Nicole era fascinată de însoţitorul ei. *Ce se petrece cu el acum*? se întrebă. *În echivalentul lui de creier au loc noi şi complicate operaţii logice? Sau primeşte semnale din altă parte?*

În cele din urmă, Vulturul se ridică.

— Ei bine, asta-i o adevărată surpriză, rosti el. Nu ne-am aşteptat să refuzaţi să faceţi înregistrarea video.

— Atunci înseamnă că n-aţi fost atent la ce am spus… Mă simt ca şi cum dumneavoastră, sau cine vă comandă, mă folosiţi… şi intenţionat uni spuneţi cât mai puţine cu putinţă… Dacă vreţi să fac ceva pentru voi, cel puţin unele dintre întrebările mele ar trebui să primească răspuns.

— Ce *anume* doriţi să ştiţi?

— V-am spus deja, răspunse Nicole, vizibil frustrată. Ce dracu' se petrece în realitate în locul ăsta? Cine sau ce sunteţi dumneavoastră? De ce vreţi să ne ţineţi sub observaţie? Şi întrucât sunteţi băgat în treaba asta, ce aţi zice să-mi daţi o explicaţie bună pentru faptul că trebuie să lăsăm aici o „pereche reproducătoare”? Niciodată nu mi-a plăcut ideea să-mi destram familia, ar fi trebuit să protestez de la început cu mai multă forţă: Dacă tehnologia voastră e atât de minunată încât poate crea ceva precum această incredibilă Bază de Tranzit, de ce nu luaţi pur şi simplu un ovul uman şi nişte spermă…

— Calmaţi-vă, doamnă Wakefield, zise Vulturul. Nu v-am mai văzut până acum atât de agitată. Vă catalogasem ca fiind cel mai stabil individ din grupul vostru.

Şi cel mai maleabil, pun pariu, gândi Nicole. Aşteptă ca mânia să i se domolească. *Undeva în creierul ăsta ciudat există fără îndoială o apreciere cantitativă a probabilităţii ca eu să urmez cuminte ordinele*… *Ei bine, de data asta te-am păcălit.*

— Uite ce-i, domnule Vultur, spuse ea după câteva secunde, nu sunt proastă. Ştiu cine deţine controlul aici. Cred, însă, că noi oamenii merităm să fim trataţi cu ceva mai mult respect. Întrebările noastre sunt absolut legitime.

— Şi dacă vă răspundem la ele spre satisfacţia dumneavoastră?

— M-aţi urmărit cu atenţie timp de peste un an, zâmbi Nicole. Am fost vreodată complet nerezonabilă?

— Unde mergem? întrebă Nicole.

— Într-un scurt circuit, răspunse Vulturul. Acesta s-ar putea să fie cel mai bun mod de a vă rezolva incertitudinile.

Ciudatul vehicul era mic şi sferic, doar cât să-i cuprindă pe Vultur şi pe Nicole. Întreaga emisferă frontală era transparentă, iar în partea unde şedea omul-pasăre, se afla un panou de comandă. În timpul zborului, Vulturul atinse ocazional panoul, dar în majoritatea timpului nava păru să funcţioneze singură.

La câteva secunde după ce se aşezară, sfera porni în zigzag în lungul unui coridor şi ieşi prin două uşi largi în întunericul total. Nicole icni. Se simţea de parcă plutea în spaţiu. Se căzni zadarnic să vadă ceva.

— Fiecare dintre cele trei module sferice ale Bazei de Tranzit are interiorul cav. Acum am intrat într-un culoar care duce în inima Modulului de Locuit.

După aproape un minut, în faţa navei apărură în depărtare nişte lumini. Curând după aceea, vehiculul ieşi din coridorul negru şi pătrunse în uriaşa cavitate centrală. Sfera se rostogoli şi se întoarse; dezorientând-o pe Nicole, când se îndreptă spre beznă, departe de multele lumini din ceea ce trebuia să fie interiorul corpului principal al Modulului de Locuit.

— Noi observăm tot ce se petrece cu toate speciile pe care le avem ca oaspeţi, atât temporari cât şi permanenţi, spuse Vulturul. După cum aţi bănuit, avem sute de dispozitive de monitorizare în apartamentul vostru. Toţi pereţii sunt totodată oglinzi uni-sens – din această zonă centrală, vă putem urmări activităţile dintr-o perspectivă mai largă.

Nicole se obişnuise cu minunile din Baza de Tranzit, dar noua privelişte din jurul ei era şi mai uluitoare. Zeci, poate sute de luminiţe sclipitoare se mişcau prin întunericul vast al miezului modulului. Semănau cu un grup de licurici risipiţi într-o noapte întunecată de vară. Unele pluteau în apropierea pereţilor, altele se mişcau încet prin vid. Unele erau atât de îndepărtate încât păreau că stăteau pe loc.

— Aici există şi un centru important de întreţinere, continuă Vulturul, arătând în faţă spre o un set dens şi îndepărtat de lumini. Fiecare element al modulului poate fi atins foarte repede din acest miez, în caz că există probleme tehnice sau de altă natură.

— Ce se petrece acolo? întrebă Nicole arătând în dreapta, unde, la câteva sute de kilometri, un grup de vehicule staţionau

chiar în faţa unei porţiuni mari şi luminate a Modulului de Locuit.

— Este o şedinţă de observare specială, care foloseşte cele mai avansate monitoare de detecţie la distanţă. Apartamentele acelea găzduiesc o specie neobişnuită, ale cărei caracteristici n-au mai fost înregistrate în acest sector al galaxiei. Mulţi dintre indivizii acestei specii mor şi nu înţelegem motivele. Încercăm să ne dăm seama cum să-i salvăm.

— Aşadar nu întotdeauna totul merge după cum aţi plănuit?

— Nu, răspunse Vulturul şi, în lumina reflectată, păru că zâmbea. De asta avem atât de multe planuri pentru situaţii neprevăzute.

— Ce aţi fi făcut dacă, atunci la început, nici un om n-ar fi venit să afle ce este Rama?

— Avem metode alternative de atingere a scopurilor.

Vehiculul acceleră în întuneric. Curând, o sferă similară, ceva mai mare decât a lor, se apropie din stânga.

— V-ar plăcea să cunoaşteţi un membru al unei specii al cărei nivel de dezvoltare este aproximativ egal cu al vostru? întrebă Vulturul.

Atinse panoul de comandă şi interiorul navei lor fu scăldat într-o lumină blândă.

Înainte ca Nicole să apuce să răspundă, al doilea vehicul ajunsese lângă ei. Avea emisfera frontală de asemenea transparentă, dar era umplut cu un lichid incolor în care înotau două creaturi. Semănau cu nişte ţipari mari care purtau pelerine şi se mişcau prin lichid unduind. Nicole estimă că aveau lungimea de aproximativ trei metri şi lăţimea de douăzeci de centimetri. Pelerina neagră, care se desfăcea ca o aripă în timpul mişcării, avea un metru lăţime când era complet întinsă.

— Cel din dreapta, fără marcaje colorate, este un sistem de inteligenţă artificială, spuse Vulturul. Rolul lui este similar cu al meu, acţionând ca gazdă pentru specia acvatică. Fiinţa cealaltă este un călător spaţial de pe altă planetă.

Nicole se uită îndelung la extraterestru. Acesta îşi împăturise strâns pelerina în jurul corpului verzui şi stătea aproape nemişcat în lichid, îndoit în formă de potcoavă, cu ambele capete ale corpului orientate către Nicole. Dintr-o extremitate ţâşni un stol de băşicuţe.

— A spus „Salut”, şi „tii, eşti şocantă”, zise Vulturul.

— De unde ştiţi asta? întrebă Nicole, neputând să-şi ia ochii

de la făptura bizară.

Cele două extremităţi ale acesteia, una roşu aprins şi cealaltă cenuşie, erau acum înfăşurate una în jurul celeilalte. Ambele erau lipite de parbrizul navei.

— Colegul meu din celălalt vehicul traduce şi apoi îmi comunică mie… Doriţi să răspundeţi?

Nicole avea un gol în minte. *Ce să spun*? gândi ea, cu ochii fixaţi la neobişnuitele încreţituri şi protuberanţe de pe extremităţile creaturii. Fiecare capăt avea o jumătate de duzină de trăsături distincte, inclusiv o pereche de fante albe pe o „faţă” roşie. Nici unul dintre marcaje nu semăna cu ceva văzut vreodată de Nicole pe Pământ. Se uita în tăcere, amintindu-şi de multele discuţii pe care le avusese cu Richard şi Michael cu privire la întrebările pe care le-ar pune dacă, şi când, ar avea posibilitatea să comunice direct cu un extraterestru inteligent. *Dar niciodată nu ne-am imaginat o situaţie ca asta,* gândi Nicole.

Parbrizul de vizavi fu inundat de alte balonaşe de aer.

— Planeta noastră natală s-a format acum cinci miliarde de ani, traduse Vulturul. Stelele noastre binare au atins stabilitatea la un miliard de ani după aceea. Sistemul nostru are paisprezece planete principale, dintre care pe două a evoluat viaţă. Oceanul nostru planetar are trei specii inteligente, dar noi suntem singura care călătorim prin spaţiu. Am început explorarea spaţiului acum mai bine de două mii de ani.

Nicole se simţea stingherită de tăcerea ei.

— Salut… salut, vorbi ezitant. Îmi pare bine să te cunosc… Specia noastră călătoreşte prin spaţiu de numai trei sute de ani. Suntem singurul organism cu inteligenţă superioară de pe o planetă care este acoperită de apă în proporţie de şaizeci la sută. Căldura şi lumina noastră provin de la o stea solitară, stabilă şi galbenă. Evoluţia noastră a început în apă, acum trei-patru miliarde de ani, dar acum trăim pe uscat…

Se opri. Creatura, cu cele două extremităţi tot îngemănate, îşi lipise întregul corp de parbriz, astfel încât detaliile fizice ale structurii sale erau mai lesne de văzut. Nicole înţelese. Se ridică şi se răsuci încet. Apoi întinse mâinile, mişcându-şi degetele. Urmară alte balonaşe.

— Aveţi o manifestare alternativă? traduse Vulturul după câteva secunde.

— Nu înţeleg, răspunse Nicole.

Cealaltă gazdă de la Baza de Tranzit îi transmise mesajul, folosind atât mişcările corpului cât şi balonaşe.

— Noi avem două manifestări, explică extraterestrul. Urmaşii mei vor avea membre, nu mult diferite de ale tale, şi vor locui mai mult pe fundul oceanelor, construind case, fabrici şi nave spaţiale. La rândul lor, vor da naştere unei generaţii care va arăta ca mine.

— Nu, nu, clătină din cap Nicole. Noi avem o singură manifestare. Copiii noştri seamănă întotdeauna cu părinţii lor.

Conversaţia dură încă cinci minute. Cei doi călători spaţiali vorbiră mai mult despre biologie. Extraterestrul fu deosebit de impresionat de largul domeniu termic în care puteau trăi oamenii. Îi spuse lui Nicole că membrii speciei sale nu puteau supravieţui dacă temperatura lichidului înconjurător depăşea un domeniu de variaţie îngust.

Nicole fu fascinată de descrierea făcută de creatură unei planete acvatice a cărei suprafaţă era aproape în totalitate acoperită de pături uriaşe de organisme fotosintetice. Ţiparii cu pelerină, sau ce-or fi fost ei, trăiau în locurile puţin adânci aflate chiar sub acele sute de organisme diferite şi foloseau fotosintetizatoarele pentru practic orice – hrană, materiale de construcţie, ba chiar ca mijloace auxiliare de reproducere.

În cele din urmă, Vulturul îi spuse lui Nicole că sosise timpul să plece. Ea îi făcu cu mâna extraterestrului, încă lipit de parbriz, şi acesta îi răspunse cu un ultim roi de balonaşe, după care îşi dezlipi cele două extremităţi. Câteva secunde mai târziu, distanţa dintre capsule ajunsese deja la sute de metri.

În sfera mişcătoare era din nou întuneric. Vulturul tăcea Nicole era bine dispusă. Mintea ei continua să gonească, formulând de zor întrebări pentru creatura extraterestră cu care avusese scurta întâlnire. *Aveţi familii? Şi dacă da, cum deosebiţi creaturile care trăiesc împreună? Puteţi să comunicaţi cu locuitorii adâncurilor, care sunt copiii voştri*?

Un alt gen de întrebări pătrunse în mintea ei şi femeia se simţi dezamăgită de sine însăşi. *Am fost prea practică, prea ştiinţifică*. *Trebuia să fi întrebat despre Dumnezeu, despre viaţa după moarte, chiar de etică.*

— Ar fi fost practic imposibil să aveţi ceea ce aţi numi o conversaţie filozofică, spuse Vulturul la câteva clipe după ce

Nicole îşi exprimase insatisfacţia faţă de subiectele discutate. Pentru un asemenea schimb de idei nu există absolut nici o bază comună. Atâta timp cât nici unul nu ştia unele lucruri fundamentale despre celălalt, nu existau repere de referinţă pentru o discuţie de valoare sau pentru alte subiecte pline de înţeles.

Totuşi, puteam să încerc, gândi Nicole. *Cine ştie? Poate că extraterestrul în formă de potcoavă ar fi avut nişte răspunsuri…*

Fu smulsă din contemplaţie de zgomotul de glasuri umane. În timp ce se uita întrebător spre Vultur, sfera se răsuci complet şi Nicole văzu că pluteau la doar câţiva metri de zona în care locuia ea.

O lumină se aprinse în dormitorul pe care îl împărţeau Michael şi Simone.

— Acela e Benjy? o auzi pe fiica ei şoptindu-i proaspătului ei soţ.

— Aşa cred, încuviinţă Michael.

Nicole se uită liniştită cum Simone se ridică din pat, îşi trase halatul şi trecu în hol. Când aprinse lumina în camera de zi, Simone îl văzu pe fratele ei ghemuit pe sofa.

— Ce faci aici, Benjy? întrebă cu blândeţe. Ar trebui să fii în pat, e foarte, foarte târziu.

Îi mângâie fruntea.

— N-am putut să dorm, răspunse cu un efort Benjy. Eram în-gri-jo-rat p-pentru ma-mi.

— O să fie curând acasă, spuse liniştitor Simone. O să vină curând.

Nicole simţi un nod în gât şi din ochi i se prelinseră câteva lacrimi. Se uită la Vultur, apoi la apartamentul luminat din faţa ei şi apoi, în final, la vehiculele-licurici de deasupra capului ei. Inspiră adânc.

— În regulă, rosti ea. Sunt gata să înregistrez banda video.

— Sunt invidios, zise Richard. Zău că sunt. Mi-aş fi dat bucuros ambele braţe pentru o conversaţie cu creatura aia.

— A fost uimitor, aprobă Nicole. Chiar şi acum mi-e greu să cred că s-a întâmplat cu adevărat… Uimitor e şi faptul că Vulturul a ştiut, cumva, în ce fel voi reacţiona eu la toate.

— Pur şi simplu a mers pe ghicite. Nu se putea aştepta, în realitate, să rezolve problema cu tine atât de uşor. Nici măcar

nu l-ai făcut să-ţi răspundă la întrebarea despre cuplul reproducător…

— Ba da. Mi-a explicat că embriologia umană este un proces atât de uimitor de complicat, încât nici chiar *ei* nu pot să ştie rolul exact jucat de mamă fără să urmărească maturizarea şi dezvoltarea fetusului.

— Scuză-mă, iubito. De fapt n-ai avut de ales…

— Am avut senzaţia că cel puţin *încercau* să-mi satisfacă obiecţiile. Poate că mă mint singură, oftă ea. În definitiv, până la urmă am făcut înregistrarea video, exact cum plănuiseră.

Richard îşi petrecu braţul în jurul lui Nicole.

— Cum spuneam, chiar că n-ai avut de ales. Nu mai fi atât de aspră cu tine însăţi.

— Dar dacă *iau* datele astea ca să poată pregăti o invazie eficientă, sau ceva de genul ăsta?

— Am mai discutat despre asta. Posibilităţile lor tehnologice sunt atât de avansate, încât ar putea pune stăpânire pe Pământ în câteva minute dacă ar dori-o. Însuşi Vulturul a subliniat că, dacă obiectivul lor ar fi invazia şi subjugarea, l-ar putea realiza printr-un procedeu mult mai puţin elaborat.

— Acum cine e cel încrezător? zâmbi Nicole.

— Nu încrezător, ci realist. Sunt convins că bunăstarea generală a speciei umanei nu este un factor semnificativ pe lista priorităţilor inteligenţei de la Baza de Tranzit. Însă chiar cred că ar trebui să încetezi să-ţi faci griji că eşti complice la crimă cu înregistrarea video.

Rămaseră tăcuţi câteva minute. În cele din urmă, Nicole spuse:

— De ce crezi că nu mergem direct pe Pământ?

— Părerea mea este că trebuie să ne oprim mai întâi în altă parte. Probabil ca să luăm altă specie, aflată în aceeaşi fază a proiectului ca noi.

— Şi specia asta va trăi în celălalt modul din Rama?

— Aşa presupun, răspunse Richard.

09

Ziua plecării era 13 ianuarie 2215, conform calendarului ţinut cu sfinţenie de Richard şi Nicole încă de când Rama scăpase din bombardamentul nuclear. Bineînţeles că data nu însemna nimic în realitate – ci numai pentru ei. Lunga călătorie până la Sirius

cu ceva mai mult de jumătate din viteza luminii încetinise timpul în interiorul lui Rama, cel puţin în raport cu Pământul, aşa că data folosită de ei era un artificiu. Richard estimă că data de pe Pământ, la momentul plecării lor de la Baza de Tranzit, era cu trei sau patru ani mai târziu, 2217 sau 2218. Îi era imposibil s-o calculeze exact, întrucât nu avea istoricul precis al variaţiilor vitezei în perioada în care călătoriseră în Rama. De aceea, nu putea decât să aproximeze corecţiile relativiste necesare transformării bazei timpului lor propriu în cel cunoscut pe Pământ.

— Oricum, pentru noi n-are nici o importanţă ce dată e acum pe Pământ, îi explică lui Nicole de îndată ce se deşteptară în ultima lor zi la Baza de Tranzit. În plus, e aproape sigur că ne vom întoarce în sistemul solar cu viteze extrem de mari, asta însemnând că va exista o dilatare suplimentară a timpului înainte de rendez-vous-ul de pe orbita lui Marte.

Nicole nu înţelesese niciodată cu adevărat relativitatea – pentru mintea ei era ceva complet lipsit de substanţă – şi în mod sigur nu intenţiona să-şi bată capul cu ea în ultima zi dinaintea despărţirii de Michael şi Simone. Ştia că despărţirea avea să fie extrem de grea pentru toţi şi voia să-şi concentreze toate resursele asupra acelor ultime momente emoţionante.

— Vulturul a spus că va veni după noi la 11, îi spuse lui Richard în timp ce se îmbrăcau. Speram ca după micul dejun să putem sta cu toţii în camera de zi. Vreau să-i încurajez pe copii să-şi exprime sentimentele.

Micul dejun fu relaxat, chiar vesel, dar, când cei opt membri ai familiei se adunară în camera de zi, conştienţi de faptul că aveau mai puţin de două ore de stat împreună, după care sosea Vulturul să-i ia pe toţi în afară de Michael şi Simone, conversaţia fu forţată şi încordată.

Proaspeţii căsătoriţi stăteau alături, faţă în faţă cu Richard, Nicole şi ceilalţi patru copii. Ca de obicei, Katie era cuprinsă de frenezie. Vorbea neîncetat. Sărea de la un subiect la altul, evitând cu grijă orice discuţie despre iminenta despărţire. Era în mijlocul unui lung monolog despre un vis nebunesc pe care îl avusese în noaptea precedentă, când povestirea îi fu întreruptă de două glasuri venind dinspre intrarea în camera principală.

— La naiba, Sir John, spuse primul dintre ele, care aducea cu glasul lui Richard, asta-i ultima noastră şansă. Am să merg acolo

să spun la revedere, indiferent dacă vii şi tu sau nu.

— Aceste cuvinte de despărţire, prinţul meu, îmi îndurerează sufletul. Încă nu sunt destul de beat ca să înăbuş durerea. Tu însuţi ai spus că fata este întruchiparea unui înger. Cum aş putea…

— Prea bine, atunci, am să mă duc fără tine, zise prinţul Hal.

Toţi ochii familiei erau aţintiţi asupra micuţului prinţ-robot al lui Richard, în timp ce acesta venea pe hol înspre camera de zi. Falstaff se împleticea în urma lui, oprindu-se la fiecare patru-cinci paşi ca să bea din ploscă.

Hal se duse în faţa lui Simone.

— Scumpă doamnă, spuse el lăsându-se într-un genunchi, nu găsesc cuvinte care să exprime aşa cum trebuie cât îmi va fi de dor să-ţi văd zâmbitoarea faţă. În tot regatul meu nu există altă femeie care să-ţi fie egală ca frumuseţe…

— Fir-ar să fie! îl întrerupse Falstaff, aruncându-se în genunchi lângă prinţ. Poate că Sir John a făcut o greşeală. De ce să merg eu cu ceata asta pestriţă – îşi flutură mâna spre Richard, Nicole şi ceilalţi copii, care zâmbeau larg –, când aş putea rămâne aici, în prezenţa unei atât de magnifice frumuseţi, şi având-l drept concurent doar pe acest bătrân? îmi amintesc de Doll Tearsheet…

În vreme ce roboţii înalţi de douăzeci de centimetri distrau familia, Benjy se ridică de pe scaunul lui şi se apropie de Michael şi Simone.

— Si-mone, vorbi el luptându-se să-şi reţină lacrimile, o să-mi fie dor de tine. Se opri o clipă, Uitându-se mai întâi la Simone, apoi la tatăl său. Sper ca tu şi ta-ta să fiţi fe-ri-ciţi.

Simone se ridică şi-l cuprinse în braţe pe frăţiorul ei care tremura.

— Mulţumesc, Benjy. Şi mie o să-mi fie dor de tine. Şi voi purta în fiecare zi cu mine spiritul tău.

Îmbrăţişarea ei îl dădu gata pe băiat Trupul lui Benjy fu scuturat de hohote, iar murmurele lui îndurerate aduseră lacrimi în ochii tuturor. În câteva clipe, Patrick se cuibări în poala tatălui său şi-şi îngropă ochii umflaţi la pieptul lui Michael.

— Tati… tati… repeta el întruna.

Un coregraf n-ar fi putut imagina un dans mai frumos de despărţire. Radioasa Simone, arătând încă senină în ciuda lacrimilor, valsa prin cameră, spunând câte un drum bun plin de

înţeles fiecărui membru al familiei în parte. Michael O'Toole rămase pe banchetă, cu Patrick în poală şi Benjy alături. Ochii lui clipeau în mod repetat, când cei care urmau să plece veneau unul câte unul pentru îmbrăţişarea finală.

Vreau să-mi amintesc veşnic acest moment. E atâta iubire aici! gândi Nicole în timp ce se uita prin cameră. Michael o ţinea în braţe pe micuţa Ellie; Simone îi spunea lui Katie cât de mult aveau să-i lipsească şuetele lor. Pentru prima dată, până şi Katie îşi pierduse capul de emoţie – rămase surprinzător de tăcută, când Simone se îndepărtă pentru a se duce lângă soţul ei.

Michael îl ridică cu blândeţe pe Patrick din poală şi luă mâna întinsă a lui Simone. Cei doi se întoarseră spre ceilalţi şi se lăsară în genunchi, cu mâinile împreunate a rugăciune.

— Tatăl nostru ceresc, spuse Michael cu glas puternic apoi se opri câteva secunde până când restul familiei, chiar şi Richard, îngenunche pe podea, lângă ei. Îţi mulţumim că ne-ai dat dragostea plină de fericire a acestei minunate familii. Îţi mulţumim că ne-ai arătat miraculoasa Ta lucrare în întreg Universul. În această clipă, Te implorăm, dacă asta e voinţa Ta, să ai grijă de noi în timp ce mergem pe căi separate. Nu ştim dacă planul Tău pentru noi este să mai împărţim o dată camaraderia şi dragostea care ne-au umplut pe toţi. Rămâi cu noi, oriunde ne vor duce cărările noastre în uimitoarea Ta creaţie, şi fă, O Doamne, ca într-o zi să ne reîntâlnim cu toţii – pe lumea asta sau pe cealaltă. Amin!

Câteva secunde mai târziu sună soneria. Sosise Vulturul.

Nicole ieşi din casă, anume proiectată ca o versiune mai mică a vilei de la Beauvois, şi porni pe uliţa îngustă în direcţia gării. Trecu pe lângă alte case, toate întunecate şi pustii şi încercă să-şi imagineze cum avea să fie când vor fi pline de oameni. *Viaţa mea a fost ca un vis,* îşi spuse. *Cu siguranţă, nici nu om n-a avut vreodată o experienţă mai diversă.*

Unele case proiectau umbre pe uliţă în timp ce soarele simulat îşi încheia arcul pe plafonul aflat mult deasupra capului. *Altă lume extraordinară,* reflectă ea, trecând în revistă satul din colţul sudic al Noului Eden. *Vulturul a avut dreptate când a spus că habitatul va fi absolut aidoma Pământului.*

Preţ de un moment, se gândi la planeta albastră, aflată la nouă ani-lumină distanţă. În imaginea ei mentală stătea lângă

Janos Tabori, cu cincisprezece ani în urmă, pe când Newton se îndepărta de LEO-3.

— Asta-i Budapesta, spusese Janos, încercuind cu degetul un punct de pe un glob luminat care strălucea în fereastra de observaţie.

Apoi Nicole localizase Beauvois, sau cel puţin regiunea generală, mergând în susul Loarei din locul în care fluviul se vărsa în ocean.

— Casa mea e cam pe aici, îi spusese lui Janos. Poate că tata şi fiica mea se uită chiar acum în direcţia asta.

Geneviève, gândi ea în timp ce amintirea pălea. *Geneviève a mea. Acum eşti o femeie tânără. Ai aproape treizeci de ani.* Îşi continuă încet drumul pe uliţa din apropierea noii ei case aflată în habitatul Pământ din Rama. Gândul la prima fiică o făcu să-şi amintească o scurtă discuţie pe care o avusese cu Vulturul în timpul unei pauze când înregistrase banda video la Baza de Tranzit.

— Voi putea s-o văd pe fiica mea Geneviève când vom fi aproape de Pământ? întrebase Nicole.

— Nu ştiu, răspunsese Vulturul după o scurtă ezitare. Asta depinde în întregime de felul în care vor răspunde semenii voştri, oamenii, la mesajul nostru. Dumneavoastră personal veţi rămâne în Rama, chiar dacă va fi vorba de planurile pentru situaţii neprevăzute, dar e posibil ca fiica dumneavoastră să fie una dintre cele două mii de persoane care vin de pe Pământ să trăiască în Noul Eden. Asta s-a mai întâmplat, în cazul altor călători spaţiali.

— Şi cu Simone cum rămâne? întrebase Nicole când Vulturul terminase. Am s-o mai văd vreodată?

— La asta e mai greu de răspuns. Sunt în joc mulţi factori. Vulturul se uitase prelung la nefericita lui prietenă. Îmi pare rău, doamnă Wakefield.

O fiică rămasă pe Pământ. Alta într-o lume extraterestră aflată la aproape o sută de mii de miliarde de kilometri depărtare. Iar eu am să fiu altundeva. Cine ştie unde. Nicole se simţea extrem de singură. Se opri din mers şi-şi concentră privirea asupra peisajului din jur. Se afla lângă o zonă circulară din parcul satului. În interiorul circumferinţei cu bordură de piatră se aflau un tobogan, o ladă cu nisip, un labirint şi un carusel – un teren de joacă perfect pentru copiii pământeni. Sub

picioarele ei, reţeaua de DCG-uri era implantată în toate porţiunile parcului care, în cele din urmă, aveau să conţină iarbă adusă de pe Pământ.

Se aplecă să examineze originalele dispozitive de conversie a gazelor: obiecte compacte şi rotunde, de numai doi centimetri diametru. Erau câteva mii, dispuse în şiruri şi coloane ce înţesau parcul. *Plante electronice,* gândi Nicole. *Transformă bioxidul de carbon în oxigen, făcând posibil ca noi, animalele, să supravieţuim.*

Cu ochii minţii, parcă vedea parcul cu iarbă, copaci şi nuferi în micul heleşteu, exact cum apăruse în imaginea holografică din sala de conferinţe de la Baza de Tranzit. Însă cu toate că ştia că Rama se întorcea în sistemul solar ca să „achiziţioneze” fiinţe umane care aveau să umple acest paradis tehnologic, îi venea greu să-şi imagineze parcul roind de copii. *N-am mai văzut de aproape cincisprezece ani altă făptură umană, în afară de familia mea.*

Ieşi din parc şi-şi continuă drumul spre gară. Casele rezidenţiale care străjuiseră uliţele înguste erau înlocuite acum de clădiri care, în cele din urmă, aveau să fie prăvălioare. Bineînţeles că toate erau pustii, ca de altfel şi structura mare, rectangulară, destinată unui supermarket, aflată chiar peste drum de gară.

Nicole intră pe poartă şi sui în trenul care aştepta, te spatele cabinei de comandă deservită de un robot Benita Garcia.

— E aproape întuneric, rosti ea cu glas tare.

— Mai sunt optsprezece minute, răspunse robotul.

— Cât durează până la somnariu? întrebă Nicole.

— Drumul până la Marea Gară Centrală ia zece minute, răspunse Garcia în timp ce trenul părăsea gara sud-estică. Apoi aveţi două minute de mers pe jos.

Nicole ştiuse răspunsul, dar voise să audă un glas. Era a doua zi de solitudine, iar o conversaţie cu Garcia era mai bună decât să vorbească de una singură.

Trenul o ducea din colţul sud-estic al coloniei în centrul geografic al acesteia. Pe drum, văzu Lacul Shakespeare în stânga şi versanţii Muntelui Olimp (acoperiţi cu alte DCG-uri) în dreapta. Monitoarele de mesaje electronice din tren afişau informaţii despre privelişti, oră şi distanţa parcursă.

Tu şi Vulturul aţi făcut treabă bună cu trenul ăsta, îşi spuse

Nicole, gândindu-se la Richard care acum dormea împreună cu ceilalţi membri ai familiei. *În curând voi fi lângă tine în marea cameră rotundă.*

În realitate, somnariul era doar o extindere a spitalului principal care se afla la două sute de metri de gara centrală. După ce coborî din tren şi trecu pe lângă bibliotecă, Nicole intră în spital, îl străbătu şi apoi, printr-un tunel lung, ajunse la somnariu. Restul familiei dormea într-o sală mare, circulară, la etaj. Fiecare se afla într-o „cuşetă” din lungul peretelui, care semăna cu un sicriu închis ermetic. Numai feţele li se vedeau prin gemuleţele din dreptul capului. Aşa cum o învăţase Vulturul, Nicole examină monitoarele ce conţineau datele cu privire la starea fizică a soţului ei, a celor două fiice şi a celor doi fii. Toată lumea era bine. Nimic nelalocul lui.

Se opri şi se uită cu drag la fiecare din cei iubiţi. Aceasta avea să fie ultima ei inspecţie. Conform procedurii, întrucât parametrii critici ai tuturor se încadrau în limite, era timpul să se culce şi ea. Puteau să treacă mulţi ani până să revadă pe cineva din familie.

Scumpul, dragul meu Benjy, oftă Nicole în timp ce se uita la fiul ei, *dintre toţi, pentru tine va cântări cel mai greu această pauză de viaţă. Katie, Patrick şi Ellie vor recupera repede. Minţile lor sunt rapide şi agile. Dar tu vei rata anii care te-ar fi putut face independent.*

„Cuşetele” erau menţinute la distanţă de peretele circular prin ceea ce semăna cu o lucrătură din fier forjat. Distanţa de la capul unei cuşete până la piciorul următoarei era doar de un metru şi jumătate. Cuşeta goală a lui Nicole era în mijloc – Richard şi apoi Katie erau undeva deasupra capului ei; Patrick, Benjy şi Ellie se aflau la picioarele ei.

Întârzie câteva minute lângă cuşeta lui Richard. El fusese ultimul care adormise, cu două zile în urmă. Aşa cum ceruse, prinţul Hal şi Falstaff fuseseră culcaţi pe pieptul lui în containerul sigilat. *Aceste ultime trei zile au fost minunate, iubirea mea,* spuse pentru sine Nicole în timp ce se uita lung prin geam la chipul lipsit de expresie al soţului ei. *N-aş fi putut cere mai mult.*

Înotaseră în Lacul Shakespeare, şi chiar făcuseră schi nautic, escaladaseră Muntele Olimp şi făcuseră dragoste ori de câte ori unul dintre ei avusese cea mai mică dorinţă. Într-o noapte,

stătuseră îmbrăţişaţi în patul mare din noua lor casă. Îi verificaseră zilnic pe copiii adormiţi, dar cea mai mare parte a timpului o folosiseră pentru explorarea noului lor tărâm.

Fusese o perioadă palpitantă, plină de emoţie. Ultimele cuvinte ale lui Richard, înainte ca Nicole să activeze sistemul care îl adormea, fuseseră: „Eşti o femeie extraordinară şi te iubesc foarte mult”.

Acum era rândul ei. Nu mai putea amâna. Urcă în cuşetă, aşa cum exersase de multe ori în prima săptămână petrecută în Noul Eden, şi apăsă toate comutatoarele cu excepţia unuia. Spuma din jurul ei era incredibil de confortabilă. Capacul cuşetei se închise deasupra capului. Nu mai trebuia decât să apese ultimul comutator pentru a introduce în compartiment gazul soporific.

Oftă adânc. În timp ce zăcea pe spate, îşi aminti visul cu Frumoasa Adormită pe care îl avusese în unul dintre ultimele teste de la Baza de Tranzit. Apoi mintea îi plonjă înapoi în copilărie, la week-end-urile minunate pe care le petrecuse cu tata, urmărind spectacolele publice cu Frumoasa Adormită de la castelul d’Ussé.

E un mod plăcut de a pleca, îşi zise, simţindu-se moleşită în timp ce gazul se strecura în cuşetă. *E plăcut să mă gândesc că acela care mă va trezi va fi un necunoscut Făt-Frumos.*

RENDEZ-VOUS MARŢIAN

01

— Doamnă Wakefield.

Glasul părea îndepărtat, foarte îndepărtat. Pătrunse blând în conştiinţa ei, dar n-o deşteptă de tot.

— Doamnă Wakefield.

De data asta fu mai puternic. Nicole încercă să-şi amintească unde se afla, înainte de a deschide ochii. Îşi schimbă poziţia corpului şi spuma se reorientă, pentru a asigura maximum de confort. Încet, memoria ei începu să trimită semnale spre restul creierului. *Noul Eden. Rama. Înapoi în sistemul solar,* îşi aminti. *Toate astea sunt doar un vis*?

În cele din urmă, deschise ochii. Preţ de mai multe secunde, îi fu greu să se concentreze. Într-un târziu, silueta aplecată peste ea prinse contur. Era mama ei, îmbrăcată în uniformă de infirmieră!

— Doamnă Wakefield, rosti glasul. E timpul să vă treziţi şi să vă pregătiţi pentru rendez-vous.

Pentru o clipă, Nicole fu în stare de şoc. Unde se afla? Ce căuta mama ei acolo? apoi îşi aduse aminte. *Roboţii,* se gândi. *Mama e unul dintre cele cinci tipuri de roboţi umani. Un robot Anawi Tiasso e specialist în sănătate şi condiţie fizică.*

Braţul robotului o ajută pe Nicole să se ridice în şezut în cuşeta ei. Încăperea nu se schimbase în lungul timp cât dormise.

— Unde ne aflăm? întrebă femeia pregătindu-se să coboare din cuşetă.

— Am încheiat profilul de decelerare majoră şi am intrat în sistemul vostru solar, răspunse Tiasso, robotul negru precum cărbunele. Înscrierea pe orbita marţiană va avea loc în şase luni.

Muşchii lui Nicole nu păreau să fi suferit vreo schimbare. Înainte de a părăsi Baza de Tranzit, Vulturul o informase că fiecare compartiment de dormit conţinea componente electronice speciale care asigurau exersarea regulată a muşchilor şi a altor sisteme biologice, în vederea prevenirii atrofierii, şi monitorizau starea tuturor organelor vitale. Nicole coborî scara. Când ajunse pe podea, se întinse din toate încheieturile.

— Cum vă simţiţi? întrebă robotul.

Era Tiasso nr. 017. Numărul era afişat vizibil pe umărul drept al uniformei.

— Deloc rău, răspunse Nicole. Deloc rău, 017, repetă ea în timp ce examina robotul.

Într-adevăr, semăna fantastic cu mama ei. Împreună cu Richard, văzuseră toate prototipurile înainte de a părăsi Baza de Tranzit, dar numai robotul Garcia fusese operaţional în cele două săptămâni anterioare adormirii lor. Toţi ceilalţi roboţi din Noul Eden fuseseră construiţi şi testaţi în timpul lungului zbor. *Ăsta chiar că seamănă cu mama,* reflectă Nicole, admirând opera necunoscuţilor artişti ramani. *Au adus prototipului toate modificările pe care le-am sugerat.*

Auzi în depărtare paşi venind în direcţia lor şi se întoarse. Se apropia un alt Tiasso, purtând, de asemenea, uniformă albă de infirmieră.

— Şi 009 a fost desemnat să ajute la procedura de iniţiere, spuse Tiasso de lângă ea.

— Desemnat de către cine? întrebă Nicole, străduindu-se să-şi amintească discuţia cu Vulturul privitoare la procedura de trezire.

— De către planul misiunii ante-programat, răspunse 017. O dată ce toţi oamenii vor fi treji, vom prelua de la voi instrucţiunile.

Richard se trezi mai repede, dar fu stângaci în coborârea scării scurte şi trebui să fie susţinut de cei doi Tiasso ca să nu cadă. Fu vizibil încântat să-şi vadă soţia. După o îmbrăţişare prelungă şi un sărut, se uită pe îndelete la Nicole.

— Nu arăţi deloc veştejită, spuse în glumă. Părul ţi-a mai încărunţit, dar pe alocuri tot au mai rămas porţiuni de negru.

Nicole zâmbi. Era grozav că putea să vorbească iar cu Richard.

— Apropo, adăugă el după o secundă, cât am stat în sicriele astea?

— Nu ştiu, ridică femeia din umeri, încă n-am întrebat. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să te trezesc.

Richard se întoarse spre cei doi Tiasso.

— Voi, frumoaselor, ştiţi cât a trecut de când am plecat de la Baza de Tranzit?

— Aţi dormit nouăsprezece ani din timpul călătorului,

răspunse Tiasso 009.

— Ce înseamnă „timpul călătorului”? întrebă Nicole.

Richard zâmbi.

— E o expresie relativistă, iubito. Timpul nu înseamnă nimic dacă n-ai un sistem de referinţă. În Rama au trecut nouăsprezece ani, dar acei ani se referă doar la…

— Nu te mai deranja, îl întrerupse ea. N-am dormit atâta timp ca să mă trezesc pentru o lecţie despre relativitate. Poţi să-mi explici mai târziu, la cină. Între timp, avem un subiect mai interesant. În ce ordine să trezim copiii?

— Eu am altă propunere, răspunse Richard după un moment de ezitare. Ştiu că eşti nerăbdătoare să-i vezi pe copii. Şi eu sunt. Totuşi, de ce să nu-i lăsăm să mai doarmă câteva ore? în mod sigur nu le va dăuna cu nimic… Iar tu şi cu mine avem multe de discutat. Putem să începem pregătirile pentru rendez-vous, să stabilim ce avem de făcut în privinţa educaţiei copiilor, poate chiar să ne alocăm un moment sau două, ca să ne refamiliarizăm unul cu altul…

Nicole era nerăbdătoare să stea de vorbă cu copiii, dar partea logică a minţit ei îşi dădu seama de valoarea propunerii lui Richard. Familia stabilise doar un plan aproximativ pentru ce avea să se întâmple după trezire, în principal din cauză că Vulturul susţinuse cu tărie că existau prea multe incertitudini pentru a putea stabili cu exactitate condiţiile. Avea să fie mult mai uşor să-şi facă planuri înainte de a trezi copiii.

— În regulă, spuse în cele din urmă. Atâta timp cât ştiu că fiecare din ei este bine…

Se uită la primul Tiasso.

— Datele monitorizării indică faptul că toţi copiii dumneavoastră au supravieţuit perioadei de somn fără abateri semnificative de la starea normală.

Nicole se întoarse iar spre Richard şi-i studie faţa cu atenţie. Îmbătrânise puţin, dar nu atât de mult pe cât se aşteptase.

— Unde ţi-e barba? întrebă dintr-o dată, dându-şi seama că faţa lui era ciudat de proaspăt rasă.

— I-am bărbierit ieri pe bărbaţi în timp ce dormeau, spuse Tiasso 009. De asemenea, i-am tuns şi chiar le-am făcut baie – în conformitate cu planul ante-programat al misiunii.

Bărbaţii? gândi Nicole, nedumerită pe moment. *Desigur,* îşi spuse. *Benjy şi Patrick sunt acum bărbaţi*!

Îl luă pe Richard de mână şi se duseră repede spre cuşeta lui Patrick. Chipul pe care îl văzu prin geam era uimitor. Micul ei Patrick nu mai era băieţel! Trăsăturile i se lungiseră considerabil şi contururile rotunde ale feţei dispăruseră. Nicole se uită mai mult de un minut la fiul ei.

— Vârsta lui echivalentă este de şaisprezece-şaptesprezece ani, spuse Tiasso 017 ca răspuns la privirea întrebătoare a femeii. Domnul Benjamin O'Toole rămâne cu un an şi jumătate mai mare. Fireşte, vârstele acestea sunt numai aproximări. După cum v-a explicat Vulturul înainte să plecaţi de la Baza de Tranzit, am fost în stare să vă întârziem întrucâtva enzimele cheie ale îmbătrânirii, însă nu în acelaşi ritm la toţi. Când spunem că domnul Patrick O'Toole are acum şaisprezece-şaptesprezece ani, ne referim doar la ceasul său biologic intern, personal. Vârsta amintită constituie o medie a proceselor de creştere, maturizare şi îmbătrânire ale organismului de bază.

Nicole şi Richard se opriră la toate celelalte cuşete şi se uitară câteva minute la copiii adormiţi. Nicole clătina întruna din cap de uimire.

— Unde au dispărut copilaşii mei? întrebă ea, după ce văzu că până şi micuţa Ellie devenise adolescentă în timpul lungului voiaj.

— Ştiam că se va întâmpla asta, comentă Richard, fără emoţie, neajutând simţul matern al lui Nicole să facă faţă senzaţiei de pierdere pe care o simţea.

— *A şti e* una, dar *a vedea* şi a trăi e alta, spuse ea. Aici nu-i vorba despre cazul tipic al unei mame care îşi dă seama brusc că băieţii şi fetele ei au crescut. Ceea ce s-a întâmplat cu copiii noştri este cu adevărat uluitor. Dezvoltarea lor mentală şi socială a fost întreruptă pe o perioadă echivalentă cu zece până la doisprezece ani. Acum avem copii mici care umblă în corpuri adulte. Cum putem să-i pregătim să cunoască alţi oameni în doar şase luni?

Nicole era copleşită. Oare vreo părticică din ea nu-l crezuse pe Vultur, atunci când îi descrisese ce avea să se întâmple cu familia ei? Posibil. Era un alt eveniment incredibil dintr-o viaţă care depăşea cu mult înţelegerea. *Dar ca mamă a lor, am multe de făcut şi timp mai deloc,* gândi Nicole. *De ce n-am plănuit totul înainte de a părăsi Baza de Tranzit*?

În timp ce ea se lupta cu puternica reacţie emoţională

cauzată de creşterea bruscă a copiilor, Richard discuta cu cei doi Tiasso. Roboţii îi răspundeau cu uşurinţă la toate întrebările, impresionându-l cu aptitudinile lor, atât fizice cât şi mentale.

— Toţi aveţi atâtea informaţii stocate în memorie, îi întrebă în mijlocul conversaţiei.

— Numai Tiasso au date detaliate cu privire la sănătatea familiei dumneavoastră, răspunse 009, dar toţi bioţii-umani pot accesa o gamă largă de date de bază.

Totuşi o parte din acele cunoştinţe va fi înlăturată în momentul primului contact cu ceilalţi oameni. La momentul respectiv, memoriile tuturor tipurilor de bioţi vor fi parţial şterse. Orice eveniment sau informaţie referitoare la Vultur, Baza de Tranzit, sau orice situaţie care a apărut înainte să vă deşteptaţi nu vor mai rămâne în baza noastră de date după ce ne întâlnim cu ceilalţi oameni. Din perioada de început vor fi disponibile numai informaţiile privitoare la sănătatea voastră – iar acestea vor fi localizate în Tiasso.

Nicole se gândise deja la Baza de Tranzit.

— Mai sunteţi în contact cu Vulturul? întrebă brusc.

— Nu, răspunse Tiasso 017. E de presupus că Vulturul, sau cel puţin un reprezentant al Inteligenţei de la Baza de Tranzit, monitorizează periodic misiunea, dar nu a existat nici o interacţiune cu Rama din clipa în care nava a părăsit Hangarul. Voi, noi, Rama, suntem pe cont propriu până la îndeplinirea obiectivelor misiunii.

Katie stătea în faţa unei oglinzi de înălţimea ei şi-şi studia corpul dezbrăcat. Chiar şi după o lună, tot i se părea nou. Îi plăcea la nebunie să se atingă. Îi plăcea, mai ales, să-şi treacă degetele peste sâni şi să-şi vadă sfârcurile întărindu-se ca răspuns la stimulare. Îi plăcea şi mai mult asta noaptea, când era singură sub cearceaf. Atunci se putea mângâia pretutindeni, până când o furnica tot corpul şi-i venea să strige de plăcere.

Mama ei îi explicase fenomenul, dar păruse un pic jenată când Katie voise să discute despre asta a doua şi a treia oară.

— Masturbarea este o treabă foarte intimă, iubito, spusese Nicole cu glas coborât într-o seară după cină, şi în general se discută, dacă se discută, cu cele mai bune prietene.

Ellie nu-i fu de nici un ajutor. Katie nu-şi văzuse sora examinându-se nici măcar o dată. *Probabil n-o face deloc,* gândi

ea. *Şi cu siguranţă nu vrea să vorbească despre asta.*

— Ai terminat cu duşul? o auzi pe Ellie strigând din camera alăturată.

Fiecare fată avea dormitorul ei, dar împărţeau baia.

— Da, răspunse Katie.

Ellie intră în baie, înfăşurată pudic într-un prosop, şi se uită scurt spre sora ei care stătea goală în faţa oglinzii. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi, pesemne, căci lăsă prosopul să cadă şi păşi precaută în cabina duşului.

Katie o urmări prin uşa transparentă. Se uită mai întâi la corpul surorii, apoi se privi pe sine în oglindă, comparând trăsăturile anatomice. Îi plăceau mai mult propria ei faţă şi culoarea pielii – era de departe cea mai deschisă la culoare din toată familia cu excepţia tatălui –, totuşi Ellie avea o siluetă mai frumoasă.

— De ce am eu forme aşa băieţeşti? o întrebă Katie pe mama ei într-o seară, două săptămâni mai târziu, după ce terminase de citit un cub de date conţinând reviste de modă foarte vechi.

— Nu ştiu cum să-ţi explic, răspunse Nicole. Genetica este un subiect minunat de complicat, mult mai complex decât a crezut la început Gregor Mendel.

Zâmbi, dându-şi seama că fiica ei nu avea cum să înţeleagă ceea ce tocmai spusese, şi continuă pe un ton mai puţin didactic:

— Katie, fiecare copil este o combinaţie unică a caracteristicilor părinţilor săi. Aceste caracteristici de identificare sunt stocate în molecule numite gene. Există practic miliarde de moduri diferite în care se pot exprima genele provenite de la o pereche de părinţi. De aceea copiii provenind din aceeaşi părinţi nu sunt toţi identici.

Fruntea lui Katie se încreţi. Se aşteptase la alt răspuns. Nicole înţelese repede.

— În plus, adăugă pe un ton liniştitor, silueta ta nu-i deloc „băieţească”.” Atletică” ar fi cuvântul mai potrivit.

— În orice caz, reveni Katie, arătând spre sora ei care studia cu seriozitate într-un colţ al camerei, în mod sigur nu arăt ca Ellie. Ea are corp mai atrăgător, cu sânii chiar mai mari şi mai rotunzi decât ai tăi.

— Într-adevăr, Ellie are o siluetă impozantă, râse Nicole, dar a ta e la fel de frumoasă – doar diferită.

Se întoarse la ceea ce citea, crezând că discuţia se terminase.

— În revistele astea vechi nu sunt multe femei cu genul meu de siluetă, insistă Katie după o scurtă tăcere. Ştii, mamă, eu cred că Vulturul a făcut o eroare cu elementele de control din cuşeta mea. Cred că am primit o parte din hormonii destinaţi lui Patrick sau Benjy.

— Katie, iubito, răspunse Nicole, dându-şi seama în sfârşit că fiica ei era obsedată de siluetă, în mod sigur ai devenit persoana programată de genele tale la concepţie. Eşti o tânără încântătoare şi inteligentă. Ai fi mai fericită dacă ţi-ai petrece timpul gândindu-te la numeroasele tale calităţi, în loc să-ţi găseşti imperfecţiuni şi să-ţi doreşti să fii altcineva.

De când se treziseră, multe dintre discuţiile lor urmaseră acelaşi tipar. Lui Katie i se părea că mama ei nu încerca s-o înţeleagă şi era prea preocupată de lecturi sau de vorbe de duh. „Viaţa nu se limitează la a te simţi bine” era refrenul care răsuna în mod regulat în urechile ei. Pe de altă parte, laudele aduse de mamă lui Ellie i se păreau pline de căldură. „Ellie este o elevă foarte bună, cu toate că a început atât de târziu”, „Ellie ne ajută întotdeauna, fără s-o rugăm”, sau „De ce nu poţi fi ceva mai răbdătoare cu Benjy, cum e Ellie?”

Mai întâi Simone, iar acum Ellie, îşi spuse Katie în timp ce stătea goală în pat într-o noapte, târziu, după ce se certase cu sora ei, iar mama o admonestase numai pe ea. *Cu mama n-am avut niciodată vreo şansă. Suntem pur şi simplu prea diferite. Ar fi mai bine să încetez să mai încerc.*

Îşi plimbă degetele peste trup, simţindu-şi dorinţa şi oftă în anticipare. *Cel puţin există unele lucruri pentru care n-am nevoie de mama,* se gândi.

— Richard, spuse Nicole într-o seară în pat, când îi mai despărţeau doar şase săptămâni de Marte.

— Mmmmm, răspunse el aproape adormit.

— Mă îngrijorează Katie. Progresele pe care le fac ceilalţi copii mă bucură, mai ales ale lui Benjy, fie binecuvântat, dar Katie mă îngrijorează realmente.

— Ce anume te deranjează? întrebă Richard, sprijinindu-se într-un cot.

— În majoritate, atitudinea ei. Este incredibil de egoistă. Are o fire irascibilă şi n-are răbdare cu ceilalţi copii, nici chiar cu Patrick care o adoră. Se ceartă tot timpul cu mine, deseori fără

sens. Cred că stă prea mult timp singură în camera ei.

— E doar plictisită. Nu uita că-i o tânără care se apropie de douăzeci de ani. Ar trebui să aibă iubiţi, să-şi afirme independenţa. Aici nu există nimeni de vârsta ei…

Şi trebuie să recunoşti că uneori o tratăm ca pe-un copil de doisprezece ani.

Nicole nu spuse nimic. Richard se aplecă şi-i atinse braţul.

— Întotdeauna am ştiut că, dintre copii, Katie e cea mai căpoasă. Din păcate, seamănă mult cu mine.

— Cel puţin tu îţi canalizezi energia în proiecte care merită. Katie e posibil să fie distructivă în aceeaşi măsură în care este constructivă… Zău, Richard, aş dori să stai de vorbă cu ea. Altfel mă tem că vom avea probleme mari când ne vom întâlni cu ceilalţi oameni.

— Ce vrei să-i spun? întrebă Richard după o scurtă tăcere. Că viaţa nu-i doar un prilej continuu de senzaţii tari? Şi de ce să-i cer să nu se mai retragă în lumea fanteziei, în camera ei? Probabil că-i mai interesant acolo. Din păcate, în momentul de faţă în Noul Eden nu există nimic prea interesant pentru o tânără.

— Sperasem c-o să fii ceva mai înţelegător, replică Nicole, uşor îmbufnată. Am nevoie de ajutorul tău, Richard… iar Katie se înţelege mai bine cu tine.

Richard rămase din nou tăcut.

— Prea bine, spuse el în cele din urmă pe un ton frustrat. Am s-o iau mâine la schi nautic – îi place la nebunie – şi am să-i cer ca măcar să fie mai respectuoasă cu ceilalţi membri ai familiei.

— Foarte bine. Excelent, spuse Richard, terminând de citit materialul din notebook-ul lui Patrick. Ai învăţat repede algebra şi e limpede că ai talent la matematică. La vremea când vom avea şi alţi oameni în Noul Eden, vei fi aproape pregătit pentru cursurile universitare – cel puţin în domeniile matematicii şi fizicii.

— Mama spune că sunt încă mult în urmă cu engleza, răspunse Patrick. Zice că fac nişte compuneri ca de copil.

Nicole auzi conversaţia şi veni din bucătărie.

— Patrick, scumpule, Garcia 041 spune că nu iei scrisul în serios. Ştiu că nu poţi învăţa totul peste noapte, dar nu vreau să te ruşinezi când ne întâlnim cu ceilalţi oameni.

— Dar îmi plac mai mult matematica şi fizica, protestă Patrick. Einstein spune că ar putea să mă înveţe analiza matematică în trei-patru săptămâni… dacă n-aş avea atâtea alte subiecte de studiat.

Uşa din faţă se deschise brusc şi înăuntru năvăliră Katie şi Ellie. Chipul lui Katie era luminos şi însufleţit.

— Scuze pentru întârziere, dar azi am avut o zi *mare,* spuse ea apoi se întoarse către Patrick. Am condus *singură* barca pe Lacul Shakespeare. L-am lăsat pe Garcia pe mal.

Ellie nu era nici pe departe atât de entuziasmată ca sora ei. De fapt, arăta puţin iritată.

— Nu te simţi bine? o întrebă încet Nicole pe fiica ei cea mică, în timp ce Katie delecta restul familiei cu relatarea aventurii de pe lac.

Fata negă din cap fără un cuvânt.

— Palpitant, urmă cu entuziasm Katie, a fost că am trecut peste valuri cu viteză mare. Bam-bam-bam, am sărit din val în val. Uneori mă simţeam de parcă zburam.

— Bărcile alea nu sunt jucării, comentă Nicole câteva clipe mai târziu.

Le făcu semn tuturor să vină la masă. Benjy, care fusese în bucătărie şi ciugulise din salată, se aşeză ultimul.

— Ce făceaţi dacă se răsturna barca? o întrebă Nicole pe Katie.

— Ne-ar fi salvat Garcia, răspunse nepăsător Katie. Trei ne urmăreau de pe mal… La urma urmelor, ăsta-i rostul lor… în plus, purtam veste de salvare şi, oricum, eu ştiu să înot.

— Dar sora ta nu ştie, replică iute Nicole pe un ton critic. Şi ştii c-ar fi fost îngrozitor, dacă era azvârlită în lac.

Katie începu să riposteze, dar Richard interveni şi schimbă subiectul, împiedicând escaladarea conflictului. În realitate, toată familia era nervoasă. Rama se înscrisese pe orbita lui Marte de o lună şi încă nu exista nici urmă a contingentului de pe Pământ pe care trebuia să-l întâlnească. Nicole Presupusese mereu că întâlnirea cu semenii lor, oameni, avea să aibă loc imediat după înscrierea pe orbita marţiană.

După cină, familia se duse în micul observator al lui Richard din curte, să privească spre Marte. Observatorul avea acces la toţi senzorii externi ai lui Rama (dar la nici unul dintre cei interni, din exteriorul Noului Eden; în timpul şedinţelor de

proiectare, Vulturul fusese foarte ferm cu privire la acest aspect) şi putea prezenta o privelişte splendidă a planetei roşii.

Benjy mai ales iubea şedinţele de observare cu Richard. Indica, mândru, vulcanii din regiunea Tharsis, marele canion Valles Marineris, şi zona Chryse unde debarcase prima navă spaţială Viking cu mai bine de două sute de ani în urmă. O furtună de praf tocmai se forma la sud de Staţia Muteh, centrul marii colonii marţiene ce fusese abandonată în zilele zbuciumate de după Marele Haos. Richard emise ipoteza că praful se putea răspândi pe întreaga planetă, întrucât era anotimpul furtunilor globale.

— Ce se întâmplă dacă ceilalţi pământeni nu se arată? întrebă Katie în timpul unui moment de linişte. Şi, mamă, de data asta dă-ne, te rog, un răspuns sincer. În definitiv, nu mai suntem copii.

Nicole îi ignoră tonul provocator.

— Dacă îmi amintesc bine, planul de bază prevede să aşteptăm aici, pe orbita lui Marte, şase luni, răspunse ea. Dacă în acest timp nu are loc nici un rendez-vous, Rama se va îndrepta spre Pământ.

Se opri câteva secunde.

— Nici tatăl vostru nici eu nu ştim care va fi procedura după aceea. Vulturul ne-a spus că dacă va fi vorba de un plan pentru situaţii neprevăzute, la momentul respectiv ni se va spune atât cât va fi nevoie să ştim.

În încăpere domni liniştea aproape un minut, în timp ce imaginile de pe Marte apăreau pe uriaşul ecran mural.

— Unde-i Pământul? întrebă apoi Benjy.

— Este planeta aflată chiar în interiorul orbitei lui Marte, cea mai apropiată de Soare, răspunse Richard. Ţi-am arătat alinierea planetelor în secvenţa de bază din calculatorul meu.

— Nu asta am vrut să spun, rosti încet Benjy. Vreau *să văd* Pământul.

Era o cerere destul de simplă. Lui Richard nu-i trecuse niciodată prin cap, deşi îşi mai adusese familia de câteva ori la observator, că s-ar putea ca pe copii să-i intereseze luminiţa albastră abia vizibilă pe cerul nopţii marţiene.

— De la distanţa asta, Pământul nu-i prea impresionant, zise el, interogând baza de date pentru a obţine *output*-ul corect al senzorilor. De fapt, seamănă foarte mult cu orice alt obiect

luminos, ca Sirius, de exemplu.

Richard nu pricepuse esenţa. După ce identifică Pământul într-un sistem de coordonate cereşti şi centră imaginea în jurul acelei reflecţii aparent insignifiante, toţi copiii priviră cu multă atenţie.

Aceea este planeta lor natală, gândi Nicole, fascinată de brusca schimbare de dispoziţie din încăpere, *deşi n-au fost niciodată acolo.* Imagini ale Pământului izvorâte din memoria ei se revărsară în timp ce se uita la lumina micuţă din centrul imaginii. Deveni conştientă de un dor de casă profund, din străfundul inimii, dorul de a reveni la binecuvântata planetă plină de atâtea frumuseţi. Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce se apropie de copii şi-i cuprinse cu braţele.

— Oriunde am merge în acest Univers uimitor, şopti ea, atât acum cât şi în viitor, pata aceea albastră va fi întotdeauna căminul nostru.

02

Nai Buatong se deşteptă în înaintea zorilor. Trase pe ea o rochie de bumbac fără mâneci, se opri scurt să-l sărute respectuos pe Buddha din *hawng pra*-ul familiei alăturat camerei de zi, apoi deschise uşa din faţă fără a-i deranja pe ceilalţi din casă. Aerul verii era plăcut. În adierea uşoară simţi aroma florilor combinată cu mirodeniile thailandeze – în vecinătate, cineva pregătea deja micul dejun.

Sandalele ei nu făceau nici un zgomot pe uliţa cu pământ moale. Nai mergea încet, întorcându-şi capul de la stânga la dreapta, absorbind cu ochii toate umbrele familiare, care, în curând, aveau să fie doar amintiri. *Ultima mea zi,* gândi ea. *În sfârşit, a venit.*

După câteva minute, coti la dreapta pe o stradă pavată care ducea spre cartierul comercial din Lamphun. La răstimpuri, câte o bicicletă trecea pe lângă ea, dar dimineaţa era în majoritate liniştită. Nici un magazin nu se deschisese deocamdată.

În timp ce se apropia de un templu, Nai trecu pe lângă doi călugări budişti, câte unul de fiecare parte a drumului. Amândoi erau îmbrăcaţi în veşmintele obişnuite de culoarea şofranului şi purtau câte o urnă mare de metal. Căutau mâncare, aşa cum făceau în fiecare dimineaţă în toată Thailanda, şi contau pe generozitatea locuitorilor din Lamphun. O femeie apăru în uşa

unei prăvălii chiar în faţa lui Nai şi lăsă să cadă ceva de mâncare în urma călugărului. Nu există nici un schimb de cuvinte, iar expresia călugărului nu se modifică vizibil pentru a mulţumi pentru pomană.

Ei nu deţin nimic, reflectă Nai, *nici măcar hainele de pe ei, totuşi sunt fericiţi.* Recită repede teza de bază, „Cauza suferinţei este dorinţa”, şi-şi aminti de incredibila bogăţie a familiei proaspătului ei soţ din cartierul Higashiyama de la marginea oraşului japonez Kyoto. *Kenji spune că mama lui are tot în afară de tihnă. Asta o ocoleşte din cauză că nu poate s-o cumpere.*

Preţ de o clipă, amintirea recentă a măreţei case a familiei Watanabe îi umplu mintea, alungând imaginea drumului simplu pe care mergea. Nai fusese copleşită de opulenţa conacului din Kyoto, dar pentru ea nu fusese o casă prietenoasă. Devenise imediat evident că părinţii lui Kenji o priveau ca pe o intrusă, o străină de rang inferior care se măritase cu fiul lor fără a le fi obţinut aprobarea. O disecaseră cu întrebări despre familia şi educaţia ei, întrebări puse fără emoţie şi cu o precizie logică. Kenji o liniştise mai târziu pe Nai, subliniind că familia lui nu avea să-i însoţească pe Marte.

Se opri pe stradă şi se uită la templul reginei Chamatevi. Era locul ei preferat din oraş, probabil locul preferat din toată Thailanda. Unele părţi ale templului aveau o vechime de 1500 de ani; santinelele tăcute din piatră văzuseră un trecut atât de diferit de prezent, încât acesta putea foarte bine să se fi petrecut pe altă planetă.

Nai traversă strada şi rămase în curte, chiar în interiorul zidurilor templului. Era o dimineaţă neobişnuit de senină. Imediat deasupra celui mai de sus *chedi* al bătrânului templu, pe cerul întunecat al dimineţii strălucea o lumină puternică. Nai îşi dădu seama că lumina era Marte, următoarea ei destinaţie. Alăturarea era perfectă. Timp de douăzeci şi şase de ani (în afara celor patru pe care îi petrecuse la Universitatea din Chiang Mai), orăşelul Lamphun fusese căminul ei. Peste şase săptămâni, avea să fie la bordul unei uriaşe nave spaţiale care avea s-o ducă la locuinţa din următorii cinci ani, într-o colonie spaţială de pe planeta roşie.

Se aşeză în poziţie lotus într-un colţ al curţii şi privi fix lumina de pe cer. *Ce coincidenţă că Marte se uită la mine în dimineaţa asta*! începu respiraţia ritmică ce reprezenta preludiul meditaţiei

matinale. Pe când se pregătea pentru pacea şi calmul care de regulă o echilibrau pentru ziua care începea, Nai recunoscu faptul că, înlăuntrul ei, existau multe emoţii intense şi nerezolvate.

Mai întâi trebuie să reflectez, gândi ea, hotărându-se să renunţe temporar la meditaţie. *În această ultimă zi a mea acasă, trebuie să mă împac cu evenimentele care mi-au schimbat complet viaţa.*

Cu unsprezece luni în urmă, Nai Buatong stătuse în acelaşi loc, având alături, frumos aranjate într-o valijoară, cuburile ce conţineau lecţiile de franceză şi engleză. Avusese de gând să-şi organizeze materialul pentru următorul an şcolar, hotărâtă să fie mai interesantă şi mai energică în postura de profesoară de limbi străine în liceu.

În acea zi hotărâtoare din anul precedent, înainte de a se apuca de lucru, Nai citise cotidianul din Chiang Mai.

Băgând cubul în lector, trecuse rapid în revistă paginile, oprindu-se în general numai asupra titlurilor. Pe ultima pagină văzuse un anunţ care îi atrase atenţia.

MEDICI, INFIRMIERE, PROFESORI, FERMIERI

Vă place aventura, sunteţi poligloţi, aveţi o sănătate perfectă?

Agenţia Spaţială Internaţională (ASI) pregăteşte o expediţie pentru recolonizarea planetei Marte. Indivizi remarcabili cu însuşirile prezentate mai sus sunt căutaţi pentru o misiune de 5 ani în colonia marţiană. Interviurile vor avea loc în Chiang Mai, luni 23 august 2244. Plata şi beneficiile sunt excepţionale. Pentru mai multe relaţii, apelaţi Thai Telemail 462-62-4930.

Când trimisese cererea la ASI, Nai nu crezuse că avea şanse prea mari. Practic, fusese convinsă că nu avea să treacă de prima preselecţie şi, ca urmare, nici măcar nu avea să ajungă la interviu. Rămase foarte surprinsă când, după şase săptămâni, primise în căsuţa poştală electronică înştiinţarea că fusese selectată pentru interviuri. În conformitate cu procedura, trebuia să trimită eventualele întrebări personale înainte de interviu. ASI accentua că dorea să-i intervieveze numai pe acei candidaţi care intenţionau realmente să accepte să locuiască în colonia marţiană.

Nai pusese o singură întrebare prin telemail. Pe perioada cât locuia pe Marte, o cotă parte a câştigurilor ei putea fi depusă la o bancă de pe Pământ? adăugă că era o condiţie esenţială a acceptării.

Zece zile mai târziu, primise altă înştiinţare, foarte succintă. Da, o parte din câştigurile ei putea fi trimisă în mod regulat la o bancă pământeană. Totuşi, continua mesajul, Nai trebuia să fie absolut sigură în privinţa felului în care îşi împărţea banii; indiferent de cota pe care o hotăra un colonist, aceasta nu mai putea fi modificată după ce părăsea Pământul.

Întrucât costul vieţii în Lamphun era scăzut, salariul oferit de ASI unui profesor de limbi străine în colonia marţiană era aproape dublu faţă de suma de care avea nevoie Nai pentru a-şi rezolva toate obligaţiile de familie. Tânăra era foarte împovărată de responsabilităţi, fiind singura cu salariu dintr-o familie de cinci persoane, care includea tatăl invalid, mama şi pe cele două surori mai mici.

Avusese o copilărie foarte grea, dar familia reuşise să supravieţuiască chiar deasupra pragului de sărăcie. Totuşi, în ultimul ei an de studenţie, se abătuse dezastrul. Mai întâi, tatăl suferise un accident cerebral care îi afectase judecata. Apoi mama, a cărei pricepere în afaceri era inexistentă, ignorase recomandările familiei şi prietenilor şi încercase să conducă singură prăvălioara lor de artizanat. Într-un an, familia pierduse totul, iar Nai fusese silită nu doar să-şi folosească economiile personale ca să asigure familiei hrană şi îmbrăcăminte, ci şi să-şi abandoneze visul de a face traduceri literare pentru una dintre marile edituri din Bangkok.

Nai preda la şcoală în timpul săptămânii, iar în week-end-uri era ghid. În săptămâna dinaintea interviului de la ASI, conducea un grup de turişti prin Chiang Mai, la treizeci de kilometri de casa ei. Din grup făceau parte mai mulţi japonezi, printre care un tânăr chipeş, bine făcut, trecut de treizeci de ani, care vorbea o engleză practic fără accent. Se numea Kenji Watanabe. Era foarte atent la tot ce spunea Nai, punea mereu întrebări inteligente şi era extrem de politicos.

Către sfârşitul circuitului prin locurile budiste sfinte din zona Chiang Mai, grupul suise cu telecabina pe muntele Doi Suthep, pentru a vizita renumitul templu budist din vârf. Cei mai mulţi turişti erau extenuaţi în urma activităţilor de peste zi, dar nu şi

Kenji Watanabe. Mai întâi, tânărul insistase să urce pe jos lunga scară a dragonului, ca un pelerin budist, în loc să ia telescaunul de la ieşirea din telecabină până sus. Apoi, pusese întrebări după întrebări, în timp ce Nai explica minunata poveste a ziditorilor templului. În final, după ce coborâră şi Nai stătea singură, bând ceai în restaurantul cochet de la poalele muntelui, Kenji îi lăsase pe ceilalţi turişti în prăvăliile cu suveniruri şi se apropiase de masa ei.

— *Kaw tode krap,* spusese el într-o thailandeză excelentă, uimind-o pe femeie, pot să iau loc? Mai am câteva întrebări.

— *Khun pode pasa thai dai mai ka?* întrebase Nai şocată.

— *Pohm kao jai pasa thai dai nitnoy,* răspunsese el, arătând că înţelegea puţin thailandeza. Dar dumneata? *Anata wa nihon go hanashimasu ka?*

Nai clătinase din cap.

— *Nihon go hanashimasen,* zâmbise ea. Numai franceză, engleză şi thailandeză. Deşi uneori înţeleg japoneza simplă, dacă este vorbită foarte rar.

Kenji se aşezase în faţa ei.

— M-au fascinat picturile murale care înfăţişau zidirea templului de pe Doi Suthep. E o legendă minunată – un amestec de istorie şi misticism –, dar pe mine, ca istoric, mă interesează două lucruri. Primul, nu se putea ca acest venerabil călugăr din Sri Lanka să fi ştiut, din surse religioase din exteriorul regatului lui Lan-na, că există o relicvă a lui Buddha în pagoda aceea abandonată din apropiere? Mi se pare puţin probabil ca, altminteri, să-şi fi riscat reputaţia. Al doilea, mi se pare o coincidenţă prea mare, prea asemănător artei care imită viaţa, ca elefantul alb care transporta relicva să fi urcat întâmplător pe Doi Suthep şi apoi să-şi fi dat duhul, tocmai când a ajuns în vârf. Nu există alte surse istorice nebudiste din secolul XV care să susţină povestea?

Nai îl privise câteva secunde pe interesantul domn Watanabe înainte de a-i răspunde.

— Domnule, spusese ea cu un zâmbet şters, în cei doi ani de când însoţesc grupuri de turişti prin locurile budiste din această regiune, nimeni nu mi-a mai pus asemenea întrebări. Nu cunosc răspunsul la ele dar, dacă te interesează, îţi pot da numele unui profesor de la Universitatea din Chiang Mai care cunoaşte foarte bine istoria budistă a regatului Lan-na. Este expert în întreaga

perioadă, începând cu regele Mengrai…

Conversaţia fusese întreruptă de anunţul că telecabina era gata să ducă turiştii înapoi în oraş. Nai se ridicase şi se scuzase. Kenji se alăturase restului grupului. În timp ce îl urmărise de departe, Nai nu uitase intensitatea privirii lui. *Are nişte ochi incredibili,* gândise ea. *N-am mai văzut ochi atât de limpezi şi plini de curiozitate.*

Revăzuse ochii aceia luni după-amiază, când se dusese la hotelul Dusit Thani din Chiang Mai pentru interviul cu ASI. Fusese uimită să-l vadă pe Kenji la birou, cu ecusonul oficial ASI pe cămaşă. La început, se zăpăcise.

— Nu mă uitasem până sâmbătă pe cererea dumitale, zisese Kenji pe un ton de scuză. Jur! Dacă aş fi ştiut că erai una dintre solicitanţi, aş fi ales alt circuit.

Până la urmă, interviul mersese ca pe roate. Kenji avusese numai cuvinte de laudă, atât la adresa remarcabilelor rezultate la învăţătură ale lui Nai, cât şi pentru munca depusă de ea, ca voluntară, la orfelinatele din Lamphun şi Chiang Mai. Nai recunoscuse cinstit că nu nutrise dintotdeauna o dorinţă „covârşitoare” de a călători în spaţiu, dar fiindcă avea o fire „aventuroasă” şi situaţia oferită de ASI avea să-i permită să aibă grijă de familia ei din punct de vedere financiar, solicitase să fie detaşată pe Marte.

Spre sfârşitul interviului, se produsese o pauză în conversaţie.

— Asta-i tot? întrebase Nai, ridicându-se.

— Ar mai fi ceva, poate, spusese Kenji, brusc stânjenit. Adică, dacă te pricepi cât de cât la interpretarea viselor.

Nai zâmbise şi se aşezase la loc.

— Dă-i drumul, rostise ea.

Kenji trăsese adânc aer în piept.

— Sâmbătă noapte am visat că eram în junglă, undeva în apropierea poalelor lui Doi Suthep – ştiam unde mă aflam, pentru că vedeam *chedi*-ul auriu. Mergeam grăbit printre copaci, încercând să găsesc drumul, când am văzut un piton uriaş pe o cracă groasă lângă capul meu. „Unde te duci?”, m-a întrebat pitonul. „Îmi caut iubita”, i-am răspuns. „E în vârful muntelui”, a spus pitonul. Am ieşit din junglă, în soare, şi m-am uitat la piscul lui Doi Suthep. Keiko Murosawa, iubita mea din copilărie, stătea acolo şi-mi făcea cu mâna. M-am întors şi m-am uitat la piton.

„Uită-te din nou”, mi-a zis el. Când am ridicat ochii spre munte a doua oară, faţa femeii se schimbase. Nu mai era Keiko – acum tu îmi făceai cu mâna din vârful lui Doi Suthep.

Kenji tăcuse câteva secunde.

— N-am mai avut niciodată un vis atât de neobişnuit şi de viu. M-am gândit că poate…

Lui Nai i se zbârlise pielea de pe braţe în timp ce Kenji povestea. Ştiuse sfârşitul înainte ca el să fi terminat. Se aplecase în scaun.

— Domnule Watanabe, spusese încetişor, sper ca spusele mele să nu te jignească în vreun fel…

Făcuse o pauză lungă.

— Noi, thailandezii, avem un proverb renumit, continuase într-un târziu, evitându-i privirea, care spune că atunci când visezi că vorbeşti cu un şarpe, ai găsit bărbatul sau femeia cu care te vei căsători.

Şase săptămâni mai târziu am primit înştiinţarea, îşi aminti Nai. Stătea tot în curtea de lângă templul reginei Chamatevi din Lamphun. *Pachetul cu materialele ASI a venit la trei zile după aceea. Împreună cu florile de la Kenji.*

Kenji în persoană apăruse în Lamphun în week-endul următor.

— Scuză-mă că nu te-am sunat, dar relaţia nu avea rost să continue decât dacă şi tu mergeai pe Marte.

O ceruse în căsătorie duminică după-amiaza şi Nai acceptase imediat. Se căsătoriseră în Kyoto, după trei luni. Soţii Watanabe avuseseră amabilitatea să plătească drumul până în Japonia pentru cele două surori ale lui Nai şi trei dintre prietenele ei thailandeze. Din păcate, mama nu putuse veni, pentru că nu avea cine să-l îngrijească pe tatăl lui Nai.

După ce trecu în revistă schimbările recente din viaţa ei, Nai fu în sfârşit pregătită să înceapă meditaţia. După treizeci de minute, era foarte senină, fericită şi optimistă cu privire la viaţa necunoscută care o aştepta. Soarele răsărise şi lângă templu se aflau şi alţi oameni. Nai se plimbă agale în jurul curţii, încercând să savureze ultimele momente petrecute în aşezarea ei natală.

După ce depuse o ofrandă şi aprinse tămâie la altar în interiorul principalului *viharn,* studie cu atenţie fiecare pictură de pe pereţi – fresce pe care le văzuse de nenumărate ori până atunci. Imaginile depănau povestea vieţii reginei Chamatevi,

singura ei eroină încă din copilărie. În secolul XVII, numeroasele triburi din zona Lamphun avuseseră culturi diferite şi deseori se războiseră între ele. Tot ce avuseseră în comun în epoca aceea fusese o legendă, un mit care spunea că din sud avea să sosească o tânără regină, „purtată de elefanţi uriaşi”, care să unească toate triburile într-un singur regat: Haripunchai.

Chamatevi avea numai douăzeci şi trei de ani, când un bătrân profet o identificase unor soli din nord ca fiind viitoarea regină a Haripunchai-ului. Era o prinţesă tânără şi frumoasă a monşilor, khmerii care mai târziu aveau să construiască Angkor Wat. Chamatevi era şi extrem de inteligentă, o femeie rară în epoca respectivă, şi foarte îndrăgită de toţi de la curtea regală.

De aceea, monşii au fost uluiţi când ea a anunţat că renunţa la viaţa uşoară şi îmbelşugată şi pleca în nord, într-o călătorie istovitoare de şase luni, parcurgând şapte sute de kilometri prin munţi, jungle şi mlaştini. Când Chamatevi şi alaiul ei, „purtaţi de elefanţi uriaşi”, ajunseră la valea înverzită în care se întindea Lamphun, viitorii ei supuşi abandonară imediat disputele şi o întronară pe tânăra şi frumoasa regină. Ea domni timp de cincizeci de ani cu înţelepciune şi dreptate, ridicându-şi regatul din obscuritate şi transformându-l într-o epocă de progres social şi realizări artistice.

La şaptezeci de ani, Chamatevi abdică şi-şi împărţi regatul în două, fiecare jumătate fiind condusă de unul dintre fiii ei gemeni. Regina anunţă apoi că-şi dedică restul vieţii lui Dumnezeu. Intră la o mânăstire budistă şi renunţă la toate bunurile ei. În mânăstire duse o viaţă simplă, cucernică, şi muri la nouăzeci şi nouă de ani. Pe atunci, epoca de aur a regatului Haripunchai apusese.

În ultima frescă din templu, o femeie ascetică şi ofilită era purtată spre nirvana într-un rădvan magnific. O regină Chamatevi mai tânără, strălucitor de frumoasă lângă Buddha al ei, se aflase deasupra rădvanului în toată splendoarea celestă. Nai Buatong Watanabe, colonist marţian desemnat, stătea în genunchi în templul din Lamphun, Thailanda, şi înălţa în tăcere o rugăciune către spiritul eroinei sale dintr-un trecut îndepărtat.

Dragă Chamatevi, ai vegheat asupra mea în toţi aceşti douăzeci şi şase de ani. Acum sunt pe cale să plec într-un loc necunoscut, cum ai făcut şi tu când ai venit în nord să găseşti Haripunchai-ul. Călăuzeşte-mă cu înţelepciunea ta şi cu darul

tău de a cunoaşte pe drumul spre această lume nouă şi minunată.

03

Yukiko purta o cămaşă de mătase neagră, pantaloni albi şi o beretă negru cu alb. Traversă camera de zi ca să discute cu fratele ei.

— Aş fi vrut să vii şi tu, Kenji, spuse ea. Va fi cea mai mare demonstraţie pentru pace pe care a văzut-o vreodată omenirea.

Kenji îi zâmbi surorii sale mezine.

— Mi-ar fi plăcut să vin, Yuki, dar mai am numai două zile până la plecare şi vreau să-mi petrec timpul cu mama şi tata.

Mama lor intră în cameră prin uşa opusă. Arăta chinuită, ca de obicei, şi ducea o valiză mare.

— Totul e împachetat acum aşa cum trebuie, anunţă ea, dar tot aş dori să te răzgândeşti. Hiroshima o să fie un balamuc. Asahi Shimbun spune că sunt aşteptaţi *un milion* de vizitatori, aproape jumătate din ei din străinătate.

— Mulţumesc, mamă, rosti Yukiko, întinzând mâna după valiză. După cum ştii, eu şi Satoko vom fi la Hiroshima Prince Hotel. Nu-ţi mai face griji. Te vom suna în fiecare dimineaţă, înainte să înceapă activităţile. Şi am să fiu acasă luni după-amiază.

Deschise valiza şi băgă mâna într-un compartiment special, de unde scoase o brăţară cu diamante şi un inel cu safir. Le puse pe amândouă.

— Nu crezi că ar trebui să le laşi acasă? se agită mama ei. Nu uita că vor fi atâţia străini… S-ar putea ca bijuteriile tale să-i tenteze prea mult.

Yukiko râse în felul ei neinhibat pe care Kenji îl adora.

— Mamă, eşti ca o cobe! Mereu te gândeşti numai la ce-i mai rău. Ne ducem la Hiroshima să consemnăm cei trei sute de ani de la aruncarea bombei atomice. Va participa prim-ministrul şi trei membri ai guvernului. Mulţi dintre cei mai renumiţi cântăreţi din lume vor da spectacole. Va fi ceea ce tata numeşte o experienţă *care îmbogăţeşte,* iar tu nu te gândeşti decât că s-ar putea să mi se fure bijuteriile.

— Când eram tânără, nu se auzea ca două fete, care încă n-au terminat universitatea, să călătorească prin Japonia neînsoţite…

— Mamă, am mai discutat despre asta, o întrerupse Yuki. Am aproape douăzeci şi doi de ani. La anul, după ce-mi iau licenţa, am să plec să trăiesc departe de casă, pe cont propriu, poate chiar în altă ţară. Nu mai sunt copil. Iar Satoko şi cu mine suntem perfect capabile să avem grija una de alta. Se uită la ceas. Trebuie să plec. Probabil că mă aşteaptă deja la staţia de metrou.

Se duse graţioasă la mama ei şi o sărută din vârful buzelor. Cu fratele se îmbrăţişă mai prelung.

— Să fii sănătos, *ani-san,* îi şopti la ureche. Ai grijă de tine şi de adorabila ta soţie pe Marte. Suntem cu toţii foarte mândri de voi.

Kenji n-o cunoscuse niciodată prea bine pe Yukiko. La urma urmelor, era aproape cu doisprezece ani mai mare ca ea. Yuki avea doar patru ani când domnul Watanabe fusese numit în postul de preşedinte al filialei americane a companiei Internaţional Robotics. Familia traversase Pacificul şi se instalase într-o suburbie a lui San Francisco. Pe vremea aceea, Kenji nu-i prea dădea atenţie surorii sale mezine. În California îl interesase mai mult noua lui viaţă, mai ales după ce intrase la Universitatea UCLA.

Soţii Watanabe şi Yukiko se întorseseră în Japonia în 2232, lăsându-l pe Kenji student în anul doi la istorie. De atunci fusese prea puţin în contact cu Yukiko. În timpul vizitelor lui anuale acasă, în Kyoto, îşi propusese mereu să petreacă mai mult timp cu ea, dar niciodată nu se întâmplase aşa. Sau Yukiko era prea implicată în propria ei viaţă, sau părinţii lui programaseră prea multe activităţi sociale, sau Kenji însuşi nu avusese destul timp.

Se simţea uşor trist când stătu în uşă şi se uită după Yukiko care dispărea în depărtare. *Părăsesc planeta asta,* gândi el, *şi încă nu mi-am făcut timp să-mi cunosc sora.*

Doamna Watanabe vorbea monoton în spatele lui, exprimându-şi convingerea că viaţa ei fusese un eşec din cauză că nici unul dintre copii nu avea nici o consideraţie faţă de ea şi plecaseră cu toţii departe. Iată acum, singurul ei fiu, care se însurase cu thailandeză doar ca să-i pună într-o situaţie penibilă, pleca să trăiască pe Marte şi nu avea să-l mai vadă cel puţin cinci ani. Cât despre fiica ei mijlocie, ea şi soţul său bancher măcar îi dăruiseră două nepoate, dar acestea erau la fel de nesărate şi plicticoase ca şi părinţii lor…

— Ce face Fumiko? o întrerupse Kenji. Am vreo şansă s-o văd pe ea şi pe nepoatele mele înainte să plec?

— Vin mâine seară, la cină, de la Kobe. Deşi habar n-am ce-o să le dau să mănânce… Ştiai că Tatsuo şi Fumiko nici măcar nu le învaţă pe fetele alea cum să folosească beţişoarele? îţi imaginezi? Un copil japonez care nu ştie să folosească beţişoarele? Nimic nu mai e sfânt? Am renunţat la identitatea noastră, ca să devenim bogaţi. Îi spuneam tatălui tău…

Kenji se scuză şi-şi căută refugiu în biroul tatălui. Pereţii încăperii erau plini cu fotografii înrămate, mărturii ale vieţii personale şi profesionale ale unui om de succes. Două fotografii reprezentau amintiri deosebite şi pentru Kenji. Într-una, el şi tata ţineau o cupă mare oferită de clubul naţional de golf câştigătorilor campionatelor tată-fiu. În cealaltă, zâmbitorul domn Watanabe îi oferea fiului său o medalie după ce Kenji câştigase premiul întâi pe Kyoto la concursul inter-licee.

Ce uitase Kenji, până revăzuse fotografia, era faptul că Toshio Nakamura, fiul celui mai bun prieten şi partener de afaceri al tatălui său, fusese al doilea câştigător în ambele ocazii. În cele două fotografii, tânărul Nakamura, aproape cu un cap mai înalt decât Kenji, avea o expresie încruntată, mânioasă.

Asta a fost cu mult înainte de toate problemele lui, gândi Kenji. Îşi aminti titlul care proclamase cu patru ani mai devreme punerea sub acuzaţie a lui Toshio Nakamura: „Director din Osaka arestat”. Articolul relata că domnul Nakamura, pe atunci deja vicepreşedinte la Tomozawa Hotel Group, fusese acuzat de infracţiuni foarte grave, începând cu mită şi proxenetism, şi terminând cu trafic de carne vie. În patru luni, Nakamura fusese judecat şi condamnat la mulţi ani de închisoare. Kenji fusese uluit. *Ce naiba s-a întâmplat cu el*? se întrebase de multe ori în cei patru ani care trecuseră.

În timp ce-şi amintea de rivalul din şcoală, Kenji simţea multă părere de rău pentru Keiko Murosawa, soţia lui Nakamura pentru care el însuşi avusese o afecţiune deosebită pe la şaisprezece ani. De fapt, din dragoste pentru Keiko, Kenji şi Nakamura fuseseră rivali aproape un an. Când, în cele din urmă, Keiko dăduse limpede de înţeles că-l prefera pe Kenji, tânărul Nakamura se înfuriase. Ba chiar se luase de Kenji într-o dimineaţă, în apropierea templului Ryoanji, şi-l ameninţase fizic.

Dacă rămâneam în Japonia, m-aş fi putut însura eu cu Keiko,

gândi Kenji. Se uită pe fereastră la grădina cu licheni. Afară ploua. Îşi aminti deodată, deosebit de clar, o zi ploioasă din adolescenţa lui.

Kenji se dusese acasă la ea de îndată ce tatăl îi dăduse vestea. Un concert de Chopin îi mângâiase auzul de cum cotise pe uliţa care ducea spre casa fetei. Doamna Murosawa îi deschisese uşa şi-i spusese cu severitate:

— Keiko exersează acum. Va termina abia după o oră şi ceva.

— Vă rog, doamnă Murosawa, e foarte important, o implorase băiatul de şaisprezece ani.

Mama era pe cale să închidă uşa, când Keiko îl zărise pe fereastră. Se oprise din cântat şi venise în grabă, zâmbetul ei radios umplându-l de bucurie pe Kenji.

— Salut, Kenji. Ce s-a întâmplat?

— Ceva *foarte* important, răspunsese el misterios. Poţi veni cu mine la o plimbare?

Doamna Murosawa bombănise ceva cu privire la apropiatul recital, dar Keiko o convinsese că-şi putea permite să nu exerseze o zi. Fata luase o umbrelă şi i se alăturase lui Kenji în faţa casei. De cum se îndepărtaseră, îşi strecurase braţul pe după al lui, aşa cum făcea mereu când se plimbau împreună.

În timp ce porniseră pe drumul lor obişnuit, care ducea spre dealurile din spatele cartierului din Kyoto, Keiko întrebase:

— Aşadar, prietene, ce-i atât de *foarte* important?

— Nu vreau să-ţi spun acum, răspunsese Kenji. Oricum, nu aici. Vreau să aştept până ajungem în locul potrivit.

Râseseră amândoi şi discutaseră fleacuri în timp ce se îndreptau spre Aleea Filozofului, o potecă frumoasă ce şerpuia pe mai mulţi kilometri la poalele dealurilor estice. Drumul devenise renumit graţie lui Nishida Kitaro, un filozof din secolul XX, care se plimbase pe el în fiecare dimineaţă. Cărarea trecea pe lângă cele mai renumite locuri pitoreşti din Kyoto, incluzând Ginkaku-ji (Pavilionul de argint) şi vechiul templu budist Honen-In, preferatul lui Kenji.

În spatele lui Honen-In şi în lateral, se afla un mic cimitir cu şaptezeci-optzeci de morminte şi pietre funerare. Pe la începutul anului, Kenji şi Keiko descoperiseră că cimitirul adăpostea rămăşiţele unui important cetăţean al oraşului Kyoto din secolul XX, precum şi pe cele ale vestitului romancier Junichiro Tanizaki

şi ale doctorului şi poetului Iwao Matsuo. După descoperirea aceea, Kenji şi Keiko transformaseră cimitirul în locul lor obişnuit de întâlnire. O dată, după ce citiseră împreună *Surorile Makioka,* capodopera lui Tanizaki care descria viaţa din Osaka în anii 1930, se contraziseseră în glumă mai bine de o oră lângă mormântul autorului cu privire la care dintre surorile Makioka semăna mai bine cu Keiko.

În ziua în care domnul Watanabe îl informase pe Kenji că urmau să plece în America, începuse deja să plouă când Kenji şi Keiko ajunseseră la Honen-In. Kenji cotise la dreapta pe o uliţă mică şi se îndreptase spre o poartă cu acoperiş din împletitură de paie. După cum se aşteptase Keiko, nu intraseră în templu ci urcaseră treptele ce duceau la cimitir. Dar Kenji nu se oprise la mormântul lui Tanizaki, ci urcase şi mai sus, spre alt mormânt.

— Aici e îngropat Iwao Matsuo, spusese el, scoţându-şi notebook-ul. O să citim din poeziile lui.

Keiko se aşezase lângă prietenul ei, amândoi ghemuindu-se sub umbrelă, şi Kenji citise trei poezii.

— Mai am o ultimă poezie, încheiase Kenji, un haiku special scris de o prietenă a lui Matsuo:

„Într-o zi din luna lui iunie,

După o cupă de îngheţată răcoritoare Ne-am luat la revedere.”

După ce Kenji recitase din memorie pentru a doua oară haikuul, rămăseseră amândoi tăcuţi. Keiko se alarmase, ba chiar se speriase puţin când văzuse că expresia serioasă de pe faţa lui Kenji nu dispărea.

— Poezia vorbeşte de despărţire, observase ea moale. Îmi spui că…

— Nu este opţiunea mea, o întrerupsese Kenji. Ezitase câteva clipe, apoi urmase: Tata a primit un post în America. Plecăm luna următoare.

Kenji nu mai văzuse niciodată pe faţa lui Keiko o expresie atât de nefericită. Când ridicase spre el ochii aceia teribil de trişti, crezuse c-o să i se sfâşie inima. O ţinuse strâns la piept în ploaia după-amiezei, plângând amândoi, şi-i jurase că avea s-o iubească veşnic numai pe ea.

04

Chelneriţa mai tânără în chimono albastru-deschis cu cordon

lat demodat împinse în lături paravanul glisant şi intră cu o tavă cu bere şi sake.

— *Osake onegai shimasu,* spuse politicos tatăl lui Kenji, ţinând sus ceaşca sa de sake în timp ce femeia turna.

Kenji luă o înghiţitură de bere rece. Chelneriţa mai vârstnică reveni fără zgomot cu un mic platou cu gustări. În mijloc era un crustaceu în sos de culoare deschisă, dar Kenji nu recunoscu felul acela de mâncare. În şaptesprezece ani de când plecase din Kyoto nu mâncase nici de cinci ori din mâncărurile *kaiseki.*

— *Campai,* spuse ciocnind cu tatăl său. Îţi mulţumesc, tată. Sunt onorat să iau cina aici, cu tine.

Kicho era cel mai renumit restaurant din regiunea Kansai, poate chiar din întreaga Japonie. Era şi înspăimântător de scump, căci păstra toate tradiţiile de servire, separeuri private şi feluri de mâncare de sezon cu ingrediente de cea mai înaltă calitate. Fiecare mâncare era o încântare pentru ochi şi pentru cerul gurii. Când domnul Watanabe îşi anunţase fiul că aveau să cineze doar ei doi, Kenji nici nu-şi imaginase că va fi la Kicho.

Discutară despre expediţia spre Marte.

— Câţi dintre ceilalţi colonişti sunt japonezi? întrebă domnul Watanabe.

— Destul de mulţi, răspunse Kenji. Aproape trei sute, dacă îmi amintesc bine. Au fost foarte multe cereri de vârf din Japonia. Numai America are un contingent mai mare.

— Cunoşti personal pe vreunul dintre ceilalţi japonezi?

— Doi sau trei. Yasuko Horikawa mi-a fost colegă de clasă în liceu, în Kyoto. Poate îţi mai aduci aminte de ea. Foarte, foarte deşteaptă. Dinţi ieşiţi în afară. Lentile groase. Este, sau *a fost* mai bine zis, chimistă la Dai-Nippon.

Domnul Watanabe zâmbi.

— Cred că mi-o amintesc. N-a fost la noi acasă în seara în care a cântat Keiko la pian?

— Da, parcă, răspunse cu nonşalanţă Kenji, apoi râse. Dar mi-e greu să-mi amintesc şi altceva din seara aceea în afară de Keiko.

Domnul Watanabe îşi goli ceaşca de sake. Chelneriţa mai tânără, care stătea discret în genunchi într-un colţ al rogojinii tatami din cameră, veni la masă pentru a o umple din nou.

— Kenji, mă îngrijorează infractorii, spuse domnul Watanabe după ce femeia se îndepărtă.

— Despre ce-i vorba, tată?

— Am citit un articol dintr-o revistă care spunea că ASI a recrutat mai multe sute de ocnaşi ca să facă parte din Colonia voastră Lowell. Articolul accentua că toţi condamnaţii au avut o conduită perfectă în timpul detenţiei, precum şi talente remarcabile în diverse meşteşuguri. De ce, totuşi trebuie să acceptaţi puşcăriaşi?

Kenji mai luă o gură de bere.

— Tată, adevărul este că am întâmpinat anumite dificultăţi în procesul de recrutare. În primul rând, am avut o viziune lipsită de realism privitor la numărul de oameni care va depune cereri şi am stabilit nişte criterii de selecţie prea dure. În al doilea rând, perioada minimă de cinci ani a fost o greşeală. Pentru cei tineri mai ales, decizia de a face orice pe o perioadă atât de lungă este un angajament copleşitor. Şi mai important, presa a subminat procesul de recrutare. La vremea când noi solicitam cereri de înscriere, mii de articole şi „specialişti” TV vorbeau despre decesul coloniilor marţiene din urmă cu o sută de ani. Oamenii s-au speriat că istoria s-ar putea repeta şi că ar putea fi de asemenea abandonaţi pe Marte.

Făcu o scurtă pauză, dar domnul Watanabe nu spuse nimic.

— În plus, după cum bine ştii, proiectul a cunoscut crize financiare repetate. Reducerea de buget de anul trecut ne-a făcut să ne gândim pentru prima dată la puşcăriaşii model, cu diverse calificări, ca mod de rezolvare a unora dintre dificultăţile noastre de personal şi de buget. Deşi li se vor oferi doar nişte salarii modeste, există totuşi o mulţime de tentaţii pentru a-i face pe deţinuţi să depună cereri. Selectarea însemna graţiere, aşadar libertate, când se întorc pe Pământ după cinci ani. În plus, foştii deţinuţi vor fi cetăţeni cu drepturi depline ai Coloniei Lowell ca oricare altul, şi nu vor mai trebui să tolereze apăsătoarea monitorizare a tuturor activităţilor lor…

Se opri, în timp ce pe masă erau puse două bucăţi de peşte fiert, delicate şi frumoase, aşezate pe un strat de frunze multicolore. Domnul Watanabe luă cu beţişoarele una dintre bucăţi şi muşcă.

— *Oishii desu,* comentă el, fără să se uite la fiul său.

Kenji luă bucata lui de peşte. Discuţia despre deţinuţii din Colonia Lowell părea că se sfârşise. Tânărul privi dincolo de tatăl său, spre grădina fermecătoare pentru care era atât de renumit

restaurantul. Un pârâiaş micuţ susura pe trepte lustruite şi se pierdea printre câţiva copăcei superbi. La o masă tradiţională japoneză, locul orientat spre grădină era întotdeauna cel de onoare. Domnul Watanabe insistase ca în timpul ultimei sale cine, Kenji să aibă în faţă priveliştea grădinii.

— N-aţi putut să atrageţi colonişti chinezi? întrebă domnul Watanabe după ce terminară peştele.

Kenji clătină din cap.

— Numai câţiva din Singapore şi Malaysia. Atât guvernul chinez cât şi cel brazilian le-au interzis cetăţenilor lor să depună cereri. Ne aşteptam la decizia Braziliei – imperiul lor sud-american e practic în război cu CGE –, dar sperasem ca măcar chinezii să-şi fi schimbat poziţia. Cred că o sută de ani de izolare nu se anulează atât de uşor.

— De fapt, nu-i puteţi condamna. Naţiunea lor a suferit teribil în timpul Marelui Haos. Tot capitalul străin a dispărut peste noapte şi economia lor s-a prăbuşit imediat.

— Am reuşit să recrutăm câţiva negri africani, poate o sută cu totul, şi o mână de arabi. Dar majoritatea coloniştilor sunt din ţările care contribuie semnificativ la ASI. Probabil era de aşteptat.

Kenji deveni brusc jenat. De când intraseră în restaurant, întreaga conversaţie se purtase în jurul lui şi a activităţilor sale. În timpul următoarelor feluri de mâncare, îi puse tatălui său întrebări cu privire la munca de la Internaţional Robotics. Domnul Watanabe, care era acum director de producţie, strălucea întotdeauna de mândrie când vorbea despre compania „lui”. Aceasta era cel mai mare producător de roboţi pentru fabrici şi birouri din lume. Vânzările anuale o plasau printre primii cincizeci de producători mondiali.

— La anul voi împlini şaizeci şi doi de ani, spuse domnul Watanabe, vorbăreţ după multe ceşti de sake, şi mă gândisem să ies la pensie. Însă Nakamura zice că ar fi fost o greşeală. Zice că firma mai are încă nevoie de mine…

Înainte de sosirea fructelor, Kenji şi tatăl său discutau iar despre apropiata expediţie marţiană. Kenji explică faptul că Nai şi majoritatea celorlalţi colonişti asiatici care călătoreau fie cu *Pinta,* fie cu *Niña* erau deja la baza japoneză de instruire din Kyushu de Sud. Avea să i se alăture soţiei sale de îndată ce pleca din Kyoto iar apoi, după alte zece zile de instruire, ei şi

restul pasagerilor de pe *Pinta* aveau să fie transportaţi la o staţie spaţială LEO[3], unde urma o săptămână de antrenament în stare de imponderabilitate. Ultimul pas al călătoriei lor în apropierea Pământului avea să fie un drum la bordul unui remorcher spaţial de la LEO la staţia spaţială geosincronă GEO-4, unde staţiona în prezent *Pinta,* în timp ce era supusă ultimelor verificări şi echipată pentru lunga călătorie spre Marte.

Chelneriţa tânără aduse două boluri de coniac.

— Soţia ta este cu adevărat o făptură formidabilă, spuse domnul Watanabe, sorbind din băutură. Întotdeauna am fost de părere că thailandezele sunt cele mai frumoase femei din lume.

— E frumoasă şi în interior, adăugă repede Kenji, făcându-i-se dor subit de soţia lui. Şi este şi destul de inteligentă.

— Vorbeşte o engleză excelentă, remarcă domnul Watanabe. Dar mama ta spune că japoneza ei este groaznică.

Kenji se zbârli.

— Nai a încercat să vorbească în japoneză – pe care, întâmplător, nici n-a studiat-o –, pentru că mama a refuzat să vorbească englezeşte. A făcut-o intenţionat, pentru ca Nai să se simtă prost...

Se opri. Încercarea de a o apăra pe Nai nu era potrivită în momentul acela.

— *Gomen nasai,* îi spuse tatălui său.

Domnul Watanabe luă o înghiţitură prelungă de coniac.

— Ei bine, Kenji, asta-i ultima dată când suntem singuri pentru cel puţin cinci ani. Mi-au plăcut foarte mult cina şi conversaţia noastră. Făcu o pauză. Ar mai fi, totuşi, un subiect pe care vreau să-l discut cu tine.

Kenji îşi schimbă poziţia (nu mai era obişnuit să stea cu picioarele încrucişate pe podea patru ore la rând) şi-şi îndreptă spatele, încercând să-şi limpezească mintea. După tonul tatălui îşi dădu seama că „subiectul” era unul serios.

— Interesul meu faţă de infractorii din Colonia Lowell nu-i doar o curiozitate prostească, începu domnul Watanabe, apoi se opri să-şi adune gândurile înainte de a continua. La sfârşitul săptămânii trecute, Nakamura a venit în biroul meu şi mi-a spus că şi a doua cerere a fiului său pentru Colonie a fost respinsă. M-a întrebat dacă aş putea vorbi cu tine în privinţa asta.

Vorbele tatălui îl loviră ca un trăsnet pe Kenji. Nici măcar nu i

[3] *Low Earth Orbit*: orbită terestră inferioară (n. trad.).

se spusese că rivalul din adolescenţă depusese cerere pentru Colonia Lowell. Iar acum tatăl lui…

— Eu n-am fost implicat în selectarea coloniştilor deţinuţi, răspunse încet. Este un compartiment cu totul diferit.

Domnul Watanabe nu rosti nimic mai multe secunde. În cele din urmă, continuă:

— Relaţiile noastre ne spun că singurul care se opune cu adevărat acceptării cererii este un psihiatru, un anume doctor Ridgemore din Noua Zeelandă, care, în ciuda dosarului excelent al lui Toshio din timpul perioadei de detenţie, consideră că fiul lui Nakamura tot nu recunoaşte că a făcut ceva rău… Eu cred că eşti personal răspunzător de recrutarea doctorului Ridgemore pentru echipa destinată Coloniei Lowell.

Kenji era uluit. Tatăl lui nu vorbea într-o doară. Se interesase îndeaproape. *Dar de ce?* se întrebă el. *De ce-l interesează atât de mult*?

— Nakamura-san e un inginer eminent, urmă domnul Watanabe. S-a ocupat personal de multe produse ce ne-au impus ca lideri în domeniul nostru. În ultimul timp însă laboratorul lui n-a mai dat dovadă de inventivitate. De fapt, productivitatea a început să scadă cam de la arestarea şi condamnarea fiului său.

Se aplecă spre Kenji, sprijinindu-şi coatele pe masă.

— Nakamura-san şi-a pierdut încrederea în sine. El şi soţia lui trebuie să-l viziteze pe Toshio o dată pe lună la locul de detenţie. Asta îi aminteşte constant cât i-a fost de umilită familia. Dacă fiul lui ar putea merge pe Marte, atunci poate că…

Kenji înţelese prea bine ce îi cerea tatăl. Emoţii mult timp înăbuşite ameninţau să erupă. Se simţi mânios şi derutat. Era pe cale să-i spună că cererea lui era „improprie”, când domnul Watanabe vorbi din nou.

— Şi lui Keiko şi fetiţei le vine la fel de greu. Aiko are acum aproape şapte ani. Din două în două săptămâni, în week-end, îşi fac datoria şi se duc cu trenul la Ashiya…

În colţul ochilor lui Kenji apărură lacrimi cu toată încercarea lui de a se stăpâni. Imaginea lui Keiko, distrusă şi demoralizată, conducându-şi fiica în zona de restricţii o dată la două săptămâni, ca să-şi vadă tatăl, era mai mult decât putea suporta.

— Eu însumi am vorbit cu Keiko săptămâna trecută, adăugă

tatăl lui, la cererea lui Nakamura-san. Era foarte abătută. Dar a părut să se înviorează când i-am spus că am să te rog să intervii în favoarea soţului ei.

Kenji inspiră adânc şi se uită la faţa impasibilă a tatălui. Ştia ce urma să facă. Şi mai ştia că, într-adevăr, era „impropriu” – nu greşit, doar impropriu. Dar nu avea rost să se chinuiască din cauza unei decizii dinainte stabilită.

Îşi termină coniacul.

— Spune-i lui Nakamura-san că voi vorbi mâine cu Ridgemore, zise el.

Şi dacă intuiţia lui era greşită? *Atunci voi fi irosit o oră, cel mult nouăzeci de minute,* se gândi Kenji în timp ce se scuză în faţa părinţilor săi, a lui Fumiko şi a celor două fiice ale ei şi alergă în stradă. Coti imediat către deal. Mai era cam o oră până la apusul soarelui. *O să fie acolo,* îşi spuse. *Asta va fi singura mea şansă să-mi iau la revedere.*

Kenji se duse mai întâi la micul templu Anraku-Ji. Intră în *hondo,* aşteptându-se s-o găsească pe Keiko în locul ei preferat, în faţa altarului lateral din lemn ridicat în memoria celor două călugăriţe din secolul XII, foste membre ale haremului, care se sinuciseseră când împăratul Go-Toba le ordonase să renunţe la învăţămintele sfântului Honen. Keiko nu era acolo. Nu se afla nici afară, unde erau îngropate cele două femei, chiar la marginea pădurii de bambus. Kenji începu să creadă că se înşelase. *N-a venit,* gândi el. *Consideră că şi-a pierdut prea mult prestigiul*.

Îi mai rămăsese speranţa ca Keiko să-l aştepte în cimitirul de lângă Honen-In, unde cu şaptesprezece ani în urmă îi adusese la cunoştinţă că avea să plece din Japonia. Inima lui bătea neregulat, în timp ce mergea pe uliţa care ducea la templu. În depărtare, spre dreapta, văzu silueta unei femei. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă şi stătea în picioare lângă mormântul lui Junichiro Tanizaki.

Deşi era cu spatele la el şi nu putea s-o vadă bine în lumina amurgului, fu sigur că era Keiko. Urcă treptele în fugă şi intră în cimitir, oprindu-se în cele din urmă la cinci metri de femeia în negru.

— Keiko, spuse cu respiraţia întretăiată. Mă bucur tare mult…

— Watanabe-san, rosti oficial femeia, întorcându-se cu capul

coborât şi cu ochii în pământ. Se închină adânc, de parcă era servitoare. *Domo arrigato gozaimasu,* repetă ea de două ori.

În cele din urmă, îşi îndreptă spatele dar tot nu se uită la Kenji.

— Keiko, vorbi el cu blândeţe. Sunt doar eu, Kenji. Sunt singur. Te rog să te uiţi la mine.

— Nu pot, răspunse ea cu glas abia audibil. Dar pot să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru Aiko şi pentru mine. Se înclină din nou. *Domo arrigato gozaimasu.*

Kenji se aplecă dintr-un impuls şi puse mâna sub bărbia ei. Îi înălţă cu blândeţe capul. Keiko rămăsese frumoasă, dar bărbatul fu şocat să vadă atâta tristeţe întipărită în trăsăturile delicate.

— Keiko, murmură el şi-i simţi lacrimile înfigându-i în inimă ca nişte cuţite.

— Trebuie să plec, spuse ea. Îţi doresc fericire.

Îşi feri capul şi se plecă din nou. Apoi se îndreptă, fără să se uite la el, şi porni încet pe potecă în umbrele înserării.

Ochii lui Kenji o urmăriră până dispăru în depărtare. Abia atunci îşi dădu seama că stătea rezemat de piatra funerară a lui Tanizaki. Se uită preţ de câteva secunde la cele două personaje Kanji, Ku şi Jaku, de pe marcajele cenuşii. Unul spunea „Pustietate”, celălalt „Solitudine”.

05

În 2241, când mesajul din Rama fu recepţionat pe Pământ prin intermediul sistemului de urmărire prin satelit, el produse imediat consternare. Desigur, înregistrarea video a lui Nicole fu imediat clasificată Strict Secret, în timp ce Agenţia Internaţională de Informaţii (AII), braţul de securitate al CGE, se chinuia să înţeleagă despre ce era vorba. O duzină de agenţi de vârf fu expediată la baza din Novosibirsk pentru a analiza semnalul recepţionat din cosmos şi pentru a întocmi un plan general pentru răspunsul CGE.

O dată ce se stabili că nici chinezii, nici brazilienii n-ar fi avut cum să decodifice semnalul (capacitatea lor tehnică nu era încă pe măsura celei a CGE), confirmarea de recepţie solicitată fu expediată în direcţia lui Rama, preîntâmpinând astfel orice retransmisii viitoare ale mesajului video. După aceea, agenţii se concentrară asupra conţinutului detaliat al mesajului în sine.

Ei începură prin a face unele cercetări istorice. În ciuda unor

dovezi contrare (discreditate), omenirea ştia că nava spaţială Rama II fusese distrusă de barajul proiectilelor nucleare în aprilie 2200. Nicole des Jardins, presupusa fiinţă umană din înregistrarea video, fusese considerată moartă chiar înainte ca nava ştiinţifică Newton să fi părăsit Rama. Cu siguranţă că ea, sau ceea ce rămăsese din ea, fusese spulberată în infernalul bombardament nuclear. Aşa că vorbitoarea nu putea să fie în realitate des Jardins.

Dar dacă persoana din înregistrare era o imitaţie robot sau un simulacru al lui *madame* des Jardins, acesta era infinit superior oricăror modele de inteligenţă artificială terestre. Prin urmare, concluzia preliminară fu că Pământul avea de a face din nou cu o civilizaţie avansată care deţinea posibilităţi incredibile şi al cărei nivel tehnic era compatibil cu cel dovedit de cele două nave spaţiale Rama.

Nu se puse la îndoială ameninţarea cuprinsă în mesaj – în privinţa acesteia, agenţii căzură de acord în unanimitate. Dacă într-adevăr un alt vehicul Rama se afla în drum spre sistemul solar (deşi nici unul nu fusese detectat deocamdată de cele două staţii Excalibur), în mod sigur Pământul nu putea ignora mesajul. Fireşte, exista posibilitatea ca totul să fie o farsă complexă pusă la cale de eminenţii fizicieni chinezi (ei erau, categoric, primii suspecţi), dar până când faptul nu era confirmat, CGE avea nevoie de un plan precis.

Din fericire, la mijlocul anilor 2240 fusese deja aprobat un proiect internaţional de înfiinţare a unei modeste colonii marţiene. De-a lungul celor două decenii anterioare, câteva misiuni de explorare a lui Marte reaprinseseră interesul pentru măreaţa idee de a terraforma planeta roşie şi de a o face locuibilă pentru specia umană. Deja pe Marte se găseau laboratoare ştiinţifice care făceau experienţe fie prea periculoase, fie prea controversate pentru a se desfăşura pe Pământ. Cel mai uşor mod de a răspunde propunerii mesajului lui Nicole des Jardins – fără alarmarea locuitorilor Pământului – era anunţarea şi întemeierea unei colonii considerabil mai mare pe Marte. Dacă afacerea se dovedea o farsă, atunci dimensiunea coloniei putea fi redusă la mărimea propusă iniţial.

Unul dintre agenţi, un indian pe nume Ravi Srinivasan, cercetă cu atenţie masivele arhive de date ASI din anul 2200 şi ajunse la convingerea că Rama II *nu* fusese distrusă de

bombardamentul nuclear.

— E posibil, spuse el, ca această înregistrarea video să fie autentică şi vorbitoarea să fie cu adevărat stimata *madame* des Jardins.

— Ar trebui să aibă azi şaptezeci şi şapte de ani, ripostă alt agent.

— În banda video nu există nimic care să indice când a fost realizată, argumentă Srinivasan. Iar dacă faceţi comparaţie între fotografiile lui *madame* des Jardins luate în timpul misiunii şi imaginile femeii din transmisia pe care am recepţionat-o, ele diferă în mod clar. Faţa ei este mai bătrână, poate cu zece ani. Dacă vorbitoarea din înregistrarea video este o înşelătorie sau un simulacru, atunci este incredibil de inteligent realizat.

Totuşi Srinivasan fu de acord că planul întocmit finalmente de AII era corespunzător, chiar dacă înregistrarea video prezenta adevărul. Prin urmare, nu era atât de important să-i convingă pe toţi că punctul lui de vedere era corect. Absolut necesar, toţi agenţii căzură de acord în această privinţă – doar un minimum de oameni vor şti de existenţa mesajului video.

Cei patruzeci de ani trecuţi de la începutul secolului XXIII văzuseră unele schimbări importante pe Pământ. În urma Marelui Haos, consiliul guvernelor (CGE) apăruse ca o organizaţie monolitică ce controla, sau cel puţin manipula, politica planetei. Numai China, care se retrăsese în izolare în urma devastatoarei experienţe suferite în timpul Haosului, era în afara sferei de influenţă a CGE. Dar după 2200, existau semne că puterea de necontestat a CGE începea să se erodeze.

Mai întâi fuseseră alegerile din Coreea din 2209, când poporul acelei naţiuni, dezgustat de regimurile succesive de politicieni corupţi care se îmbogăţiseră pe spinarea populaţiei, votase unirea pe baze federative cu chinezii. Dintre ţările importante ale lumii, numai China avea un tip de guvernare semnificativ diferit de capitalismul practicat de naţiunile şi confederaţiile bogate din America de Nord, Asia şi Europa. Guvernarea chineză era un fel de democraţie socialistă bazată pe principiile umaniste enunţate de italianul catolic canonizat în secolul XXII, Sfântul Michael din Siena.

CGE şi lumea întreagă fură consternate de uluitorul rezultat al alegerilor din Coreea. La vremea când AII reuşi să aţâţe un război civil (2211-2212), noul guvern coreean şi aliaţii săi

chinezi pusese deja stăpânire pe inima şi mintea poporului. Rebeliunea fu uşor înăbuşită şi Coreea deveni parte permanentă a federaţiei chineze.

Chinezii recunoşteau deschis că nu aveau nici o intenţie să-şi impună în exterior forma de guvernământ prin acţiuni militare, dar restul lumii nu-i credea pe cuvânt. Bugetele militare şi de spionaj ale CGE fură dublate între 2210 şi 2220, în timp ce încordarea politică reveni pe scena mondială.

Între timp, în 2218, cele trei sute cincizeci de milioane de brazilieni aleseră în fruntea naţiunii lor pe generalul carismatic Joao Pereira. Pereira considera că America de Sud era prost tratată şi subevaluată de CGE (şi nu se înşela) şi ceru schimbări în statutul CGE care să îndrepte situaţia. Când CGE refuză, Pereira galvaniză regionalismul sud-american prin abrogarea unilaterală a cartei CGE. Drept urmare, Brazilia se retrase din Consiliul Guvernelor şi de-a lungul următorului deceniu, restul naţiunilor sud-americane, încurajate de masiva putere militară a Braziliei care se opunea cu succes forţelor CGE de menţinere a păcii, îi urmă exemplul. Pe scena geopolitică a lumii apăru astfel un al treilea jucător, un fel de imperiu brazilian condus energic de generalul Pereira.

La început, embargourile instituite de CGE ameninţară să readucă Brazilia şi restul Americii de Sud la sărăcia care devastase regiunea în urma Marelui Haos. Dar Pereira ripostă. Întrucât naţiunile avansate din America de Nord, Asia şi Europa nu voiau să-i cumpere produsele de export legale, el hotărî ca ţara şi aliaţii săi să exporte produse ilegale. Drogurile deveniră principalul comerţ al imperiului brazilian. Politica fu încununată de un succes uriaş. În 2240 se înregistră un aflux masiv de toate tipurile şi soiurile de droguri din America de Sud spre restul lumii.

În acest context politic fu recepţionat pe Pământ mesajul video al lui Nicole. Cu toate că în controlul planetei de către CGE apăruseră unele fisuri, organizaţia continua să reprezinte aproape şaptezeci la sută din populaţie şi nouăzeci la sută din bunăstarea materială a Pământului. Era firesc ca CGE şi agenţia sa spaţială de implementare, ASI, să-şi asume răspunderea de a formula un răspuns. Urmând cu grijă criteriile de securitate stabilite de AII, în februarie 2242, CGE anunţă mărirea de cinci ori a numărului celor care mergeau pe Marte drept componenţi

ai Coloniei Lowell. Plecarea de pe Pământ era programată pentru sfârşitul verii sau începutul toamnei lui 2245.

Ceilalţi patru oameni din încăpere, toţi blonzi, cu ochi albaştri şi aparţinând aceleiaşi familii din Malmo, Suedia, ieşiră pe uşă, lăsându-i pe Kenji şi pe Nai singuri. Ea continua să se uite la cei treizeci şi cinci de mii de kilometri de sub ea, care îi despărţeau de Pământ. Kenji i se alătură în faţa uriaşei ferestre de observare.

— Niciodată nu mi-am dat seama pe deplin ce înseamnă să fii pe orbita geosincronă, spuse femeia. De aici, Pământul nu se mişcă. Pare suspendat în spaţiu.

Kenji râse.

— În realitate, ne mişcăm împreună, şi foarte repede. Dar întrucât perioada noastră orbitală şi perioada de rotaţie a planetei sunt identice, Pământul ne oferă mereu aceeaşi imagine.

— În cealaltă staţie spaţială era altfel, spuse Nai, îndepărtându-se de fereastră. Acolo Pământul era maiestuos, dinamic şi mult mai impresionant.

— Ne găseam la numai trei sute de kilometri de suprafaţă. Bineînţeles că era…

— *La dracu'*! strigă cineva din celălalt capăt al camerei.

Un tânăr uscăţiv în cămaşă ecosez şi blugi bătea aerul cu mâinile şi picioarele la ceva mai mult de un metru de podea, iar mişcările lui dezordonate îl făceau să se răstoarne în lateral. Kenji se duse şi-l ajută pe noul venit să stea drept pe picioare.

— Mulţumesc, rosti bărbatul. Am uitat să ţin tot timpul un picior pe podea. Pentru un fermier, imponderabilitatea asta-i a dracu' de aiurea.

Tânărul avea un puternic accent sudist.

— Scuzaţi-mă pentru limbaj, doamnă. Am trăit prea mult printre vaci şi porci. Îi întinse mâna lui Kenji. Sunt Max Puckett din DeQueen, Arkansas.

Kenji se prezentă şi o introduse şi pe soţia sa. Max Puckett avea un chip deschis şi zâmbea mai tot timpul.

— Când am semnat pentru plecarea pe Marte, nu mi-am dat seama că n-o să avem greutate pe toată durata blestematei ăsteia de călătorii… Ce-o să se întâmple cu bietele găini? Probabil că nu vor mai oua niciodată.

Max se duse la fereastră.

— La mine acasă, e aproape amiază. Frate-meu, Clyde, probabil că tocmai a desfăcut o sticlă de bere iar nevastă-sa Winona îi pregăteşte un sandvici. Făcu o pauză de câteva secunde apoi se întoarse spre soţii Watanabe. Voi doi ce-o să faceţi pe Marte?

— Eu sunt istoricul coloniei, răspunse Kenji. Sau, cel puţin, unul dintre ei. Soţia mea, Nai, e profesoară de engleză şi franceză.

— Rahat! exclamă Max. Speram să fiţi unul dintre cuplurile de fermieri din Vietnam sau Laos. Vreau să învăţ câte ceva despre orez.

— Te-am auzit spunând ceva despre găini? întrebă Nai după o scurtă tăcere. O să avem pui în *Pirita*?

— Doamnă, într-un remorcher spaţial aflat în celălalt capăt al staţiei ăsteia se află cincisprezece mii din cele mai grozave găini ale lui Puckett, vârâte în cuşti. AII a plătit pentru puii ăia destul ca Winona şi Clyde să stea cu burta la soare un an întreg dacă vor… Dacă găinile alea nu merg cu noi, aş vrea să ştiu ce dracu' or să facă cu ele.

— Pasagerii ocupă numai douăzeci la sută din spaţiul din *Pinta* şi *Santa Maria*, îi reaminti Kenji lui Nai. Restul spaţiului este ocupat de provizii şi alte încărcături. În *Pinta* vor fi numai trei sute de pasageri, majoritatea oficiali AII şi personal de bază necesar fundamentării coloniei…

— *Fun-da-ce*? îl întrerupse Max. La dracu', omule, vorbeşti ca un robot. Îi zâmbi cu gura până la urechi lui Nai. După doi ani cu un cultivator vorbitor, am aruncat javra aia şi am înlocuit-o cu o versiune mută mai veche.

Kenji râse.

— Cred că într-adevăr folosesc mult din jargonul ASI. Am fost unul dintre primii civili selectaţi pentru Noul Lowell, şi am condus recrutarea din Orient.

Max băgase o ţigară în gură şi se uita prin sala de observare.

— Nu văd nicăieri vreun semn pentru fumat, comentă el. Probabil că dac-o aprind, pornesc toate alarmele. Puse ţigara după ureche. Winona nu poate suporta când ne vede fumând pe mine şi pe Clyde. Spune că numai fermierii şi târfele mai fumează.

Max chicoti. Râseră şi Kenji şi Nai. Era un tip nostim.

— Apropo de târfe, spuse Max făcând cu ochiul, unde-s toate

deţinutele alea pe care le-am văzut la televizor? Măiculiţă, unele erau bune de tot! O privelişte mult mai frumoasă decât porcii şi găinile mele.

— Toţi coloniştii care au fost în detenţie pe Pământ călătoresc în *Santa Maria*, răspunse Kenji. Noi vom ajunge cam cu vreo două luni înaintea lor.

— Ştii o grămadă de lucruri despre misiunea asta, observă Max. Şi nu vorbeşti engleza stâlcită ca japonezii pe care i-am cunoscut în Little Rock sau Texarkana. Eşti cineva important?

— Nu, răspunse Kenji, neputându-se abţine să râdă. După cum ţi-am spus, sunt doar istoricul-şef al coloniei.

Era pe cale să-i spună lui Max că trăise şase ani în Statele Unite – fapt care explica de ce vorbea atât de bine engleza –, când uşa se deschise şi intră un domn vârstnic distins, într-un costum cenuşiu şi cravată de culoare închisă.

— Scuzaţi-mă, i se adresă lui Max, care băgase iar în gură ţigara neaprinsă, am nimerit, cumva, din greşeală în fumoar?

— Nu, bunicu', răspunse Max. Aici e sala de observaţie. E mult prea frumoasă ca să fie zona de fumat. Fumoarul e, probabil, înghesuit într-o cameră mică, fără ferestre, lângă băi. Cel de la AII care m-a intervievat mi-a spus…

Domnul în vârstă îl privi prelung de parcă ar fi fost biolog, iar Max o specie rară dar scârboasă de insectă.

— Numele meu, tinere, îl întrerupse, nu este „bunicu'", ci Piotr. Mai exact, Piotr Mîşkin.

— Mă bucur de cunoştinţă, Peter, spuse Max, întinzând repezit mâna. Eu sunt Max. Cuplul de aici sunt Watanabe. Sunt din Japonia.

— Kenji Watanabe, îl corectă Kenji. Aceasta este soţia mea, Nai, cetăţean thailandez.

— Domnule Max, spuse oficial Piotr Mîşkin, pronumele meu e Piotr, nu Peter. E destul de rău că trebuie să vorbesc englezeşte timp de cinci ani. Cu siguranţă pot pretinde ca măcar numele meu să-şi păstreze rezonanţa rusească.

— Bine, Pioo-târr, rânji din nou Max. Oricum, ce faci? Nu, lasă-mă să ghicesc… Eşti antreprenorul de pompe funebre al coloniei.

Preţ de o fracţiune de secundă, Kenji se temu că Mîşkin avea să explodeze de mânie. Totuşi, în loc de asta, pe faţa lui apăru un început de zâmbet.

— Domnule Max, rosti el încetişor, se pare că ai un anumit dar comic. Îmi dau seama că ar putea fi o calitate într-o călătorie spaţială lungă şi plictisitoare. Pentru informaţia dumitale, nu sunt antreprenor de pompe funebre. Am pregătire juridică. Până acum doi ani, când m-am pensionat din propria-mi voinţă pentru a căuta o „nouă aventură”, am fost membru al Tribunalului Suprem Rus.

— Pe toţi dracii! exclamă Max. Acum îmi amintesc. Am citit despre tine în revista *Time*… Hei, doml’e judecător Mîşkin, scuze. Nu te-am recunoscut…

— Nu face nimic, îl întrerupse Mîşkin, zâmbind amuzat. E fascinant să fii necunoscut preţ de o clipă şi să fii luat drept antreprenor de pompe funebre. Probabil că fizionomia judecătorului e foarte apropiată de expresia mohorâtă a celui care se ocupă de înmormântări. Apropo, domnule…

— Puckett.

— Apropo, domnule Puckett, n-ai vrea să vii cu mine la bar pentru un păhărel? O votcă ar fi deosebit de bună în clipa de faţă.

— La fel şi tequila, răspunse Max, pornind către uşă cu Mîşkin. În treacăt fie spus, presupun că nu ştii ce se întâmplă când le dai tequila porcilor, nu-i aşa? Mă gândeam eu că nu ştii. Ei bine, eu şi fratele meu, Clyde…

Dispărură pe uşă, lăsându-i singuri pe Kenji şi Nai. Cei doi se uitară unul la altul şi râseră. Kenji spuse:

— Nu crezi că cei doi or să devină prieteni, nu-i aşa?

— Nici o şansă, răspunse zâmbind Nai. Ce figuri!

— Mîşkin e considerat unul dintre cei mai buni jurişti ai secolului nostru. Deciziile lui sunt lecturi obligatorii în toate facultăţile de drept ruseşti. Puckett a fost preşedintele Cooperativei Fermierilor din sud-vestul statului Arkansas. Are cunoştinţe incredibile în cultura pământului şi în zootehnie.

— Cunoşti trecutul tuturor oamenilor din Noul Lowell?

— Nu, răspunse Kenji, dar am studiat dosarele tuturor celor din *Pinta.*

Nai îşi cuprinse cu braţele soţul.

— Vorbeşte-mi despre Nai Buatong Watanabe, spuse ea.

— Profesoară thailandeză, vorbeşte fluent engleza şi franceza, are EI de 2,48, CS de 91…

Nai îl întrerupse cu un sărut.

— Uiţi cea mai importantă caracteristică.
— Care anume?
Ea îl sărută din nou.
— Îl adoră pe soţul ei Kenji Watanabe, istoric al coloniei.

06

Majoritatea omenirii se uita la televizor când *Pinta* fu oficial „sfinţită” cu şapte ore înainte de plecarea programată spre Marte, împreună cu pasagerii şi încărcătura. La ceremonia din GEO-4 era prezent şi al doilea vicepreşedinte al CGE, Heinrich Jenzer, un director elveţian de agenţie imobiliară. El ţinu o scurtă alocuţiune în care salută atât terminarea celor trei mari nave spaţiale, cât şi deschiderea „unei noi ere în colonizarea lui Marte”. Când termină, Jenzer îl prezentă pe Ian Macmillan, comandantul scoţian al *Piritei.* Macmillan, un vorbitor plicticos care părea să fie chintesenţa birocraţiei ASI, citi un discurs de şase minute care reamintea lumii obiectivele fundamentale ale proiectului.

— Aceste trei vehicule, spuse el la începutul discursului, vor transporta aproape două mii de oameni într-un voiaj de o sută de milioane de kilometri spre altă planetă, unde de data *aceasta* prezenţa omului va deveni permanentă. Majoritatea viitorilor colonişti marţieni va fi transportată cu a doua navă, *Niña,* care va pleca de aici, de la GEO-4, peste trei săptămâni. Nava noastră, *Pinta*, şi ultima navă spaţială, *Santa Maria*, vor duce fiecare în jur de trei sute de pasageri precum şi tonele de provizii şi echipament necesare susţinerii coloniei.

Evitând cu grijă orice menţiune privitoare la sfârşitul primei instalări de avanposturi marţiene din secolul precedent, comandantul Macmillan încercă în continuare să fie poetic, comparând apropiata expediţie cu cea a lui Cristofor Columb din urmă cu 750 de ani. Discursul pe care îl primise era excelent, dar felul monoton, lipsit de strălucire în care îl citi transformă cuvintele care ar fi fost însufleţitoare în gura unui orator priceput într-o relatare istorică plicticoasă şi prozaică.

Încheie, caracterizând coloniştii ca grup şi câtă statistici privitoare la vârsta, ocupaţia şi ţara lor de origine.

— Aşadar, aceşti bărbaţi şi femei sunt o secţiune transversală reprezentativă a speciei umane în aproape toate privinţele. Spun *aproape,* pentru că acest grup are cel puţin două calităţi în

comun, calităţi care nu ar fi întâlnite la nici o altă colectivitate de aceeaşi mărime, formată din oameni selectaţi aleatoriu. În primul rând, viitorii locuitori ai Coloniei Lowell sunt extrem de inteligenţi – evaluarea inteligenţei (EI) medie a lor fiind niţel mai mare de 1,86. În al doilea rând, şi asta se înţelege de la sine, sunt curajoşi, altfel n-ar fi solicitat şi apoi acceptat o detaşare lungă şi dificilă într-un mediu nou şi necunoscut.

Când termină, căpitanul Macmillan primi o sticlă micuţă de şampanie pe care o sparse de modelul la scara 1:100 a *Pintei*, expus în faţa lui şi a altor demnitari prezenţi. Câteva momente mai târziu, în timp ce coloniştii părăseau aula şi se pregăteau să urce la bordul *Pintei*, Macmillan şi Jenzer începură conferinţa de presă programată.

— O jigodie!

— Un birocrat lipsit de competenţă.

— O jigodie afurisită!

Max şi Mîşkin discutau despre comandantul Macmillan la masa de prânz, între două înghiţituri.

— N-are pic de simţ al umorului.

— Pur şi simplu nu-i în stare să aprecieze lucrurile care ies din comun.

Max fierbea. Fusese criticat de personalul de comandă al *Pintei,* în timpul unei audieri neoficiale ce avusese loc mai devreme în dimineaţa aceea. Prietenul său, Mîşkin, îl reprezentase în cadrul audierii şi împiedicase situaţia să scape de sub control.

— Tâmpiţii ăia n-au nici un drept să-mi judece comportamentul.

— Mai mult ca sigur că ai dreptate, prietene, în sens general, răspunse Mîşkin, dar în nava asta avem un set de condiţii unice. *Ei* reprezintă aici autoritatea, cel puţin până ajungem în Colonia Lowell şi ne instituim propriul nostru guvern… în orice caz, nu s-a produs nici o daună reală. Pe tine nu te incomodează nicicum declaraţia lor conform căreia faptele tale au fost „de neconceput”.

Cu două seri înainte avusese loc o petrecere celebrând jumătatea distanţei de la Pământ la Marte. Max flirtase preţ de peste o oră cu drăgălaşa Angela Rendino, una dintre secretarele lui Macmillan. Nesăratul scoţian îl luase deoparte şi-i sugerase s-

o lase în pace pe Angela.

— Las-o pe ea să-mi spună asta, zisese în mod logic Max.

— Este o tânără fără experienţă, replicase Macmillan. Şi este prea fină ca să-ţi spună cât de respingător este umorul dumitale animalic.

Până atunci Max se distrase grozav.

— Şi care-i treaba ta aici, comandante? întrebase el, după ce întâi dăduse pe gât încă un cocteil margarita. E gagicuţa ta sau ce?

Ian Macmillan se făcuse stacojiu de mânie.

— Domnule Puckett, îi răspunsese peste câteva secunde, dacă nu-ţi îmbunătăţeşti comportamentul, voi fi silit să te închid în cabina dumitale.

Confruntarea cu Macmillan îi stricase seara lui Max. Comandantul făcuse uz de autoritatea lui într-o situaţie evident personală şi asta îl făcuse pe Max să se aprindă. Revenise în cabina pe care o împărţea cu alt american, Dave Denison, un pădurar melancolic din statul Oregon, şi dădu gata rapid o sticlă întreagă de tequila. Bine ameţit, Max devenise deprimat şi i se făcuse dor de casă. Hotărâse atunci să se ducă la centrul de comunicaţii şi să-i telefoneze fratelui său Clyde, în Arkansas.

Deja se făcuse foarte târziu. Ca să ajungă la complexul de comunicaţii, Max trebuia să traverseze întreaga navă, să treacă mai întâi pe lângă salonul comun în care tocmai se terminase petrecerea, şi apoi pe lângă camerele ofiţerilor. În aripa centrală, Max îl zărise în treacăt pe Ian Macmillan, braţ la braţ cu Angela Rendino, intrând în apartamentul privat al comandantului.

— Nemernicul, îşi spusese el.

Beat cum era, se plimbase înainte şi înapoi pe lângă uşa lui Macmillan, înfuriindu-se tot mai mult. După cinci minute, îi venise în sfârşit o idee care-i plăcu. Îşi amintise de guiţatul cu care luase premiul întâi pe când era student la Universitatea din Kansas. Liniştea serii fusese sfâşiată de un zgomot înfiorător.

— Guiiiiţ, *porc, porc*! ţipase Max.

Repetase strigătul încă o dată şi apoi dispăruse ca fulgerul, chiar înainte să se deschidă toate uşile din aripa ofiţerilor (inclusiv cea a lui Macmillan). Comandantului nu-i picâ deloc bine că întregul echipaj îl văzu, atât pe el, cât şi pe domnişoara Rendino, doar în lenjeria intimă.

Drumul spre Marte fu a doua lună de miere pentru Kenji şi Nai. Nici unul dintre ei nu avea cine ştie ce sarcini. Călătoria era relativ lipsită de evenimente, cel puţin din punctul de vedere al istoricului, iar îndatoririle lui Nai erau minime, din moment ce majoritatea elevilor de liceu se afla la bordul celorlalte două nave spaţiale.

Soţii Watanabe petreceau multe seri în compania judecătorului Mîşkin şi a lui Max. Deseori jucau cărţi (Max era la fel de bun la pocher pe cât era de jalnic la bridge), discutau despre speranţele lor legate de Colonia Lowell şi vorbeau despre viaţa pe care o lăsaseră în urmă pe Pământ.

Când *Pirita* ajunse la trei săptămâni de Marte, conducerea anunţă o verificare de două zile a aparaturii de comunicaţii şi-i rugă pe toţi să vorbească pe Pământ, înainte de începerea acţiunii. Fiind perioada sărbătorilor de iarnă, momentul era foarte potrivit.

Max nu putea suferi decalajul de timp şi conversaţiile lungi într-un singur sens. După ce ascultă o discuţie dezarticulată despre planurile de Crăciun din Arkansas, îi informă pe Clyde şi Winona că nu avea să-i mai sune pentru că detesta să „aştepte cincisprezece minute ca să afle dacă cineva râsese la glumele lui.”

În Kyoto ninsese devreme. Mama şi tatăl lui Kenji pregătiseră o înregistrare video în care Ginkaku-ji şi Honen-In apăreau sub o pătură moale de nea; dacă Nai n-ar fi fost alături de el, Kenji n-ar fi suportat dorul de casă. Într-o convorbire scurtă cu Thailanda, Nai o felicită pe una dintre surorile ei pentru bursa câştigată la universitate.

Piotr Mîşkin nu telefonă nimănui. Soţia bătrânului rus murise, iar copii nu avea.

— Am amintiri minunate, dar pe Pământ nu mi-a rămas nimic personal, îi spuse el lui Max.

În prima zi de întrerupere planificată a comunicaţiilor, prin fiecare canal operaţional fu expediat anunţul că un program important care trebuie văzut de toată lumea avea să fie televizat la ora 14. Kenji şi Nai îi invitară pe Max şi pe Mîşkin să-l urmărească împreună în micul lor apartament.

— Mă întreb ce prostie va mai fi de data asta, pufni Max, contestând, ca întotdeauna, orice i-ar fi putut pierde timpul.

Transmisia video începu, prezentând pe preşedintele CGE şi directorul ASI împreună la un birou mare. Preşedintele CGE sublinie importanţa mesajului pe care urmau să-l primească de la Werner Koch, directorul ASI.

— Pasageri din *Pinta,* începu Koch, acum patru ani, sistemul nostru de urmărire prin satelit a decodat un semnal coerent care se pare că a fost transmis din direcţia generală a stelei Epsilon Eridani. După ce a fost procedat în mod corespunzător, semnalul s-a dovedit a fi un uimitor mesaj video, pe care îl veţi vedea integral peste aproximativ cinci minute.

După cum veţi auzi, el anunţă întoarcerea în sistemul nostru a unei nave spaţiale Rama. În 2130 şi 2200, cilindri uriaşi, de cincizeci de kilometri lungime şi douăzeci de kilometri lăţime, creaţi de o inteligenţă extraterestră necunoscută într-un scop pe care noi încă nu l-am descifrat, a vizitat sistemul nostru planetar. Al doilea intrus, numit în mod obişnuit Rama II, a făcut o corecţie de viteză în timp ce se afla pe orbita lui Venus care i-a imprimat o traiectorie de impact cu Pământul. O flotilă de rachete nucleare a fost expediată pentru a întâlni cilindrul extraterestru şi a-l distruge înainte ca să ajungă suficient de aproape de planeta noastră pentru a-i face vreun rău.

Mesajul video care urmează anunţă că o altă navă spaţială Rama a ajuns acum în vecinătatea noastră cu singurul scop de a „achiziţiona” un eşantion reprezentativ de două mii de fiinţe umane pentru „observare”. Oricât de bizară ar fi această afirmaţie, e important de reţinut că radarul nostru a confirmat că, într-adevăr, un vehicul din clasa Rama a intrat pe orbita marţiană acum mai puţin de o lună.

Din nefericire, trebuie să luăm în serios acest mesaj fantastic venit din imensitatea cosmosului. Prin urmare, coloniştii din *Pinta* au primit misiunea de a face rendez-vous cu noul obiect de pe orbita lui Marte. Ne dăm seama că vestea va reprezenta un şoc pentru cei mai mulţi dintre voi, dar nu avem opţiuni viabile. Dacă, după cum suspectăm, un geniu nechibzuit a plănuit şi orchestrat o farsă complexă, atunci, după scurtul ocol, veţi continua planul de colonizare a lui Marte, aşa cum a fost iniţial conceput. Dacă, totuşi, înregistrarea video pe care sunteţi pe cale s-o vedeţi spune adevărul, atunci voi şi partenerii voştri de la bordul navelor *Niña* şi *Santa Maria* veţi deveni contingentul de fiinţe umane pe care îl va ţine sub observaţie inteligenţa

ramană.

Vă puteţi imagina că misiunea voastră are acum prioritatea absolută dintre toate activităţile CGE. De asemenea, puteţi înţelege nevoia de a se păstra secretul. Din acest moment, până când subiectul Rama va fi rezolvat într-un fel sau altul, toate comunicaţiile dintre vehiculul vostru şi Pământ vor fi strict controlate. AII va monitoriza toate circuitele vocale. Prietenilor voştri, ca şi familiilor, li se va spune că sunteţi în siguranţă, şi până la urmă că aţi amartizat, dar că sistemele de comunicaţie ale *Pintei* au căzut complet.

Acum vi se va arăta înregistrarea video, pentru a beneficia de trei săptămâni ca să vă pregătiţi pentru întâlnire. Planul de bază şi procedurile de realizare a rendez-vous-ului, elaborate în amănunţime de AII împreună cu personalul operaţional ASI, i-au fost deja transmise comandantului Macmillan prin flux de date de mare viteză. Fiecare dintre voi va primi un set specific de sarcini. De asemenea, fiecare are un pachet de documente personalizat care vă va furniza informaţiile de bază necesare pentru a vă realiza îndatoririle.

Bineînţeles că vă dorim numai bine. Este cât se poate de posibil ca afacerea Rama să se dovedească o păcăleală, în care caz nu va face decât să întârzie amplasarea Coloniei Lowell. Dacă, totuşi, înregistrarea video este autentică, va trebui să vă mişcaţi repede pentru a întocmi planuri atente, menite să întâmpine sosirea navelor *Niña* şi *Santa Maria* – nici unui colonist din celelalte două nave nu i se va spune absolut nimic despre Rama sau despre schimbarea destinaţiei.

În apartamentul soţilor Watanabe se lăsă tăcerea, în timp ce transmisia fu brusc încheiată şi înlocuită de un mesaj text: URMĂTOAREA TRANSMISIE VIDEO PESTE DOUĂ MINUTE.

— Fir-aş al naibii! fu singurul comentariu al lui Max.

07

În înregistrarea video, Nicole stătea pe un scaun obişnuit, maro, având în spate un perete obişnuit. Era îmbrăcată într-un costum de zbor ASI, care fusese ţinuta ei obişnuită în timpul misiunii Newton. Citi mesajul dintr-un notebook electronic pe care-l ţinea în mâini.

— Semeni pământeni, începu ea, sunt Nicole des Jardins, astronauta misiunii Newton, şi vă vorbesc de la miliarde de

kilometri depărtare. Mă aflu la bordul unei nave spaţiale Rama similară cu cele două nave care ne-au vizitat sistemul solar în ultimele două secole. Acest al treilea vehicul Rama se îndreaptă tot către micuţa noastră regiune din galaxie. După aproximativ patru ani de la primirea acestei înregistrări video, Rama III va intra pe orbita din jurul planetei Marte.

De când am părăsit Pământul, am aflat că vehiculele din clasa Rama au fost construite de o inteligenţă extraterestră avansată, ca elemente ale unui vast sistem de adunare de informaţii al cărui obiectiv final este colectarea şi catalogarea datelor privitoare la viaţa din Univers. O parte a acestui ţel este faptul că a treia navă Rama se întoarce în vecinătatea planetei noastre natale.

În interiorul lui Rama III a fost conceput un habitat asemănător Pământului, menit să găzduiască două mii de fiinţe umane, plus un număr însemnat de animale şi plante de pe planeta noastră natală. Biomasa exactă şi alte precizări de ordin general despre respectivele animale şi plante sunt conţinute în prima anexă a acestei înregistrări video, totuşi trebuie să subliniez că plantele, mai ales cele extrem de eficiente în transformarea bioxidului de carbon în oxigen, constituie o caracteristică cheie în proiectul de bază al habitatului Pământ de la bordul lui Rama. Fără plante, viaţa oamenilor din interiorul lui Rama va fi serios compromisă.

Ca urmare a acestei transmisii, se aşteaptă ca Pământul să trimită un grup reprezentativ al locuitorilor săi – împreună cu proviziile detaliate în a doua anexă – pentru a se întâlni cu Rama III pe orbita lui Marte. Călătorii vor fi luaţi în Rama şi observaţi cu atenţie în timp ce trăiesc într-un habitat care reproduce condiţiile de mediu de pe Pământ.

Din cauza reacţiei ostile faţă de Rama II, care, întâmplător, a produs doar stricăciuni minore navei, planul principal al misiunii prevede ca actualul vehicul Rama să nu se apropie de Pământ mai mult de orbita lui Marte. Acest plan principal *presupune,* desigur, că autorităţile terestre vor da curs cererilor conţinute în transmisia de faţă. Nu am cunoştinţă de felul în care a fost programată nava să reacţioneze, dacă nici o fiinţă umană nu este trimisă să se întâlnească cu Rama III pe orbita lui Marte. Pot spune, totuşi, pe baza propriilor mele observaţii, că inteligenţei extraterestre îi este foarte uşor să-şi dobândească

datele necesare observării prin alte metode, mai puţin benigne.

Privitor la fiinţele umane care trebuie transportate spre Marte, este de la sine înţeles că indivizii selectaţi trebuie să reprezinte o largă secţiune transversală a omenirii, incluzând ambele sexe, toate vârstele, şi atâtea culturi cât pot fi incluse în mod rezonabil. Marea bibliotecă de informaţii despre Pământ solicitată în anexa a treia va furniza date suplimentare semnificative ce pot fi corelate cu observaţiile făcute în interiorul lui Rama.

Nu ştiu cât de mult vor rămâne fiinţele umane în Rama, sau unde anume le va duce nava spaţială, sau de ce inteligenţa superioară care a creat vehiculele Rama adună informaţii despre viaţa din Univers. Pot spune totuşi că minunile la care am fost martoră de când am părăsit sistemul nostru solar mi-au dat un cu totul alt sens asupra locului nostru în Univers.

Transmisia video, din care mai mult de jumătate fusese alocată anexelor detaliate, se încheiase de zece minute. În tot acest timp, cadrul de bază nu se schimbase. Expunerea lui Nicole fusese cumpătată şi deliberată, punctată de pauze scurte în care ochii i se mutau de la video-cameră la notebook-ul din mâini. Deşi glasul îi era oarecum modulat, expresia serioasă de pe chip rămase practic constantă. Doar atunci când spusese că ramanii ar fi putut folosi „alte metode, mai puţin benigne” pentru a obţine datele de care aveau nevoie, în ochii ei întunecaţi se aprinse o emoţie puternică.

Kenji urmări prima jumătate a transmisiei cu o concentrare intensă, dar pe durata anexelor, mintea începu să i se abată de la înregistrare şi se pomeni punându-şi întrebări. *Cine sunt aceşti extratereştri? De unde au venit? De ce vor să ne ţină sub observaţie? Şi de ce au ales-o pe Nicole des Jardins ca purtătoarea lor de cuvânt*?

Râse apoi în sine, dându-şi seama că există un şuvoi nesfârşit de asemenea de întrebări. Hotărî să se concentreze asupra unor subiecte mai uşor de procesat.

Dacă Nicole ar mai fi în viaţă, ar trebui să aibă optzeci şi unu de ani, gândi el. Femeia de pe ecran avea păr cărunt şi mai multe riduri decât avusese astronauta des Jardins, când Newton fusese lansată de pe Pământ, dar vârsta ei din înregistrarea video nu era nici pe departe optzeci de ani, asta era sigur. *Poate*

cincizeci şi doi, cincizeci şi trei cel mult, îşi spuse Kenji.

Aşadar, a făcut înregistrarea asta acum treizeci de ani? se întrebă el. *Sau procesul de îmbătrânire i-a fost, cumva, întârziat*? Nu-i trecu prin cap să se întrebe dacă vorbitoarea era sau nu cu adevărat Nicole. Kenji petrecuse destul timp examinând arhivele misiunii Newton ca să recunoască imediat expresia feţei lui Nicole şi particularităţile comportamentului ei. *Trebuie să fi făcut înregistrarea video acum vreo patru ani, dar atunci...* încă se mai frământa cu astfel de întrebări, când transmisia se încheie şi directorul lui AII reapăru pe monitor.

Domnul Koch explică rapid că înregistrarea video avea să fie difuzată integral pe toate canalele încă de două ori, iar apoi avea să fie la dispoziţia fiecărui pasager şi a echipajului după plac.

— Ce dracu' se petrece *de fapt* aici? vru Max să ştie de îndată ce chipul lui Nicole reveni pe ecran.

Întrebarea îi era adresată lui Kenji. După câteva secunde, acesta răspunse:

— Dacă am înţeles bine, am fost în mod intenţionat induşi în eroare de către AII cu privire la unul dintre scopurile principale ale misiunii noastre. Din câte se pare, mesajul acesta a fost receptat prima dată acum patru ani, când întemeierea Coloniei Lowell era încă oarecum incertă, şi atunci – *după ce* toate eforturile de a se dovedi că mesajul video este o farsă s-au soldat cu eşecuri – s-a decis ca investigarea lui Rama III să fie un obiectiv secret al proiectului nostru.

— Rahat! exclamă Max scuturând cu putere din cap. De ce dracu' nu ne-au spus pur şi simplu adevărul?

— Îmi stă mintea-n loc la ideea că nişte supra-creaturi trimit o asemenea tehnologie uluitoare doar ca să adune date despre noi, comentă Mîşkin după o scurtă tăcere. Pe de altă parte, cel puţin acum înţeleg unele dintre ciudăţeniile procesului de selecţie a personalului. Am rămas stupefiat când, acum vreo opt luni, coloniei i-a fost adăugat grupul de adolescenţi americani fără căpătâi. Acum îmi dau seama că criteriul de bază a fost „larga secţiune transversală" cerută de *madame* des Jardins. Faptul că amestecătura de indivizi şi aptitudini a grupului nostru putea sau nu să instituie pe Marte o colonie viabilă din punct de vedere sociologic a fost probabil un considerent de ordin secundar.

— *Urăsc* minciunile şi pe mincinoşi! spuse Max. (Se ridicase de pe scaun şi acum se plimba cu paşi mari prin cameră.) Toţi politicienii ăştia şi directorii guvernamentali sunt o apă şi-un pământ – nişte ticăloşi fără conştiinţă, care mint cu neruşinare!

— Dar ce puteau să facă? întrebă Mîşkin. Aproape sigur, n-au luat *cu adevărat* în serios mesajul video. Cel puţin, nu până când această nouă navă şi-a făcut apariţia pe orbita marţiană. Iar dacă ar fi spus de la început adevărul, întreaga omenire ar fi intrat în panică.

— Uite ce-i, dom’ judecător, spuse Max pe un ton frustrat, eu credeam c-am fost angajat să fiu un amărât de fermier într-o colonie de pe Marte. Nu ştiu nimic despre omuleţi verzi şi, sincer să fiu, nici nu vreau să ştiu. Mi-e şi-aşa destul de greu să mă descurc cu puii, cu porcii şi cu oamenii.

— Mai ales cu oamenii, preciză repede Mîşkin, zâmbindu-i.

Fără să vrea, Max chicoti. După câteva minute, Mîşkin şi Max îşi luară la revedere de la Kenji şi Nai. La scurt timp după plecarea musafirilor, sună videofonul.

— Watanabe? întrebă Macmillan.

— Da, domnule comandant, răspunse Kenji.

— Scuză-mă că te deranjez, dar dumneata deţii funcţia cea mai mare dintre civili. Ai ordin să expui pe scurt personalului din *Pinta* tot ce ştii despre expediţia Newton, navele Rama şi astronauta des Jardins. Şedinţa are loc în seara asta. M-am gândit că poate vrei să te pregăteşti.

— …Întreaga mass-media a raportat în 2200 că Rama II a fost complet distrusă, pulverizată de numeroasele bombe nucleare care au explodat în vecinătatea ei. Astronauţii dispăruţi – des Jardins, O’Toole, Takagishi şi Wakefield – au fost bineînţeles consideraţi morţi. De fapt, conform atât documentelor oficiale ale misiunii Newton cât şi cărţilor şi serialelor TV de mare succes distribuite de Schmidt Hagenest, era posibil ca Nicole des Jardins să fi murit undeva în New York, oraşul-insulă din mijlocul Oceanului Cilindric, cu câteva *săptămâni* înainte ca nava ştiinţifică Newton să fi părăsit măcar Rama şi să se întoarcă pe Pământ.

Kenji se opri şi se uită la auditoriul său. Deşi Macmillan le explicase pasagerilor din *Pinta* şi echipajului că o casetă video conţinând prezentarea făcută de el avea să le fie pusă imediat

la dispoziţie, mulţi dintre ascultători îşi luau notiţe. Kenji savură momentul. Se uită la Nai şi zâmbi înainte de a continua.

— Astronauta Francesca Sabatini, cea mai renumită supravieţuitoare a ghinionistei misiuni Newton, a afirmat în memoriile ei că era posibil ca des Jardins să fi întâlnit un biot ostil, sau să fi căzut undeva în una dintre zonele neluminate din New York. Cum cele două femei fuseseră împreună cea mai mare parte a timpului din ziua respectivă – îl căutau pe savantul japonez Shigeru Takagishi, care dispăruse în mod misterios din tabăra Beta în seara precedentă – *signora* Sabatini ştia foarte bine câtă hrană şi apă avea la ea des Jardins. „Chiar şi cu desăvârşitele ei cunoştinţe despre corpul omenesc, Nicole n-ar fi avut cum să supravieţuiască mai mult de o săptămână”, scria Sabatini. „Iar dacă, în stare de delir, ar fi încercat să obţină apă din gheaţa otrăvitorului Ocean Cilindric, ar fi murit şi mai repede.”

Dintre cei şase astronauţi care nu s-au mai întors de la întâlnirea cu Rama II, Nicole des Jardins este cea care a suscitat întotdeauna cel mai mare interes. Chiar înainte ca, acum şapte ani, eminentul statistician Roberto Lopez să fi presupus în mod corect, pe baza băncii europene de date genetice de la Haga, că răposatul rege al Angliei, Henry XI, a fost tatăl fiicei lui Nicole, Geneviève, reputaţia lui *madame* des Jardins devenise legendară. În ultimul timp, numărul celor care vin la monumentul comemorativ din apropierea vilei familiei ei din Beauvois a crescut remarcabil, mai ales cel al tinerelor. Oamenii vin acolo nu numai pentru a o omagia pe des Jardins şi a vedea numeroasele fotografii şi înregistrări video ce-i comemorează remarcabila viaţă, ci şi pentru cele două superbe statui de bronz create de sculptorul grec Theo Pappas. Una o reprezintă pe tânăra Nicole în maiou şi şort de atletă cu medalia olimpică de aur la gât. A doua înfăţişează o femeie matură îmbrăcată în costum de zbor ASI, similar celui pe care l-aţi văzut în înregistrarea video.

Kenji făcu semn spre fundul micii săli de şedinţe din *Pinta* şi luminile fură stinse. O clipă mai târziu, pe unul dintre cele două ecrane din spatele său începură să se deruleze diapozitive.

— Acestea sunt puţinele fotografii ale lui Nicole des Jardins stocate în fişierele noastre din *Pinta.* Baza de date indică faptul că mai multe imagini, inclusiv decupaje din filme istorice, se află

în biblioteca de rezervă din cală, dar datele respective nu sunt disponibile pe durata călătoriei din cauza restricţiilor impuse de reţeaua de date de zbor. Oricum, nu este nevoie de date suplimentare, deoarece din aceste fotografii reiese clar că în înregistrarea video a apărut fie Nicole des Jardins, *fie o copie perfectă a ei.*

Un prim-plan din înregistrarea video se mai afla pe ecranul din stânga şi peste el fu suprapusă o fotografie a lui Nicole făcută la petrecerea de revelion la Vila Adriani. Nu încăpea nici o îndoială. Cele două fotografii erau în mod sigur ale aceleiaşi femei. Un murmur de admiraţie se ridică din rândurile auditoriului.

Kenji continuă pe un ton ceva mai stins:

— Nicole des Jardins s-a născut pe 6 ianuarie 2164. Prin urmare, dacă înregistrarea video pe care am urmărit-o în după-amiaza aceasta a fost cu adevărat filmată acum patru ani, ea ar fi trebuit să aibă şaptezeci şi şapte de ani la momentul respectiv. Ştim cu toţii că des Jardins era într-o condiţie fizică superbă şi că exersa cu regularitate, dar dacă femeia pe care am văzut-o azi după-amiază avea şaptezeci şi şapte de ani, atunci extratereştrii care au construit Rama au descoperit probabil şi izvorul tinereţii.

Deşi era noapte târziu şi era foarte obosit, Kenji nu putea dormi. Evenimentele zilei i se buluceau în minte, incitându-l din nou. Alături de el în micuţul pat dublu, Nai era conştientă că soţul ei era treaz.

— Eşti absolut sigur că am văzut-o pe adevărata Nicole des Jardins, nu-i aşa? întrebă ea moale după ce Kenji se răsuci de pe-o parte pe alta pentru a suta oară.

— Da, răspunse Kenji, însă Macmillan nu este. El mi-a cerut să fac afirmaţia aceea cu privire la posibilitatea unei copii perfecte. Este de părere că înregistrarea video e un fals…

După o scurtă pauză, Nai spuse:

— După discuţia de azi după-amiază, mi-am amintit toate bârfele pe seama lui Nicole şi a regelui Henry. Acum şapte ani, ocupau majoritatea revistelor despre personalităţi. Dar am uitat ceva. Cum s-a stabilit cu certitudine că Henry era tatăl lui Geneviève? Regele nu era deja mort? Şi care familia regală britanică nu păstrează secretul asupra informaţiilor ei genetice?

— Lopez a folosit genele aparţinând părinţilor, surorilor şi fraţilor din familia regală care se căsătoriseră între ei. Apoi, folosind o tehnică de corelare a datelor inventată chiar de el, a arătat că în cazul lui Henry, care în timpul Olimpiadei din 2184 era încă prinţ de Wales, probabilitatea de a fi tatăl copilului lui Nicole era de trei ori mai mare ca a oricărei alte persoane prezente în Los Angeles la vremea respectivă. După ce Darren Higgins a recunoscut pe patul de moarte că Nicole şi Henry petrecuseră o noapte împreună în timpul Olimpiadei, familia regală au permis accesul unui specialist în genetică la baza ei de date genetice. Expertul a concluzionat, dincolo de orice dubiu rezonabil, că Henry era tatăl lui Geneviève.

— Ce femeie uimitoare! spuse Nai.

— Chiar că a fost. Dar ce te-a făcut să spui asta tocmai acum?

— Ca femeie, o admir pentru că şi-a păstrat secretul şi şi-a crescut singură prinţesa, la fel de mult sau mai mult decât pentru oricare altă realizare de-a ei.

08

Eponine o localiză pe Kimberly în colţul fumoarului şi se aşeză lângă ea. Acceptă ţigara de la prietena ei, o aprinse şi trase adânc fumul în piept.

— Ah! ce plăcere! spuse încetişor, slobozind fumul în mici rotocoale şi urmărindu-le cum se înălţau către ventilatoare.

— Atât cât îţi plac ţie tutunul şi nicotina, şopti Kimberly, sunt sigură că ai adora kokomo. Ştiu că nu mă crezi, Eponine, dar e chiar mai bun decât sexul.

— Nu pentru mine, *mon amie,* răspunse Eponine pe un ton cald, prietenos. Am şi aşa destule vicii. Şi n-aş putea controla niciodată, dar niciodată, ceva care să fie cu adevărat mai bun decât sexul.

Kimberly Henderson râse din toată inima şi pletele ei lungi şi blonde îi săltară pe umeri. Avea douăzeci şi patru de ani, cu un an mai puţin decât colega franţuzoaică. Cele două stăteau în fumoarul de lângă duşul femeilor, o încăpere micuţă şi pătrată, cu latura de patru metri, în care în prezent se afla o duzină de fumătoare.

— Camera asta îmi reaminteşte de încăperea din spate de la Willie’s, în Evergreen, imediat în afara lui Denver, spuse Kimberly. În timp ce o sută sau mai mulţi de cow-boy şi

ţopârlani dansau şi beau în barul principal, noi, vreo opt-nouă, ne retrăgeam în sacrul „Birou” al lui Willie, cum îi zicea el, şi ne ameţeam cu kokomo.

Eponine se uită prin pâclă la ea.

— Măcar în camera asta nu suntem hărţuite de bărbaţi. Sunt absolut imposibili, chiar mai răi decât tipii din satul de detenţie din Bourges. Ăştia nu se gândesc decât la sex, cât e ziua de lungă.

— E de-nţeles, râse Kimberly. Pentru prima dată de ani de zile, nu sunt urmăriţi îndeaproape. Când oamenii lui Toshio au sabotat monitoarele ascunse, toată lumea a fost dintr-o dată liberă. Există însă şi o parte mai neplăcută, adăugă ea. Azi au mai fost două violuri, unul chiar în zona mixtă de recreere.

Termină ţigara, îşi aprinse imediat alta, apoi continuă:

— Ai nevoie de cineva care să te ocrotească, şi ştiu că lui Walter i-ar plăcea la nebunie sarcina asta. Datorită lui Toshio, pârnăiaşii au încetat în mare măsură să mă mai agreseze. Principala mea grijă sunt acum paznicii ASI – se cred mari scule. Numai namila aia superbă de italian, Marcello şi nu mai ştiu cum, mă interesează cât de cât. Ieri mi-a spus că m-ar face „să gem de plăcere”, dacă m-aş duce în cabina lui. M-a tentat teribil s-o fac, până l-am văzut pe unul dintre mardeiaşii lui Toshio urmărind conversaţia.

Şi Eponine îşi aprinse altă ţigară. Ştia că era caraghios să fumeze ţigară după ţigară, dar pasagerilor din *Santa Maria* nu li se dădeau decât trei „pauze” de câte o jumătate de oră pe zi şi fumatul nu era permis în camerele ticsite. În timp ce Kimberly era distrasă de întrebarea unei femei voinice de vreo patruzeci de ani, Eponine se gândi la primele zile de după plecarea lor de pe Pământ. *În a treia zi,* îşi aminti, *Nakamura şi-a trimis codoşul la mine. Probabil că eu am fost prima lui alegere.*

Uriaşul japonez, luptător de sumo înainte de a deveni colector de taxe pentru un renumit grup de agenţi de pariuri, se înclinase oficial când o abordase în salonul mixt.

— Domnişoară Eponine, spusese el cu un accent englezesc puternic, prietenul meu Nakamura-san m-a rugat să-ţi spun că te găseşte foarte frumoasă. Îţi oferă protecţie totală în schimbul companiei tale şi a unor ocazionale favoruri de plăcere.

Oferta era atrăgătoare în unele privinţe şi nu în contrast cu ceea ce majoritatea femeilor cu aspect decent din Santa Maria

ar fi acceptat până la urmă, îşi aminti Eponine. *Am ştiut tot timpul că Nakamura avea să fie foarte puternic. Dar nu mi-a plăcut răceala lui. Şi am greşit crezând că voi putea rămâne liberă.*

— Gata? repetă Kimberly.

Eponine se trezi din reverie. Stinse ţigara şi trecu în vestiar cu prietena ei. În timp ce-şi scoteau hainele şi se pregăteau pentru duş, cel puţin o duzină de ochi se lipiră de trupurile lor superbe.

— Nu te deranjează că lesbienele alea te devorează din ochi? întrebă Eponine în timp ce stăteau sub duş.

— Deloc, răspunse Kimberly. Într-un fel, îmi face plăcere. E în mod sigur măgulitor. Puţine femei de aici arată ca noi. Mă aţâţă să le fac să se uite atât de flămânde la mine.

Eponine îşi dăţi săpunul de pe sânii plini şi tari şi se aplecă spre Kimberly.

— Deci, ai făcut sex cu altă femeie? întrebă ea.

— Fireşte, răspunse Kimberly hohotind adânc. Tu nu?

Fără să aştepte răspuns, americanca se lansă în alta dintre poveştile ei.

— Primul meu dealer din Denver a fost o lesbiană. Aveam doar optsprezece ani şi eram absolut perfectă din cap până-n picioare. Când Loretta m-a văzut prima dată goală, a crezut că murise şi ajunsese în rai. Eu tocmai intrasem la şcoala sanitară şi nu-mi permiteam prea multe droguri. De aceea am făcut un târg cu Loretta. Putea să mă reguleze, dar numai dacă mă aproviziona cu cocaină. Relaţia noastră a durat aproape şase luni. Pe atunci devenisem eu însămi dealer şi, în plus, mă îndrăgostisem de Magician. Biata Loretta… A fost distrusă. Mi-a oferit totul, inclusiv lista clienţilor ei. Până la urmă a devenit o pacoste, aşa c-am rupt-o cu ea şi l-am pus pe Magician s-o scoată cu forţa din Denver.

Văzu pe faţa lui Eponine o undă trecătoare de dezaprobare.

— Iisuse, şi tu faci pe moralista cu mine? Eşti cea mai miloasă ucigaşă din câte am întâlnit. Uneori îmi reaminteşti de decenta şi virtuoasa Doi Pantofi din ultima clasă de liceu.

Pe când părăseau zona duşului, o negresă micuţă cu părul prins în cozi se apropie de ele.

— Tu eşti Kimberly Henderson? întrebă ea.

— Da, răspunse Kimberly. De ce…

— Regele japonez Nakamura e bărbatul tău?

Kimberly nu răspunse.

— Dacă da, am nevoie de ajutorul tău, continuă negresa.

— Ce vrei? întrebă pe un ton neutru Kimberly.

Fata izbucni în plâns.

— Omu' meu Reuben n-a făcut-o intenţionat. S-a îmbătat cu rahatul ăla pe care-l vând paznicii. Nu ştia că vorbea cu regele japonez.

Kimberly aşteptă ca fata să se oprească din plâns.

— Ce dai?

— Trei cuţite şi două ţigări cu kokomo dinamită, răspunse negresa.

— Adu-mi-le, zâmbi Kimberly. Iar eu am să aranjez ca Reuben al tău să-i ceară scuze domnului Nakamura.

— Nu-ţi place Kimberly, nu-i aşa? îl întrebă Eponine pe Walter Brackeen.

Acesta era un negru-american uriaş cu ochi blânzi şi degete absolut magice pe claviatură. Cânta un potpuriu de jazz şi se uita la frumoasa lui doamnă; cei trei colegi de cameră ai lui plecaseră, prin acord tacit, afară, în zonele comune.

— Nu, nu-mi place, răspunse el încet. Nu-i ca noi. Poate să fie amuzantă, dar cred că, dedesubt, e cu adevărat rea.

— Ce vrei să zici?

Walter trecu la o baladă tristă, cu un ritm mai lent, şi cântă aproape un minut fără să vorbească. Apoi spuse:

— Cred că în faţa legii, noi, criminalii, suntem toţi egali. Dar nu şi în ochii mei. Eu i-am curmat viaţa unui om care mi-a sodomat frăţiorul. Tu ai ucis un ticălos nebun care ţi-a distrus viaţa. Dar prietena aia a ta, Kimberly, şi iubitul ei au ucis trei oameni pe care nici măcar nu-i cunoşteau, doar pentru droguri şi bani.

— Era drogată la momentul respectiv.

— Nu contează. Fiecare dintre noi este permanent răspunzător de comportamentul său. Dacă eu bag în mine rahat care mă face să fiu groaznic, asta-i greşeala mea. Dar nu pot să mă fofilez de răspundere pentru faptele mele.

— A avut o conduită perfectă în centrul de detenţie. Toţi medicii care au lucrat cu ea au spus că-i o infirmieră excelentă.

Walter se opri din cântat şi se uită îndelung la Eponine.

— Să nu mai vorbim despre Kimberly, zise el. Şi aşa avem destul de puţin de stat împreună… Te-ai gândit la propunerea

mea?

Eponine oftă.

— Da, m-am gândit, Walter. Şi cu toate că-mi placi şi-mi face plăcere să fac dragoste cu tine, aranjamentul pe care-l propui seamănă prea mult cu o tocmeală… în plus, cred că aici e vorba mai mult de ego-ul tău. Dacă nu mă înşel, tu-l preferi pe Malcolm…

— Malcolm n-are nici o treabă cu noi, o întrerupse Walter. Mi-e prieten bun de mulţi ani, chiar din primele zile când am intrat în centrul de detenţie din Georgia. Cântăm împreună. Facem sex când suntem amândoi singuri. Suntem suflete pereche.

— Ştiu, ştiu… De fapt, nu Malcolm e subiectul central. Ceea ce mă deranjează este mai degrabă treaba în principiu. Eu chiar te plac, Walter, ştii asta. Dar…

Glasul i se frânse în timp ce se lupta cu sentimentele confuze.

— Am plecat de trei săptămâni de pe Pământ, rosti Walter, şi mai avem şase săptămâni până ajungem pe Marte. Sunt cel mai masiv bărbat din *Santa Maria.* Dacă spun că eşti iubita mea, nimeni n-o să te deranjeze în astea şase săptămâni.

Eponine îşi aminti o scenă neplăcută din chiar dimineaţa aceea, când doi deţinuţi discutau ce simplu era să comiţi un viol în zona alocată condamnaţilor. Ştiuseră că ea îi auzea, dar nu făcuseră nici un efort să vorbească mai încet.

Într-un târziu, se abandonă în braţele uriaşe ale lui Walter.

— În regulă. Dar să nu te aştepţi la prea multe… Sunt genul de femeie dificilă…

— Cred că s-ar putea ca Walter să aibă probleme cu inima, spuse în şoaptă Eponine.

Era miezul nopţii şi celelalte două colege de cameră ale lor dormeau. În patul de sub Eponine, Kimberly era încă ameţită de kokomo pe care îl fumase cu două ore înainte. I-ar fi fost imposibil să doarmă încă câteva ore bune.

— Regulile din nava asta sunt al dracu’ de tâmpite. Hristoase, până şi în Pueblo Detention Complex erau mai puţine reguli! De ce dracu’ nu putem rămâne în zonele comune şi după miezul nopţii? Ce râu facem?

— Are din când în când dureri în piept şi, dacă facem sex mult timp, se plânge după aceea că nu poate să respire ca lumea… Crezi că ai putea să te uiţi puţin la el?

— Şi cum rămâne cu Marcello? Ha! Ce tâmpit! îmi spune că pot rămâne trează toată noaptea, dacă vreau să vin în camera lui. Dar eu stau cu Toshio. Ce crede că face? Nici chiar paznicii nu se pot băga peste regele japonez… Ce-ai spus?

Eponine se ridică într-un cot şi se apleacă peste marginea patului.

— Walter Brackeen, Kim, zise ea. Vorbesc despre Walter Brackeen. Poţi să te domoleşti suficient ca să fii atentă la ce-ţi zic?

— În regulă, în regulă. Ce-i cu Walter al tău? Ce vrea? Top vor ceva de la regele japonez. Cred că asta mă face regină, cel puţin într-un fel…

— Cred că Walter stă prost cu inima, repetă exasperată Eponine cu glas puternic. Aş vrea să te uiţi la el.

— Sst, răspunse Kimberly. Or să vină să ne umfle, cum au făcut cu nebuna aia de suedeză… Rahat, Ep, eu nu sunt medic! Pot să spun când bătăile inimii sunt neregulate, dar asta-i tot… Ar trebui să-l duci pe Walter la deţinutul ăla medic care-i chiar cardiolog – cum îi spune? — ăla liniştit, care stă singur când nu consultă pe cineva…

— Robert Turner.

— Aşa… foarte profesionist, singuratic, distant, niciodată nu vorbeşte decât foarte profesional. Ţi-e greu să crezi c-a zburat capetele a trei oameni într-o sală de tribunal, e pur şi simplu de neimaginat…

— De unde ştii *asta*?

— Mi-a spus Marcello. Eram curioasă, râdeam cu el, mă tachina şi-mi zicea chestii ca japonezul ăla te face să gemi?” şi „ce zici de doctorul ăla liniştit, el te poate face să gemi?”…

— Doamne, Kim, te-ai culcat şi cu Marcello? întrebă Eponine de-a dreptul alarmată.

— Numai de două ori, râse prietena ei. Vorbeşte mai bine decât regulează. Şi ce plin de el este! Cel puţin regele japonez ştie să aprecieze.

— Nakamura ştie?

— Mă crezi nebună? Nu vreau să mor. Dar ar intra la bănuieli… N-am s-o mai fac, dar dacă Turner ăla mi-ar şopti la ureche, m-aş umezi toată…

Kimberly continuă să bată câmpii. Eponine se gândi scurt la Robert Turner. O examinase la scurt timp după lansare, când îi

apăruseră nişte pete ciudate. *Nici măcar nu mi-a remarcat corpul,* îşi aminti. *A fost un consult întru totul profesionist.*

Şi-o scoase din minte pe Kimberly şi se concentră asupra imaginii chipeşului doctor. Fu surprinsă să descopere că simţea o scânteie de interes romantic. În mod categoric, doctorul avea ceva misterios, căci nimic din personalitatea sau din felul lui de a fi nu era câtuşi de puţin compatibil cu o dublă crimă. *Trebuie să fie o poveste interesantă,* gândi ea.

Eponine visa. Era acelaşi coşmar pe care îl avea pentru a suta oară de la crimă. Profesorul Moreau zăcea cu ochii deschişi pe podeaua biroului său, cu sângele şiroindu-i din piept. Ea se duse la lighean, spălă cuţitul mare şi-l puse la loc pe masa din bucătărie. În timp ce păşea peste cadavru, ochii odioşi se deschiseră. Văzu nebunia lor sălbatică. El îşi întinse braţele s-o apuce…

— Infirmieră Henderson! Infirmieră Henderson!

Ciocănitul în uşă era mai puternic. Eponine se trezi din vis şi se frecă la ochi. Kimberly şi una dintre colegele lor de cameră ajunseră la uşă aproape simultan.

În prag stătea prietenul lui Walter, Malcolm Peabody, un alb micuţ, efeminat, trecut de patruzeci de ani. Era agitat.

— Doctoru' Turner m-a trimis după o infirmieră. Vino repede. Walter a avut un atac de cord.

În timp ce Kimberly începea să se îmbrace, Eponine se lăsă să lunece de pe patul ei.

— Cum se simte? întrebă ea, punându-şi capotul. A murit?

Malcolm fu pe moment derutat.

— Oh, salut, Eponine, spuse moale. Uitasem că tu şi infirmiera Henderson… Când am plecat eu, mai respira.

Având grijă să ţină tot timpul un picior pe podea, Eponine ieşi grăbită pe uşă, porni pe coridor, intră în zona comună şi apoi în zona bărbaţilor. Alarmele sunară în timp ce monitoarele principale îi urmăreau înaintarea. Când ajunse la intrarea în aripa lui Walter, Eponine se opri o clipă ca să-şi tragă sufletul.

O mulţime de oameni stătea pe coridor în faţa camerei lui Walter. Uşa era larg deschisă şi treimea inferioară a corpului său zăcea afară, în hol. Eponine îşi croi drum prin mulţime şi intră în cameră.

Turner era îngenuncheat lângă pacient, ţinând stimulatoarele

electronice pe pieptul gol al lui Walter. Corpul masivului bărbat sărea înapoi la fiecare şoc, apoi se ridica uşor de la podea înainte ca medicul să-l împingă la loc.

La sosirea lui Eponine, Turner ridică privirea.

— Tu eşti infirmiera? întrebă cu bruscheţe.

Preţ de o clipă, Eponine rămase fără glas. Şi stânjenită. Prietenul ei era aici pe moarte sau mort, iar ea nu se putea gândi decât la ochii perfect albaştri ai lui Turner.

— Nu, spuse într-un târziu, clar fâstâcită. Eu sunt prietena… Infirmiera Henderson e colega mea de cameră… Trebuie să sosească din clipă în clipă.

În acel moment, sosiră Kimberly şi doi paznici ASI.

— Inima i s-a oprit complet acum patruzeci şi cinci de secunde, îi spuse Turner lui Kimberly. E prea târziu să-l mai ducem la infirmerie. Am să-l deschid şi am să încerc să folosesc stimulatorul Komori. Ţi-ai adus mănuşile?

În timp ce Kimberly îşi trăgea mănuşile, Turner îi ordonă mulţimii să se îndepărteze de pacient. Eponine nu se mişcă. Când paznicii o apucară de braţe, medicul mormăi ceva şi paznicii îi dădură drumul.

Turner îi înmână lui Kimberly trusa lui de ustensile chirurgicale şi apoi, lucrând cu o viteză şi o îndemânare incredibilă, practică o incizie adâncă în pieptul lui Walter. Răsfrânse în exterior pielea, dezgolind inima.

— Ai mai trecut prin procedura asta, infirmieră Henderson? întrebă el.

— Nu.

— Stimulatorul Komori este un dispozitiv electrochimie care se ataşează la inimă, silind-o să bată şi să continue să pompeze sângele. Dacă starea patologică este temporară, de pildă un cheag de sânge sau o valvulă convulsivă, problema poate fi uneori rezolvată, iar inima pacientului va începe să funcţioneze din nou.

Introduse stimulatorul Komori (care avea dimensiunea unui timbru poştal) în spatele ventriculului stâng şi-l alimentă cu energie de la un sistem de control portabil de pe podea. După trei-patru secunde, inima lui Walter începu să bată rar.

— Acum avem aproximativ opt minute ca să găsim problema, mormăi medicul pentru sine.

Termină analiza principalelor subsisteme ale organului în mai

puţin de un minut.

— Nu sunt cheaguri şi nici vase de sânge sau valvule în stare proastă… Atunci de ce a încetat să bată?

Ridică delicat inima care pulsa şi inspectă muşchiul de dedesubt. Ţesutul muscular din jurul auriculului drept era decolorat şi moale. Îl atinse foarte uşor cu capătul unuia dintre ustensilele ascuţite şi din ţesut se desprinseră porţiuni.

— Dumnezeule, ce-o mai fi şi asta? rosti el.

În timp ce ţinea inima sus, aceasta se contractă din nou şi una dintre structurile fibroase lungi din mijlocul ţesutului muscular decolorat începu să se desfacă.

— Ce…? Turner clipi de două ori şi-şi puse mâna dreaptă pe obraz. Priveşte aici, infirmieră Henderson, spuse el liniştit E absolut uimitor. Muşchii s-au atrofiat complet. N-am mai văzut aşa ceva… Nu-l putem ajuta pe omul ăsta.

Ochii lui Eponine se umplură de lacrimi în timp ce Turner extrase stimulatorul, iar inima lui Walter se opri din nou. Kimberly începu să scoată clemele care ţineau pielea din jurul inimii, însă medicul o opri.

— Nu încă. Să-l ducem la infirmerie, ca să-i fac autopsie în toată regula. Vreau să aflu tot ce se poate afla.

Paznicii şi doi dintre colegii de cameră ai lui Walter îl puseră pe o targă pe bărbatul masiv şi-l luară de acolo. Malcolm Peabody hohotea fără zgomot pe patul lui Walter. Eponine se duse la el. Se îmbrăţişară în tăcere şi apoi rămaseră alături, ţinându-se de mână, cea mai mare parte a restului nopţii.

09

— Tu vei avea grijă aici, în timp ce eu sunt înăuntru, îi spuse comandantul Macmillan subalternului său Dmitri Ulanov, un inginer rus tânăr şi chipeş. În toate situaţiile, principala ta responsabilitate e siguranţa pasagerilor şi a echipajului. Dacă auzi sau vezi ceva ameninţător sau chiar suspect, îndepărtează *Pinta* de Rama.

Era dimineaţa primei misiuni de recunoaştere din *Pinta* în interiorul lui Rama. Nava pământeană andocase în ziua precedentă pe unul dintre capetele discoidale ale uriaşei nave spaţiale. *Pinta* fusese parcată chiar lângă ecluza externă, cam în acelaşi loc ca expediţiile ramane precedente din 2130 şi 2200.

Ca parte a pregătirilor pentru ieşirea iniţială, Kenji informase

cu o seară în urmă grupul de exploratori asupra geografiei primelor două nave Rama. Când terminase, fusese abordat de Max.

— Crezi că Rama noastră va semăna cu toate fotografiile alea pe care ni le-ai arătat? întrebase acesta.

— Nu chiar, răspunsese Kenji. Mă aştept la unele schimbări. Nu uita că în înregistrarea video s-a spus că undeva în Rama a fost construit un habitat terestru. Totuşi, deoarece exteriorul acestei nave este identic cu al celorlalte două, nu cred că totul dinăuntru va fi schimbat.

Max păruse nedumerit.

— Toate astea mă depăşesc, clătinase din cap. Apropo, adăugase după câteva secunde, eşti *sigur* că nu eşti răspunzător de faptul că mă aflu în grupul de explorare?

— Ţi-am mai spus şi azi după-amiază: nici unul dintre cei care suntem la bordul *Pintei* nu avem nici o legătură cu selectarea membrilor grupului. Toţi şaisprezece au fost aleşi de ASI şi AII, de pe Pământ.

— Dar de ce am fost echipat cu afurisitul ăsta de arsenal? Am o mitralieră cu laser de ultimul tip, grenade cu autoghidare, ba chiar şi un set de mine ultrasensibile. Am mai multă putere de foc decât în timpul invaziei de menţinere a păcii în Belize.

Kenji zâmbise.

— Comandantul Macmillan şi mulţi membri ai personalului militar de la Cartierul General CGE încă mai cred că toată afacerea e o capcană. În această operaţie de cercetare tu eşti „soldat”. Credinţa mea personală este că nici una dintre armele tale nu va fi necesară.

Max încă mai bombănea în dimineaţa următoare când Macmillan îl lăsă la comandă pe Dmitri Ulanov şi conduse el însuşi grupul în Rama. Cu toate că se afla în imponderabilitate, echipamentul militar pe care Max îl purta deasupra costumului spaţial era masiv şi-i limita serios libertatea de mişcare.

— Treaba asta-i caraghioasă, mormăi el în surdină. Eu sunt fermier, nu un afurisit de comando.

Prima surpriză veni la numai câteva minute după ce exploratorii intraseră în ecluza externă. După un drum relativ scurt printr-un coridor lat, ajunseră la o încăpere circulară din care trei tunele duceau mai adânc în interiorul navei extraterestre. Două tunele erau blocate de mai multe porţi

metalice. Macmillan îl chemă pe Kenji pentru consultare.

— Proiectul acesta este total diferit, spuse Kenji ca răspuns la întrebările comandantului. Am putea foarte bine să renunţăm la hărţi.

— Atunci trebuie să înaintăm pe tunelul neblocat? întrebă Macmillan.

— Asta-i sugestia dumneavoastră, răspunse Kenji, iar eu nu văd altă alternativă, în afara întoarcerii în *Pinta.*

Cei şaisprezece bărbaţi înaintară încet prin tunelul deschis. La fiecare câteva minute, lansau rachete de semnalizare în faţă, ca să poată vedea pe unde mergeau. După vreo cinci sute de metri, în capătul opus al tunelului apărură pe neaşteptate două siluete mici. Cei patru soldaţi plus Macmillan îşi scoaseră binoclurile.

— Vin către noi, spuse agitat un soldat.

— Fir-aş al naibii, rosti Max simţind un fior rece pe şira spinării, e Abraham Lincoln!

— Şi o femeie într-un fel de uniformă, adăugă altul.

— Pregătiţi-vă să trageţi, comandă Ian Macmillan.

Cei patru soldaţi trecură în fruntea grupului şi îngenunchează, cu armele aţintite în josul tunelului.

— Stai! strigă Macmillan când siluetele ciudate ajunseră la două sute de metri de grupul de explorare.

Abraham Lincoln şi Benita Garcia se opriră.

— Declaraţi-vă scopul, îl auziră pe comandant strigând.

— Suntem aici să vă întâmpinăm, rosti Abraham Lincoln cu un glas puternic, profund.

— Şi să vă ducem în Noul Eden, adăugă Benita Garcia.

Macmillan era total derutat. Nu ştia ce să facă mai departe. În timp ce ezita, exploratorii vorbeau între ei.

— E Abraham Lincoln, întors ca o stafie, spuse americanul Terry Snyder.

— Cealaltă e Benita Garcia – i-am văzut cândva statuia în Mexico City.

— Să ieşim dracului de aici. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Ce-or fi căutând stafiile pe orbita lui Marte?

— Scuzaţi-mă, domnule comandant, vorbi într-un târziu Kenji. Ce intenţionaţi să faceţi acum?

Scoţianul se întoarse cu faţa la expertul în nave Rama.

— Fireşte, e dificil de decis ce acţiune trebuie întreprinsă,

mormăi el. Cei doi arată cu siguranţă destul de inofensivi, dar să nu uităm de calul troian. Ha! Watanabe, tu ce propui?

— Să mă duc înainte, poate singur, poate însoţit de un soldat, să vorbesc cu ei. Atunci vom şti…

— Este un act de curaj din partea ta, Watanabe, dar nu-i nevoie. Nu, vom merge cu toţii. Cu precauţie, bineînţeles. Lăsăm în urmă doi oameni ca să raporteze, în caz că suntem lichidaţi de o armă cu raze sau mai ştiu eu ce.

Îşi deschise radioul.

— Ulanov, aici Macmillan. Am întâlnit două fiinţe – sunt fie oameni, fie deghizaţi în oameni. Unul seamănă cu Abraham Lincoln, celălalt cu faimoasa astronaută mexicancă… Ce-ai zis, Dmitri? Da, ai înţeles corect. Lincoln şi Garcia. Ne-am întâlnit cu Lincoln şi Garcia într-un tunel din Rama. Poţi raporta asta celorlalţi… Acum îi las pe Snyder şi Finzi aici, în timp ce noi, restul, avansăm spre ei.

Cele două siluete nu se mişcară, pe când cei paisprezece exploratori se apropiau. Soldaţii erau dispuşi în faţa grupului, gata să tragă la primul semn suspect.

— Bun venit în Rama, spuse Abraham Lincoln când primul cercetaş ajunse la douăzeci de metri. Suntem aici ca să vă escortăm la noile voastre cămine.

Macmillan nu răspunse imediat. Cel care rupse tăcerea fu Max, care nu mai putea rezista.

— Eşti o stafie? strigă el. Adică, *chiar* eşti Abraham Lincoln?

— Bineînţeles că nu. Atât eu cât şi Benita Garcia suntem bioţi umani. În Noul Eden veţi găsi cinci categorii de bioţi umani, fiecare proiectat cu capacităţi specifice pentru a-i scuti pe oameni de sarcinile obositoare şi repetate. Domeniile mele de specialitate sunt activitatea clerică şi legală, ţinerea contabilităţii şi a finanţelor gospodăriei, administraţia casei şi a biroului, şi alte sarcini de organizare.

Max era năuc. Ignorând ordinul comandantului de „a sta în spate”, se apropie la câţiva centimetri de Lincoln.

— Ăsta-i un fel de robot, îngână pentru sine. (Sfidând orice pericol posibil, întinse mâna şi puse degetele pe faţa lui Lincoln, atingând mai întâi pielea din jurul nasului, apoi pipăind mustaţa şi barba lungă şi neagră.) Incredibil! spuse cu glas tare. Absolut incredibil!

— Am fost confecţionaţi cu mare grijă faţă de detalii,

încuviinţă Lincoln. Pielea noastră este similară din punct de vedere chimic cu a voastră, iar ochii noştri funcţionează pe aceleaşi principii optice de bază, însă nu suntem creaturi dinamice, în constantă reînnoire ca voi. Subsistemele noastre trebuie întreţinute şi uneori chiar înlocuite de către tehnicieni.

Curajul lui Max împrăştiase toată încordarea. Acum, întregul grup de exploratori, inclusiv Macmillan îi pipăiau şi-i împungeau pe bioţi.

Pe durata examinării, atât Lincoln cât şi Garcia răspunseră la întrebările privitoare la proiectarea şi implementarea lor. La un moment dat, Kenji îşi dădu seama că Max se retrăsese şi stătea singur lângă unul dintre pereţii tunelului.

— Care-i problema? întrebă el.

Max clătină din cap.

— Ce fel de geniu a putut realiza ceva ca ăştia doi? E pur şi simplu de speriat. Tăcu câteva secunde. Oi fi eu ciudat, dar bioţii mă îngrozesc mai mult decât cilindrul ăsta uriaş.

Lincoln şi Garcia porniră cu grupul de exploratori spre capătul tunelului. După câteva secunde, în perete se deschise o uşă şi bioţii le făcură semn oamenilor să între. La întrebarea lui Macmillan, explicară că pătrundeau într-un „dispozitiv de transport” care avea să-i ducă la periferia habitatului Pământ.

Macmillan îi transmise lui Ulanov spusele bioţilor şi-i dădu ordin adjunctului său să plece, dacă în patruzeci şi opt de ore nu avea nici o veste de la ei.

Călătoria cu metroul fu uluitoare, amintindu-i lui Max de uriaşul *montagne russe* de la Expoziţia Naţională din Dallas. Vehiculul în formă de glonţ gonea în lungul unei piste tubulare elicoidale, care cobora de la capătul nordic în formă de emisferă al lui Rama spre Câmpia Centrală de dedesubt. În exteriorul tubului, care era învelit într-un material plastic, dur şi transparent, Kenji şi ceilalţi zăriră în treacăt vasta reţea de scări mobile şi fixe care traversa acelaşi teritoriu ca şi vehiculul lor. Dar nu văzură incomparabilele privelişti raportate de precedenţii exploratori ai lui Rama – vederea spre sud era blocată de un perete cenuşiu de metal, foarte înalt.

Drumul dură mai puţin de cinci minute, după care fură lăsaţi într-o zonă inelară închisă, care înconjura complet habitatul Pământ. Când exploratorii ieşiră din metrou, imponderabilitatea

în care trăiseră de când părăsiseră Pământul dispăruse. Gravitatea era aproape de normal.

— Atmosfera din acest coridor, ca şi din Noul Eden, este exact ca a planetei voastre natale, spuse biotul Lincoln. Însă nu la fel stau lucrurile în zona din dreapta, în exteriorul pereţilor care vă protejează habitatul.

Inelul care înconjura Noul Eden era slab luminat, astfel încât coloniştii nu erau pregătiţi pentru lumina strălucitoare a soarelui care îi întâmpină când uşa uriaşă se deschise şi pătrunseră în noua lor lume. Pe scurtul drum până la gara din apropiere, îşi ţinură în mână căştile. Bărbaţii trecură pe lângă clădiri pustii pe ambele părţi ale drumului – structuri mici care putea fi case sau magazine, precum şi pe lângă una mai mare („Asta va fi o şcoală elementară”, îi informă Garcia) aflată chiar vizavi de gară.

Când sosiră, îi aştepta un tren. Vagonul aerodinamic cu scaune noi, confortabile şi un afişaj electronic permanent actualizat, gonea în linişte spre centrul Noului Eden unde aveau să ia parte la o „prezentare mai extinsă”, conform spuselor biotului Lincoln. Trenul goni mai întâi pe malul unui lac frumos şi cristalin („Lacul Shakespeare”, anunţă Garcia), apoi coti la stânga, îndepărtându-se de pereţii cenuşiu-deschis care împrejmuiau colonia. În ultima parte a călătoriei, priveliştea din dreapta fu dominată de un munte mare, golaş.

Pe toată durata drumului, contingentul din *Pinta* fu foarte tăcut Erau cu toţii absolut copleşiţi. Nici chiar în bogata imaginaţie a lui Kenji nu exista ceva care să fi semănat cu ceea ce vedeau. Totul era mult prea mare, mult mai impunător decât îşi imaginaseră.

Oraşul central, în care proiectanţii Noului Eden amplasaseră toate clădirile importante, fu ultimul motiv de uluială. Exploratorii rămaseră tăcuţi şi se uitară înmărmuriţi la întinderea de structuri mari şi impresionante ce formau inima coloniei. Faptul că erau încă pustii nu făceau decât să accentueze aura mistică a întregii experienţe. Kenji şi Max intrară ultimii în edificiul care avea să găzduiască şedinţa.

— Ce părere ai? îl întrebă Kenji pe Max stând în vârful scării clădirii administrative şi trecând în revistă uimitorul complex din jurul lor.

— Nu pot gândi, răspunse celălalt, vizibil uluit. Întreg locul

ăsta sfidează gândirea. Este raiul, Ţara Minunilor lui Alice, şi toate basmele copilăriei mele adunate într-un singur loc. Mă tot ciupesc ca să mă asigur că nu visez.

— Pe ecranul din faţa voastră, spuse biotul Lincoln, se află o hartă a Noului Eden. Fiecăruia dintre voi i se va da un pachet complet de hărţi cu toate drumurile şi structurile din colonie. Ne aflăm *aici,* în Oraşul Central, care a fost proiectat drept centru administrativ al Noului Eden. În cele patru colţuri ale dreptunghiului care este împrejmuit de zidul exterior au fost construite locuinţe, magazine, birouri şi şcoli. Pentru că denumirea acestor patru aşezări va fi lăsată la latitudinea locuitorilor, astăzi ne vom referi la ele ca satele din nord-est, nord-vest, sud-est şi sud-vest. În felul acesta, păstrăm convenţia adaptată de primii exploratori de pe Pământ conform căreia capătul lui Rama, unde este andocată nava voastră spaţială, este nordul…

Fiecăreia dintre cele patru laturi ale Noului Eden i-a fost alocată o funcţie geografică. După cum aţi fost deja informaţi, lacul cu apă dulce din sudul coloniei se numeşte Shakespeare. Majoritatea peştilor şi vieţuitoarelor acvatice pe care le-aţi adus vor trăi acolo, deşi unele specii ar putea popula cele două râuri care se varsă în Lacul Shakespeare coborând de pe Muntele Olimp, pe latura estică a coloniei, respectiv din Pădurea Sherwood de pe latura de vest…

În prezent, atât versanţii Muntelui Olimp cât şi toate regiunile Pădurii Sherwood, precum şi parcurile din sate şi centurile verzi de pe cuprinsul coloniei, sunt acoperite cu o reţea fină de dispozitive de conversie a gazelor, sau DCG-uri cum le zicem noi. Aceste mecanisme micuţe au un singur rol – transformă bioxidul de carbon în oxigen. Într-un sens foarte adevărat, ele sunt plante mecanice. Urmează să fie înlocuite toate plantele *adevărate* pe care le-aţi adus de pe Pământ…

Latura de nord a coloniei, dintre sate, este rezervată agriculturii şi zootehniei. Clădirile fermelor au fost construite *aici,* în lungul drumului care leagă satele din nord. Veţi cultiva cea mai mare parte a hranei voastre în această zonă. Proviziile de hrană pe care le-aţi adus şi hrana sintetică depozitată în silozurile aflate la trei sute de metri nord de această clădire ar trebui să vă ajungă să hrăniţi două mii de oameni pe o durată

de minim un an, poate chiar optsprezece luni, dacă se evită risipa. După aceea, vă descurcaţi pe cont propriu. Se înţelege de la sine că o componentă importantă a vieţii voastre în Noul Eden va fi cultivarea pământului, inclusiv acvacultura căreia i-a fost alocat ţărmul estic al Lacului Shakespeare…

Pentru Kenji, expunerea fu copleşitoare. Biotul Lincoln menţinu ritmul de informare excesiv de ridicat preţ de nouăzeci de minute, respingând toate întrebările, fie spunând „Depăşeşte cunoştinţele mele”, fie referindu-se la numărul paginii şi al paragrafului din Îndrumarul de Bază pentru Noul Eden pe care îl distribuise. În cele din urmă, în expunere interveni o pauză şi toată lumea trecu într-o încăpere alăturată în care se servi o băutură cu gust de Coca Cola.

— Phii, spuse Terry Snyder în timp ce-şi ştergea fruntea, eu sunt singurul care-i saturat?

— Rahat, Snyder, replică Max cu un rânjet drăcesc. Vrei să spui că eşti mai prejos decât afurisitul ăla de robot? E al dracului de sigur că n-a obosit. Pun pariu că ar putea să ţină prelegeri toată ziua.

— Poate chiar toată săptămâna, îngână Kenji. Mă întreb cât de des au nevoie de revizie bioţii ăştia. Compania tatălui meu fabrică roboţi, unii dintre ei extrem de complecşi, dar nimic de genul ăsta. Conţinutul de informaţii din Lincoln trebuie să fie astronomic…

— Expunerea va fi reluată în cinci minute, anunţă Lincoln. Vă rog să fiţi punctuali.

În a doua jumătate a expunerii, fură prezentate şi explicate diferitele genuri de bioţi din Noul Eden. Pe baza studierii recente a precedentelor expediţii ramane, coloniştii erau pregătiţi pentru gunoieri şi buldozerişti. Oricum, cele cinci categorii de bioţi umani provocară o reacţie mai emoţională.

— Proiectanţii noştri au hotărât să limiteze aspectul fizic al bioţilor umani, astfel încât să fie exclusă situaţia ca o persoană să confunde un biot cu un om. Eu mi-am prezentat deja funcţiile de bază – toţi ceilalţi Lincolni, dintre care trei mi se alătură acum, au fost programaţi identic, cel puţin iniţial. Totuşi suntem capabil de un anumit nivel redus de a învăţa, ceea ce va face ca bazele noastre de date să fie diferite, pe măsură ce utilizarea noastră specifică evoluează.

— Cum putem deosebi un Lincoln de altul? întrebă uluit un explorator în timp ce noii Lincolni circulau prin cameră.

— Fiecare avem un număr de identificare, imprimat atât aici, pe umăr, cât şi pe fesa stângă. Acelaşi sistem este valabil şi pentru celelalte categorii de bioţi umani. Eu, de exemplu, sunt Lincoln nr. 004. Cei trei care tocmai au intrat sunt 009, 024 şi 071.

Când bioţii Lincoln părăsiră sala de şedinţă, în locul lor veniră cinci Benita Garcia. Unul dintre ei expuse specializările categoriei sale – poliţie şi paza împotriva incendiilor, agricultură, canalizare, transport, servicii poştale – şi apoi răspunse la câteva întrebări înainte de a pleca.

Urmară bioţii Einstein. Cercetaşii izbucniră în râs, când patru Einstein, replica aiurită, zbârlită şi cu ciuful alb al geniului ştiinţific al secolului XX, intrară împreună în cameră. Einsteinii explicară că erau inginerii şi savanţii coloniei. Principala lor atribuţie, una esenţială, care includea multe îndatoriri, era „să asigure funcţionarea satisfăcătoare a infrastructurii coloniei”, inclusiv, bineînţeles, a armatei de bioţi.

Un grup de bioţi-femei înalte, negre precum cărbunele, se prezentară ca fiind Tiasso, specializaţi în îngrijirea sănătăţii. Ei aveau să fie medici, infirmieri, funcţionari sanitari, şi aveau să asigure îngrijirea copiilor în lipsa părinţilor. Exact când se termina partea şedinţei alocată bioţilor Tiasso, în cameră intră un biot cu trăsături uşor orientale şi ochi pătrunzători. Ducea o liră şi un şevalet electronic. Se prezentă ca fiind un biot Yasunari Kawabata, apoi cântă la liră o piesă scurtă şi frumoasă.

— Noi, bioţii Kawabata, suntem artişti creatori, spuse el simplu, muzicieni, actori, pictori, sculptori, scriitori, uneori fotografi şi cineaşti. Suntem puţini ca număr, dar foarte importanţi pentru calitatea vieţii în Noul Eden.

Când şedinţa oficială se termină în sfârşit, grupului de exploratori îi fu servită o masă excelentă în sala mare. Oamenilor li se alăturară vreo douăzeci de bioţi, cu toate că, bineînţeles, aceştia nu mâncară nimic. Imitaţia de friptură de raţă era uluitor de autentică şi chiar vinurile ar fi putut trece cu bine inspecţia tuturor, cu excepţia celor mai experţi oenologi de pe Pământ.

Mai târziu, când oamenii ajunseseră să se simtă relaxaţi alături de tovarăşii lor bioţi şi-i bombardau cu întrebări, în pragul

uşii deschise apăru o siluetă feminină. La început, nu fu remarcată. Dar încăperea fu redusă repede la tăcere, când Kenji sări de pe locul său şi se apropie cu mâna întinsă de noua venită.

— Doamna doctor des Jardins, presupun, spuse el cu un zâmbet.

10

În ciuda asigurărilor lui Nicole că totul din Noul Eden corespundea perfect declaraţiei video, Macmillan refuză să le permită pasagerilor şi echipajului din *Pinta* să între în Rama şi să-şi ocupe noile locuinţe, până când nu fu sigur că nu există nici un pericol. Se consultă îndelung cu personalul ASI de pe Pământ, după care trimise în Rama un contingent mic condus de Ulanov pentru a obţine informaţii suplimentare. Medicul-şef din *Pinta,* un olandez aspra pe nume Darl van Roos, era membrul cel mai important al echipei lui Ulanov. Inginerul rus mai era însoţit de Kenji şi de doi soldaţi din primul grup de explorare.

Medicul avea instrucţiuni clare. Trebuia să-i examineze pe toţi cei din familia Wakefield şi să certifice că erau într-adevăr oameni. A doua sarcină a sa era să-i analizeze pe bioţi şi să le catalogheze trăsăturile non-biologice. Totul fu realizat fără incidente, deşi Katie Wakefield nu cooperă şi se dovedi sarcastică pe durata examinării. La sugestia lui Richard, un biot Einstein îl luă deoparte pe unul dintre Lincolni şi demonstră, la un nivel funcţional, cum lucrau cele mai sofisticate subsisteme. Ulanov fu impresionat în mod corespunzător.

Două zile mai târziu, călătorii din *Pinta* începură să-şi mute lucrurile personale în Rama. Un număr mare de bioţi îi ajută la descărcarea navei şi la mutarea tuturor proviziilor în Noul Eden. Operaţiunea dură aproape trei zile. Dar unde avea să se instaleze fiecare? Printr-o decizie care mai târziu avea să aibă consecinţe importante pentru colonie, aproape toţi cei trei sute de călători din *Pinta* optară pentru satul sud-estic, acolo unde se stabilise familia Wakefield. Numai Max şi o mână de fermieri, care se mutaseră direct în regiunea agricolă din lungul perimetrului nordic al Noului Eden, hotărâră să trăiască în altă parte a coloniei.

Soţii Watanabe se mutară într-o casă mică aflată chiar pe

uliţa lui Richard şi Nicole. De la început, Kenji şi Nicole se înţeleseseră bine şi prietenia lor se întărise cu fiecare interacţiune. În prima seară pe care Kenji şi Nai şi-o petreceau în noua lor casă, fură invitaţi pentru cină la familia Wakefield.

— Să mergem în camera de zi. E mai comod acolo, spuse Nicole după ce terminară de mâncat. Lincoln va strânge masa şi va strânge vesela.

Soţii Watanabe se ridicară de pe scaune şi-l urmară pe Richard prin uşa din capătul sufrageriei. Membrii mai tineri ai familiei Wakefield aşteptară politicoşi ieşirea lui Kenji şi Nai, apoi li se alăturară părinţilor şi oaspeţilor în salonul cochet din partea din faţă a casei.

Trecuseră cinci zile de când grupul de explorare din *Pinta* intrase pentru prima dată în Rama. *Cinci zile uimitoare,* gândi Kenji în timp ce stătea în salonul familiei Wakefield, Mintea lui scană rapid caleidoscopul de impresii amestecate pe care creierul nu le ordonase încă. *Iar în multe privinţe, cina de aici a fost cea mai uimitoare dintre toate. Este incredibil prin câte a trecut familia asta.*

— Povestea pe care ne-aţi spus-o este absolut uluitoare, le zise Nai lui Richard şi Nicole după ce toată lumea se aşeză. Vreau să vă pun atâtea întrebări, şi nu ştiu cu ce să încep... Mă fascinează mai ales creatura căreia îi spuneţi Vulturul. Era unul dintre extratereştrii care au construit Baza de Tranzit şi Rama?

— Nu, răspunse Nicole. Vulturul era tot biot. Cel puţin aşa ne-a spus el şi nu avem nici un motiv să nu-l credem. A fost creat de inteligenţa care guvernează Baza de Tranzit, pentru a ne oferi o interfaţă fizică.

— Dar atunci *cine* a construit Baza de Tranzit?

— Asta-i clar o întrebare de Nivelul 3, zâmbi Richard.

Kenji şi Nai râseră; în timpul cinei, Richard le explicase ierarhia informaţională a Vulturului. Kenji reflectă:

— Mă întreb dacă ne e cu putinţă ca măcar să concepem că există fiinţe atât de avansate încât roboţii lor să poată crea roboţi mai inteligenţi decât noi.

— Eu mă întreb dacă nu s-ar putea să discutăm nişte subiecte mai banale, interveni Katie. De exemplu, unde sunt toţi tinerii de vârsta mea? Până acum nu cred că am văzut mai mult de doi colonişti între doisprezece şi douăzeci şi cinci de ani.

— Majoritatea tinerilor se află la bordul Ninei, răspunse Kenji.

Trebuie să sosească peste aproximativ trei săptămâni cu grosul populaţiei coloniei. Pasagerii din *Pinta* au fost aleşi unul şi unul, în scopul de a verifica veridicitatea mesajului video pe care l-am primit.

— Ce înseamnă „veridicitate”? întrebă Katie.

— Adevăr şi acurateţe, zise Nicole. Mai mult sau mai puţin. Ăsta era unul dintre cuvintele preferate ale bunicului tău... Şi pentru că am pomenit de bunicul tău, el credea cu hotărâre în faptul că tinerilor trebuie să li se permită să asculte conversaţia adulţilor, dar să n-o întrerupă... în seara asta avem multe de discutat cu soţii Watanabe. Voi patru puteţi să nu rămâneţi.

— Eu vreau să mă duc afară, ca să văd luminile, rosti Benjy. Ellie, vrei să vii cu mine?

Ellie se ridică şi-l luă pe de mână. Amândoi spuseră politicoşi noapte bună şi fură urmaţi pe uşă de Katie şi Patrick.

— Ne ducem să vedem dacă găsim ceva palpitant de făcut, rosti Katie în timp ce ieşeau. Noapte bună, domnule şi doamnă Watanabe. Mamă, ne întoarcem peste vreo două ore.

Nicole clătină din cap, în timp ce ultimul dintre copii părăsea casa.

— Katie este atât de agitată de la sosirea *Piritei,* încât abia dacă doarme, explică ea. Vrea să cunoască şi să vorbească cu *toată lumea.*

Biotul Lincoln, care terminase de dereticat în bucătărie, stătea discret lângă uşă în spatele scaunului lui Benjy.

— Doriţi să beţi ceva? îi întrebă Nicole pe Nai şi Kenji, făcând semn în direcţia biotului. Nu avem nimic atât de delicios ca sucurile de fructe proaspete pe care le-aţi adus de pe Pământ, dar Linc poate prepara nişte amestecuri sintetice interesante.

— Mulţumesc, nu, clătină Kenji din cap. Dar tocmai mi-am dat seama că ne-am petrecut toată seara vorbind despre incredibila voastră odisee. Cu siguranţă, aveţi să ne puneţi întrebări. În definitiv, pe Pământ au trecut patruzeci şi cinci de ani de la lansarea lui Newton.

Patruzeci şi cinci, gândi brusc Nicole. *E posibil? Geneviève să aibă acum aproape şaizeci de ani*?

Îşi aminti cu claritate ultima dată când îşi văzuse tatăl şi fiica pe Pământ. Pierre şi Geneviève o însoţiseră la aeroport, în Paris. Fiica ei o îmbrăţişase cu putere până la ultima chemare de îmbarcare a pasagerilor, apoi îşi privise mama cu dragoste şi

mândrie. Ochii fetei fuseseră plini de lacrimi. Geneviève nu fusese în stare să spună nimic. *Iar în aceşti patruzeci şi cinci de ani, tata a murit. În timp ce eu cutreieram prin timp şi spaţiu. Printr-o ţară a minunilor.*

Amintirile erau prea puternice. Nicole inspiră adânc şi se adună. În salon era încă linişte, când reveni la prezent.

— Totul e-n regulă? întrebă cu sensibilitate Kenji.

Nicole încuviinţă din cap şi se uită la ochii catifelaţi şi sinceri ai noului ei prieten. Preţ de o clipă, îşi imagină că vorbea cu colegul ei din Newton, Shigeru Takagishi. *Omul ăsta e plin de curiozitate, cum era şi Shig. Pot avea încredere în el. Şi a vorbit cu Geneviève cu doar câţiva ani în urmă.*

— Cea mai mare parte din istoria generală a Pământului ne-a fost explicată, pe bucăţele, în timpul multelor conversaţii pe care le-am avut cu alţi pasageri din *Pinta,* zise ea. Dar nu ştiu absolut nimic despre familiile noastre, în afară de ceea ce ne-aţi spus pe scurt în această primă seară. Atât eu cât şi Richard am vrea să ştim dacă vă amintiţi unele detalii suplimentare pe care le-aţi omis în prima noastră conversaţie.

— De fapt, spuse Kenji, azi după-amiază m-am uitat prin jurnalele mele şi am recitit însemnările pe care le-am făcut când am întreprins cercetările preliminare pentru cartea despre misiunea Newton. Cel mai important lucru pe care am neglijat să-l menţionez în discuţia noastră anterioară a fost cât de bine seamănă Geneviève cu tatăl ei, cel puţin de la nas în jos. Faţa regelui Henry era izbitoare, cum sunt sigur că-ţi aminteşti. Ca adultă, faţa lui Geneviève s-a alungit şi a început să semene remarcabil cu a lui. Poftim, uită-te la astea, am reuşit să găsesc în baza mea de date două fotografii făcute în cele trei zile pe care le-am petrecut la Beauvois.

Nicole fu copleşită să vadă fotografiile lui Geneviève. Lacrimile îi umplură ochii şi-i inundară obrajii. Mâinile îi tremurau, în timp ce ţinea fotografiile cu Geneviève şi soţul ei, Louis Gaston. *Oh, Geneviève,* plânse în sinea ei, *ce dor mi-a fost de tine*! *Cât aş vrea să te ţin în braţe măcar o clipă*!

Richard se aplecă peste umărul ei să se uite la fotografii. În timp ce făcea asta, o mângâie uşor.

— Seamănă întrucâtva cu prinţul, comentă el moale, dar cred că aduce mai mult cu mama ei.

— Geneviève a fost extrem de cooperantă, adăugă Kenji,

ceea ce m-a surprins, ţinând cont cât a suferit în timpul isteriei mass-media din 2238. Mi-a răspuns cu multă răbdare la întrebări. Intenţionam să fac din ea una dintre piesele centrale ale cărţii despre Newton, până când editorul meu m-a convins să renunţ complet la proiect.

— Câţi dintre astronauţii din Newton mai trăiesc? întrebă Richard.

— Sabatini, Tabori şi Yamanaka, răspunse Kenji. David Brown a suferit un accident cerebral şi a murit şase luni mai târziu în împrejurări oarecum neobişnuite. Cred că asta a fost în 2208. Amiralul Heilmann a murit de cancer cam prin 2214. Irina Turgheniev a suferit o prăbuşire mentală totală, victimă a sindromului „Întoarcerea pe Pământ” identificat la unii dintre astronauţii secolului XXI, şi până la urmă s-a sinucis în 2211.

Nicole încă se mai lupta cu emoţiile.

— Până acum trei seri, nu i-am spus lui Richard sau copiilor că Henry a fost tatăl lui Geneviève, le destăinui ea soţilor Watanabe când camera se cufundă în tăcere. Când trăiam pe Pământ, numai tata ştia adevărul. S-ar putea ca Henry să fi bănuit, dar n-a ştiut cu certitudine. Apoi, când mi-ai vorbit de Geneviève, mi-am dat seama că eu trebuia să fiu cea care să-i spună familiei mele. Eu…

Glasul i se frânse şi ochii i se umplură iar de lacrimi. Îşi şterse faţa cu un şerveţel dat de Nai.

— Scuzaţi-mă, nu obişnuiesc să mă comport aşa. A fost pur şi simplu un şoc să văd fotografiile şi să-mi amintesc atâtea lucruri…

— În Rama II şi apoi la Baza de Tranzit, zise Richard, Nicole a fost un model de stabilitate. Era ca o stâncă. Indiferent cu ce ne confruntam, indiferent de cât de bizare erau lucrurile, ea era de neclintit. Copiii, Michael O'Toole şi eu depindeam cu toţii de ea. E foarte straniu s-o văd…

— Ajunge! exclamă Nicole după ce-şi şterse faţa şi puse deoparte fotografia. Să continuăm cu alte subiecte. Să vorbim despre astronauţii misiunii Newton – mai ales despre Francesca Sabatini. A obţinut ce-a vrut? Faimă şi bogăţii?

— Din belşug, răspunse Kenji. Eu nu eram născut în perioada ei de glorie din primul deceniu al secolului, dar chiar şi acum este renumită. A fost una dintre persoanele intervievate de curând cu privire la însemnătatea recolonizării lui Marte.

Nicole se aplecă în scaun.

— Nu ţi-am spus în timpul cinei, dar sunt convinsă că Francesca şi Brown l-au drogat pe Borzov, provocându-i simptome de apendicită. Tot ea m-a lăsat intenţionat în fundul puţului din New York. Era lipsită de orice scrupule.

Kenji rămase tăcut câteva secunde.

— În 2208, chiar înainte ca Brown să moară, în starea lui generală de inconştienţă a avut şi unele perioade de luciditate. În timpul unei astfel de perioade, a dat un interviu fantastic în care a mărturisit că era parţial răspunzător de moartea lui Borzov şi a implicat-o pe Francesca în dispariţia ta. *Signora* Sabatini a susţinut că întreaga poveste era „o aiureală – dejecţiile demente ale unui creier bolnav” şi a pretins revistei daune în valoare de o sută de milioane de mărci, iar apoi treaba s-a aranjat fără să se ajungă la tribunal. Revista l-a concediat pe reporter şi i-a cerut oficial scuze Francescăi.

— Francesca întotdeauna câştigă până la urmă, comentă Nicole.

— Aproape că am reînviat întreaga poveste acum trei ani, când mă documentam pentru carte, urmă Kenji. Întrucât trecuseră mai mult de douăzeci şi cinci de ani, toate datele privitoare la misiunea Newton erau de domeniul public şi, ca atare, la dispoziţia oricărui le solicita. Am găsit conţinutul calculatorului tău personal, inclusiv cubul de date care trebuie să fi venit de la Henry, împrăştiat prin telemetrie. M-am convins că interviul dat de Brown conţinuse unele adevăruri.

— Şi ce s-a întâmplat?

— M-am dus să-i iau un interviu Francescăi la palatul ei din Sorrento. Curând după aceea, am încetat să lucrez la carte…

Kenji ezită o clipă. *Ar trebui să spun mai mult*? se întrebă el. Se uită la soţia lui iubitoare. *Nu, nu-i nici momentul, nici locul.*

— Îmi pare rău, Richard.

Richard era aproape adormit când auzi în dormitor glasul încet al soţiei sale.

— Mmm? Ai spus ceva, dragă?

— Îmi pare rău, repetă Nicole. Se rostogoli mai aproape de el şi-i luă mâna pe sub pătură. Trebuia să-ţi fi spus de mult de Henry… Mai eşti supărat?

— Nici n-am fost supărat. Surprins, da, poate chiar uluit. Dar nu supărat. Ai avut motivele tale ca să păstrezi secretul. În plus,

asta s-a întâmplat în urmă, pe Pământ, într-o altă viaţă. Dacă mi-ai fi spus când ne-am cunoscut, s-ar fi putut să conteze. S-ar fi putut să fiu gelos, şi aproape sigur m-aş fi simţit inferior. Dar acum, nu.

Nicole se întinse şi-l sărută.

— Te iubesc, Richard Wakefield, spuse ea.

— Şi eu te iubesc.

Kenji şi Nai făcură dragoste pentru prima dată de când părăsiseră *Pinta* şi femeia adormi aproape imediat. Kenji însă era surprinzător de treaz. Stătea întins în pat, gândindu-se la seara petrecută cu familia Wakefield. Dintr-un anume motiv, în minte îi reveni imaginea Francescăi Sabatini. *Cea mai frumoasă femeie de şaptezeci de ani pe care a văzut-o vreodată,* fu primul lui gând. *Şi ce viaţă fantastică*!

Îşi aminti cu claritate după-amiaza de vară când trenul său trăsese în gară la Sorrento. Şoferul taxiului electric recunoscuse imediat adresa.

— *Capisco,* spusese el o luase în direcţia lui „il palazzo Sabatini”.

Francesca locuia într-un hotel transformat care domina golful Napoli. Clădirea avea douăzeci de camere şi aparţinuse cândva unui prinţ din secolul al XVII-lea. Din biroul în care o aştepta pe *signora* Sabatini să apară, Kenji vedea un telescaun coborând înotătorii pe o pantă abruptă spre golful albastru de dedesubt.

La signora întârzie o jumătate de oră, apoi deveni nerăbdătoare ca să termine interviul. Îi aduse de două ori la cunoştinţă lui Kenji că acceptase să stea de vorbă cu el, numai pentru că editorul îi spusese că „era un tânăr scriitor de excepţie”.

— Să fiu sinceră, spusese într-o engleză excelentă, în stadiul acesta toate discuţiile despre Newton mi se par extrem de plictisitoare.

Interesul faţă de conversaţie crescuse în mod considerabil, când Kenji îi pomenise de „noile date” pe care le descoperise, de fişierele din calculatorul personal al lui Nicole ca fuseseră transmise spre Pământ în ultimele săptămâni ale misiunii. Francesca devenise tăcută, chiar gânditoare, când Kenji comparase însemnările lui Nicole cu „mărturisirea” lui David Brown din interviul acordat în 2208.

— Te-am subestimat, zâmbise ea atunci când Kenji o întrebase dacă nu credea că era o coincidenţă remarcabilă faptul că jurnalul misiunii Newton ţinut de Nicole şi mărturisirea lui David Brown aveau atâtea puncte concordante.

Nu-i răspunsese direct la nici una dintre întrebări. În schimb se ridicase, insistase ca Kenji să rămână la cină şi-i spusese că avea să discute cu el mai târziu.

Pe înserate, în camera lui Kenji din palatul Francescăi sosise un bilet prin care era anunţat că cina avea să fie la 20:30 şi că ţinuta era obligatorie. La ora programată, un robot îl condusese într-o sufragerie superbă cu pereţii acoperiţi de picturi şi tapiserii, cu candelabre strălucitoare atârnând din tavanul înalt şi cu sculpturi delicate peste tot. Masa era pregătită pentru zece persoane. Francesca se afla deja acolo, în picioare lângă un mic robot servitor pe una dintre laturile încăperii enorme.

— *Kon ban wa*, Watanabe-san, rostise în japoneză în timp ce-i oferea o cupă de şampanie. Renovez zonele principale de şedere, aşa că mă tem că vom servi aici cocteilurile. Este cam *gauche,* cum zic francezii, dar asta-i situaţia.

Arăta magnific. Părul blond era adunat în vârful capului, susţinut de un pieptene mare, cu încrustaţii. La gât avea un colier de diamante, iar sub el, de un alt colier de diamante, mai larg, atârna un safir uriaş. Rochia fără bretele era albă, cu falduri şi pliuri care îi accentuau curbele corpului zvelt. Lui Kenji nu-i venea să creadă că avea şaptezeci de ani.

După ce îl înştiinţase că încropise în grabă o cină „în onoarea lui”, îl luase de mână şi-l condusese către tapiseriile de pe peretele îndepărtat.

— Te pricepi cât de cât la Aubusson? întrebase ea.

Când el clătinase din cap, Francesca se lansase într-o discuţie pe tema istoriei tapiseriilor europene.

O jumătate de oră mai târziu, îşi ocupase locul din capul mesei. Un profesor de muzică din Napoli şi soţia actriţă, doi fotbalişti bruneţi şi chipeşi, curatorul ruinelor Pompeiului (un bărbat trecut de cincizeci de ani), o poetesă între două vârste şi două tinere de douăzeci de ani ocupară celelalte locuri. După o consultare cu Francesca, una dintre tinere se aşezase vizavi de Kenji, iar cealaltă lângă el.

La început, jilţul de vizavi de Francesca, din celălalt capăt al mesei, rămăsese gol. Francesca îi şoptise ceva chelnerului-şef

şi, după cinci minute, un bărbat foarte bătrân, şchiop şi aproape orb fu condus în cameră. Kenji îl recunoscuse imediat. Era Janos Tabori.

Masa fusese minunată şi conversaţia însufleţită. Mâncarea fusese servită de chelneri, nu de roboţii folosiţi peste tot în afara restaurantelor de lux, şi fiecare fel de mâncare fusese însoţit de alt soi de vin. Şi ce grup remarcabil! Toată lumea, până şi fotbaliştii, vorbeau o engleză acceptabilă. Şi toţi erau atât interesaţi, cât şi cunoscători ai istoriei spaţiale. Tânăra din faţa lui Kenji chiar îi citise cea mai cunoscută carte despre primele explorări ale lui Marte. Pe măsură ce seara se scurgea, Kenji, care pe atunci era un burlac de treizeci de ani, devenise mai puţin inhibat. Totul îl aţâţase – femeile, vinul, discuţia despre istorie, poezie şi muzică.

O singură dată în timpul celor două ore cât durase masa se amintise de interviul din după-amiaza aceea. În timpul unui moment de lâncezeală în conversaţie, după desert şi înainte de coniac, Francesca aproape că strigase la Janos:

— Japonezul ăsta tânăr – e foarte deştept, să ştii – crede c-a găsit dovezi din calculatorul personal al lui Nicole care susţin minciunile alea îngrozitoare pe care le-a spus David înainte de a muri.

Janos nu comentase. Expresia feţei nu i se schimbase. Dar după masă îi înmânase lui Kenji un bilet şi apoi dispăruse. „În dumneata vorbeşte numai adevărul, crud, prin urmare eşti nedrept”, spunea biletul. „Aglaia Epancina către prinţul Mîşkin. *Idiotul,* de Fiodor Dostoievski.”

Kenji revenise în camera sa de cinci-zece minute, când se auzise o bătaie în uşă. Când deschisese, o văzuse pe tânăra italiană care stătuse vizavi de el la cină. Purta un bikini micuţ care îi dezvăluia majoritatea corpului. De asemenea, ţinea în mână un costum de baie bărbătesc.

— Domnule Watanabe, spusese ea cu un zâmbet sexi, vă rog să veniţi cu noi să înotăm. Costumul ăsta ar trebui să vi se potrivească.

Kenji simţise un enorm val de dorinţă pe care nu şi-l putuse reprima. Uşor stânjenit, aşteptase câteva minute după ce se îmbrăcase şi abia apoi i se alăturase femeii de pe hol.

Trei ani mai târziu, pe când stătea în patul său din Noul Eden lângă femeia pe care o iubea, îi fu imposibil să nu-şi amintească

cu jind de noaptea petrecută în palatul Francescăi. Şase dintre ei luaseră telescaunul spre golf şi înotaseră la lumina lunii. La cabana de pe malul apei, băuseră, dansaseră şi râseseră. Fusese o noapte de vis.

Într-o oră, eram cu toţii goi, îşi aminti Kenji. *Planul jocului a fost isteţ. Cei doi fotbalişti pentru Francesca. Cele două madone, pentru mine.*

Se foi în pat, amintindu-şi intensitatea plăcerii lui şi râsul Francescăi când îl găsise împreunat cu cele două tinere în şezlongul supradimensionat de lângă golf.

Când, după patru zile, am ajuns la New York, editorul mi-a spus că el considera că trebuie să abandonez proiectul Newton. Nu l-am contrazis. Probabil că eu însumi aş fi propus asta.

11

Ellie era fascinată de figurinele de porţelan. Ridică una dintre ele, o fetiţă îmbrăcată într-o rochie de balet albastru-deschis, şi o întoarse pe toate părţile.

— Uită-te la asta, Benjy, îi spuse fratelui ei. Cineva a făcut-o singur-singurel.

— *Aceea* este, de fapt, o copie, zise patronul spaniol al prăvăliei, dar un artist a făcut originalul după care calculatorul a luat mulajul. Procesul de reproducere este acum atât de precis încât până şi specialiştilor le este greu să spună care sunt copiile.

— Le-aţi adunat pe toate pe Pământ? întrebă Ellie arătând spre suta de figurine de pe masă, închise în mici casete de sticlă.

— Da, răspunse cu mândrie domnul Murillo. Deşi eram funcţionar în Sevilla – mă ocupam de autorizaţii pentru construcţii şi treburi de genul ăsta –, aveam împreună cu soţia un mic magazin. Ne-am îndrăgostit de arta porţelanului în urmă cu vreo zece ani şi de atunci am devenit colecţionari împătimiţi.

Doamna Murillo, bătând de asemenea spre cincizeci de ani, ieşi din camera din spate, unde despacheta marfa.

— Cu mult înainte de a afla că am fost selectaţi de ASI, am hotărât ca, indiferent de restricţiile ce ni se vor impune la bagaje în *Niña,* să luăm cu noi întreaga colecţie, spuse ea.

Benjy ţinea balerina la numai câţiva centimetri de faţă.

— Fru-moa-să, zâmbi el larg.

— Mulţumesc, zise Murillo. Speraserăm să întemeiem un club de colecţionari în Colonia Lowell. Alţi trei-patru pasageri din *Niña* au adus de asemenea câteva piese.

— Putem să ne uităm la ele? întrebă Ellie. Vom avea mare grijă.

— Sigur, încuviinţă doamna Murillo. Până la urmă, o dată ce totul se va aranja, vom vinde sau vom da la schimb unele obiecte – bineînţeles, dublurile. În momentul de faţă, sunt expuse doar pentru a fi admirate.

În timp ce Ellie şi Benjy examinau figurinele, în magazin mai intrară câteva persoane. Soţii Murillo deschiseseră afacerea numai de câteva zile. Vindeau lumânări, şerveţele extravagante şi alte mici podoabe casnice.

— N-ai pierdut deloc timpul, Carlos, îi spuse un american bătrân domnului Murillo câteva minute mai târziu.

După salutul lui era evident că şi el călătorise în *Niña.*

— Pentru noi a fost mai simplu, Travis, replică Murillo. Nu suntem decât doi şi avem nevoie doar de un loc mic în care să trăim.

— Noi nici acum nu ne-am instalat într-o casă se plânse Travis. Este clar că o să trăim în satul ăsta, dar Chelsea şi copii nu găsesc o casă care să le placă… Chelsea e încă speriată de întregul aranjament. Crede că ASI nu ne spune adevărul nici chiar acum.

— Recunosc că-i extrem de greu de acceptat că staţia asta spaţială a fost construită de extratereştri doar ca să ne poată studia… şi în mod sigur ar fi mai uşor de crezut povestea spusă de ASI dacă ar exista fotografii ale Bazei de Tranzit. Dar de ce ne-ar minţi?

— Au mai minţit şi înainte. Nimeni n-a pomenit măcar de locul ăsta, până cu o zi înainte de rendez-vous… Chelsea crede că facem parte dintr-o colonie spaţială ASI experimentală. Spune că vom rămâne aici un timp, iar apoi vom fi transferaţi pe Marte, astfel încât să poată fi comparate cele două tipuri de colonii.

— Înţeleg că Chelsea nu s-a schimbat de când am părăsit *Niña,* râse Murillo apoi deveni mai serios. Ştii, şi eu cu Juanita avem dubii, mai ales după ce a trecut prima săptămână şi n-am zărit urmă de extratereştri. Am petrecut două zile întregi, rătăcind prin împrejurimi şi vorbind cu alţi oameni – practic, am întreprins propria noastră investigaţie. În cele din urmă, am

concluzionat că povestea ASI trebuie să fie adevărată în primul rând, e prea absurdă ca să fie o minciună. În al doilea rând, femeia aceea, Wakefield, a fost foarte convingătoare. La întâlnirea deschisă a răspuns la întrebări aproape două ore, şi nici eu, nici Juanita n-am detectat vreo neconcordanţă.

— Îmi vine greu să-mi imaginez că cineva poate dormi doisprezece ani, clătină Travis din cap.

— Aşa-i. Şi nouă ne-a fost. Însă am inspectat somnariul în care se presupune că a dormit familia Wakefield. Totul era exact cum descrisese Nicole la întrunire. Clădirea este imensă. Există ASI ar fi construit o clădire aşa uriaşă doar pentru a susţine o minciună.

— S-ar putea să ai dreptate…

— Oricât, ne-am hotărât să profităm cât putem de toate astea. Cel puţin deocamdată. Şi în nici un caz nu ne putem plânge de condiţiile de trai. Totul din gospodărie este de mâna întâi. Avem chiar propriul nostru Lincoln care să ne ajute atât în casă cât şi în prăvălie.

Ellie urmărea foarte atentă discuţia. Îşi aminti ce-i spusese mama în seara precedentă, când o întrebase dacă putea să se plimbe cu Benjy prin sat.

— Cred că da, iubito, dar dacă cineva te recunoaşte ca fiind o Wakefield şi începe să te ia la întrebări, să nu vorbeşti cu el. Fii politicoasă, apoi vino acasă cât mai repede. Domnul Macmillan nu vrea deocamdată să vorbim despre experienţa noastră cu oricine nu face parte din personalul ASI.

În timp ce Ellie admira figurinele de porţelan şi asculta atentă conversaţia dintre Murillo şi bărbatul pe nume Travis, Benjy porni să cutreiere singur magazinul. Când Ellie îşi dădu seama că nu mai era lângă ea, intră în panică.

— La ce te holbezi, amice? auzi un glas aspru, bărbătesc, în cealaltă parte a magazinului.

— Pă-rul ei e foar-te fru-mos, răspunse Benjy.

Bloca intervalul împiedicându-i pe bărbat şi pe soţia lui să înainteze. Zâmbi şi întinse mâna spre părul superb, lung şi blond al femeii.

— Pot să-l ating? întrebă el.

— Eşti nebun?… bineînţeles că nu! Şi-acum, cară-te!

— Jason, cred că-i retardat, spuse liniştită femeia, apucând braţul soţului care se pregătea să-l împingă pe Benjy.

În acea clipă Ellie ajunse lângă fratele ei. Îşi dădea seama că bărbatul era furios, dar nu ştia de ce. Îl împunse cu blândeţe pe Benjy în umăr.

— Uite, Ellie, exclamă el surescitat, uită-te la părul ei fru-mos şi gal-ben.

— Cretinu' ăsta-i prietenul tău? o întrebă bărbatul pe Ellie.

— Benjy e fratele meu, răspunse ea cu dificultate.

— Ei bine, scoate-l de aici! îmi deranjezi soţia.

Ellie îşi adună curajul şi spuse:

— Domnule, fratele meu nu vrea să facă nici un rău. Niciodată n-a mai văzut de aproape un păr lung şi blond.

Faţa bărbatului se încreţi de mânie şi nedumerire.

— Ceeee? exclamă el şi se uită la soţia lui. Ce-i cu ăştia doi? Unu-i idiot, iar celălalt…

— Nu sunteţi copiii soţilor Wakefield? îl întrerupse un glas plăcut de femeie din spatele lui Ellie.

Fata se întoarse. Doamna Murillo se interpuse între adolescenţi şi cei doi. Ea şi soţul ei traversaseră magazinul, de îndată ce auziseră glasuri ridicate.

— Ba da, doamnă, răspunse moale Ellie. Noi suntem.

— Vrei să spui că ăştia doi fac parte dintre copiii care au venit din spaţiu? întrebă bărbatul numit Jason.

Ellie reuşi să-l tragă repede pe Benjy spre uşa prăvăliei.

— Ne pare foarte rău, spuse ea înainte de a ieşi. N-am avut intenţia să creăm probleme.

— Ciudaţilor! auzi Ellie pe cineva spunând în timp ce uşa se închidea în urma ei.

Fusese încă o zi extenuantă. Nicole era foarte obosită. Stătea în faţa oglinzii şi se ştergea pe faţă.

— Ellie şi Benjy au avut o experienţă neplăcută în sat, vorbi Richard din dormitor. N-au vrut să-mi spună prea multe despre asta.

Nicole petrecuse treisprezece ore, ajutând la procesarea pasagerilor din *Niña.* Indiferent cât se străduiseră ea, Kenji şi alţii, părea că nimeni nu era mulţumit şi întotdeauna existau şi alte sarcini care trebuiau îndeplinite. Mulţi dintre noii colonişti fuseseră de-a dreptul iritaţi, când Nicole încercase să le explice procedurile stabilite de ASI pentru distribuirea hranei şi alocarea spaţiilor de locuit şi a zonelor de lucru.

Trecuseră prea multe zile în care nu dormise suficient. Femeia

îşi privi pungile de sub ochi. *Dar trebuie să terminăm cu grupul ăsta, până soseşte Santa Maria*, îşi spuse ea. *Cu ei va fi mult mai greu.*

Trecu în dormitor, unde Richard stătea pe pat în pijama.

— Cum a fost ziua ta? îl întrebă.

— Nu rea… Destul de interesantă, de fapt… încet, dar sigur, inginerii umani încep să se înţeleagă cu Einsteinii.

Făcu o pauză.

— Ai auzit ce am spus despre Ellie şi Benjy?

Nicole suspină. Din tonul lui Richard, înţelesese adevăratul lui mesaj. În ciuda oboselii, ieşi din dormitor şi porni pe coridor.

Ellie dormea deja, dar Benjy era încă treaz în camera pe care o împărţea cu Patrick. Nicole se aşeză lângă el şi-i luă mâna.

— Bu-nă, ma-mă, spuse băiatul.

— Unchiul Richard mi-a spus că tu şi cu Ellie aţi fost azi după-amiază în sat.

O expresie de durere încreţi faţa băiatului preţ de câteva secunde, apoi dispăru.

— Da, ma-mă.

— Ellie mi-a spus c-au fost recunoscuţi şi că unul dintre colonişti le-a spus nişte cuvinte urâte, zise Patrick din cealaltă parte a camerei.

— Aşa-i, iubitule? îl întrebă Nicole pe Benjy, mângâindu-i mâna.

Băiatul încuviinţă din cap abia perceptibil, apoi se uită în tăcere la ea.

— Ce este cretin, ma-mă? întrebă el deodată, cu ochii plini de lacrimi.

Nicole îl cuprinse în braţe.

— Te-a numit cineva azi cretin? rosti cu blândeţe.

Benjy aprobă din cap.

— Cuvântul n-are un înţeles anume, zise Nicole. Oricine este altfel, sau poate criticabil, ar putea fi numit cretin. Oamenii folosesc cuvinte ca acesta atunci când nu gândesc. Cel care te-a numit cretin a fost probabil derutat sau supărat de alte evenimente din viaţa lui şi s-a luat de tine din cauză că nu te-a înţeles… Ai făcut ceva care l-a deranjat?

— Nu, ma-mă. I-am spus doar că-mi plăcea părul galben al fe-me-ii.

Lui Nicole trebuiră câteva minute ca să înţeleagă ce se

întâmplase în prăvălia cu porţelanuri. Când consideră că Benjy se simţea bine, traversă camera ca să-l sărute pe Patrick înainte de culcare.

— Dar tu? îl întrebă. Ai avut o zi bună?

— În general, răspunse Patrick. Am avut un singur incident neplăcut, în parc. Încearcă să zâmbească. Câţiva dintre băieţii noi jucau baschet şi m-au invitat să joc şi eu… Am fost absolut jalnic. Doi dintre ei au râs de mine.

Nicole îl îmbrăţişă lung şi cu tandreţe. *Patrick e puternic,* îşi zise în drum spre dormitor. *Dar chiar şi el are nevoie de sprijin.* Inspiră adânc. *Oare fac ce trebuie?* se întrebă pentru a suta oară de când se implicase în toate aspectele planificării coloniei. *Mă simt foarte răspunzătoare pentru tot ce este aici. Vreau ca Noul Eden să devină aşa cum trebuie… Totuşi copiii mei au nevoie să le acord mai mult timp… Voi atinge vreodată echilibrul corect*?

Richard era încă treaz când femeia se cuibări lângă el. Îi povesti relatarea lui Benjy.

— Îmi pare rău că n-am putut să-l ajut, spuse Richard, dar sunt anumite lucruri pe care numai o mamă…

Nicole era atât de extenuată, încât adormi înainte ca Richard să-şi fi terminat fraza. El îi atinse braţul cu fermitate.

— Nicole, mai este ceva despre care trebuie să discutăm. Din nefericire, nu poate aştepta şi s-ar putea să nu avem timp să vorbim între patru ochi mâine dimineaţă.

Ea îl privi întrebător.

— E vorba despre Katie. Am nevoie cu adevărat de ajutorul tău… mâine seară are loc altă petrecere a tineretului. Dacă ţii minte, săptămâna trecută i-am spus lui Katie că se poate duce, dar numai dacă merge şi Patrick şi dacă se întorc acasă la o oră rezonabilă… Ei bine, în seara asta am văzut-o întâmplător stând în faţa oglinzii într-o rochie nouă. Era scurtă şi foarte decoltată. Când am întrebat-o de rochie şi i-am spus că nu părea ţinuta potrivită pentru o petrecere oarecare, a apucat-o furia. A susţinut că o „spionez” şi apoi m-a informat că sunt „irecuperabil de ignorant” în privinţa modei.

— Tu ce ai spus?

— Am dojenit-o. Mi-a aruncat o privire de gheaţă şi n-a spus nimic. După câteva minute a plecat de acasă fără un cuvânt. Ceilalţi copii şi cu mine am cinat fără ea… Katie a venit acasă cu numai treizeci de minute înaintea ta. Mirosea a tutun şi a bere.

Când am încercat să vorbesc cu ea, a spus doar „Nu mă bate la cap”, apoi s-a dus în camera ei şi a trântit uşa.

Mi-a fost frică de asta, gândi Nicole în timp ce stătea culcată în tăcere lângă Richard. *Au existat toate semnele încă de când era mică. Katie este sclipitor de deşteaptă, dar în acelaşi timp egoistă şi impetuoasă...*

— Voiam să-i spun că n-are voie să meargă mâine seară la dans, dar apoi mi-am dat seama că este adultă în conformitate cu orice definiţie normală, urmă Richard. La urma urmelor, cartea ei de identitate de la biroul administrativ consemnează vârsta de douăzeci şi patru de ani. Nu putem s-o tratăm ca pe un copil.

Dar emoţional ar putea avea paisprezece ani, gândi Nicole, foindu-se în timp ce soţul ei începu să treacă în revistă dificultăţile pe care le avuseseră cu Katie de la sosirea primilor colonişti în Rama. *Pentru ea nu contează nimic în afară de aventură şi senzaţii tari.*

Îşi aminti de ziua pe care o petrecuse cu Katie la spital, cu o săptămână înainte de sosirea coloniştilor din *Niña.* Katie fusese fascinată de echipamentul medical sofisticat şi realmente interesată de felul în care funcţiona; totuşi, când Nicole sugerase că ar putea lucra în spital până se deschidea universitatea, tânăra râsese.

— Glumeşti? o întrebase. Nu-mi pot imagina ceva mai plictisitor. Mai ales când vor fi sute de oameni noi de cunoscut.

Nu prea mai avem ce face nici Richard, nici eu, îşi spuse oftând. *Ne poate durea sufletul pentru Katie, şi-i putem oferi dragostea noastră, dar ea a decis deja că experienţa şi cunoştinţele noastre sunt irelevante.*

În dormitor domnea tăcerea. Nicole se întinse şi-l sărută pe Richard.

— Am să vorbesc mâine cu ea despre rochie, îi spuse, dar mă îndoiesc că va fi de vreun folos.

Patrick stătea pe un scaun pliant lângă peretele sălii de gimnastică a şcolii. Sorbi din apa minerală şi se uită la ceas, în timp ce muzica lentă se termină şi cele câteva perechi care dansaseră se opreau. Katie şi Olaf Larsen, un suedez înalt al cărui tată făcea parte din personalul lui Macmillan, se sărutară scurt înainte de a porni, braţ la braţ, în direcţia lui Patrick.

— Olaf şi cu mine mergeam afară la o ţigară şi la o gură de whisky, spuse Katie când ajunseră lângă fratele ei. Nu vii cu noi?

— Am întârziat deja, Katie. Ni s-a spus să fim acasă la douăsprezece şi jumătate.

Suedezul îl bătu condescendent pe spate.

— Haide, haide, băiete, las-o mai moale. Sora ta şi cu mine ne distrăm de minune.

Olaf era deja beat. Faţa lui albă era îmbujorată de băutură şi dans. Arătă cu degetul în partea opusă a sălii.

— O vezi pe fata aia cu păr roşu, rochie albă şi ţâţe mari? O cheamă Beth, e moartă după sex şi accesibilă. A aşteptat toată seara s-o inviţi la dans. Vrei să-ţi fac cunoştinţă cu ea?

Patrick clătină din cap.

— Ascultă, Katie, eu plec, rosti el. Am aşteptat aici…

— Încă o jumătate de oră, frăţioare, îl întrerupse Katie. Am să ies puţin afară, apoi mă întorc pentru două dansuri. După aceea plecăm. Bine?

Îl sărută pe Patrick pe obraz şi porni către uşă cu Olaf. În difuzoarele sălii începu o melodie rapidă. Patrick se uită fascinat la perechile de tineri care se mişcau în ritmul îndrăcit.

— Tu nu dansezi? îl întrebă un tânăr care făcea ocolul ringului.

— Nu, răspunse Patrick. N-am încercat niciodată.

Tânărul îi aruncă o privire ciudată, apoi se opri şi zâmbi.

— Desigur, faci parte din familia Wakefield… Salut, pe mine mă cheamă Brian Walsh. Sunt din Wisconsin, din mijlocul Statelor Unite. Părinţii mei sunt cei care trebuie să organizeze universitatea.

De când ajunseseră la petrecere, cu destule ore în urmă, Patrick nu schimbase mai mult de două cuvinte cu cineva, în afară de Katie. Dădu bucuros mâna cu Brian şi amândoi sporovăiră prieteneşte câteva minute. Brian, care îşi terminase pe jumătate studiile în ingineria calculatoarelor când familia lui fusese selectată pentru Colonia Lowell, avea douăzeci de ani şi era singurul copil la părinţi. Era extrem de curios vizavi de experienţele tovarăşului său. După ce se acomodară unul cu celălalt, îl întrebă:

— Spune-mi, locul ăsta numit Baza de Tranzit chiar există? Sau face parte dintr-o poveste tâmpită visată de cei de la ASI?

— Nu, răspunse Patrick, uitând că nu trebuia să discute

despre astfel de lucruri. Baza de Tranzit există cu adevărat. Tata spune că este o staţie extraterestră de procesare.

Brian râse.

— Aşadar, undeva acolo, lângă Sirius, există un triunghi uriaş construit de o specie superioară necunoscută? Şi scopul lui este să-i ajute *pe ei* să studieze alte făpturi care călătoresc prin spaţiu? Ha! Ăsta-i cel mai fantastic basm pe care l-am auzit vreodată. De fapt, aproape tot ce ne-a spus mama ta la şedinţa aia deschisă a fost de necrezut. Voi admite, totuşi, că atât existenţa acestei staţii spaţiale cât şi nivelul tehnologic al roboţilor fac povestea ei mai plauzibilă.

— Tot ce a spus mama era adevărat, încuviinţă Patrick, iar unele dintre lucrurile cele mai incredibile au fost intenţionat lăsate la o parte. De exemplu, mama a avut o conversaţie cu un ţipar cu pelerină, care vorbea în balonaşe. De asemenea…

Se opri, amintindu-şi de avertismentele lui Nicole. Brian era fascinat.

— Un ţipar cu pelerină? De unde ştia mama ta ce spune el?

Patrick se uită la ceas.

— Scuză-mă, Brian, dar am venit aici cu sora mea şi trebuie să mă întâlnesc cu ea…

— E cea cu rochiţa roşie *foarte* decoltată?

Patrick încuviinţă din cap şi Brian îl luă după umeri pe noul său prieten.

— Lasă-mă să-ţi dau un sfat, îi zise. Cineva trebuie să stea de vorbă cu sora ta. Felul în care se poartă cu toţi tipii îi face să creadă că-i o femeie uşoară.

— Aşa-i Katie, îi luă Patrick apărarea. N-a mai cunoscut niciodată pe altcineva în afara familiei.

— Scuze, ridică Brian din umeri. Oricum nu-i treaba mea… Ascultă, vrei să mă suni într-o zi? Mi-a făcut mare plăcere discuţia noastră.

Patrick îşi luă rămas bun şi porni către uşă. Unde era Katie? De ce nu se întorsese în sală?

Se afla afară de câteva secunde, când o auzi râzând zgomotos. Katie stătea pe terenul de sport cu trei bărbaţi, dintre care unul era Olaf Larsen. Fumau toţi, râdeau şi beau dintr-o sticlă pe care o treceau de la unul la altul.

— Deci ce poziţie îţi place *fie* cel mai mult? întrebă un brunet cu mustaţă.

— Oh, prefer să stau deasupra, râse Katie şi luă un gât zdravăn de băutură. În felul ăsta, eu deţin controlul.

— Mie-mi sună bine, încuviinţă bărbatul, al cărui nume era Andrew.

Chicoti şi puse sugestiv mâna pe fundul ei. Katie o dădu la o parte, încă râzând.

— Vino-ncoace, frăţioare, strigă ea, chestia asta pe care-o bem e dinamită!

Cei trei bărbaţi, care o înconjuraseră se îndepărtară uşor de ea la apariţia lui Patrick. Deşi încă slab şi nedezvoltat, înălţimea îl făcea să pară o siluetă impozantă în lumina difuză.

— Eu merg acasă, Katie, anunţă Patrick, refuzând sticla, şi cred că ar trebui să vii şi tu cu mine.

Andrew râse.

— Ce mai gagică ai şi tu, Larsen, cu un frate ca dădacă!

Ochii lui Katie fulgerară de mânie. Luă încă o înghiţitură din sticlă şi i-o trecu lui Olaf. Apoi îl înşfăcă pe Andrew şi-l sărută cu sălbăticie pe buze, lipindu-şi puternic corpul de al lui.

Patrick era stânjenit. Olaf şi al treilea bărbat chiuiră şi fluierară, când Andrew îi întoarse lui Katie sărutul. După aproape un minut, Katie se retrase.

— Acum să mergem, Patrick, rosti ea zâmbind, cu ochii aţintiţi asupra bărbatului pe care-l sărutase. Cred că ajunge pentru o singură seară.

Eponine se uită pe fereastra de la etaj spre panta care cobora lin. DCG-urile acopereau coasta dealului şi reţeaua ca un grătar aproape că ascundea solul cafeniu de dedesubt.

— Deci, ce părere ai? întrebă Kimberly. E cu siguranţă destul de drăguţ. Şi, o dată ce pădurea va fi plantată, vom avea copaci şi iarbă, poate chiar o veveriţă sau două în faţa ferestrei. Ăsta-i categoric un avantaj.

— Ştiu şi eu… răspunse după câteva secunde Eponine. E ceva mai mică decât cea din Positano care mi-a plăcut ieri. Şi am câteva reţineri să locuiesc aici, în Hakone. N-am ştiut că sunt atâţia orientali…

— Ascultă, colega, nu putem aştepta la infinit. Ţi-am spus de ieri că ar fi trebuit să mai avem o opţiune de rezervă. Am fost *şapte* perechi care voiau apartamentul din Positano – şi nu-i de mirare, din moment ce în tot satul nu mai rămăseseră decât

patru apartamente –, iar noi pur şi simplu n-am avut noroc. Tot ce a rămas acum, în afara apartamentelor alea micuţe de deasupra prăvăliilor de pe strada principală din Beauvois – iar eu nu vreau să trăiesc acolo, din cauză că n-ai nici un pic de intimitate – este fie aici, fie în San Miguel. Iar în San Miguel trăiesc toţi negrii şi marocanii.

Eponine se aşeză pe un scaun. Se aflau în camera de zi a unui apartament mic cu două dormitoare. Era mobilată modest, dar corespunzător cu două scaune şi o canapea mare ce aveau aceeaşi culoare maro ca şi măsuţa dreptunghiulară pentru servit cafea. Apartamentul, care avea o baie mare şi o bucătărie mică în afară de camera de zi şi cele două dormitoare, era ceva mai mare de o sută de metri pătraţi.

Kimberly se plimba nerăbdătoare prin cameră.

— Kim, spuse încet Eponine, îmi pare rău, dar îmi vine greu să mă concentrez asupra alegerii unui apartament, când ni se întâmplă atâtea. Ce-i locul ăsta? Unde ne aflăm? De ce suntem aici?

Mintea îi fugi rapid înapoi la incredibila şedinţă din urmă cu trei zile, când comandantul Macmillan îi informase că se aflau în interiorul unei nave spaţiale construită şi echipată de extratereştri „cu scopul de a-i studia pe pământeni”.

Kimberly aprinse o ţigară şi suflă fumul cu forţă în aer. Ridică din umeri.

— Rahat! Nu ştiu răspunsul la nici una dintre întrebările astea… Dar ştiu că dacă nu alegem un apartament, vom rămâne cu ce n-a vrut nimeni.

Eponine se uită câteva secunde la prietena ei, apoi oftă.

— Nu cred că s-a procedat prea corect, se plânse ea. Pasagerii din *Pinta* şi *Niña* au avut posibilitatea să-şi aleagă casele înainte ca noi măcar să fi sosit. Suntem obligaţi să alegem din ce-au refuzat alţii.

— La ce te aşteptai? Nava noastră căra deţinuţi – fireşte că noi căpătăm rebuturile. Dar măcar, în sfârşit, suntem liberi.

— Aşadar, vrei să trăieşti în apartamentul ăsta? întrebă în cele din urmă Eponine.

— Da, răspunse Kimberly. Şi mai vreau să depun o cerere pentru celelalte două apartamente pe care le-am văzut azi-dimineaţă, lângă piaţa din Hakone, în caz că pe ăsta ni-l iau alţii. Dacă nu avem o casă sigură după ce se întunecă, mă tem că

vom avea realmente belele.

Asta a fost o greşeală, gândi Eponine, în timp ce se uita la Kimberly care se plimba agitată prin cameră. *N-ar fi trebuit să accept să-i fiu colegă... Dar ce alternativă aveam? Locuinţele care rămân pentru cei singuri sunt groaznice.*

Nu era obişnuită cu schimbări rapide în viaţa ei. Spre deosebire de Kimberly, care trăise enorm de multe experienţe diverse înainte de a fi condamnată pentru crimă la nouăsprezece ani, Eponine avusese o copilărie şi o adolescenţă oarecum protejate. Crescuse într-un orfelinat de lângă Limoges, în Franţa, şi până la şaptesprezece ani, când profesorul Moreau o dusese la Paris ca să vadă marile muzee, nu ieşise niciodată din provincia ei natală. Pentru ea fusese o decizie foarte grea să semneze pentru Colonia Lowell. Însă se confrunta cu o detenţie pe viaţă în Bourges şi i se oferea şansa libertăţii pe Marte. După o lungă deliberare, hotărâse în mod curajos să înainteze cererea la ASI.

Fusese selectată datorită faptului că avea un dosar universitar remarcabil, mai ales în domeniul artelor, vorbea fluent engleza şi fusese o deţinută model. Fişierul ei din baza de date ASI îi identificase cel mai probabil plasament în Colonia Lowell ca „profesoară de teatru sau artă la gimnazii”. În ciuda dificultăţilor asociate cu faza de călătorie a misiunii după plecarea de pe Pământ, Eponine simţise o răbufnire a adrenalinei şi un val de emoţie când Marte apăruse pentru prima dată în fereastra de observare a Santei Maria. Avea să fie o viaţă nouă, pe o planetă nouă.

Cu două zile înaintea întâlnirii programate, paznicii ASI anunţaseră însă că *Santa Maria* nu avea să folosească navetele de amartizare, aşa cum fusese plănuit, ci urma să facă „un ocol temporar pentru a face joncţiunea cu o staţie spaţială de pe orbita lui Marte”. Anunţul o derută şi o îngrijoră pe Eponine. Spre deosebire de majoritatea tovarăşilor ei de călătorie, ea citise cu atenţie tot materialul ASI pentru colonişti şi nu găsise nici o menţiune despre vreo staţie spaţială pe orbita marţiană.

Abia după ce *Santa Maria* fu complet descărcată şi toţi oamenii şi proviziile se aflau în Noul Eden, cineva le spuse lui Eponine şi celorlalţi deţinuţi ce se întâmpla de fapt. Şi chiar şi după expunerea lui Macmillan, foarte puţini deţinuţi credeau că li se spusese adevărul.

— Haide, haide, exclamase Willis Meeker, chiar ne crede tâmpiţi? O mână de extratereştri a construit locul ăsta şi toţi roboţii ăia nebuni? Toată treaba-i o-nscenare. Ne folosesc la testarea unui nou tip de închisoare.

— Willis, replicase Malcolm Peabody, cum rămâne cu ceilalţi, care au venit cu *Pinta* şi *Niña*? Am vorbit cu câţiva dintre ei şi sunt oameni normali, adică, nu sunt deţinuţi. Dacă teoria ta e corectă, *ei* ce caută aici?

— De unde dracu' să ştiu eu, poponarule? Nu sunt geniu. Ştiu doar că Macmillan nu ne-a spus-o p-a bună.

Eponine nu-şi lăsă incertitudinile privitoare la expunerea lui Macmillan s-o împiedice să meargă cu Kimberly în Oraşul Central, ca să depună cererile pentru cele trei apartamente din Hakone. De data asta avură noroc şi li se repartiză apartamentul ales la început. Cele două femei petrecură o zi cu mutatul la marginea Pădurii Sherwood, apoi se prezentară la biroul de angajare din complexul administrativ pentru luare în evidenţă.

Din cauză că celelalte două nave spaţiale sosiseră cu mult înainte de *Santa Maria,* procedurile de integrare a deţinuţilor în viaţa din Noul Eden erau perfect definite. Kimberly, care avea într-adevăr un dosar remarcabil de infirmieră, fu repartizată imediat la spitalul central.

Eponine avu o întrevedere cu superintendentul şcolar şi alţi patru profesori, înainte de a accepta repartizarea la liceul Central. Noua ei slujbă necesita naveta cu trenul, în timp ce, dacă ar fi acceptat să predea la şcoala elementară din Hakone, ar fi mers zilnic pe jos. Însă Eponine considera că merită deranjul. Îi plăceau foarte mult directoarea şi membrii corpului didactic de la liceu.

La început, ceilalţi şapte medici care lucrau în spital se uitară strâmb la cei doi medici deţinuţi, mai ales la Robert Turner, al cărui dosar îi menţiona lapidar crimele brutale fără a detalia vreuna dintre circumstanţele atenuante. După vreo săptămână, în care timp îndemânarea, cunoştinţele şi extraordinarul lui profesionalism se impuseseră tuturor, personalul îl alesese în unanimitate ca director al spitalului. Turner fu complet uluit de această alegere şi promise, în scurtul său discurs de acceptare, să se dedice total binelui coloniei.

Prima lui acţiune oficială fu să propună guvernului provizoriu

ca toţi cetăţenii din Noul Eden să fie supuşi unui examen fizic complet astfel ca toate fişierele medicale să poată fi completate la zi. După ce propunerea fu acceptată Turner trimise roboţii Tiasso prin colonie ca sanitari. Bioţii efectuară toate examinările de rutină şi adunară datele pe care urmau să le analizeze medicii. Concomitent, amintindu-şi de excelenta reţea de date care existase între spitalele din zona metropolitană Dallas, neobositul Turner începu să lucreze cu mai mulţi Einsteini la proiectul unui sistem complet informatizat menit să urmărească starea sănătăţii coloniştilor.

Într-o seară din a treia săptămână după ce *Santa Maria* andocase în Rama, Eponine era singură acasă, ca de obicei (programul zilnic al lui Kimberly fusese deja stabilit – nu era aproape niciodată în apartament. Dacă nu lucra în spital, umbla prin oraş cu Toshio Nakamura şi acoliţii lui), când sună videofonul. Pe monitor apăru faţa lui Malcolm Peabody.

— Eponine, vorbi el cu timiditate, vreau să-ţi cer o favoare.

— Ce este, Malcolm?

— Acum cinci minute am primit un telefon de la spital, de la medicul Turner. Spune că în datele mele, luate săptămâna trecută de roboţii ăia, există nişte „nereguli”. Vrea să merg acolo pentru un consult mai amănunţit.

Eponine aşteptă răbdătoare mai multe secunde. În cele din urmă, spuse:

— Nu înţeleg. Care-i favoarea?

Malcolm trase adânc aer în piept.

— Cred că-i ceva grav. El vrea să mă consulte acum… Vrei să vii cu mine?

— *Acum*? întrebă Eponine, Uitându-se la ceas. E aproape unsprezece noaptea.

Într-o străfulgerare, îşi aminti că Kimberly se plânsese că Turner era „obsedat de muncă, la fel ca infirmierele alea negrese roboţi”. Îşi mai aminti şi de uimitorii lui ochi albaştri.

— Bine, îi spuse lui Malcolm. Ne întâlnim în gară, peste zece minute.

Eponine nu prea ieşise noaptea. De când fusese numită profesoară, îşi petrecea majoritatea serilor lucrând la planurile lecţiilor. Într-o sâmbătă seară, ieşise cu Kimberly, Toshio Nakamura şi alţi câţiva la un restaurant japonez care tocmai se deschisese. Dar mâncarea era ciudată, compania în majoritate

orientală, iar mai mulţi bărbaţi, după ce se îmbătaseră, îi făcuseră avansuri jalnice. Kimberly o mustrase că era „ţepoasă şi fudulă”, dar Eponine refuză invitaţiile ulterioare ale colegei de apartament de a ieşi în lume.

Ajunse la gară înaintea lui Malcolm. În timp ce-l aştepta să sosească, se minună cât de complet se schimbase satul prin prezenţa oamenilor. *Ia să vedem,* gândi ea, Pinta *a ajuns aici acum trei luni,* Niña *la cinci săptămâni după aceea. Deja există prăvălii peste tot atât în jurul gării, cât şi în sat. Dacă rămânem aici un an sau doi, colonia nu va putea fi deosebită de Pământ.*

Malcolm fu foarte surescitat şi vorbăreţ în timpul scurtei călătorii cu trenul.

— Cred că-i vorba despre inima mea, îi destăinui. Am dureri ascuţite, chiar de când a murit Walter. La început, am crezut că-i doar o închipuire.

— Nu-şi face griji, îşi linişti Eponine prietenul. Sunt sigură că nu-i nimic cu adevărat grav.

Lui Eponine îi venea greu să-şi ţină ochii deschişi. Era trecut de trei noaptea. Malcolm dormea pe bancă, lângă ea. *Ce face doctorul ăla*? se întrebă. *A spus că n-o să întârzie mult.*

La scurt timp după sosirea lor, Turner îl consultase pe Malcolm cu un stetoscop computerizat iar apoi, spunându-i că avea nevoie de nişte „teste mai edificatoare”, îl dusese într-o aripă separată a spitalului. Malcolm revenise în sala de aşteptare după o oră. Eponine îl văzu pe medic doar fugar, când îl introdusese pe Malcolm în cabinetul său, la începutul consultului.

— Eşti prietena domnului Peabody? întrebă glasul.

Eponine probabil că aţipise. Când privirea i se limpezi, văzu frumoşii ochi albaştri ai lui Turner privind-o de la numai un metru. Medicul arăta obosit şi supărat.

— Da, încuviinţă ea încet, încercând să nu-l deranjeze pe bărbatul care dormea cu capul pe umărul ei.

— Va muri foarte curând, spuse Turner. Posibil în următoarele două săptămâni.

Eponine îşi simţi sângele îngheţându-i. *Oare am auzit bine*? se întrebă. *A spus că Malcolm va muri în următoarele două săptămâni*? Era uimită.

— Va avea nevoie de mult sprijin, urmă medicul.

Se opri o clipă, Uitându-se lung la Eponine. Încerca oare să-şi amintească unde o mai văzuse?

— Ai să fii în stare să-l ajuţi?

— Eu… sper că da, răspunse Eponine.

Malcolm începu să se mişte.

— Acum trebuie să-l trezim, zise doctorul.

În ochii lui nu exista nici o emoţie detectabilă. Pronunţase diagnosticul fără urmă de simţire. *Kim are dreptate*, gândi Eponine. *E un automat, ca roboţii Tiasso.*

La sugestia lui, Eponine îl însoţi pe Malcolm pe un coridor şi apoi, într-o cameră plină cu instrumente medicale, Turner îi spuse lui Malcolm:

— Cineva inteligent a ales echipamentul care a fost adus de pe Pământ. Deşi avem personal limitat, aparatele de diagnosticare sunt de înaltă clasă.

Se îndreptară toţi trei spre un cub transparent cu latura de aproximativ un metru.

— Dispozitivul acesta uimitor se numeşte proiector de organe, explică el, şi poate reconstitui, cu fidelitate şi detaliat, aproape toate organele principale din corpul uman. Ce vedem noi acum, când ne uităm înăuntru, este o reprezentare grafică pe calculator a inimii dumitale, domnule Peabody, exact aşa cum a apărut acum nouăzeci de minute când ţi-am injectat substanţe de contrast.

Arătă spre o cameră alăturată unde, din câte se părea, Malcolm fusese supus la teste.

— În timp ce stăteai pe masa aceea, ai fost scanat de un milion de ori pe secundă de aparatul cu lentile mari. Din localizarea substanţei de contrast şi din miliardele de scanări instantanee, s-a construit o imagine tridimensională a inimii dumitale.

Se opri o clipă, îşi mută repede privirea, apoi îşi fixă ochii asupra lui Malcolm.

— Nu vreau să-ţi fie greu, domnule Peabody, dar am vrut să-ţi explic cum anume ştiu ce ţi se întâmplă. Trebuie să înţelegi că n-a fost vorba de nici o eroare.

Ochii lui Malcolm erau înnebuniţi de frică. Medicul îl luă de mână şi-l apropie de cub.

— Priveşte acolo, pe spatele inimii, aproape de vârf. Vezi reţeaua aceea ciudată şi striaţiile din ţesuturi? Aceia sunt

muşchii dumitale cardiaci… şi au suferit o descompunere ireparabilă.

Malcolm se holbă în cub parcă o eternitate. Apoi lăsă capul în jos.

— O să mor, domnule doctor? întrebă el.

Robert Turner îi luă şi cealaltă mână.

— Da, Malcolm, ai să mori. Pe Pământ, am fi putut aştepta un transplant de inimă, dar aici nici nu se pune problema, întrucât nu avem nici echipamentul corespunzător, nici un donator potrivit… Dacă vrei, pot să te deschid şi să mă uit direct la inima ta. Dar este extrem de puţin probabil că am să văd ceva care să schimbe diagnosticul.

Malcolm clătină din cap. Lacrimile porniră să-i curgă pe obraji. Eponine îşi petrecu braţele în jurul omuleţului şi începu să plângă şi ea.

— Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult ca să definitivez diagnosticul, dar într-un caz grav ca acesta trebuie să fiu absolut sigur, spuse Turner.

După câteva clipe, Eponine şi Malcolm se îndreptară spre uşă. Malcolm se răsuci în prag.

— Ce fac acum? îl întrebă el pe medic.

— Tot ce-ţi place, răspunse Turner.

După plecarea lor, Turner reveni în cabinetul său în care, pe birou, zăceau radiografiile şi fişele lui Peabody. Medicul era profund îngrijorat. Practic, era sigur – încă nu putea să ştie în mod hotărât până nu făcea autopsia – că inima lui Peabody suferea de acelaşi tip de maladie care îl omorâse pe Walter Brackeen în *Santa Maria.* Cei doi fuseseră prieteni apropiaţi de mulţi ani, încă de la începutul perioadei lor de detenţie din Georgia. Era puţin probabil ca amândoi să fi contactat *întâmplător* aceeaşi boală de inimă. Dar dacă nu era o coincidenţă, atunci agentul patogen era transmisibil.

Turner clătină din cap. Orice boală care ataca inima era alarmantă. Dar una contagioasă? Posibilităţile erau îngrozitoare.

Era foarte obosit. Înainte de a-şi pune capul pe birou, făcu o listă de referinţe asupra viruşilor ce afectau inima, pe care dorea să le obţină din banca de date. Apoi adormi instantaneu.

Cincisprezece minute mai târziu, îl trezi brusc telefonul. La celălalt capăt era un Tiasso care suna din camera de urgenţă.

— Doi Garcia au găsit un corp omenesc în Pădurea Sherwood, iar acum sunt în drum spre noi. Din imaginile pe care le-au transmis, acest caz va necesita implicarea dumneavoastră personală.

Turner se spălă pe mâini, îşi puse iar halatul şi ajunse în camera de urgenţă înainte ca Garcia să ajungă cu cadavrul. Oricâtă experienţă avea, imaginea cadavrului oribil mutilat îl făcu să-şi ferească privirea. Capul fusese aproape complet despărţit de corp – atârna doar de o fâşie subţire de muşchi –, iar faţa fusese hăcuită şi desfigurată, astfel încât nu mai putea fi recunoscută. În plus, în zona genitală se zărea o gaură însângerată.

Cei doi Tiasso se apucară imediat de treabă, spălând sângele şi pregătind cadavrul pentru autopsie. Turner se aşeză pe un scaun, departe de locul pregătirilor şi completă primul raport de deces din Noul Eden.

— Cum se numea? îi întrebă pe bioţi.

Un Tiasso cotrobăi prin ceea ce mai rămăsese din îmbrăcămintea mortului şi găsi cartea de identitate eliberată de ASI.

— Danni, răspunse biotul, Marcello Danni.

EPITALAM

01

Trenul care venea din Positano era plin. Se opri în mica gară de pe malul Lacului Shakespeare, la jumătatea drumului spre Beauvois, şi-şi revărsă amestecul de oameni şi bioţi. Mulţi purtau coşuleţe cu mâncare, pături şi scaune pliante. Câţiva copii alergară din gară pe iarba deasă, proaspăt tunsă, din jurul lacului. Râdeau şi se dădeau de-a dura pe panta blândă care acoperea cei o sută cincizeci de metri până la marginea apei.

Pentru cei care nu voiau să stea pe iarbă fuseseră ridicate tribune de lemn vizavi de digul îngust care înainta cincizeci de metri în apă, înainte de a se desface într-o platformă dreptunghiulară. Pe platformă se aflau scaune şi un podium cu microfon; acolo avea să-şi ţină guvernatorul Watanabe discursul de Ziua Stabilirii, după ce se terminau focurile de artificii.

La patruzeci de metri în stânga tribunelor, familiile Wakefield şi Watanabe plasaseră o masă lungă acoperită cu o faţă de masă albastru cu alb. Gustările erau aranjate estetic pe masă. Răcitoarele de dedesubt erau pline cu băuturi. Familiile şi prietenii lor se adunaseră în zona din imediata apropiere, unde mâncau, jucau jocuri sau erau angajaţi în discuţii animate. Doi bioţi Lincoln se deplasau în jurul grupului, oferind băuturi şi gustări celor aflaţi prea departe de masă şi răcitoare.

Era o după-amiază fierbinte. *Prea* fierbinte, chiar – a treia zi deosebit de caldă la rând. Pe măsură ce soarele artificial îşi încheia mini-arcul pe bolta aflată mult deasupra capetelor şi lumina începu să se diminueze, mulţimea de pe malul lacului Shakespeare uită de zăpuşeală.

Un ultim tren sosi cu numai cinci minute înainte ca lumina să dispară complet. Venea în nord din gara Oraşului Central, aducând coloniştii care trăiau în Hakone sau San Miguel. Întârziaţii nu erau mulţi. Majoritatea sosiseră devreme ca să-şi instaleze picnicurile pe iarbă. Eponine era în ultimul tren. Iniţial se gândise să nu participe deloc la sărbătoare, dar se răzgândise în ultimul moment.

Se simţi derutată când păşi pe iarbă, părăsind peronul gării. *Atâţia oameni! Tot Noul Eden trebuie să fie aici,* gândi ea. Preţ de o clipă, îşi dori să nu fi venit. Fiecare era cu prietenii şi

familia, doar ea era singură.

Ellie arunca potcoave la ţintă cu Benjy, când Eponine coborî din tren. Îşi recunoscu repede profesoara, chiar de la distanţă, datorită brasardei roşu aprins.

— Este Eponine, mamă, spuse alergând la Nicole. Pot s-o rog să stea cu noi?

— Bineînţeles.

Un glas de la staţia de amplificare întrerupse muzica unei formaţii micuţe, pentru a anunţa că focurile de artificii aveau să înceapă în zece minute. Se auziră aplauze.

— Eponine! Aici! flutură Ellie din mâini.

Eponine se auzi strigată, dar nu vedea prea bine în lumina slabă. După câteva secunde, porni în direcţia lui Ellie. În drum, dădu fără să vrea peste un copilaş care se bălăbănea singur prin iarbă.

— Kevin, ţipă o mamă, stai departe de ea!

Într-o clipă, un bărbat solid şi blond îl înşfăcă pe băieţel, îndepărtându-l de Eponine.

— Tu n-ar trebui să fii aici, cu oamenii de treabă, mârâi el.

Niţel şocată, Eponine îşi continuă drumul spre Ellie, care venea în direcţia ei.

— Du-te acasă, 41! strigă o femeie care urmărise incidentul.

Un băiat gras, de zece ani, cu nas borcănat, o arătă cu degetul pe Eponine şi-i spuse ceva surorii lui mai mici.

— Mă bucur tare mult să te văd, îi spuse Ellie profesoarei. Vrei să vii să mănânci ceva?

Eponine încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău de oamenii ăştia, spuse fata destul de tare ca s-o audă toţi cei din jur. Păcat că sunt atât de ignoranţi!

O conduse pe Eponine la masa mare şi făcu o prezentare generală.

— Pentru cei dintre voi care n-o cunosc, este profesoara şi prietena mea Eponine. Nu are şi nume de familie, aşa că nu puneţi întrebarea asta.

Eponine şi Nicole se mai întâlniseră de câteva ori. Schimbară politeţuri, în timp ce un Lincoln îi oferi lui Eponine sticksuri vegetale şi apă minerală. Nai îşi aduse fiii gemeni, pe Kepler şi Galileo, care împliniseră trei ani cu o săptămână înainte. Un grup mare de colonişti din Positano, aflat în apropiere, se holbă când Eponine îl luă pe Kepler în braţe.

— E drăguţă, spuse băieţelul, arătând spre faţa lui Eponine.

— Trebuie să fie foarte dificil, vorbi în franceză Nicole, arătând din cap în direcţia celor din apropiere care se uitau prosteşte.

— *Oui,* răspunse Eponine.

Dificil? gândi ea. *Ăsta-i eufemismul anului. Cum rămâne cu „absolut imposibil"*? *Nu-i destul de rău că am o boală oribilă şi necunoscută care aproape sigur mă va ucide. Nu! Trebuie să mai port şi o brasardă, astfel ca alţii să mă poată evita dacă doresc.*

Max ridică ochii de pe tabla de şah şi o zări pe Eponine.

— Salut, salut, i se adresă. Tu trebuie să fii profesoara despre care am auzit atâtea.

— El e Max, i-l prezentă Ellie. E un crai, dar inofensiv. Iar bărbatul mai în vârstă care ne ignoră este judecătorul Piotr Mîşkin… Am spus corect, domnule judecător?

— Desigur, domnişoară, încuviinţă Mîşkin fără să-şi ia ochii de la tabla de şah. La naiba, Puckett, ce-ncerci să faci cu nebunul ăla? Ca de obicei, jocul tău este fie idiot, fie sclipitor, şi nu mă pot hotărî care dintre ele.

În cele din urmă, ridică privirea, văzu brasarda roşie a lui Eponine şi se sculă.

— Îmi pare rău, domnişoară, îmi pare cu adevărat rău, rosti el. Eşti silită să înduri destule, fără să mai fi nevoită să suporţi desconsiderarea acestui boşorog egoist.

Cu un minut sau două înainte de începerea focurilor de artificii, dinspre vestul lacului putu fi văzut un iaht care se apropia de zona picnicului. Puntea lui lungă era împodobită cu lumini colorate şi fete drăguţe. Pe latura ambarcaţiunii era inscripţionat *Nakamura.* Deasupra punţii principale, Eponine o recunoscu pe Kimberly, stând alături de Toshio la cârmă. Grupul de pe iaht le făcu semne oamenilor de pe mal. Patrick alergă emoţionat spre masă.

— Uite, mamă, Katie e pe iaht!

Nicole îşi puse ochelarii, ca să vadă mai bine. Era într-adevăr fiica ei, într-un costum de baie minuscul, fluturându-şi mâna de pe puntea iahtului.

— Asta ne mai trebuia, îngână pentru sine în timp ce primul foc de artificii explodă deasupra lor, umplând cerul întunecat de culoare şi lumină.

— Astăzi se împlinesc trei ani de când un grup de exploratori din *Pinta* a pus piciorul în această lume nouă, îşi începu Kenji discursul. Nici unul dintre noi nu ştiam la ce să ne aşteptăm. Toţi ne întrebam, mai ales în cele două luni lungi din care am petrecut zilnic câte opt ore în somnariu, dacă aici, în Noul Eden, va fi vreodată posibil ceva care să semene cu o viaţă normală.

Primele noastre temeri nu s-au materializat. Gazdele extraterestre, oricine ar fi ele, nu au intervenit niciodată în viaţa noastră. Poate să fie adevărat, după cum a sugerat Nicole Wakefield şi alţii, că ne ţin sub observaţie, dar noi nu le simţim prezenţa în nici un fel. În exteriorul coloniei noastre, Rama se îndreaptă cu o viteză incredibilă spre steaua pe care o numim Tău Ceti. În interior, activităţile noastre zilnice abia dacă sunt influenţate de remarcabilele condiţii externe.

Înaintea zilelor din somnariu, când eram cu toţii călători în interiorul sistemului planetar care se roteşte în jurul stelei noastre de acasă, Soarele, mulţi credeam că „perioada de observaţie” va fi scurtă. Credeam că după câteva luni vom reveni pe Pământ, sau poate chiar la destinaţia iniţială, Marte, şi că această a treia navă spaţială Rama va dispărea în întinderile îndepărtate ale Universului precum cele două predecesoare ale ei. Totuşi, astăzi, când stau în faţa voastră, navigatorii îmi spun că tot ne îndepărtăm de Soare, aşa cum facem de peste doi ani şi jumătate, cu o viteză aproximativ egală cu jumătate din cea a luminii. Dacă, într-adevăr, vom avea norocul să ne întoarcem într-o bună zi în sistemul nostru solar, asta se va întâmpla peste mulţi ani.

Aceşti factori dictează tema principală a ultimului meu discurs de Ziua Stabilirii. Tema e simplă: colonişti, *noi* trebuie să ne asumăm întreaga responsabilitate pentru propriul destin. Nu ne putem aştepta ca uluitoarele puteri care ne-au creat iniţial această lume miniaturală să ne salveze de greşelile noastre. Trebuie să administrăm Noul Eden ca şi cum noi şi copiii noştri vom fi veşnic aici. Depinde de noi să asigurăm calitatea vieţii de aici, atât acum cât şi pentru generaţiile viitoare.

În prezent, colonia se confruntă cu o serie de provocări. Remarcaţi că le numesc „provocări”, nu „probleme”. Dacă lucrăm împreună, putem face faţă acestor provocări. Dacă vom cântări cu grijă consecinţele pe termen lung ale acţiunilor noastre, vom lua deciziile corecte. Dar dacă nu suntem în stare

să înţelegem conceptele de „recompensă amânată” şi „pentru binele tuturor”, atunci viitorul Noului Eden va fi deprimant.

Lăsaţi-mă să iau un exemplu pentru a-mi ilustra vorbele. Richard Wakefield a explicat, atât la televiziune cât şi la întrunirile publice, că schema principală care ne controlează vremea se bizuie pe anumite ipoteze legate de condiţiile atmosferice din habitatul nostru. Mai precis algoritmul de control meteo presupune că atât nivelurile de bioxid de carbon cât şi concentraţia particulelor de fum sunt mai mici decât o valoare dată. Fără să fie necesar să înţelegeţi exact formulele matematice, puteţi aprecia că acele calcule ce guvernează energia externă transmisă habitatului nostru nu vor fi corecte dacă presupunerile de bază nu sunt cele corespunzătoare.

Nu intenţionez azi să ţin o prelegere ştiinţifică despre un subiect foarte complex. Azi vreau să discut despre politică. Întrucât majoritatea savanţilor noştri crede că vremea neobişnuită din ultimele patru luni este rezultatul nivelurilor nefireşti de mari ale bioxidului de carbon şi particulelor de fum din atmosferă, guvernul meu a făcut anumite propuneri pentru a rezolva aceste probleme. Toate recomandările noastre au fost respinse de Senat.

De ce? Propunerea noastră de a impune o interdicţie gradată asupra şemineelor – care din capul locului sunt total inutile în Noul Eden – a fost numită o „restricţie a libertăţii personale”. Recomandarea noastră de a reconstitui o parte din reţeaua de DCG-uri, astfel încât pierderea învelişului vegetal cauzată de popularea porţiunilor din Pădurea Sherwood şi a păşunilor din nord să poată fi compensată a fost de asemenea respinsă. Motivul? Opoziţia a argumentat că societatea, colonia, nu-şi poate permite acest lucru şi, în plus, puterea consumată de noile segmente ale reţelei de DCG-uri ar avea ca rezultat măsuri dureros de stringente de conservare a electricităţii.

Doamnelor şi domnilor, e ridicol să ne vârâm capul în nisip şi să sperăm că problemele de mediu vor dispărea de la sine. De fiecare dată când amânăm să trecem hotărât la acţiune, nu facem decât să sporim greutăţile viitoare ale coloniei. Nu-mi vine să cred că atât de mulţi dintre voi acceptaţi iluziile opoziţiei care nutreşte speranţa deşartă că vom fi în stare, cumva, să ne dăm seama cum lucrează de fapt algoritmii meteo extratereştri şi să-i reglăm astfel încât să funcţioneze în condiţii de niveluri

ridicate de bioxid de carbon şi particule de fum. Ce orgoliu colosal!

Nicole şi Nai urmăreau cu mare atenţie reacţia la discursul lui Kenji. Mai mulţi dintre susţinătorii lui îl îndemnaseră să ţină un discurs relaxat, optimist, fără să abordeze subiecte de interes vital. Totuşi guvernatorul rămăsese ferm în hotărârea lui de a ţine un discurs semnificativ.

— I-a pierdut, şopti Nai aplecându-se spre Nicole. E prea didactic.

În tribune unde stătea acum aproximativ jumătate din auditoriu se observau clar foieli. Iahtul lui Nakamura, care ancorase în timpul focurilor de artificii, plecase ostentativ la scurt timp după ce guvernatorul Watanabe începu să vorbească.

Kenji schimbă subiectul, trecând de la ecologie la retrovirusul RV-41. Cum acesta era un subiect care stârnea pasiuni puternice în colonie, atenţia auditoriului crescu considerabil. Guvernatorul explică faptul că personalul medical al Noului Eden, sub conducerea medicului Robert Turner, făcuse paşi importanţi în înţelegerea bolii, dar trebuiau încă întreprinse cercetări extinse pentru a afla cum se tratează. Deplânse apoi isteria care forţase votarea unei legi, trecând chiar peste vetoul lui, prin care li se cerea tuturor coloniştilor care aveau anticorpi RV-41 în organism să poarte permanent brasarde roşii.

— Huo! strigă un grup mare alcătuit în majoritate din orientali, care stătea vizavi de Nicole şi Nai.

— …aceşti oameni sărmani şi nefericiţi se confruntă cu destulă suferinţă, spunea Kenji.

— Târfe şi homosexuali! strigă un bărbat din spatele grupului Wakefield-Watanabe şi cei din jurul lui râseră şi aplaudară.

— Domnul Turner a afirmat în repetate rânduri că această boală, precum majoritatea retroviruşilor, nu se poate transmite decât prin sânge şi spermă…

Mulţimea devenea agitată. Nicole speră că Kenji acorda atenţia cuvenită incidentului şi că avea să-şi scurteze discursul.

Guvernatorul se opri o secundă, apoi trase un fluierat care spărgea timpanele. Acest lucru îi reduse temporar la tăcere pe ascultători.

— Mai am doar câteva remarci şi ele nu trebuie să jignească pe nimeni, spuse el. După cum ştiţi, soţia mea Nai şi cu mine avem doi fii gemeni. Considerăm că suntem binecuvântaţi din

plin. În această Zi a Stabilirii, vă rog pe fiecare să vă gândiţi la copiii *voştri* şi să vă imaginaţi o altă Zi a Stabilirii de peste o sută sau chiar de peste o mie de ani. Imaginaţi-vă că staţi faţă în faţă cu cei cărora le-aţi dat naştere, copiii copiilor copiilor voştri. În timp ce vorbiţi cu ei şi-i ţineţi în braţe, veţi putea spune că aţi făcut tot ce era omeneşte posibil ca să le lăsaţi o lume în care ei să fi avut şansa de a-şi găsi fericirea?

Patrick era din nou emoţionat. Exact când picnicul lua sfârşit, Max îl invitase să-şi petreacă noaptea şi ziua următoare la ferma Puckett.

— Noul semestru universitar nu începe decât miercuri, îi spuse tânărul mamei sale. Pot să mă duc? Te rog!

Nicole era încă tulburată de reacţia mulţimii faţă de discursul lui Kenji şi la început nu înţelese ce-i spunea fiul el. După ce-i ceru să repete, se uită la Max.

— Vei avea grijă de fiul meu?

Max rânji şi încuviinţă din cap. Max şi Patrick aşteptară până când bioţii terminară de adunat toate gunoaiele rămase de la picnic, apoi se îndreptară spre gară. Jumătate de oră mai târziu se aflau în gara Oraşului Central, aşteptând trenul care deservea direct regiunea agricolă. De cealaltă parte a peronului, un grup alcătuit din colegii de clasă ai lui Patrick urcau în trenul de Hakone.

— Ar trebui să vii şi tu! îi strigă un tânăr lui Patrick. Băutură gratis pentru toţi cât e noaptea de lungă.

Max se uită la Patrick ai cărui ochi îşi urmăreau prietenii.

— Ai fost vreodată în Vegas? îl întrebă.

— Nu. Mama şi unchiul…

— Ai vrea să mergi?

Ezitarea lui Patrick îi fu de ajuns lui Max. Câteva minute mai târziu, erau în trenul de Hakone alături de petrecăreţi.

— Eu unul nu mă omor după locul ăla, comentă Max. Mi se pare prea fals, prea superficial… dar în mod sigur merită văzut şi nu-i un loc rău dacă vrei să te distrezi când eşti singur.

În urmă cu doi ani şi jumătate, la foarte scurt timp după ce accelerările zilnice se terminaseră, Toshio Nakamura estimase în mod corect că era foarte probabil ca pământenii să rămână mult timp în Noul Eden şi în Rama. Chiar înainte de prima întrunire a comitetului constituţional şi alegerea lui Nicole des

Jardins Wakefield ca guvernator provizoriu, Nakamura îşi pusese în gând să devină cea mai bogată şi mai puternică persoană din colonie. Pornind de la sprijinul deţinuţilor, pe care şi-l asigurase în drumul de la Pământ la Marte, îşi extinse relaţiile personale şi fusese în stare, de îndată ce în colonie apăruseră băncile şi banii, să înceapă să-şi clădească imperiul Nakamura era convins că produsele care aveau să se vândă cel mai bine în Noul Eden erau cele care furnizau plăcere şi senzaţii tari. Prima lui afacere fusese un mic cazinou, care se bucurase imediat de succes. După aceea, cumpărase o parcelă din terenul agricol de pe latura estică a lui Hakone şi construise primul hotel din colonie. Adăugase un club mic, intim, cu gheişe, apoi un club cu fete mai deocheate. Tot ce făcuse fusese încununat de succes. Dublându-şi investiţiile în mod isteţ, ajunsese în situaţia de a cumpăra de la guvern o cincime din Pădurea Sherwood, la scurt timp după alegerea lui Kenji în funcţia de guvernator. Oferta lui de cumpărare permise Senatului să renunţe la impunerea unor impozite mai mari, care ar fi fost necesare pentru iniţierea de cercetări cu privire la RV-41.

O parte din pădurea tânără fusese defrişată şi pe locul acela se înălţă palatul personal al lui Nakamura şi un nou şi sclipitor hotel-cazinou, o zonă de distracţie, un complex de restaurante şi mai multe cluburi. Consolidându-şi monopolul, Nakamura militase intens (şi cu succes) pentru o legislaţie care să limiteze jocurile de noroc la zona ca înconjura Hakone. Acoliţii lui îi convinseră apoi pe toţi potenţialii antreprenori că nimeni nu voia să între în afacerea jocurilor de noroc la concurenţă cu „regele japonez”.

Când puterea îi deveni inatacabilă, Nakamura le permise asociaţilor săi să se extindă în prostituţie şi droguri, nici unul dintre aceste domenii nefiind ilegale în Noul Eden. Către sfârşitul mandatului Watanabe, când politica guvernului începuse să între în conflict cu interesele sporite ale lui Nakamura, acesta hotărâse că trebuia să controleze şi guvernul. Nu voia totuşi să fie împovărat el însuşi de sarcina aceea plictisitoare. Îi trebuia o marionetă care să-i facă jocul. Pentru aceasta îl recrutase pe Ian Macmillan, jalnicul fost comandant al *Pintei,* care candidase de asemenea la primele alegeri pentru guvernator câştigate de Kenji. Nakamura îi oferise lui Macmillan funcţia de guvernator în schimbul fidelităţii lui.

Nicăieri altundeva în colonie nu exista ceva care să semene măcar pe departe cu Vegasul. Arhitectura de bază proiectată de soţii Wakefield şi de Vultur fusese sobră şi extrem de funcţională, cu geometrii simple şi faţade plane. Vegas era exagerat de ţipător şi inconsecvent – o amestecătură de stiluri arhitecturale. Era *totuşi* interesant, iar Patrick fu vizibil impresionant când intră cu Max pe porţile complexului.

— Tii! exclamă el, Uitându-se la semnul uriaş care licărea deasupra portalului.

— Nu vreau să te dezumflu, băiete, spuse Max aprinzându-şi o ţigară, dar energia necesară aprinderii unui singur semn ar pune în funcţiune aproape un kilometru pătrat de DCG-uri.

— Vorbeşti ca mama şi ca unchiul, replică Patrick.

Înainte de a intra în cazinou sau în vreunul dintre cluburi, fiecare persoană trebuia să semneze în registrul principal. Nakamura nu rata nici o ocazie. Avea dosarul complet cu tot ce făcuse fiecare vizitator al Vegasului de fiecare dată când păşise înăuntru. În felul acesta, ştia care parte a afacerii trebuia extinsă şi, mai important, viciul special şi preferat al fiecărui client.

Max şi Patrick se duseră în cazinou. În timp ce stăteau lângă una dintre cele două mese la care se jucau zaruri, Max încercă să-i explice tânărului regulile jocului. Patrick nu-şi putea însă desprinde ochii de la chelneriţa în ţinută sumară care servea cocteiluri.

— Ai pus-o vreodată, băiete? întrebă Max.

— Poftim?

— Ai făcut vreodată sex, ai avut vreo relaţie intimă cu o femeie?

— Nu, răspunse tânărul.

O voce din mintea lui Max îi spuse că nu era răspunderea lui să-l introducă pe tânăr în lumea plăcerii. Aceeaşi voce îi mai aminti că aici era Noul Eden, nu Arkansas, altfel l-ar fi dus pe Patrick la Xanadu şi l-ar fi tratat cu prima lui partidă de sex.

În cazinou se aflau mai mult de o sută de oameni, o mulţime uriaşă ţinând cont de mărimea coloniei, şi toată lumea părea să se distreze. Chelneriţele ofereau într-adevăr băutură gratuită. Max înhăţă un cocteil margarita şi-i dădu unul şi lui Patrick.

— Nu văd nici un biot, comentă Patrick.

— În cazinou nu există, răspunse Max. Nici chiar la mese,

unde ar fi mai eficienţi decât oamenii. Regele japonez consideră că prezenţa lor inhibă instinctul de a paria. Dar îi foloseşte în toate restaurantele.

— Ia te uită, Max Puckett!

Max şi Patrick se întoarseră. O tânără frumoasă într-o rochie roz, diafană, se apropia de ei.

— Nu te-am mai văzut de luni bune, zise ea.

— Salut, Samantha, încuviinţă Max după ce preţ de câteva secunde fusese neobişnuit de amuţit.

— Şi cine-i acest tânăr chipeş? întrebă Samantha, fluturându-şi genele lungi spre Patrick.

— Patrick O'Toole, răspunse Max. Este…

— Oh, Dumnezeule! exclamă Samantha. N-am mai cunoscut până acum pe unul dintre coloniştii *iniţiali.* Îl studie pe Patrick câteva secunde după care continuă: Spune-mi, domnule O'Toole, chiar e adevărat că ai dormit *ani de zile*?

Patrick aprobă din cap cu timiditate.

— Prietena mea Goldie spune că întreaga poveste este o aiureală, că dumneata şi familia dumitale sunteţi în realitate agenţi AII. Ea nu crede nici că am fi părăsit orbita lui Marte… Goldie spune că momentele acelea groaznice petrecute în rezervoare au făcut parte de asemenea din farsă.

— Vă asigur, doamnă, că într-adevăr am dormit ani întregi, răspunse politicos Patrick. Aveam doar şase ani, când părinţii m-au pus într-o cuşetă. Când m-am trezit, arătam aproape la fel ca acum.

— Ei bine, mi se pare fas-ci-nant, chiar dacă nu ştiu ce să înţeleg din toate astea… Aşadar, Max, ce pui la cale? Şi, apropo, ai de gând să mă prezinţi *oficial*?

— Scuză-mă… Patrick, dânsa este domnişoara Samantha Porter din marele stat Mississippi. Lucrează la Xanadu…

— Sunt prostituată, domnule O'Toole. Una dintre cele mai bune… Ai mai cunoscut o prostituată?

Patrick se înroşi.

— Nu, doamnă.

Samantha puse un deget sub bărbia lui.

— E drăgălaş, îi spuse lui Max. Adu-l la mine. Dacă-i virgin, l-aş putea eu scăpa.

Îl sărută pe Patrick pe buze, apoi se întoarse şi se îndepărtă. Max nu găsi nimic potrivit de spus după plecarea ei. Se gândi să

se scuze, dar hotărî că nu era nevoie. Îl luă de umeri pe Patrick şi se îndreptară spre partea din spate a cazinoului, unde mesele cu mize mari erau înconjurate cu şnururi groase.

— În regulă, *atenţie*! strigă o tânără aflată cu spatele la ei. Cinci şi şase fac… *atenţie.*

Patrick privi surprins către Max.

— Asta-i Katie, zise el grăbind pasul în direcţia ei.

Katie era complet absorbită de joc. Trase rapid un fum dintr-o ţigară, dădu pe gât băutura întinsă de un bărbat brunet din dreapta, apoi ridică zarurile sus deasupra capului.

— Toate numerele, rosti ea înmânându-i crupierului jetoanele. Poftim douăzeci şi şase, plus cinci mărci pe opt repetat… Şi acum, apari, patruzeci şi patru! azvârli ea zarurile spre capătul opus al mesei, cu o smucitură a încheieturii mâinii.

— *Patruzeci şi patru*! strigă la unison mulţimea din jurul mesei.

Katie ţopăi, îşi îmbrăţişă partenerul, mai dădu pe gât un pahar şi trase lung şi languros din ţigară.

— Katie, spuse Patrick când era pe cale să arunce din nou zarurile.

Ea se opri la jumătatea aruncării şi se întoarse cu o expresie întrebătoare.

— Fir-aş a naibii, murmură. Ăsta-i frăţiorul meu.

Se împletici spre el ca să-l salute, în timp ce crupierii şi ceilalţi jucători de la masă ţipau să continue jocul.

— Eşti beată, Katie, şopti Patrick ţinând-o în braţe.

— Nu, Patrick, răspunse Katie, smucindu-se pentru a se întoarce la masă. *Zbor.* Sunt în propria mea navetă, în drum spre stele.

Se întoarse la masă şi ridică sus braţul drept.

— Şi acum, *atenţie*! Sunteţi aici, *atenţie*? strigă ea.

02

Visele veniră din nou în primele ore ale dimineţii. Nicole se trezi şi încercă să-şi aducă aminte ce visase, dar nu ţinea minte decât imagini izolate. În unul dintre vise, apăruse faţa fără corp a lui Omeh. Străbunicul ei Senoufo o avertizase în legătură cu ceva, dar Nicole nu înţelesese ce spunea. În alt vis, Nicole îl urmărise pe Richard care intra într-un ocean liniştit chiar înainte ca un val devastator să se năpustească spre ţărm.

Se frecă la ochi şi se uită la ceas. Nu era încă ora patru. *Aproape la aceeaşi oră în fiecare dimineaţă din săptămâna asta,* se gândi. *Ce-or însemna*? Se ridică şi se duse în baie.

Câteva momente mai târziu, era în bucătărie, îmbrăcată în hainele de sport. Bău un pahar de apă. Un biot Abraham Lincoln, care stătuse nemişcat lângă perete la capătul mesei din bucătărie, se activă şi se apropie de ea.

— Doriţi o cafea, doamnă Wakefield? întrebă luându-i paharul gol.

— Nu, Linc. Acum o să ies. Dacă se trezeşte cineva, spune-i că mă întorc până la şase.

Nicole porni pe hol către uşă. Înainte de a ieşi din casă, trecu prin faţa cabinetului din partea dreaptă a coridorului. Peste tot pe masa de lucru a lui Richard erau împrăştiate hârtii, lângă şi pe calculatorul pe care îl proiectase şi-l construise singur. Richard era extrem de mândru de noul său calculator, pe care Nicole îl încurajase să-l construiască, deşi era puţin probabil că avea să-i înlocuiască vreodată cu totul jucăria electronică favorită, calculatorul standard de buzunar ASI. Chiar dinainte de lansarea navei Newton, Richard purtase cu religiozitate micul calculator portabil.

Nicole recunoscu scrisul soţului ei pe unele foi, dar nu reuşi să-i citească limbajul simbolic. *În ultimul timp, şi-a petrecut multe ore aici,* gândi ea, simţind o strângere de inimă. *Deşi crede că ceea ce face e greşit.*

La început, Richard refuzase să participe la efortul de decodare a algoritmului care guverna vremea în Noul Eden. Nicole îşi amintea cu claritate discuţia lor.

— Am fost de acord să participăm la această democraţie, argumentase ea. Dacă tu şi cu mine alegem să-i ignorăm legile, atunci constituim un exemplu primejdios pentru ceilalţi…

— Asta *nu e* o lege, o întrerupsese Richard. E doar o moţiune. În plus, ştii la fel de bine ca mine că-i o idee incredibil de tâmpită. Şi tu şi Kenji aţi luptat împotriva ei… Apoi nu tu mi-ai spus cândva că avem *datoria* să ne opunem stupidităţii majorităţii?

— Te rog, Richard. Fireşte, poţi să explici tuturor de ce consideri că rezoluţia este greşită, dar efortul legat de algoritm a devenit acum un subiect de campanie. Toţi coloniştii ştiu că suntem apropiaţi de Watanabe. Dacă tu ignori rezoluţia, s-ar

părea că Kenji încearcă în mod intenţionat să submineze…

În timp ce Nicole îşi amintea conversaţia cu soţul ei, ochii îi rătăceau fără rost prin birou. Revenind la prezent, fu surprinsă să constate că se uita lung la trei figurine mici de pe un raft de deasupra biroului. *Prinţul Hal, Falstaff, TB,* gândi ea. *Cât a trecut de când ne distra Richard cu voi*?

Îşi aminti săptămânile lungi şi monotone ce urmaseră deşteptării din somnul lor de câţiva ani. În timp ce aşteptau sosirea celorlalţi colonişti, roboţii lui Richard fuseseră principala sursă de distracţie. În minte, încă mai auzea râsul zglobiu al copiilor şi-şi vedea soţul zâmbind încântat *Vremurile acelea au fost mai simple, mai uşoare,* gândi ea. Închise uşa biroului şi-şi continuă drumul pe hol. *Acum viaţa e prea complicată ca să te mai joci. Acum micii tăi prieteni stau tăcuţi pe raft.*

În uliţă, sub stâlpul de iluminat stradal, se opri o clipă lângă rastelul pentru biciclete. Ezită, Uitându-se la bicicleta ei, apoi se întoarse şi se îndreptă spre curtea din spate. Un minut mai târziu, traversase zona cu iarbă din spatele casei şi suia cărarea ce urca şerpuitoare pe Muntele Olimp.

Nicole mergea cu pas vioi, cufundată în gânduri. Mult timp nu fu atentă la împrejurimi. Mintea îi sărea de la un subiect la altul, de la problemele legate de Noul Eden la visele ei ciudate, apoi la neliniştile cu privire la copii, mai ales la Katie.

Ajunse la o bifurcare. Un indicator mic, realizat cu gust, anunţa că poteca din stânga ducea la staţia telecabinei, aflată la o distanţă de optzeci de metri, de unde se putea ajunge în vârful Muntelui Olimp. Prezenţa ei la bifurcaţie fu detectată electronic şi din direcţia telecabinei se apropie un biot Garcia.

— Nu te deranja! strigă Nicole. Am să merg pe jos.

Priveliştea devenea tot mai spectaculoasă, pe măsură ce poteca urca versantul dinspre colonie al muntelui. Nicole se opri într-un belvedere, la cinci sute de metri altitudine şi trei kilometri de casa familiei Wakefield, şi se uită peste Noul Eden. Era o noapte senină, lipsită de umezeală.

Azi nu plouă, îşi spuse, ştiind că dimineţile erau întotdeauna umede în zilele în care cădeau averse. Imediat dedesubt se afla satul Beauvois – luminile de la noua fabrică de mobilă îi permiteau să identifice, chiar şi de la distanţă, majoritatea clădirilor familiare din regiunea ei. La nord, satul San Miguel era ascuns de munte, dar dincolo de colonie, departe, pe cealaltă

latură a întunecatului Oraş Central, putea distinge petele de lumină ce marcau Vegasul lui Nakamura.

Se indispuse brusc. *Locul ăsta afurisit,* bombăni ea, *stă deschis cât e noaptea de lungă, folosind resurse vitale de energie şi oferind distracţii dezgustătoare.*

Uitându-se la Vegas, nu putea să nu se gândească la Katie. *Atâta talent înnăscut*! îşi zise cu strângere de inimă. Nu se putu abţine să se întrebe dacă fiica ei era încă trează în viaţa sclipitoare din cealaltă parte a coloniei. *Şi o irosire colosală*! clătină din cap.

Ea şi cu Richard discutaseră deseori despre Katie. Existau numai două teme asupra cărora nu cădeau de acord – Katie şi politica Noului Eden. Şi nu era întru totul corect să se spună că se certau din cauza politicii. Richard considera că în esenţă toţi politicienii, cu excepţia lui Nicole şi *poate* a lui Kenji, nu aveau principii. Modul lui de a discuta era să facă afirmaţii dezaprobatoare despre acţiunile insipide din Senat sau chiar din sala de judecată a lui Nicole, şi apoi să refuze să mai dezbată subiectul.

Katie constituia cu totul alt subiect. Richard susţinea mereu că Nicole era mult prea dură cu fata. *Mă mai condamnă şi pentru faptul că nu-mi petrec destul timp cu ea,* gândi Nicole în timp ce se uita la luminile îndepărtate. *Susţine că intrarea mea în politică i-a lăsat pe copii cu o mamă cu jumătate de normă în perioada cea mai critică a vieţii lor.*

Katie aproape că nu mai stătea deloc pe acasă. Îşi păstrase camera, dar majoritatea nopţilor şi le petrecea în unul dintre apartamentele elegante construite de Nakamura în complexul Vegas.

— Cum plăteşti chiria? o întrebase într-o seară Nicole.

— Tu ce crezi, mamă? răspunse bătăioasă Katie. Muncesc. Am timp din belşug. La universitate urmez numai trei cursuri.

— Ce munceşti?

— Sunt ospătăriţă, animatoare… Tot ce-i nevoie, răspunsese vag Katie.

Nicole îşi luă ochii de la luminile Vegasului. *Fireşte, este întru totul de înţeles că-i derutată. Katie n-a avut adolescenţă. Totuşi, nu pare deloc să se îndrepte…* începu din nou să urce muntele în pas vioi, încercând să-şi alunge indispoziţia crescătoare.

Între cinci sute şi o mie de metri altitudine, muntele era

acoperit cu copaci groşi înalţi deja de cinci metri. Aici, poteca spre pisc mergea între munte şi zidul exterior al coloniei pe o porţiune foarte întunecată, care se întindea pe mai mult de un kilometru. Aproape de capăt, întunericul era întrerupt într-un singur loc, un belvedere orientat spre nord.

Nicole ajunsese în punctul cel mai înalt al ascensiunii. Se opri în belvedere şi privi spre San Miguel. *Lată dovada că am dat greş în Noul Eden,* gândi ea, clătinând din cap. *În ciuda eforturilor, există sărăcie şi disperare în Paradis.*

Văzuse problema ivindu-se şi o prezisese cu exactitate către sfârşitul mandatului ei de un an ca guvernator provizoriu. Ca o ironie a sorţii, procesul care produsese San Miguel, unde nivelul de trai era doar la jumătatea celui din celelalte trei sate ale Noului Eden, începuse la scurt timp după sosirea *Pintei.* Majoritatea coloniştilor din primul grup se instalase în satul sud-estic, care avea să devină mai târziu Beauvois, constituind un precedent accentuat după sosirea Niñei. Când planul de liberă instalare fusese implementat, aproape toţi orientali hotărâseră să locuiască împreună în Hakone; europenii, americanii albi şi asiaticii aleseră fie Positano, fie ceea ce mai rămăsese din Beauvois. Mexicanii, unii hispanici, americanii negri şi africanii se îndreptaseră cu toţii spre San Miguel.

Ca guvernator, Nicole încercase să rezolve segregaţia cu un plan utopic de reaşezare, care ar fi alocat fiecăruia dintre cele patru sate procentajele rasiale ce ar fi oglindit colonia ca un întreg. Propunerea ei ar fi putut fi acceptată în primele zile ale existenţei coloniei, mai ales imediat după perioada petrecută în somnariu, când majoritatea cetăţenilor o priveau pe Nicole ca pe o zeiţă. Dar după mai bine de un an, fu prea târziu. Libera iniţiativă crease deja goluri atât în bogăţia personală, cât şi în valorile imobiliare. Până şi cei mai loiali adepţi ai lui Nicole îşi dădură seama de inaplicabilitatea planului de reaşezare la acel moment.

După expirarea mandatului de guvernator al lui Nicole, Senatul aprobase cu entuziasm propunerea lui Kenji de a o numi pe femeie ca unul dintre cei cinci judecători permanenţi ai Noului Eden. Totuşi imaginea ei în colonie avusese de suferit în mod considerabil, când remarcile făcute de ea în apărarea eşuatului plan de reaşezare începuseră să circule pe scară largă. Nicole susţinuse că era esenţial pentru colonişti să

trăiască în cartiere mici, integrate, pentru dezvoltarea aprecierii reale a diferenţelor de cultură şi rasă. Criticii ei consideraseră că vederile îi erau „incurabil de naive”.

Nicole privi la luminile ce licăreau în San Miguel preţ de alte câteva minute. Chiar înainte de a se întoarce şi a se îndrepta spre casa din Beauvois, îşi aminti dintr-o dată alte lumini licăritoare din orăşelul elveţian Davos. În ultima vacanţă de schi, Nicole şi Geneviève luaseră cina pe muntele de deasupra Davosului şi, după masă, stătuseră ţinându-se de mână în aerul rece şi întăritor de pe balconul restaurantului. La mulţi kilometri sub ele, luminile Davosului străluceau ca nişte bijuterii micuţe. Ochii lui Nicole se umplură de lacrimi când se gândi la graţia şi umorul primei sale fiice, pe care n-o mai văzuse de atâţia ani. *Îţi mulţumesc din nou, Kenji, că ai împărtăşit cu mine vizita ta la Geneviève,* reflectă ea amintindu-şi de fotografiile aduse de pe Pământ de noul ei prieten.

Întunericul o înconjură din nou în timp ce cobora muntele. Zidul interior al coloniei se găsea acum în stânga ei. Continuă să se gândească la viaţa din Noul Eden. *Acum avem nevoie de un curaj deosebit,* îşi spuse. *Curaj, valori şi perspicacitate. Din nefericire, şi Richard, şi eu, chiar şi copiii am rămas străini, în ciuda a tot ce am încercat să facem. E puţin probabil că vom fi în stare să mai schimbăm ceva.*

Richard se asigură că cei trei Einsteini copiaseră corect procedurile şi datele de pe diversele monitoare din biroul său. În timp ce părăseau toţi patru casa, Nicole îl sărută.

— Eşti un om minunat, Richard Wakefield, spuse ea.

— Eşti singura care crede asta, răspunse el cu un zâmbet forţat.

— Dar sunt şi singura care ştie. Vorbesc serios, iubitule, apreciez ceea ce faci. Ştiu…

— Nu vreau să întârzii prea mult, o întrerupse el. Cele trei AI şi cu mine mai avem doar două idei de bază de testat… Dacă azi nu avem succes, renunţăm.

Cu cei trei Einsteini urmându-l îndeaproape, se grăbi spre gara din Beauvois şi prinse trenul de Positano. După o scurtă oprire lângă parcul cel mare de pe malul Lacului Shakespeare, unde cu două luni în urmă se ţinuse festivitatea de Ziua Stabilirii, trenul îi lăsă în Positano. Richard şi bioţii săi străbătură satul, spre colţul sud-vestic al coloniei. Acolo, după ce li se

verifică identitatea de către un om şi doi Garcia, li se permise să treacă prin ieşirea coloniei în zona inelară care înconjura Noul Eden. Li se mai făcu o scurtă inspecţie electronică, după care ajunseră la singura uşă decupată în zidul exterior gros care împrejmuia habitatul. Aceasta se deschise şi Richard conduse bioţii în Rama.

Richard avusese îndoieli când, în urmă cu optsprezece luni, Senatul votase crearea şi utilizarea unei sonde penetrante care să testeze condiţiile de mediu din Rama, imediat în exteriorul modulului lor. Făcuse parte din comitetul care revăzuse proiectul tehnic al sondei şi se temuse că mediul extern ar putea fi extrem de ostil iar designul sondei putea să nu protejeze corespunzător integritatea habitatului lor.

În timpul procedurii, se cheltuiseră mulţi bani şi timp pentru a se garanta că graniţele Noului Eden erau sigilate ermetic, chiar în timp ce sonda îşi croia drum milimetru cu milimetru prin zid.

Richard îşi pierduse credibilitatea în colonie, când se dovedise că mediul din Rama nu diferea semnificativ de cel din Noul Eden. În exterior era permanent beznă şi existau mici variaţii periodice, atât în compoziţia cât şi în presiunea atmosferică, dar mediul ambiant raman era atât de asemănător celui din colonie încât exploratorii umani nici măcar nu aveau nevoie de costume spaţiale. La două săptămâni după ce sonda dezvăluise atmosfera inofensivă din Rama, coloniştii terminaseră de cartografiat Câmpia Centrală, care le era acum accesibilă.

Noul Eden şi o a doua construcţie rectangulară, aproape identică, din sud, despre care Richard şi Nicole credeau că reprezenta un habitat pentru altă formă de viaţă, erau închise laolaltă într-o zonă mai mare, tot rectangulară, ale cărei bariere metalice, cenuşii, extrem de înalte o separau de restul lui Rama. Barierele din nordul şi sudul acestei zone mai mari erau prelungirile zidurilor habitatelor. Totuşi, atât pe latura de est, cât şi pe cea de vest a celor două habitate existau aproximativ doi kilometri de spaţiu deschis.

În cele patru colţuri ale acestui dreptunghi exterior se aflau structuri cilindrice masive. Richard şi ceilalţi membri ai personalului tehnic din colonie erau convinşi că cilindrii impenetrabili conţineau fluidele şi mecanismele de pompare cu ajutorul cărora erau menţinute condiţiile meteo din interiorul habitatelor.

Noua regiune exterioară, care nu avea alt plafon în afara părţii opuse a lui Rama însăşi, acoperea cea mai mare parte a semicilindrului nordic al navei spaţiale. O structură mare din metal, de forma unui iglu, era singura clădire de pe Câmpia Centrală între cele două habitate. Aceea era centrul de control pentru Noul Eden, amplasat la aproximativ doi kilometri sud de zidul coloniei.

După ce ieşiră din Noul Eden, Richard şi cei trei Einsteini se îndreptară spre centrul acela unde, de aproape două săptămâni, lucrau încercând să spargă sistemul care guverna vremea din Noul Eden. În ciuda obiecţiilor lui Kenji, Senatul alocase fondurile corespunzătoare „efortului colectiv al celor mai buni ingineri” ai coloniei de a modifica algoritmul meteo extraterestru. Senatul promulgase legea după ce audiase un grup de savanţi japonezi care sugerase că era într-adevăr *posibil* ca în Noul Eden să fie menţinute condiţii meteo stabile, chiar şi cu concentraţii mai mari de bioxid de carbon şi fum în atmosferă.

Pentru politicieni, concluzia era ispititoare. Dacă într-adevăr nu mai era nevoie nici de interzicerea arderii lemnului nici de reconstituirea reţelei de DCG-uri, ci *doar* de reglarea câtorva parametri din algoritmul extraterestru, care, la urma urmelor, fusese iniţial proiectat pe baza unor ipoteze ce nu mai erau valabile, ei bine, atunci…

Richard detesta modul acela de a gândi, pe care-l numea „evitarea problemei cât mai mult posibil”. Cu toate acestea, atât din cauza rugăminţilor lui Nicole cât şi a eşecului total al celorlalţi ingineri din colonie de a înţelege procesul de control al condiţiilor meteo, acceptase să abordeze sarcina. Insistase însă să lucreze singur, ajutat doar de Einsteini.

În ziua aceea, avea de gând să facă ultima încercare de a decoda algoritmul meteo; el şi bioţii se opriră prima dată la un kilometru de ieşirea din colonie. Sub reflectoarele mari, un grup de arhitecţi şi ingineri lucra la o masă foarte lungă.

— Canalul nu va fi greu de realizat – solul este foarte moale.

— Dar ce facem cu deşeurile? Săpăm fose septice, sau aducem materialul rezidual înapoi în Noul Eden pentru procesare?

— Necesarul energetic pentru această aşezare va fi substanţial. Nu doar pentru iluminat, din cauza întunericului ambiental, ci şi pentru toate instalaţiile. În plus, suntem destul

de departe de Noul Eden, aşa că trebuie să ţinem seama de pierderile deloc neglijabile de pe traseu... Cele mai bune materiale superconductoare ale noastre sunt prea vitale pentru astfel de utilizare.

Ascultând conversaţia, Richard simţi un amestec de mânie şi dezgust. Arhitecţii şi inginerii întocmeau un studiu de fezabilitate pentru un sat exterior care i-ar fi putut găzdui pe purtătorii retrovirusului RV-41. Proiectul denumit Avalon era rezultatul unui delicat compromis politic între guvernator şi opoziţie. Kenji permisese finanţarea studiului pentru a dovedi că era „deschis la minte" în privinţa rezolvării problemei RV-41.

Richard şi cei trei Einsteini îşi Continuară drumul spre sud. La nord de centrul de control, zăriră un grup de oameni şi bioţi îndreptându-se către locul de sondare al celui de al doilea habitat, purtând echipamente impresionante.

— Salut, Richard, spuse Marilyn Blackstone, colega englezoaică pe care el o recomandase să conducă testele de sondare.

Marilyn era din Taunton, Somerset. Îşi luase licenţa în inginerie la Cambridge în 2232 şi era extrem de competentă.

— Cum merge treaba? întrebă bărbatul.

— Dacă ai un minut liber, vino să vezi, îi propuse Marilyn.

Richard îi lăsă pe cei trei Einsteini la centrul de control şi-i însoţi pe Marilyn şi echipa ei peste Câmpia Centrală, spre al doilea habitat. În timp ce mergea, îşi aminti discuţia cu Kenji şi Dmitri Ulanov din biroul guvernatorului în după-amiaza de dinaintea aprobării oficiale a proiectului sondei.

— Vreau să se înţeleagă, spusese Richard, că mă opun categoric oricărui efort de a se tulbura sanctitatea celuilalt habitat. Nicole şi cu mine suntem practic siguri că adăposteşte alt tip de viaţă. Nu există nici un argument care să justifice penetrarea.

— Să presupunem că-i pustiu, răspunsese Dmitri. Să presupunem că habitatul a fost plasat acolo pentru noi, pornind de la ipoteza că suntem destul de inteligenţi ca să ne dăm seama cum să-l folosim.

Richard aproape că strigase:

— Dmitri, ai ascultat ce ţi-am spus eu şi Nicole în toate lunile astea? încă te mai agăţi de o noţiune absurdă homocentrică despre locul nostru în Univers. Din cauză că suntem specia

dominantă de pe Pământ, *presupui* că suntem fiinţe superioare. *Nu* suntem. Există probabil sute…

— Richard, îl întrerupsese Kenji pe un ton moale, îţi cunoaştem părerea despre acest subiect, dar coloniştii Noului Eden nu sunt de acord cu tine. Ei nu i-au văzut niciodată pe Vultur, pe octopăianjeni, sau pe vreuna dintre celelalte creaturi minunate despre care vorbeşti. Ei vor să ştie dacă avem spaţiu să ne extindem…

Lui Kenji îi era deja frică, gândi Richard. *Era deja îngrozit că Macmillan îl va învinge pe Ulanov în alegeri şi-i va preda colonia lui Nakamura.*

De îndată ce ajunseră la locul de sondare, doi Einsteini se apucară de lucru. Instalară cu grijă burghiul laser compact în orificiul deja practicat în zid. În cinci minute, sfredelul adâncea uşurel gaura din metal.

— Cât aţi pătruns? întrebă Richard.

— Deocamdată numai treizeci şi cinci de centimetri, răspunse Marilyn. Mergem foarte încet. Dacă zidul are aceeaşi grosime ca al nostru, vor mai trece trei-patru săptămâni până să-l străpungem de tot. Întâmplător, analiza spectrografică a zidului indică faptul că este acelaşi material ca al nostru.

— Şi după ce pătrundeţi?

— Nu-ţi face griji, râse Marilyn. Urmăm toate procedurile recomandate de tine. Vom avea minim două săptămâni de observare pasivă înainte de a trece la locul următor. Le vom da o şansă să reacţioneze… dacă există *într-adevăr* înăuntru.

Scepticismul din glas îi era evident.

— Şi tu, Marilyn? Ce se întâmplă cu toată lumea? Credeţi că eu, Nicole şi copiii am inventat toate poveştile alea?

— Afirmaţiile ieşite din comun cer dovezi ieşite din comun, răspunse Marilyn.

Richard clătină din cap. Porni să argumenteze, dar îşi dădu seama că avea treburi mai importante de făcut. După câteva minute de conversaţie tehnică politicoasă, porni înapoi către centrul de control unde îl aşteptau bioţii săi Einstein.

Einsteinii erau grozavi pentru că putea să încerce mai multe idei simultan. Ori de câte ori Richard avea o idee, i-o putea schiţa unui biot şi putea avea toată încrederea că avea să fie implementată corespunzător. Bioţii nu sugerau niciodată ei

înşişi o metodă nouă, totuşi erau dispozitive de memorie perfecte şi deseori îi aminteau lui Richard când una dintre ideile lui era similară cu o metodă anterioară care dăduse greş.

Toţi ceilalţi ingineri din colonie care încercaseră să modifice algoritmul meteo se chinuiseră mai întâi să înţeleagă modul de funcţionare internă al supercalculatorului extraterestru. Aceea fusese greşeala lor fundamentală. Cunoscând a priori că operaţiile interne ale calculatorului ar fi rămas pentru el de domeniul magiei, Richard se concentra asupra izolării şi identificării semnalelor emise de uriaşul procesor. În definitiv, judecase el, structura de bază a procesului trebuia să fie simplă. Un set de măsurători definea condiţiile din Noul Eden în orice moment dat. Algoritmii extratereştri foloseau probabil aceste date obţinute prin măsurare pentru a calcula comenzile transmise cumva uriaşelor structuri cilindrice, unde avea loc adevărata activitate ce ducea la modificările din atmosfera habitatului.

Lui Richard nu-i trebui mult să traseze o diagramă bloc de funcţionare a procesului. Pentru că nu existau contacte electrice directe între centrul de control şi structurile cilindrice, era evident că între cele două entităţi exista un tip de comunicare electromagnetică. Dar ce tip? Când scană spectrul, pentru a vedea la ce lungimi de undă avea loc comunicarea, Richard găsi multe semnale potenţiale.

Analizarea şi interpretarea acelor semnale semăna cu căutarea acului în carul cu fân. Cu ajutorul Einsteinilor, Richard determină până la urmă că transmisiile cele mai frecvente erau în lăţimea de bandă a microundelor. Timp de o săptămână, el şi bioţii catalogară schimburile de microunde, revăzând condiţiile meteo din Noul Eden atât înainte cât şi după şi încercând să anuleze setul de parametri specifici care modula intensitatea răspunsului cilindrului. În săptămâna aceea, Richard mai testă şi validă un transmiţător portabil cu microunde pe care îl construise cu cei trei bioţi. Ţelul lui era să creeze un semnal de comandă care să pară că ar fi provenit de la centrul de control.

Prima sa încercare serioasă din ultima zi se soldă cu un eşec total. Intuind că problema ar fi putut consta în acurateţea transmisiei, el şi Einsteinii puseră la punct o secvenţă de programare repetată care să le permită să emită un semnal cu precizia de o femtosecundă, astfel încât cilindrii să primească

comanda într-un interval de timp extrem de mic.

În clipa următoare celei în care Richard trimise spre cilindri ceea ce credea că era un set nou de parametri, în centrul de control răsună o alarmă puternică. În câteva secunde, o imagine spectrală a Vulturului apăru în aer deasupra lui Richard şi a bioţilor.

— Fiinţe umane! vorbi holografia Vulturului. Fiţi foarte atente! La proiectarea fragilului echilibrului al habitatului vostru, s-a procedat cu grijă, folosindu-se multe cunoştinţe. Nu schimbaţi aceşti algoritmi vitali, decât dacă există o urgenţă reală.

Deşi şocat, Richard acţionă imediat, ordonând Einsteinilor să înregistreze tot ce vedeau. Vulturul repetă avertismentul, apoi dispăru, dar scena rămase stocată în subsistemele de înregistrare video ale bioţilor.

03

— Ai de gând să rămâi veşnic deprimat? întrebă Nicole, privind peste micul dejun spre soţul ei. În plus, până acum nu s-a întâmplat nimic îngrozitor. Vremea a fost frumoasă.

— Eu cred că-i mai bine ca înainte, unchiule Richard, zise Patrick. În universitate eşti privit ca un erou… deşi unii studenţi cred că eşti parţial extraterestru.

Richard reuşi să zâmbească.

— Guvernul nu-mi urmează recomandările şi nu dă nici o atenţie avertismentului Vulturului. În biroul tehnic, există chiar unii care spun că eu însumi am creat holograma Vulturului. Vă puteţi imagina una ca asta?

— Kenji te crede, iubitule.

— Atunci de ce-i lasă pe meteorologi să crească permanent puterea răspunsului comandat? Nu pot să prevadă efectele pe termen lung.

— Ce te îngrijorează, tată? întrebă Ellie un moment mai târziu.

— Gestionarea unui volum de gaz atât de mare este un proces complicat, Ellie, şi am un mare respect pentru extratereştrii care au proiectat infrastructura Noului Eden. *Ei* au susţinut insistent că concentraţiile de bioxid de carbon şi particulele de fum trebuie menţinute sub nivelurile precizate. Trebuie să fi ştiut *ceva.*

Patrick şi Ellie îşi terminară micul dejun şi se scuzară. Câteva

minute mai târziu, după ce copiii părăsiră casa, Nicole ocoli masa şi-şi puse mâinile pe umerii lui Richard.

— Mai ţii minte seara în care am discutat cu Patrick şi Ellie despre Albert Einstein?

Richard o privi întrebător.

— În seara aceea, mai târziu, când eram în pat, eu am comentat că descoperirea lui Einstein privind relaţia dintre materie şi energie a fost „oribilă”, pentru că a condus la existenţa armelor nucleare… Mai ţii minte ce ai răspuns?

Bărbatul clătină din cap.

— Mi-ai spus că Einstein a fost un savant a cărui muncă de-o viaţă a fost pusă în slujba cercetării cunoaşterii şi a adevărului. Ai spus: „Nu există cunoaştere care să fie oribilă. Oribil poate fu numit numai ceea ce fac alte fiinţe umane cu cunoaşterea aceea”.

— Încerci să mă absolvi de responsabilitatea subiectului? zâmbi Richard.

— Poate, răspunse Nicole apoi se aplecă şi-l sărută pe buze. Ştiu că eşti una dintre cele mai inteligente şi creative fiinţe umane care au trăit vreodată şi nu-mi place să te văd purtând pe umeri toate poverile călătoriei.

Richard îi întoarse sărutul cu o vigoare considerabilă.

— Crezi că terminăm până se trezeşte Benjy? şopti el. Nu are şcoală şi azi noapte a stat până târziu.

— S-ar putea, chicoti Nicole. Măcar putem încerca. Primul caz îl am abia la ora zece.

Cursul principal predat de Eponine la Liceul Central, numit simplu „Artă şi Literatură”, îmbrăţişa multe aspecte ale culturii pe care coloniştii, cel puţin temporar, o lăsaseră în urmă. În programa de bază, Eponine acoperea un set de surse eclectice, multiculturale, încurajând liceenii să întreprindă studii independente în orice domenii specifice pe care le găseau stimulatoare. Deşi când preda folosea întotdeauna planuri de lecţii şi o programă analitică, Eponine era genul de profesor care îşi alcătuia fiecare oră astfel încât să urmărească interesele elevilor.

Personal, ea considera că *Mizerabilii* de Victor Hugo era cel mai bun roman scris vreodată, iar pe impresionistul Pierre Auguste Renoir, care se născuse în secolul al XIX-lea în oraşul ei natal Limoges, cel mai mare pictor din toate timpurile. În orele

ei includea lucrări ale ambilor compatrioţi, însă structura cu grijă restul materialului bibliografic pentru a oferi reprezentarea corectă a celorlalte naţiuni şi culturi.

Deoarece bioţii Kawabata o ajutau în fiecare an la piesa de teatru, era normal să folosească romanele adevăratului Kawabata, *O mie de cocori* şi *Ţara zăpezii,* ca exemple ale literaturii japoneze. Cele trei săptămâni dedicate poeziei abordau poeţi ca Frost, Rilke şi Omar Khayyam, totuşi accentul era pus pe Benita Garcia, nu numai datorită prezenţei bioţilor Garcia pe tot cuprinsul Noului Eden, ci şi pentru că viaţa şi poezia Benitei îi fascinau pe tineri.

În anul în care i se ceruse să poarte brasarda roşie după ce fusese testată pozitiv la anticorpii RV-41, Eponine avea numai unsprezece elevi în ultima clasă de liceu. Rezultatele testului făcură ca administraţia şcolii să se confrunte cu o dilemă. Deşi directorul rezistase în mod curajos cererii unui grup vehement de părinţi, în majoritate din Hakone, ca Eponine să fie „concediată”, el şi restul personalului cedaseră oarecum în faţa isteriei din colonie, decretând cursul ei opţional. Ca urmare, clasa ei era mult mai mică decât fusese în cei doi ani precedenţi.

Ellie era eleva ei preferată. În ciuda marilor goluri din cunoştinţele tinerei, datorate anilor de somn din călătoria de la Baza de Tranzit la sistemul solar, inteligenţa înnăscută şi setea de cunoaştere făceau din ea o elevă model. Eponine îi cerea adesea lui Ellie să execute sarcini deosebite. În dimineaţa în care clasa începea studiul operei Benitei Garcia, dimineaţă care, întâmplător, era chiar cea în care Richard discutase cu fiica sa despre îngrijorarea lui privitoare la activităţile de control a vremii din colonie, lui Ellie i se ceruse să memoreze unul dintre poemele din primul volum al Benitei Garcia, *Visurile unei fete mexicane,* scris când poetesa era încă adolescentă. Totuşi, înainte ca Ellie să înceapă să recite, Eponine încercă să aprindă imaginaţia tinerilor cu o scurtă prelegere despre viaţa Benitei.

— Adevărata Benita Garcia a fost una dintre cele mai uimitoare femei care au trăit vreodată, spuse ea indicând spre inexpresivul biot Garcia din colţ, care o ajuta la problemele de rutină a activităţii de predare. Poetesă, astronaut, lider politic, mistic – viaţa ei a fot atât o reflectare a istoriei epocii, cât şi un izvor de inspiraţie pentru toţi.

Tatăl ei a fost un mare latifundiar din statul mexican Yucatan, departe de inima artistică şi politică a naţiunii. Benita a fost singurul copil, născută din mamă maya şi un tată mult mai vârstnic. Majoritatea copilăriei şi-a petrecut-o singură pe plantaţia familiei care se învecina cu minunatele ruine maya Puuc de la Uxmal. Când era mică, Benita se juca adesea printre piramidele şi clădirile centrului ceremonial vechi de o mie de ani.

A fost de la început o elevă înzestrată, dar imaginaţia şi elanul au deosebit-o cu adevărat de colegii din clasă. A scris prima poezie la nouă ani, iar la cincisprezece ani, pe când se afla în internatul liceului catolic din Merida, capitala statului Yucatan, două dintre poemele ei fuseseră deja publicate în prestigiosul Diario de Mexico.

După ce a terminat gimnaziul, Benita şi-a surprins profesorii şi familia, anunţând că voia să devină astronaut. În 2129, a fost prima mexicană admisă la Academia Spaţială din Colorado. Când, patru ani mai târziu, a absolvit Academia, începuseră deja marile reduceri de fonduri destinate explorărilor spaţiale. În urma crahului din 2134, omenirea s-a cufundat în criza cunoscută drept Marele Haos şi practic întreaga explorare spaţială a fost oprită. În 2137, Benita a fost concediată de ASI şi a crezut că i se încheiase cariera spaţială.

În 2144, una dintre ultimele nave de transport interplanetar, James Martin, s-a întors cu greu de pe Marte, transportând în majoritate femei şi copii din coloniile marţiene. Nava abia a reuşit să între pe orbita Pământului şi se părea că toţi pasagerii vor muri. Benita şi trei prieteni astronauţi au improvizat un vehicul şi au reuşit să salveze douăzeci şi patru de oameni în cea mai spectaculoasă misiune spaţială a tuturor timpurilor…

Mintea lui Ellie se abătu de la povestirea lui Eponine şi-şi imagină cât de palpitantă fusese misiunea de salvare a Benitei. Mexicana condusese manual vehiculul spaţial, fără nici o legătură cu dispeceratele de control terestre, riscându-şi viaţa ca s-o salveze pe a altora. Putea exista o dăruire mai mare faţă de semenii tăi?

În timp ce se gândea la altruismul Benitei, în mintea lui Ellie apăru imaginea mamei sale. Urmă rapid un carusel de imagini cu Nicole. Mai întâi, o văzu în robă de judecător, vorbind cu înţelepciune în faţa Senatului. Apoi, masându-i ceafa soţului,

noaptea târziu în birou, învăţându-l răbdătoare, zi după zi, pe Benjy să citească, plecând împreună cu Patrick, cu bicicleta, ca să joace tenis în parc, sau instruind Lincolnul ce anume să pregătească pentru cină. În ultima imagine, Nicole stătea noaptea târziu pe patul lui Ellie, răspunzând la întrebări despre viaţă şi dragoste. *Mama este eroina mea,* îşi dădu brusc seama Ellie. *E la fel de altruistă ca Benita Garcia.*

— ...Imaginaţi-vă, dacă doriţi, o fată mexicană de şaisprezece ani, venită acasă în vacanţă de la internat, urcând încet treptele abrupte ale Piramidei Magicianului din Uxmal. Sub ea, în dimineaţa deja caldă de primăvară, iguanele se joacă printre pietre şi ruine.

Eponine îi făcu semn din cap lui Ellie. Era timpul să recite poemul. Ellie se ridică şi începu să recite:

Tu ai văzut totul, bătrână şopârlă
Ne-ai văzut bucuriile, lacrimile,
Inimile pline de iubire
Şi de dorinţe puternice.
Şi asta nu se schimbă niciodată?
Oare şi mama indiancă a mamei
A stat aici pe aceste trepte
Acum o mie de ani
Şi fi-a povestit pasiunile
Pe care n-a vrut, n-a putut să le împărtăşească?

Noaptea mă uit la stele
Şi cutez să mă văd printre ele.
Inima mea se înalţă deasupra acestor piramide
Zburând liberă în totul-e-posibil.
Da, Benita, îmi spun iguanele,
Da, pentru tine şi pentru mama mamei tale,
Ale cărei visuri mistuitoare din urmă cu ani
Vor fi acum împlinite prin tine.

Când Ellie termină, obrajii îi luceau de lacrimi. Probabil că profesoara ei şi ceilalţi elevi credeau că fusese profund înduioşată de poezie şi de prelegerea despre Benita Garcia. Ei n-ar fi putut înţelege că Ellie tocmai trăise o manifestare divină, că descoperise adevărata profunzime a iubirii şi a respectului

pentru mama ei.

Era ultima săptămână de repetiţii pentru piesa şcolară. Eponine alesese o lucrare veche, piesa *Aşteptându-l pe Godot* de Samuel Beckett, laureatul Nobel din secolul XX, pentru că tema ei era atât de înrudită cu viaţa din Noul Eden. Cele două personaje principale, ambele îmbrăcate în zdrenţe, erau jucate de Ellie Wakefield şi Pedro Martinez, un băiat chipeş de nouăsprezece ani, care fusese unul dintre adolescenţii „problemă” adăugaţi la contingentul coloniei în ultimele luni dinaintea lansării.

Eponine n-ar fi putut realiza piesa fără ajutorul bioţilor Kawabata. Aceştia proiectau şi creau decorurile şi costumele, controlau luminile, şi chiar conduceau repetiţiile când ea nu putea fi prezentă. Şcoala avea în total patru Kawabata, iar trei se găseau sub jurisdicţia lui Eponine în timpul celor şase săptămâni care precedau reprezentaţia.

— Bravo! strigă Eponine, apropiindu-se de elevii de pe scenă. Să zicem că pentru azi e destul.

— Domnişoară Wakefield, rosti Kawabata 052, au existat trei locuri în care cuvintele dumneavoastră n-au fost chiar corecte. La începutul monologului…

— Spune-i mâine, îl întrerupse Eponine, făcându-i semn cu blândeţe să se îndepărteze. Va însemna mai mult pentru ea. Se întoarse spre mica distribuţie. Aveţi întrebări?

— Ştiu că am mai vorbit despre asta… începu ezitant Pedro Martinez, dar m-ar ajuta dacă am putea discuta din nou… Ne-aţi spus că Godot n-a fost o persoană, ci doar un concept, sau o fantezie… că noi toţi aşteptăm ceva… Scuzaţi-mă, dar mi-e greu să înţeleg ce anume…

— În esenţă, întreaga piesă este un comentariu despre absurditatea vieţii, răspunse Eponine după câteva secunde. Râdem, pentru că ne vedem pe noi în cerşetorii de pe scenă, auzim vorbele noastre când vorbesc ei. Beckett a surprins extrema năzuinţă a spiritului omenesc. Indiferent cine ar fi el, Godot va face ca totul să fie bine. El ne va transforma, cumva, viaţa şi ne va face fericiţi.

— N-ar putea fi Dumnezeu? întrebă Pedro.

— Absolut, încuviinţă Eponine. Sau chiar extratereştrii superavansaţi care au construit Rama şi controlează Baza de Tranzit unde au stat Ellie şi familia ei. Orice putere, forţă sau

ființă care este un panaceu pentru suferințele omenirii poate fi Godot. De aceea piesa este universală.

— Pedro, ai terminat? strigă o voce autoritară din fundul micuțului amfiteatru.

— Doar o clipă, Mariko, răspunse tânărul. Avem o discuție interesantă. De ce nu vii şi tu aici?

Japoneza rămase în uşă.

— Nu, spuse ea grosolan, nu vreau. Hai să mergem.

Eponine dădu liber distribuției şi Pedro sări de pe scenă. În timp ce tânărul se grăbea spre uşă, Ellie veni lângă profesoară.

— De ce o lasă să se poarte aşa? murmură ea.

— Nu mă întreba pe mine, ridică Eponine din umeri. În mod clar, nu sunt expertă în relații interumane.

Fata aia, Kobayashi, e o nesuferită, se gândi, amintindu-şi cum le tratase Mariko pe ea şi pe Ellie, într-o seară, după repetiții, de parcă ar fi fost nişte gândaci. *Bărbații sunt atât de proşti uneori*!

— Ai vreo obiecție, întrebă Ellie, dacă părinții mei vin la repetiția cu costume? Beckett e unul din dramaturgii favoriți ai tatii şi…

— Ar fi grozav, Părinții tăi sunt oricând bineveniți. În plus, vreau să le mulțumesc…

— *Domnişoară Eponine*! strigă un glas de tânăr din cealaltă parte a sălii.

Era Derek Brewer, unul dintre elevii lui Eponine care făcuse o pasiune de licean pentru ea. Derek alergă câțiva paşi apoi strigă din nou:

— Ați auzit vestea?

Eponine clătină din cap. În mod evident, Derek era foarte surescitat.

— Judecătorul Mîşkin a decretat brasardele drept neconstituționale!

Femeii îi trebuiră câteva secunde să asimileze informația. Deja Derek era lângă ea, încântat că el îi dăduse vestea.

— Eşti… eşti sigur? întrebă femeia.

— Tocmai am auzit la radioul din birou.

Eponine întinse mâna spre brațul cu nesuferita brasardă roşie. Se uită la Derek şi la Ellie şi, cu o mişcare rapidă, smulse banda de pe braț şi o azvârli în aer. În timp ce o urmărea arcuindu-se spre podea, ochii i se umplură de lacrimi.

— Mulţumesc, Derek, şopti ea.
În câteva clipe, simţi patru braţe tinere îmbrăţişând-o.
— Felicitări, spuse încetişor Ellie.

04

Localul cu hamburgeri din Oraşul Central era în întregime administrat de bioţi. Doi Lincolni conduceau restaurantul aglomerat şi patru Garcia serveau clienţii. Mâncarea era preparată de doi Einsteini, iar întreaga zonă de servire era păstrată imaculată de un singur Tiasso. Localul îi aducea un profit enorm patronului său, pentru că în afară de costul iniţial al transformării clădirii şi al materiilor prime nu mai existau alte cheltuieli.

Ellie mânca întotdeauna acolo în serile de marţi, când lucra la spital ca voluntar. În ziua care deveni cunoscută drept Proclamaţia Mîşkin, fu însoţită la restaurant de profesoara ei, acum fără brasardă.

— Mă întreb de ce nu te-am văzut niciodată la spital, spuse Eponine servindu-se din porţia de cartofi prăjiţi. Oricum, ce faci acolo?

— În cea mai mare parte, stau de vorbă cu copiii bolnavi, răspunse Ellie. Sunt patru-cinci cu boli grave, printre care un băieţel cu RV-41, şi ei apreciază vizitele făcute de oameni. Bioţii Tiasso sunt foarte eficienţi în tot ce se face în spital, dar nu atât de compătimitori şi înţelegători.

— Nu te supăra că te întreb, dar de ce faci asta? continuă Eponine după ce muşcă din hamburger. Eşti tânără, frumoasă sănătoasă. Probabil că există o mie de alte lucruri pe care ai prefera să le faci.

— Nu chiar. După cum ştii, mama are un puternic simţ al comunităţii, iar eu mă simt utilă stând de vorbă cu copiii. În plus, sunt stingheră în societate… Din punct de vedere fizic, am nouăsprezece-douăzeci de ani, ceea ce este mult pentru liceu, dar n-am aproape nici un pic de experienţă socială. Una dintre colegele mele mi-a spus că băieţii mă cred extraterestră.

Eponine îi zâmbi. *Chiar şi să fii extraterestră ar fi mai bine decât să ai RV-41,* gândi ea. *Dar bărbaţii tineri au realmente de pierdut dacă te trec cu vederea.*

Cele două femei îşi terminară cina, părăsiră micul restaurant şi se duseră în scuarul din Oraşul Central. În mijlocul acestuia se

afla un monument cilindric dedicat ceremoniilor asociate cu prima aniversare a Zilei Stabilirii. Monumentul avea o înălţime de doi metri şi jumătate. Suspendată în el, la nivelul ochilor, se afla o sferă transparentă cu diametrul de cincizeci de centimetri. Lumina mică din centrul ei reprezenta Soarele, planul paralel cu solul era planul ecliptic care conţinea Pământul şi alte planete din sistemul solar, iar luminile din sferă arătau poziţiile relativ corecte ale tuturor stelelor aflate pe o rază de douăzeci de ani-lumină în jurul Soarelui.

O linie lega Soarele de Sirius, indicând drumul pe care îl parcursese familia Wakefield în odiseea ei, spre Baza de Tranzit şi înapoi în Sistemul Solar. Altă linie se întindea de la Sistemul Solar în lungul traiectoriei pe care o urmase Rama III de când îi culesese pe coloniştii umani de pe orbita lui Marte. Nava spaţială, reprezentată printr-o lumină mare şi roşie ce clipea cu intermitenţe, se găsea în momentul de faţă cam la o treime din distanţa dintre Soare şi Tău Ceti.

— Am înţeles că ideea acestui monument a aparţinut tatălui tău, spuse Eponine în timp ce stăteau lângă sfera celestă.

— Da, tata este foarte creativ când e vorba de ştiinţă şi electronică.

Eponine se uită la lumina roşie care clipea.

— Nu-l deranjează deloc că mergem în altă direcţie, nu către Sirius sau Baza de Tranzit?

— Nu cred, ridică din umeri Ellie. Nu prea vorbim despre asta… Mi-a spus odată că oricum nici unul dintre noi nu-i în stare să înţeleagă ce fac extratereştrii.

Eponine privi în jur.

— Uită-te la toţi oamenii ăştia care merg grăbiţi de colo-colo. Cei mai mulţi nici măcar nu se opresc vreodată să vadă unde ne aflăm… Eu verific poziţia noastră cel puţin o dată pe săptămână.

Deveni dintr-o dată foarte gravă.

— De când am fost diagnosticată cu RV-41, am simţit nevoia acută de a şti exact unde mă aflu în Univers… Mă întreb dacă asta face parte din frica mea de moarte.

După o lungă tăcere, îşi petrecu braţul după umerii lui Ellie.

— L-ai întrebat vreodată pe Vultur despre moarte? rosti ea.

— Nu, răspunse încet Ellie, dar aveam numai patru ani când am părăsit Baza de Tranzit. În mod sigur, nu aveam noţiunea morţii.

— Când eram copil, gândeam ca un copil... spuse pentru sine Eponine, apoi râse. Despre ce ai discutat cu Vulturul?

— Nu-mi amintesc exact. Patrick mi-a spus că Vulturului îi plăcea mai ales să se uite la noi cum ne jucam.

— Serios? Asta-i o surpriză. Din descrierea mamei tale, mi l-am imaginat pe Vultur mult prea serios ca să-l intereseze joaca.

— Încă îl mai văd cu claritate în minte, deşi eram atât de mică, zise Ellie. Dar nu-mi amintesc dacă părea serios sau nu.

— L-ai visat vreodată?

— Oh, da. De multe ori. O dată stătea în vârful unui copac uriaş, Uitându-se din nori în jos la mine.

Eponine râse din nou, apoi se uită la ceas.

— Vai de mine! făcu ea. Am întârziat la consult. Tu la ce oră trebuie să fii la spital?

— La şapte.

— Atunci ar fi bine s-o luăm din loc.

Când Eponine se prezentă la cabinetul lui Turner pentru verificarea bilunară, Tiasso care era de gardă o duse în laborator, îi luă probe de sânge şi urină, după care îi spuse să ia loc. O informă după aceea că medicul întârzia.

În camera de aşteptare se mai afla un negru cu ochi pătrunzători şi zâmbet prietenos.

— Salut, spuse el când ochii li se întâlniră, mă numesc Amadou Diaba şi sunt farmacist.

Eponine se prezentă, gândindu-se că-l mai văzuse pe bărbatul acela.

— Grozavă zi, nu-i aşa? întrebă el după o scurtă tăcere. Ce uşurare să-ţi scoţi afurisita aia de brasardă!

Femeia şi-l aminti acum pe Amadou. Îl văzuse o dată sau de două ori la mitingurile bolnavilor de RV-41. Cineva îi spusese că Amadou contractase retrovirusul în urma unei transfuzii de sânge, în primele zile ale coloniei. *Câţi suntem în total*? se întrebă ea. *Nouăzeci şi trei, sau nouăzeci şi patru? Cinci dintre noi s-au îmbolnăvit prin transfuzie...*

— Se pare că marile evenimente au loc întotdeauna câte două, urmă Amadou. Proclamaţia Mîşkin a fost anunţată înainte ca picioroangele să fie văzute pentru prima dată.

— Despre ce vorbeşti? îl privi mirată Eponine.

— N-ai auzit încă de picioroange? chicoti Amadou. Unde

Dumnezeu ai fost?

Aşteptă câteva secunde, apoi începu să explice.

— Echipa de explorare a celuilalt habitat lărgeşte de câteva zile locul de penetrare. Azi s-au confruntat dintr-o dată cu şase creaturi ciudate care au ieşit din gaura practicată în zid. Se pare că aceste „picioroange”, cum le-a numit reporterul TV, trăiesc în celălalt habitat. Arată ca nişte mingi de golf ataşate la şase picioare multiarticulate gigantice şi se mişcă foarte, foarte repede… Au trecut peste oameni, bioţi şi echipament timp de o oră, apoi au dispărut din nou prin locul de penetrare.

Eponine era pe cale să pună câteva întrebări despre picioroange, când Turner ieşi din cabinet.

— Domnule Diaba şi domnişoară Eponine, spuse el, am un raport detaliat pentru fiecare dintre voi. Cine vrea să fie primul?

Încă o dată Eponine remarca superbii ochi albaştri ai medicului.

— Domnul Diaba era aici înaintea mea, aşa că…

— Doamnele mai întâi, o întrerupse Amadou. Chiar şi în Noul Eden.

Eponine intră în cabinetul lui Turner.

— Până acum e bine, îi spuse medicul când rămaseră singuri. Ai în mod clar virusul în organism, dar nu există nici un semn de deteriorare a muşchiului cardiac. Nu ştiu sigur de ce, dar e limpede că boala progresează mai repede la unii decât la alţii…

Cum se face, frumosul meu medic, gândi femeia, *că-mi urmăreşti atât de atent starea de sănătate, dar n-ai observat nici măcar o dată privirile pe care ţi le arunc în tot acest timp*?

— Te vom ţine pe medicaţia de reglare a sistemului imunitar. Nu are efecte secundare serioase şi s-ar putea ca datorită ei să nu vedem nici o dovadă a acţiunilor distructive ale virusului… Altfel te simţi bine?

Ieşiră împreună în sala de aşteptare. Medicul îi trecu în revistă simptomele ce ar fi indicat că virusul trecuse la alt stadiu de dezvoltare. În timp ce stăteau de vorbă, uşa se deschise şi intră Ellie. La început, Turner îi ignoră prezenţa, dar după câteva clipe avu o evidentă reacţie întârziată.

— Te pot ajuta cu ceva, domnişoară?

— Am venit să-i pun lui Eponine o întrebare, răspunse respectuoasă Ellie. Dacă deranjez, pot aştepta afară.

Medicul clătină din cap, apoi fu surprinzător de incoerent în

ultimele cuvinte adresate lui Eponine. La început, ea nu înţelese ce se întâmpla. Însă când dădu să plece cu Ellie, îl văzu uitându-se lung la eleva ei. *De trei ani tânjesc să văd o privire ca asta în ochii lui,* gândi Eponine. *Nu credeam că poate avea o astfel de privire. Iar Ellie, binecuvântată fie ea, nici n-a observat-o.*

Fusese o zi lungă. La ora când se îndrepta spre apartamentul din Hakone, Eponine se simţea extrem de obosită. Eliberarea emoţională pe care o simţise când îşi scosese brasarda trecuse. Acum era puţin deprimată. Şi se mai lupta şi cu sentimentele de gelozie faţă de Ellie.

Se opri în faţa apartamentului. Fâşia de pânză lată, de culoare roşie, amintea tuturor că înăuntru locuia un purtător de RV-41. Mulţumindu-i iarăşi judecătorului Mîşkin, Eponine trase cu grijă fâşia. Pe uşă rămase o urmă. *Am s-o vopsesc mâine,* gândi ea.

O dată intrată în apartament, se instală în fotoliul ei moale şi întinse mâna după o ţigară. Simţi un val de plăcere anticipată, în timp ce punea ţigara în gură. *La şcoală nu fumez niciodată în faţa elevilor. Nu vreau să fiu un exemplu rău pentru ei. Fumez numai aici. Acasă. Când sunt singură.*

Eponine nu prea ieşea seara. Sătenii din Hakone îi dăduseră limpede de înţeles că n-o doreau în mijlocul lor, ba chiar două delegaţii separate îi ceruseră deschis să părăsească satul, iar pe uşa apartamentului apăruseră mai multe bilete ameninţătoare. Dar Eponine refuzase cu încăpăţânare să se mute. Cum Kimberly nu era niciodată acolo, avea mai mult spaţiu decât şi-ar fi permis în condiţii normale. Şi mai ştia că în nici o zonă a coloniei un purtător de RV-41 n-ar fi fost bine venit.

Femeia adormise în fotoliu şi visa câmpii de flori galbene. Aproape că nu auzi ciocăniturile, deşi erau foarte puternice. Se uită la ceas – era ora 23. Când deschise uşa, în apartament intră Kimberly.

— Oh, Ep, cât mă bucur că eşti aici! Simţeam nevoia desperată să discut cu cineva. Cineva în care să pot avea încredere.

Îşi aprinse ţigara cu o mişcare smucită şi izbucni imediat într-un monolog dezlânat.

— Da, da, ştiu, spuse ea văzând dezaprobarea din ochii lui Eponine. Ai dreptate, sunt drogată... Dar am nevoie de asta... Senzaţiile artificiale tot sunt mai bune decât să te gândeşti la

tine ca la un rahat.

Trase adânc din ţigară şi slobozi fumul în rafale scurte.

— Nemernicul chiar a făcut-o de data asta, Ep… Mi-a dat papucii… Jigodia încrezută crede că poate să facă ce vrea… I-am tolerat aventurile şi chiar le-am lăsat pe unele fete mai tinere să mi se alăture – sexul în trei înlătura plictiseala… dar eu eram mereu *ichiban,* numărul unu, sau cel puţin aşa credeam.

Stinse ţigara şi începu să-şi frângă mâinile. Era gata să plângă.

— Iar astă seară, mi-a spus să mă mut… „Ce”, am zis eu, „ce vrei să spui?” „Te muţi”, mi-a spus, Nici un zâmbet, nici o discuţie. „Strânge-ţi lucrurile. Te aşteaptă un apartament în spate la Xanadu.” „Acolo trăiesc târfele”, i-am zis. A zâmbit puţin şi n-a spus nimic. „Adică, sunt pusă pe liber”, l-am întrebat şi m-a apucat furia. „Nu poţi să faci asta!”, i-am spus. Am încercat să-l lovesc, dar mi-a prins mâna şi m-a plesnit peste faţă. „Ai să faci cum îţi ordon”, mi-a zis.” *Ba nu,* nenorocitule!” Am apucat o vază şi am aruncat-o. S-a izbit de o masă şi s-a făcut ţăndări. În câteva secunde, doi bărbaţi mi-au legat mâinile la spate. „Luaţi-o de aici”, a spus regele japonez. M-au dus în noul meu apartament. Era foarte frumos. În camera de toaletă era o cutie mare de kokomo rulat. Am fumat o doză întreagă şi am simţit că zbor. Hei, mi-am spus, nu-i chiar atât de rău. Cel puţin nu mai trebuie să-i satisfac dorinţele sexuale bizare. M-am dus la cazinou şi m-am distrat pe cinste până i-am văzut… în public, în faţa tuturor. M-a apucat nebunia – am urlat, am ţipat, am blestemat, chiar am atacat-o. Cineva m-a lovit în cap. M-am pomenit pe podeaua cazinoului, cu Toshio aplecat asupra mea. Mi-a şuierat: „Dacă mai faci vreodată ceva de genul ăsta, ai să fi îngropată lângă Marcello Danni.”

Îşi coborî faţa în mâini şi începu să plângă în hohote.

— Oh, Ep, spuse după câteva secunde, mă simt atât de neajutorată! N-am încotro s-o iau. Ce să fac?

Înainte ca prietena ei să apuce să rostească ceva, vorbi din nou:

— Ştiu, ştiu, aş putea să mă întorc să lucrez în spital. E nevoie de infirmiere, de infirmiere adevărate… apropo, unde-i Lincolnul tău?

Eponine zâmbi şi arătă spre debara.

— Bravo ţie! râse Kimberly. Ţine robotul la întuneric. Scoate-l

afară să cureţe baia, să spele vasele, să facă mâncare. Apoi, pac, la loc în debara. Chicoti. Scula lor nu funcţionează, să ştii. Vreau să spun că au una, un fel de sculă, perfect anatomică de altminteri, dar nu li se întăreşte. Într-o noapte când eram singură şi drogată, l-am pus pe unul să se urce pe mine, dar n-a ştiut la ce mă refeream când am spus „bag-o”. Cum n-au ştiut nici unii bărbaţi.

Sări în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

— Nu prea ştiu de ce am venit, îşi aprinse altă ţigară. M-am gândit că poate tu şi cu mine, adică, noi am fost prietene un timp… Glasul i se stinse. Acum mă duc la vale, încep să mă simt deprimată. E groaznic, cumplit. Nu pot să suport. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar tu ai propria ta viaţă… Ar fi mai bine să plec.

Traversă camera şi o îmbrăţişă grăbit pe Eponine.

— Ai grijă de tine, da? Nu-ţi face griji pentru mine, mă voi descurca.

Abia după ce Kimberly închise uşa după ea, Eponine îşi dădu seama că nu scosese o vorbă cât fusese în cameră fosta ei prietenă. Fu sigură că nu avea s-o mai vadă niciodată.

05

Era o şedinţă deschisă a Senatului şi putea asista orice membru al coloniei. Galeria avea numai trei sute de locuri şi toate erau ocupate. Altă sută de oameni stătea în picioare de-a lungul pereţilor sau pe intervale. Cei douăzeci şi patru de membri ai corpului legislativ al Noului Eden fură chemaţi la ordine de preşedintele şedinţei, guvernatorul Watanabe.

După ce bătu de mai multe ori cu ciocănelul pentru a face linişte, Kenji spuse:

— Audierile cu privire la buget continuă azi cu o prezentare făcută de directorul spitalului din Noul Eden, domnul doctor Robert Turner. El va face un rezumat al folosirii bugetului alocat sănătăţii în ultimul an şi-şi va prezenta cererile pentru anul următor.

Turner sui la tribună şi făcu semn celor doi Tiasso care stătuseră lângă el. Bioţii instalară rapid un proiector şi un ecran-cub suspendat pentru materialul vizual care avea să susţină prezentarea.

— În ultimul an, am făcut paşi mari, atât în construirea unui mediu medical solid pentru colonie, cât şi în înţelegerea

puternicului nostru inamic, retrovirusul RV-41 care continuă să îmbolnăvească populaţia. În ultimele douăsprezece luni, am terminat de determinat ciclul de viaţă al acestui microorganism complex şi am pus la punct testele care ne permit să identificăm cu precizie orice persoană bolnavă.

Acum şapte luni, într-o perioadă de 3 săptămâni toţi locuitorii Noului Eden au fost testaţi. La momentul respectiv, nouăzeci şi şase de indivizi din colonie au fost identificaţi ca fiind infectaţi cu retrovirusul. De la terminarea testării, a fost găsit numai un nou purtător. Între timp, RV-41 a provocat trei decese, aşa că numărul actual al persoanelor infectate este de nouăzeci şi patru.

RV-41 este un retrovirus mortal, care atacă muşchii cardiaci, provocându-le atrofierea ireversibilă. Nu se cunoaşte nici un tratament. Experimentăm diverse tehnici de încetinire a avansării bolii şi, recent, am obţinut unele succese sporadice, dar neconcludente. În acest moment, până nu înregistrăm un progres semnificativ, trebuie să presupunem cu reţinere că toţi indivizii afectaţi de retrovirus vor ceda în cele din urmă virulenţei sale.

Diagrama pe care v-o prezint în continuare arată diversele stadii ale bolii. Retrovirusul se transmite de la un individ la altul prin schimbul de fluide corporale, care implică orice combinaţie de sânge şi lichid seminal. Nu există nici un indiciu că ar exista alt mod de transmitere. Repet, – strigă Turner pentru a acoperi larma galeriei –, am verificat transmiterea *numai* unde este implicat sângele sau lichidul seminal. Nu putem declara categoric că alte fluide ale corpului, transpiraţia, mucusul, lacrimile, saliva şi urina, nu pot fi agenţi de transmitere, dar datele de până acum sugerează că RV-41 nu poate fi transmis prin aceste fluide.

Larma din galerie se extinsese. Guvernatorul Watanabe bătu de mai multe ori cu ciocănelul pentru a face linişte în sală. Turner îşi drese glasul şi continuă:

— Acest retrovirus deosebit este foarte inteligent, dacă pot folosi acest cuvânt, şi mai ales bine adaptat la gazda lui umană. După cum puteţi vedea din diagramă, este relativ inofensiv în primele două stadii ale sale, când locuieşte în celulele din sânge şi spermă, fără a pricinui vreun rău. S-ar putea ca în acest timp să-şi fi început deja atacul asupra sistemului imunitar. Nu putem

spune cu certitudine, pentru că în acest stadiu toate datele arată că sistemul imunitar este sănătos.

Nu ştim ce declanşează declinul sistemului imunitar. Un proces inexplicabil din organismul nostru complex – şi iată o zonă în care trebuie să mai facem cercetări intense – îi semnalează brusc lui RV-41 că sistemul imunitar este vulnerabil şi începe un atac puternic. Densitatea lui în sânge şi spermă creşte brusc de câteva ori. Aceasta este etapa când boala este cel mai contagioasă şi când sistemul imunitar este copleşit.

Turner se opri. Răsfoi hârtiile de pe care citea înainte de a continua.

— E ciudat că sistemul imunitar nu supravieţuieşte *niciodată* acestui atac. RV-41 ştie, cumva, când poate să învingă şi nu se multiplică niciodată până nu se atinge condiţia de vulnerabilitate. O dată ce sistemul imunitar e distrus, începe atrofierea muşchilor cardiaci şi urmează moartea.

În ultimele stadii ale bolii, retrovirusul dispare complet din spermă şi sânge. După cum vă puteţi imagina, această dispariţie nimiceşte procesul de diagnosticare. Unde se duce el? Oare „se ascunde” în vreun fel, devenind altceva, ce n-am identificat încă? Supraveghează el distrugerea treptată a muşchilor cardiaci, sau atrofierea este pur şi simplu un efect secundar al atacului anterior asupra sistemului imunitar? în momentul de faţă, nu putem răspunde la toate aceste întrebări.

Medicul făcu o scurtă pauză pentru a bea o gură de apă, apoi urmă:

— O parte a sarcinii noastre în ultimul an a fost să investigăm originea bolii. Au existat zvonuri potrivit cărora RV-41 ar fi originar din Noul Eden, plasat aici ca un diabolic experiment extraterestru. Asemenea zvonuri sunt prostii absolute. Nu încape îndoială că noi am adus retrovirusul de pe Pământ. Doi pasageri din *Santa Maria* au murit din cauza lui la trei luni unul după altul, primul în timpul călătoriei de la Pământ la Marte. Putem fi siguri, deşi acest lucru nu-i prea încurajator, că şi prietenii şi colegii noştri de pe Pământ se luptă cu acest diavol.

Cât despre originea lui, aici nu pot decât să fac speculaţii. Dacă baza de date medicale pe care am adus-o de pe Pământ ar fi fost mai mare, probabil că i-am fi putut identifica originea fără să umblăm pe ghicite… Cu toate acestea, vă voi arăta că genomul retrovirusului RV-41 seamănă uimitor de bine cu un

agent patogen fabricat genetic de către oameni, ca parte a testării unor vaccinuri secrete realizată în primii ani ai secolului XXII.

Daţi-mi voie să explic în detaliu. După realizarea cu succes a vaccinurilor de prevenire a retrovirusului SIDA, care a fost o năpastă cumplită în ultimele două decenii ale secolului XX, tehnica medicală a profitat de ingineria biologică pentru a mări gama vaccinurilor disponibile. Mai precis, biologii şi medicii *au fabricat* în mod intenţionat retroviruşi şi bacterii, noi şi mai distrugătoare, pentru a dovedi că o clasă de vaccinuri avea o gamă largă de aplicare încununată cu succes. Toată această muncă s-a făcut, bineînţeles, sub controale atente şi fără nici un risc pentru populaţie.

Totuşi, când a survenit Marele Haos, finanţările cercetărilor au fost reduse drastic şi multe laboratoare medicale au trebuit să fie abandonate. Periculoşii agenţi patogeni depozitaţi în locuri izolate prin lume au fost distruşi. Doar dacă... şi aici intervin speculaţiile mele.

Retrovirusul care ne afectează în Noul Eden seamănă foarte mult cu retrovirusul AQT19, fabricat în 2107 în Laboratorul Medical Laffont din Senegal. Este posibil, recunosc, ca un agent survenit pe cale naturală să aibă un genom similar cu AQT19 şi, ca atare, speculaţiile mele să fie greşite. Totuşi, credinţa mea este că AQT19 din laboratorul senegalez abandonat *nu* a fost distrus în întregime. Sunt convins că acest retrovirus a supravieţuit cumva şi a suferit mutaţii uşoare în secolul următor – probabil trăind în gazde maimuţe – iar până la urmă a ajuns la oameni. În acest caz, *noi* suntem creatorii de bază ai bolii care ne ucide.

La galerie se produse rumoare. Guvernatorul Watanabe îşi folosi iar ciocănelul pentru a reduce la tăcere auditoriul dorindu-şi în secret ca Turner să-şi fi ţinut pentru sine speculaţiile. În acest punct, directorul spitalului începu să vorbească despre proiectele care necesitau finanţare în anul următor şi ceru *dublarea* sumei alocate în ultimul an. Printre senatori se auzi un murmur de nemulţumire.

Cei câţiva vorbitori care urmară imediat după Robert fură de umplutură. Toată lumea ştia că singurul discurs important din ziua aceea avea să fie ţinut de Ian Macmillan, candidatul opoziţiei la funcţia de guvernator pentru alegerile de peste trei

luni. Se înţelegea că atât actualul guvernator, Watanabe, cât şi alesul partidului său politic, Ulanov, erau în favoarea unei creşteri semnificative a bugetului alocat sănătăţii, chiar dacă pentru finanţarea lui se impuneau taxe noi. Macmillan era împotriva oricărei creşteri a fondurilor destinate muncii lui Turner.

Macmillan fusese învins clar de Watanabe în primele alegeri generale ţinute în colonie. De atunci, Macmillan îşi mutase reşedinţa din Beauvois în Hakone, fusese ales în Senat din partea districtului Vegas, şi ocupase un post avantajos în imperiul afacerilor în continuă expansiune ale lui Nakamura. Acesta avea nevoie de cineva „acceptabil” pentru a conduce colonia în locul lui, iar Macmillan, care era un om ambiţios fără valori sau principii clar definite, voia să fie guvernator.

— Este prea simplu, îşi începu discursul Macmillan, să-l ascultăm pe domnul doctor Turner şi apoi să ne deschidem inimile şi pungile, alocând fonduri pentru toate cererile sale. Asta nu este bine la audierile pentru buget. Şeful fiecărui departament poate prezenta un argument puternic pentru propunerile lui. Dar ascultând în mod separat fiecare subiect, pierdem priveliştea tabloului de ansamblu. Nu vreau să sugerez că programul doctorului Turner n-ar merita, totuşi consider că în momentul de faţă se impune să discutăm priorităţile.

Stilul oratoric al lui Macmillan se îmbunătăţise considerabil de când se mutase în Hakone. Era evident că fusese instruit cu atenţie. Nu era totuşi un orator înnăscut, aşa că, pe alocuri, gesturile lui exersate păreau aproape comice. Principalul său punct de vedere era că purtătorii de RV-41 alcătuiau mai puţin de cinci la sută din populaţia Noului Eden, iar costul ajutării lor era incredibil de mare.

— De ce să fie silit restul cetăţenilor coloniei să sufere privaţiuni în beneficiul unui grup atât de mic? în plus, există alte probleme, mai presante, care necesită mai mulţi bani, probleme care îl ating pe fiecare colonist în parte şi care, foarte probabil, vor avea impact însăşi asupra supravieţuirii noastre.

Când îşi prezentă versiunea despre picioroangele care „năväliseră” din habitatul alăturat din Rama şi „îngroziseră” echipa de exploratori ai coloniei, Macmillan o făcu să sune ca şi cum „atacul” lor fusese prima incursiune dintr-un plănuit război interspecii. Evocă spectrul picioroangelor urmate de „creaturi

mai înfricoşătoare” care aveau să-i înspăimânte pe colonişti, mai ales femeile şi copii.

— Banii pentru apărare sunt bani utili pentru noi toţi, spuse el.

Mai sugeră că cercetarea mediului era o altă activitate „mult mai importantă pentru binele general al coloniei” decât programul medical prezentat de Turner. El lăudă munca depusă de inginerii meteo şi prezise un viitor în care coloniştii aveau să deţină cunoştinţe complete despre timpul probabil.

Discursul său fu întrerupt de multe ori de aplauzele galeriei. Când în sfârşit vorbi despre indivizii suferinzi de RV-41, Macmillan schiţă un plan „mai eficient sub aspectul costurilor” pentru rezolvarea „teribilei lor tragedii”.

— Vom crea un sat nou pentru ei, în exteriorul Noului Eden, unde îşi pot trăi în tihnă ultimele zile. După părerea mea, pe viitor efortul medical privitor la RV-41 trebuie limitat la izolarea şi identificarea tuturor mecanismelor prin care această năpastă se transmite de la un individ la altul. Până când se încheie aceste cercetări, este în interesul tuturor coloniştilor, inclusiv al nefericiţilor afectaţi de boală, ca purtătorii să fie ţinuţi în carantină, astfel încât să nu mai existe şi alte contaminări accidentale.

Nicole şi familia ei erau la galerie. Îl bătuseră la cap pe Richard să vină, cu toate că el nu putea suferi întrunirile politice. Richard fu dezgustat de discursul lui Macmillan, în timp ce Nicole fu înspăimântată. Ceea ce spunea omul acela avea o anumită atracţie. *Mă întreb cine îi scrie materialul,* gândi ea când Macmillan îşi încheie discursul. Se învinui că-l subestimase pe Nakamura.

Către sfârşitul expunerii lui Macmillan, Ellie îşi părăsi în linişte locul de la galerie. Părinţii ei fură uimiţi când, câteva minute mai târziu, o văzură la parter, îndreptându-se către tribună. La fel şi ceilalţi de la galerie, care crezuseră că Macmillan fusese ultimul. Cei mai mulţi se aşezară din nou, când Kenji o prezentă pe Ellie.

— La ora de drepturi şi îndatoriri cetăţeneşti de la şcoală, începu ea cu emoţie evidentă, studiem constituţia coloniei şi procedurile Senatului. E puţin cunoscut faptul că *orice* cetăţean al Noului Eden poate lua cuvântul la una dintre audierile deschise…

Trase adânc aer în piept înainte de a continua. La galerie, atât

mama ei cât şi Eponine se aplecară şi prinseră strâns balustrada din faţa lor.

— Am vrut să vorbesc azi, spuse Ellie cu mai multă forţă, pentru că eu cred că am o opinie aparte faţă de problema suferinzilor de RV-41. În primul rând, sunt tânără, iar în al doilea rând, până acum mai mult de trei ani, n-am avut privilegiul de a interacţiona cu alte fiinţe umane decât cele din familia mea.

Ambele motive mă fac să preţuiesc viaţa omului. Mi-am ales cuvântul cu grijă. A preţui înseamnă a ţine la ceva pe care îl consideri foarte valoros. Acest om, acest medic incredibil care munceşte toată ziua şi uneori toată noaptea pentru a ne ţine sănătoşi, preţuieşte şi el în mod evident viaţa omului.

Când a vorbit mai devreme, doctorul Turner nu v-a spus *de ce* trebuie să-i finanţăm programul, ci numai *ce* boală este şi *cum* ar încerca el s-o combată. A presupus că toţi aţi înţeles *de ce.* După ce l-am ascultat pe domnul Macmillan, am unele îndoieli.

Trebuie să studiem această boală oribilă până o putem înţelege şi controla, pentru că viaţa omului este un lucru preţios. Fiecare persoană în parte este un miracol unic, o combinaţie uimitoare de substanţe chimice complexe şi talente, visuri şi experienţe deosebite. Nimic nu poate fi mai important pentru colonie în general decât o activitate care are ca ţel conservarea vieţii umane.

Din discuţiile de azi am înţeles că programul doctorului Turner este costisitor. Dacă pentru a-l finanţa trebuie mărite taxele, atunci probabil că fiecare dintre noi va trebui să se descurce fără un obiect pe care şi l-a dorit. E un preţ destul de mic pentru comoara pe care o reprezenta compania altui om.

Familia mea şi prietenii îmi spun uneori că sunt o naivă irecuperabilă. S-ar putea să fie adevărat. Dar poate că inocenţa mea îmi permite să văd lucrurile mai clar decât alţii. În cazul de faţă, cred că există o singură întrebare care trebuie pusă. Dacă dumneavoastră, sau vreun membru al familiei dumneavoastră, aţi fi fost diagnosticaţi ca purtători de RV-41, aţi *sprijini* programul doctorului Turner?… Vă mulţumesc foarte mult.

O tăcere stranie se lăsă în timp ce Ellie se îndepărta de tribună. Apoi izbucniră aplauze furtunoase. Ochii lui Nicole şi ai lui Eponine înotau în lacrimi. Jos, la parter, Robert Turner întinse ambele mâini către Ellie.

06

Când Nicole deschise ochii, Richard stătea lângă ea pe pat şi ţinea în mână o ceaşcă de cafea.

— Ne-ai spus să te trezim la şapte, rosti el.

Femeia se ridică în şezut şi luă ceaşca.

— Mulţumesc, iubitule. Dar de ce nu l-ai lăsat pe Linc?

— Am hotărât să-ţi aduc personal cafeaua… Avem veşti de pe Câmpia Centrală. Voiam să le discut cu tine, deşi ştiu că nu-ţi place să fii sâcâită la prima oră.

Nicole sorbi încet şi prelung din cafea, apoi îi zâmbi soţului ei.

— Care sunt veştile?

— Azi noapte au mai fost două incidente cu picioroangele. În săptămâna asta s-au înregistrat aproape o duzină. Se afirmă că forţele noastre de apărare au distrus trei picioroange care „hărţuiau” echipa tehnică.

— Picioroangele au făcut vreo tentativă de a riposta?

— Nu. La primul foc au luat-o la fugă spre gaura din celălalt habitat… Majoritatea a scăpat, ca alaltăieri.

— Tot mai crezi că ar fi nişte observatori de la distanţă, ca bioţii păianjeni din Rama I şi II?

Richard încuviinţă afirmativ din cap.

— Poţi să-ţi închipui ce imagine au Ceilalţi despre noi… tragem asupra creaturilor neînarmate fără a fi provocaţi… reacţionăm într-o manieră ostilă la ceea ce este cu siguranţă o tentativă de contact…

— Nici mie nu-mi place, replică încet Nicole, dar ce putem face? Senatul a autorizat în mod explicit echipele de exploratori să se apere.

Richard era pe cale să răspundă, când îl văzu pe Benjy în uşă. Tânărul zâmbea larg.

— Pot să intru, mamă? întrebă el.

— Fireşte, dragule, răspunse Nicole şi deschise larg braţele. Vino să mă îmbrăţişezi de ziua ta.

— La mulţi ani, Benjy, zise Richard, iar băiatul, care era mai voinic decât majoritatea bărbaţilor, veni spre pat şi-şi îmbrăţişă mama.

— Mulţumesc, unchiule Richard. Mai mergem azi la picnic în Pădurea Sherwood?

— Bineînţeles, răspunse Nicole, apoi, diseară dăm o petrecere mare.

— Ura! exclamă Benjy.

Era sâmbătă. Patrick şi Ellie dormeau până târziu, pentru că nu aveau şcoală. Lincoln servi micul dejun pentru Richard, Nicole şi Benjy, în timp ce adulţii priveau ştirile la televizor. Urmă un film scurt despre cea mai recentă „confruntare cu picioroangele” din apropierea celui de al doilea habitat, precum şi comentariile candidaţilor la funcţia de guvernator.

— După cum spun de mai multe săptămâni, trebuie să amplificăm pregătirile de apărare, declară Macmillan. În sfârşit, am început să îmbunătăţim armele de care dispun forţele noastre, dar trebuie să ne mişcăm cu mai multă îndrăzneală în această zonă.

Ştirile de dimineaţă luară sfârşit cu un interviu luat directoarei centrului meteo. Femeia explică faptul că vremea neobişnuit de uscată şi vântoasă din ultimul timp se datorase unei „erori de modelare” din simularea calculatorului.

— Toată săptămâna am încercat fără succes să creăm ploaie, spuse ea. Acum, bineînţeles, întrucât este week-end, am programat soare… Dar promitem că săptămâna viitoare va ploua.

— N-au nici cea mai mică idee ce fac, bombăni Richard, închizând televizorul. Suprasolicită sistemul şi generează haos.

— Ce este ha-os, unchiule Richard? întrebă Benjy.

Richard ezită o clipă.

— Definiţia cea mai simplă este absenţa ordinii, dar în matematică, termenul are un înţeles mult mai precis. El e folosit pentru a descrie reacţii dezlănţuite cauzate de perturbaţii mici. Izbucni în râs. Scuză-mă, Benjy. Câteodată vorbesc într-o păsărească ştiinţifică.

Benjy zâmbi.

— Îmi place când vorbeşti cu mine ca şi cum aş fi normal, spuse el cu grijă. Şi une-ori chiar în-ţe-leg pu-ţin.

Nicole părea preocupată în timp ce Lincoln strângea farfuriile de pe masă. Când Benjy ieşi să se spele pe dinţi, se aplecă spre soţul ei.

— Ai vorbit cu Katie? N-a răspuns la telefon nici ieri după-amiază, nici aseară.

Richard clătină din cap.

— Benjy va fi distrus dacă nu apare la petrecerea lui… Am să-l trimit pe Patrick s-o găsească în dimineaţa asta.

Bărbatul se ridică şi ocoli masa, apoi o prinse de mână.

— Şi cu tine cum rămâne, doamnă Wakefield? Ai prevăzut puţină odihnă şi relaxare în programul tău aglomerat? La urma urmelor, este week-end.

— În dimineaţa asta mă duc la spital să ajut la instruirea celor doi sanitari noi. Apoi, la zece, plec de aici cu Ellie şi Benjy. La întoarcere, am să mă opresc la tribunal – nici măcar n-am citit rezumatele cazurilor de luni. La 14:30, am o scurtă întâlnire cu Kenji, iar la 15, ora de patologie... La 16:30, ar trebui să fiu acasă.

— Timp suficient ca să organizezi petrecerea lui Benjy. Zău, iubito, ar trebui s-o laşi mai moale. În definitiv, nu eşti biot.

— Tu vorbeşti? îl sărută Nicole. Tu nu lucrezi douăzeci-treizeci de ore la rând, când eşti implicat într-un proiect interesant? Deveni serioasă. Toate astea sunt foarte importante, iubitule... Simt că am ajuns la un punct de cotitură în problemele coloniei şi că joc un rol important aici.

— Fără îndoială. Exerciţi în mod categoric o influenţă, dar niciodată n-ai timp pentru tine.

— Ăsta-i un obiect de lux, replică Nicole, deschizând uşa de la camera lui Patrick. Îl voi savura în ultimii mei ani.

În timp ce ieşeau dintre copaci pe pajiştea largă, iepuri şi veveriţe o luau la fugă din calea lor. În cealaltă parte a pajiştii, un cerb tânăr păştea liniştit în mijlocul unui covor de flori purpurii şi înalte. Întoarse capul spre Nicole, Ellie şi Benjy, apoi dispăru prin salturi în pădure.

Nicole îşi consultă harta.

— Pe aici pe undeva, chiar lângă pajişte, trebuie să fie nişte mese pentru picnic.

Benjy îngenunche şi se apleacă peste un grup de flori galbene acoperite de albine.

— Mie-re, spuse el zâmbind. Al-bi-ne-le fac mie-re în stup.

După câteva minute, localizară mesele şi întinseră faţa de masă pe una dintre ele. Lincoln le împachetase sandvişuri – lui Benjy îi plăceau cel mai mult cele cu unt de arahide şi jeleu –, portocale proaspete şi grapefruit din livezile de lângă San Miguel. În timp ce mâncau, în partea opusă a pajiştii apăru altă familie. Benjy îşi flutură mâna.

— Oa-me-nii ăia nu ştiu că-i ziua mea, pronunţă el.

— Dar noi ştim, spuse Ellie ridicând paharul cu limonadă. La mulţi ani, frăţioare!

Chiar înainte să termine de mâncat, un nor mic întunecă pe moment culorile vesele ale pajiştii.

— E un nor neobişnuit de negru, comentă Nicole.

După câteva clipe, norul dispăru şi soarele scălda din nou iarba şi florile.

— Vrei acum budincă, sau mai aştepţi? îl întrebă Nicole pe Benjy.

— Mai întâi să jucăm base-ball, răspunse Benjy. Îşi scoase din geantă echipamentul de base-ball şi îi dădu lui Ellie o mănuşă. Să mergem!

În timp ce copiii făceau pase, Nicole strânse masa. Era pe cale să li se alăture lui Benjy şi Ellie, când auzi alarma de la radioul de la încheietura mâinii. Apăsă butonul de recepţie şi afişajul digital orar fu înlocuit de o imagine TV.

Nicole dădu volumul mai tare, ca să poată auzi ce avea de spus Kenji.

— Scuză-mă că te deranjez, Nicole, dar avem o urgenţă. S-a înaintat o plângere de viol şi familia vrea punerea imediată sub acuzare. E un caz sensibil, din jurisdicţia ta, şi cred că ar trebui rezolvat acum… Nu vreau să-ţi mai spun nimic pe fir.

— Am să fiu acolo în jumătate de oră, răspunse Nicole.

La început, Benjy se bosumflă că picnicul se scurta, dar Ellie îşi convinse mama că nu avea nimic împotrivă să rămână ea cu Benjy încă două ore. Chiar înainte de a pleca din poiană, Nicole îi dădu harta Pădurii Sherwood. Un moment mai târziu, un nor mai mare acoperi soarele artificial al Noului Eden.

În apartamentul lui Katie nu era nici un semn de viaţă. Patrick se văzu momentan pus în încurcătură. Unde s-o caute? Nici unul dintre prietenii lui de la universitate nu locuia în Vegas, aşa că nu ştia de unde să înceapă.

Îl sună pe Max de la un telefon public şi acesta îi dădu numele, adresele şi numerele de telefon ale unor indivizi din Vegas, pe care îi cunoştea. Încheie râzând:

— Nici unul nu-i genul de om pe care să vrei să-i inviţi la cină cu părinţii tăi, dacă înţelegi ce vreau să spun, dar toţi trei sunt buni la inimă şi probabil că te vor ajuta să-ţi găseşti sora.

Singurul nume pe care-l recunoscu Patrick fu Samantha Porter, al cărei apartament se afla la numai câteva sute de metri de cabina telefonică. Deşi era începutul după-amiezii, Samantha purta cămaşă de noapte, când în cele din urmă deschise uşa.

— M-am gândit că tu eşti, când m-am uitat pe monitor, spuse ea cu un zâmbet sexi. Patrick O'Toole, nu-i aşa?

Patrick aprobă din cap şi apoi se foi jenat de pe un picior pe celălalt.

— Domnişoară Porter, rosti în cele din urmă, am o problemă…

— Eşti mult *prea* tânăr ca să ai o problemă, îl întrerupse Samantha şi râse din inimă. De ce nu vii înăuntru să discutăm despre ea?

Patrick se înroşi.

— Nu, domnişoară, nu-i genul acela de problemă… Pur şi simplu n-o găsesc pe sora mea, Katie, şi m-am gândit că m-aţi putea ajuta.

Samantha, care se întorsese pe jumătate pentru a-l conduce în apartament, se răsuci şi se uită lung la tânăr.

— De *asta* ai venit la mine? Clătină din cap şi râse din nou. Ce dezamăgire! Credeam c-ai venit să facem prostioare. Atunci aş fi putut să le spun tuturor, o dată pentru totdeauna, dacă eşti sau nu extraterestru.

Patrick continua să se foiască la intrare. După câteva secunde, Samantha strânse din umeri.

— Katie îşi petrece majoritatea timpului în palat, spuse ea. Du-te la cazinou şi întreabă de Sherry. Ea ştie cum să-ţi găseşti sora.

— Da, domnule Kobayashi, am înţeles. *Wakarimasu*, îi spuse Nicole japonezului din biroul ei. Îmi dau seama ce trebuie să simţiţi. Puteţi fi sigur că se va face dreptate.

Îl conduse în camera de aşteptare, la soţia lui. Ochii doamnei Kobayashi erau încă umflaţi de lacrimi. Fiica lor de şaptesprezece ani, Mariko, se afla la spitalul Noului Eden, unde era supusă unui consult medical complet. Fusese bătută rău, dar nu era în stare critică.

După ce termină de vorbit cu soţii Kobayashi, Nicole îl sună pe Turner.

— În vaginul fetei există spermă recentă, o anunţă medicul, şi

are vânătăi pe aproape fiecare centimetru pătrat al corpului. Are şi o cădere nervoasă – violul este categoric o posibilitate.

Nicole oftă. Mariko Kobayashi declarase că violatorul fusese Pedro Martinez, tânărul care jucase cu Ellie în piesa de la şcoală. Oare era posibil? Se aşeză în faţa calculatorului şi accesă baza de date a coloniei.

MARTINEZ, PEDRO ESCOBAR... născut pe 25 meu 2228, Managua, Nicaragua... mamă necăsătorită, Maria Escobar, servitoare, adesea fără serviciu... tatăl probabil Ramon Martinez, docher negru din Haiti... şase fraţi şi surori mai mici din partea mamei... condamnat pentru vânzare de kokomo, 2241, 2242... viol, 2243... opt luni la Casa de Corecţie din Managua... deţinut model... transferat la Casa Făgăduinţei din Mexico City, 2244, EI 1,86, CS 52.

Nicole citi de două ori scurta înregistrare, înainte de a-l chema pe Pedro în biroul ei. La sugestia ei, tânărul se aşeză, apoi îşi pironi privirea în podea. Pe întreaga durată a discuţiei, un biot Lincoln stătu într-un colţ şi înregistră conversaţia.

— Pedro, rosti Nicole încet.

Nici un răspuns. El nici măcar nu ridică privirea.

— Pedro Martinez, repetă ea apăsat, ştii că eşti acuzat că ai violat-o noaptea trecută pe Mariko Kobayashi? Sunt sigură că nu-i nevoie să-ţi explic că-i o acuzaţie foarte gravă... Ai ocazia să răspunzi la învinuiri.

Pedro continuă să tacă, iar în cele din urmă Nicole urmă:

— În Noul Eden avem un sistem judiciar care s-ar putea să difere de cel pe care l-ai cunoscut în Nicaragua. Aici cazurile infracţionale nu pot fi înaintate spre judecare decât dacă judecătorul, după ce examinează faptele, crede că există suficiente motive pentru punerea sub acuzare.

După o lungă tăcere, tânărul mormăi ceva fără să ridice privirea.

— Poftim? întrebă Nicole.

— Minte, spuse Pedro mai tare. Nu ştiu de ce, dar Mariko minte.

— Vrei să-mi spui versiunea ta privitor la cele întâmplate?

— Ce rost ar avea? Oricum n-o să mă creadă nimeni.

— Pedro, ascultă-mă... Dacă, pe baza unei anchete iniţiale,

curtea trage concluzia că nu există suficiente dovezi pentru a continua urmărirea în justiţie, cazul poate fi respins… Bineînţeles, gravitatea acestei acuzaţii cere o anchetă amănunţită, ceea ce înseamnă că va trebui să dai o declaraţie completă şi să răspunzi la nişte întrebări foarte dure.

Pedro Martinez înălţă capul şi o privi cu ochi îndureraţi.

— Doamnă judecător, spuse el încet, Mariko şi cu mine chiar am făcut sex azi noapte… dar a fost ideea ei… s-a gândit că ar fi amuzant să mergem în pădure…

Se opri şi se uită din nou în podea.

— Ai mai avut şi înainte relaţii intime cu Mariko? întrebă Nicole după câteva secunde.

— O singură dată – acum vreo zece zile.

— Pedro, relaţia voastră sexuală de azi noapte a fost… foarte violentă?

Din ochii tânărului izvorâră lacrimi, care i se rostogoliră pe obraji.

— N-am bătut-o! spuse el pătimaş. Nu i-aş fi făcut niciodată vreun rău…

În timp ce vorbea, în depărtare se auzi ceva ca o pocnitură de bici foarte puternică.

— Ce a fost asta? întrebă Nicole.

— Semăna cu un tunet, răspunse Pedro.

Tunetul putu fi auzit şi în satul Hakone, unde Patrick şedea într-un apartament luxos din palatul lui Nakamura, discutând cu Katie. Sora lui era îmbrăcată într-un capot scump de mătase albastră, care îi dădea un aer languros.

Patrick ignoră zgomotul inexplicabil. Era furios.

— Vrei să-mi spui că nici măcar *nu încerci* să vii la petrecerea lui Benjy de diseară? Ce-o să-i spun mamei?

— Spune-i ce vrei, răspunse Katie şi luă o ţigară din pachet. Spune-i că nu m-ai găsit.

Îşi aprinse ţigara cu o brichetă din aur şi suflă fumul în direcţia fratelui ei. El încercă să-l împrăştie cu mâna.

— Ei, hai, frăţioare, chicoti Katie. N-o să te omoare.

— Oricum, nu imediat.

Ea se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Ascultă, Patrick, Benjy e un idiot, un cretin. N-am fost niciodată prea apropiaţi. Nici măcar n-o să-şi dea seama că nu

sunt acolo, decât dacă-i spune careva.

— Te înşeli. Este mai inteligent decât crezi. Întreabă tot timpul de tine.

— Aiurea, frăţioare! Spui asta numai ca să mă faci să mă simt vinovată… Uite ce-i, nu vin. Adică, m-aş putea gândi la asta dacă ar fi vorba de tine, de Benjy şi de Ellie – deşi ea e o belea de când cu „minunatul” discurs. Dar tu ştii cum e viaţa pentru mine în preajma mamei. Îmi găseşte tot timpul pricină.

— Este îngrijorată din cauza ta.

Katie râse nervos şi trase adânc din ţigară.

— Sigur că este… Tot ce o îngrijorează cu adevărat e să nu fac familia de râs.

Patrick se ridică.

— Nu trebuie să pleci, spuse Katie. Mai rămâi. Mă îmbrac şi mergem la cazinou… Mai ţii minte cât de bine ne distram cândva împreună?

Porni spre dormitor.

— Foloseşti droguri? întrebă brusc Patrick.

Ea se opri şi-şi privi lung fratele.

— Cine vrea să ştie? întrebă sfidător. Tu sau *madame* astronaut doctor consilier judecător Nicole des Jardins Wakefield?

— Eu vreau să ştiu, răspunse liniştit Patrick.

Katie traversă camera şi îşi puse mâinile pe obrajii lui.

— Sunt sora ta şi te iubesc, îi zise. Nimic altceva nu-i important.

Norii negri se adunaseră deasupra colinelor Pădurii Sherwood. Vântul bătea printre copaci, răvăşind părul lui Ellie. Săgeata unui fulger despică aerul şi imediat bubui tunetul.

Benjy tresări puternic şi Ellie îl trase lângă ea.

— Conform hărţii, suntem la numai un kilometru de marginea pădurii, îi spuse.

— Cât de departe înseamnă asta? întrebă Benjy.

— Dacă mergem repede, putem să ajungem în zece minute, strigă Ellie ca să acopere vântul.

Îl apucă pe Benjy de mână şi-l trase după ea pe cărare.

O clipă mai târziu, un trăsnet lovi unul dintre copacii de lângă ei şi o cracă groasă căzu de-a curmezişul potecii. Craca îl lovi pe Benjy în spate şi-l dărâmă. El căzu pe potecă, dar capul îi nimeri

în plantele şi iedera de la baza copacilor. Zgomotul tunetului aproape că-l asurzi.

Rămase întins câteva secunde, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. În cele din urmă, se sculă cu greu în picioare.

— Ellie, rosti el, Uitându-se la silueta întinsă pe pământ a surorii sale. (Ochii ei erau închişi.) *Ellie*! ţipă, pe jumătate mergând, pe jumătate târându-se spre ea.

O apucă de umeri şi o zgâlţâi uşor, dar ea nu deschise ochii. Umflătura de pe frunte, deasupra ochiului drept, avea deja dimensiunea unei portocale.

— Ce mă fac? spuse Benjy cu glas tare.

Simţi miros de foc şi se uită la copaci. Focul sărea din cracă în cracă, purtat de vânt. Urmă alt fulger, alt tunet. În faţa lui, din direcţia spre care mersese cu Ellie, văzu un foc mai mare care se prelingea printre copacii de pe ambele părţi ale potecii. Intră în panică.

Îşi luă în braţe sora şi o pălmui uşor peste faţă.

— Ellie, te rog, te rog să te trezeşti.

Ea nu se clinti. Focul din jurul lor se răspândea rapid. În scurt timp, întreaga porţiune de pădure avea să fie un iad.

Benjy era îngrozit. Încercă să-şi ridice sora, dar se împiedică şi căzu.

— Nu, nu, nu! strigă ridicându-se şi aplecându-se s-o pună pe Ellie pe umeri.

Fumul era tot mai gros. Băiatul porni încet pe potecă, departe de foc, cu Ellie în spinare.

Când ajunse în poiană, era extenuat. O instală cu blândeţe pe Ellie pe o masă de beton şi el se aşeză pe o bancă. Focul se înălţa ieşit de sub control la nord de poiană. *Ce mă fac acum*? se întrebă şi ochii îi căzură pe harta care ieşea din buzunarul cămăşii lui Ellie. *Asta mă poate ajuta.* Înhăţă harta şi se uită la ea. La început nu înţelese nimic şi începu să intre iar în panică.

Relaxează-te, o auzi pe mama sa spunând pe un ton liniştitor. *E puţin greu, dar poţi s-o faci. Hărţile sunt foarte importante. Ele ne spun pe unde să mergem. Primul lucru, întotdeauna, este să orientezi harta în aşa fel încât să poţi citi scrisul. Vezi? Aşa e bine. De cele mai multe ori, direcţia de sus se numeşte nord. Bun. Asta e harta Pădurii Sherwood...*

Benjy întoarse harta până când literele veniră în poziţia bună. Fulgerele şi tunetele continuau. O schimbare bruscă de vânt îi

trimise fumul în plămâni şi tuşi. Încercă să citească cuvintele de pe hartă.

Auzi din nou glasul mamei. *Dacă nu recunoşti cuvântul de la început, ia fiecare literă şi rosteşte-o, foarte rar. Apoi lasă toate sunetele să se îmbine, până formează un cuvânt pe care-l înţelegi.*

Benjy se uită la Ellie.

— Trezeşte-te, Ellie, trezeşte-te, te rog, o imploră. Am nevoie de ajutorul tău.

Ea tot nu se mişcă.

Se aplecă asupra hărţii şi se chinui să se concentreze. Cu o hotărâre disperată, rosti toate literele, iar şi iar, până se convinse că pata verde de pe hartă era poiana în care se afla. *Liniile albe sunt potecile,* îşi spuse. *Există trei linii albe care intră în pata verde.*

Ridică ochii de pe hartă, numără cele trei poteci care porneau din poiană şi simţi un val de încredere în sine. Totuşi, câteva momente mai târziu, o rafală de vânt purta jeraticul peste poiană şi aprinse copacii din partea sudică. Benjy acţionă repede. *Trebuie să plec,* îşi zise, ridicând-o în spinare pe Ellie.

Acum ştia că focul principal era în partea de nord a hărţii, înspre satul Hakone. Se uită din nou la hârtia din mâinile lui. *Atunci trebuie să rămân pe liniile albe din partea de jos,* se gândi.

Înainta cu greu pe potecă, în clipa în care, mult deasupra capului său un alt copac luă foc. Pe un umăr o ţinea pe sora lui, iar în mâna dreaptă harta salvatoare. Din zece în zece paşi, se oprea să se uite la hartă, verificând de fiecare dată că se îndrepta în direcţia corectă. Când, în sfârşit, ajunse la o intersecţie importantă, o aşeză pe Ellie cu blândeţe pe sol şi urmări cu degetul liniile albe de pe hartă. După un minut, zâmbi larg, îşi ridică iar sora şi se îndreptă spre cărarea ce ducea în satul Positano. Fulgerul lumină încă o dată, tunetul bubui şi o ploaie torenţială se abătu asupra Pădurii Sherwood.

07

Şapte ore mai târziu, Benjy dormea liniştit în patul lui de acasă. Între timp, în partea cealaltă a coloniei, spitalul Noului Eden era o casă de nebuni. Oameni şi bioţi alergau de colo-colo, brancarde cu trupuri stăteau pe hol şi pacienţii urlau în agonie.

Nicole vorbea la telefon cu Kenji.

— Avem nevoie ca toţi Tiasso din colonie să fie trimişi aici cât mai urgent. Încearcă să-i înlocuieşti pe cei care lucrează la geriatrie sau pediatrie cu Garcia, sau chiar cu Lincolni. Adună personalul uman din clinicile săteşti. Situaţia este foarte gravă.

Din cauza zgomotului din spital abia auzea ce spunea Kenji.

— Rău, foarte rău, îi răspunse. Până acum avem douăzeci şi şapte de internaţi şi ştim de patru morţi. Întreaga zonă Nara – enclava în stil japonez cu case de lemn din spatele Vegasului, înconjurată de pădure – e un dezastru. Incendiul s-a extins prea repede… Oamenii au intrat în panică.

— Doamna Wakefield, doamna Wakefield. Vă rog să veniţi imediat la numărul 204.

Nicole puse receptorul în furcă şi o luă la fugă pe hol, apoi sui scara la etaj. Muribundul de la 204 era un bun prieten de-al ei, coreeanul Kim Lee, care asigurase legătura cu comunitatea din Hakone pe vremea când Nicole era guvernator provizoriu.

Kim fusese printre primii care îşi construiseră case în Nara. În timpul incendiului, pătrunsese în casa în flăcări să-şi salveze băiatul de şapte ani. Fiul avea să trăiască, deoarece Kim îl protejase cu grijă când îl scosese dintre flăcări, dar tatăl suferise arsuri de gradul trei pe majoritatea corpului.

Pe coridor, Nicole trecu pe lângă Turner.

— Nu cred că mai putem face ceva pentru prietenul tău de la 204, îi spuse acesta. Aş vrea să-ţi ştiu părerea… Sună-mă în camera de urgenţă. Tocmai au adus o femeie în stare critică pe care focul a prins-o în casă.

Nicole inspiră adânc şi deschise încet uşa salonului. Soţia lui Kim, o coreeancă drăguţă de treizeci şi cinci de ani, stătea tăcută într-un colţ. În timp ce Nicole o liniştea pe femeie, Tiasso care monitoriza datele lui Kim îi aduse un set de diagrame. Starea bărbatului era cu adevărat fără speranţă. Când Nicole ridică ochii, fu mirată s-o vadă pe Ellie, cu un bandaj mare pe tâmpla dreaptă, stând în picioare lângă patul lui Kim şi ţinându-l de mână pe muribund.

— Nicole, şopti cu greu acesta îndată ce o recunoscu.

Toată pielea feţei îi era înnegrită. Chiar şi rostirea unui cuvânt îl făcea să sufere.

— Vreau să mor, spuse bărbatul făcând un semn din cap spre soţia lui.

Doamna Kim se ridică şi se apropie de Nicole.

— Soţul meu vrea să semnez pentru eutanasie, zise ea, dar eu nu vreau, decât dacă-mi spuneţi că nu mai are absolut nici o şansă să mai fie fericit vreodată.

Începu să plângă, însă se stăpâni. Nicole ezită o clipă.

— Nu-ţi pot spune asta, doamnă Kim, rosti ea cu amărăciune. Se uită de la soţ la soţie. Ce-ţi pot spune este că probabil va muri în următoarele douăzeci şi patru ore şi că, până la moarte, va suferi fără încetare. Dacă are loc vreo minune medicală şi supravieţuieşte, va rămâne serios desfigurat şi infirm pentru tot restul vieţii.

— Vreau să mor acum, repetă cu greu Kim.

Nicole trimise pe Tiasso după documentele de eutanasie. Acestea trebuiau semnate de medicul curant, de soţie şi pacient dacă, după părerea medicului, era în stare să ia singur decizii. În timp ce Tiasso pleca, Nicole îi făcu semn lui Ellie s-o urmeze pe hol.

— Ce cauţi aici? o întrebă în şoaptă când nu mai putură fi auzite. Ţi-am spus să stai acasă şi să te odihneşti. Ai suferit o contuzie urâtă.

— N-am nimic, mamă. În plus, când am auzit că domnul Kim a fost ars rău, am vrut să fac ceva să-l ajut. A fost un prieten minunat în anii aceia de început.

— E într-o stare teribilă, clătină din cap Nicole. Nu-mi vine să cred că mai trăieşte.

Ellie întinse mâna şi-i atinse braţul.

— El vrea ca moartea lui să fie de folos, rosti ea. Doamna Kim mi-a vorbit despre asta… Deja am trimis după Amadou, dar trebuie să vorbeşti cu Turner.

Nicole se uită lung la fiica ei.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu-l mai ţii minte pe Amadou Diaba? Prietenul lui Eponine, farmacistul nigerian cu bunica Senoufo. Cel care s-a îmbolnăvit de RV-41 în urma unei transfuzii de sânge. În tot cazul, Eponine mi-a spus că inima lui se deteriorează rapid.

Nicole rămase tăcută câteva secunde. Nu-i venea să creadă ce auzea. În cele din urmă spuse:

— Vrei ca eu să-i cer lui Turner să realizeze un transplant de cord *manual,* chiar acum, în toiul crizei?

— Dacă el se hotărăşte acum, poate fi făcută mai târziu,

diseară, nu-i aşa? Inima domnului Kim poate fi păstrată în stare bună cel puţin până atunci.

— Ascultă, Ellie, nici măcar nu ştim…

— Am verificat deja, o întrerupse tânăra. Un Tiasso a verificat că domnul Kim este un donator acceptabil.

Nicole clătină din nou din cap.

— Bine, bine. Am să mă gândesc la asta. Între timp, vreau să te întinzi şi să te odihneşti. O contuzie nu-i o bagatelă.

— Ce-mi ceri să fac? o întrebă neîncrezător Turner.

— Haideţi, domnule doctor, nu doamna Wakefield vă cere asta, spuse Amadou cu accentul său englezesc impecabil. Eu vă rog. Vă implor să faceţi operaţia şi să nu vă gândiţi că-i riscantă. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că nu mai am decât trei luni de trăit. Sunt perfect conştient că s-ar putea să mor pe masa de operaţie. Dar dacă supravieţuiesc, conform statisticilor pe care mi le-aţi arătat, am cincizeci la sută şanse să mai trăiesc încă opt ani. Aş putea chiar să mă însor şi să am un copil.

Turner se răsuci pe călcâie şi privi ceasul de pe peretele biroului său.

— Domnule Diaba, uită pentru o clipă că-i trecut de miezul nopţii şi că mă ocup de arşi de nouă ore în şir. Gândeşte-te ce-mi ceri. De *cinci* ani n-am mai făcut un transplant de inimă. Şi *niciodată* n-am făcut unul fără să mă bazez pe cel mai bun personal cardiolog şi cel mai grozav echipament de pe Pământ. Toată munca de chirurgie, de exemplu, era făcută întotdeauna de roboţi.

— Înţeleg toate astea, domnule doctor. Dar nu-i chiar acelaşi lucru. Fără operaţie, voi muri în mod sigur. E aproape cert că în viitorul apropiat nu se va găsi alt donator. În plus, Ellie mi-a spus că de curând aţi revăzut toate procedurile transplantului, când aţi pregătit bugetul pentru noul echipament…

Turner îi aruncă lui Ellie o privire mirată.

— Mama mi-a vorbit de pregătirile dumneavoastră minuţioase, domnule doctor. Sper că nu vă supăraţi că i-am spus lui Amadou.

— Voi fi încântată să te ajut cu tot ce pot, adăugă şi Nicole. Deşi n-am participat niciodată la o operaţie pe cord, mi-am făcut rezidenţiatul într-un institut de cardiologie.

Turner se uită prin cameră, mai întâi la Ellie, apoi la Amadou

şi Nicole.

— Atunci, rămâne stabilit, cred. Nu mi-aţi dat de ales.

— O veţi face? exclamă Ellie cu entuziasm tineresc.

— Voi încerca, răspunse medicul şi se întoarse spre Amadou. Ştii, nu-i aşa, că există puţine şanse să te mai trezeşti vreodată?

— Da, domnule doctor. Dar puţine şanse tot sunt mai bune decât nici una… Vă mulţumesc!

Turner se întoarse către Nicole.

— Ne întâlnim peste cincisprezece minute în biroul meu, ca să revedem procedura… Şi, apropo, doamna doctor Wakefield, te rog să pui un Tiasso să ne aducă un ibric cu cafea proaspătă.

Pregătirea pentru operaţie îi aduse lui Turner amintiri îngropate în cotloanele minţii. De câteva ori chiar îşi imagină, preţ de câteva secunde, că se afla iar în Centrul Medical din Dallas. Îşi aminti cât de fericit fusese în zilele acelea de demult. Îşi iubise munca şi familia. Viaţa lui fusese aproape perfectă.

Turner şi Wakefield notară cu atenţie succesiunea acţiunilor ce trebuiau executate înainte de a începe procedura. Apoi, în timpul operaţiei propriu-zise, se opriră să se consulte după fiecare etapă importantă. În timpul procedurii, nu surveni nici un eveniment nedorit. Turner scoase inima lui Amadou şi o întoarse astfel încât Nicole şi Ellie (fata insistase să rămână, în caz că ar fi putut ajuta cu ceva) să poată vedea cât de rău se atrofiaseră muşchii. Inima bărbatului era un dezastru. Probabil că Amadou ar fi murit în mai puţin de o lună.

O pompă automată circulă sângele pacientului, în timp ce inima nouă fu „legată” la toate arterele şi venele principale. Aceea era faza cea mai dificilă şi periculoasă a operaţiei. În experienţa lui Turner, nu fusese niciodată realizată de mâini omeneşti.

Îndemânarea sa chirurgicală fusese şlefuită în urma multelor operaţii manuale pe care le realizase în cei trei ani de când era în Noul Eden. El însuşi fu mirat de uşurinţa cu care conectă inima la vasele de sânge ale lui Amadou.

Spre sfârşitul procedurii, când toate fazele periculoase se încheiaseră, Nicole se oferi să termine puţinul care mai rămăsese de făcut. Turner clătină însă din cap. În ciuda faptului că în colonie se apropiau zorii, era hotărât să termine el însuşi operaţia.

Oare oboseala extremă făcu ca ochii să-i joace feste în ultimele minute? Sau de vină fusese valul de adrenalină provocat de gândul că operaţia va reuşi? Indiferent de motiv, în etapele finale, Robert Turner fu martorul unor schimbări periodice şi remarcabile ale feţei lui Amadou. De mai multe ori, chipul pacientului său se transformă încet sub ochii lui, trăsăturile devenind cele ale lui Carl Tyson, tânărul negru pe care Turner îl omorâse în Dallas. O dată, după ce termină o cusătură, Turner se uită la Amadou şi se sperie de rânjetul obraznic al lui Tyson. Clipi de câteva ori, se uită din nou, dar pe masa de operaţie era doar Amadou Diaba.

După ce fenomenul surveni de mai multe ori, Turner o întrebă pe Nicole dacă observase ceva neobişnuit la faţa lui Amadou.

— Nimic în afară de zâmbetul lui, răspunse ea. N-am mai văzut pe cineva aşa, în stare de anestezie.

Când operaţia se termină şi Tiasso raportă că toate semnele vitale ale pacientului erau excelente, Turner, Nicole şi Ellie exaltară de fericire, în ciuda oboselii. Turner le invită pe cele două în biroul său pentru a sărbători victoria cu o ceaşcă de cafea. În clipa aceea, nici măcar nu-şi dădea seama că urma s-o ceară în căsătorie pe Ellie.

Ellie rămase înmărmurită, holbându-se pur şi simplu la medic. El se uită la Nicole, apoi îşi întoarse privirea spre fată.

— Ştiu că am făcut-o prea brusc, spuse Turner, dar în mintea mea nu există nici un dubiu. Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Timp de aproape un minut, în cameră domni o tăcere deplină. În acest timp, Turner se duse la uşă şi o încuie. Deconectă chiar şi telefonul. Ellie dădu să vorbească.

— Nu, vorbi el pătimaş, nu spune încă nimic. Mai întâi trebuie să fac ceva.

Se aşeză pe un scaun şi trase adânc aer în piept.

— Ceva ce trebuia să fac de mult, continuă liniştit în plus, amândouă meritaţi să cunoaşteţi întreg adevărul despre mine.

Ochii i se umeziră de lacrimi chiar înainte de a-şi începe povestea. Glasul i se frânse când vorbi prima oară, dar se adună şi continuă.

— Aveam treizeci şi trei de ani şi eram revoltător de fericit. Eram deja unul dintre chirurgii cardiologi de frunte din America, aveam o soţie frumoasă şi iubitoare şi două fete, una de trei şi

alta de doi ani. Locuiam într-o vilă cu piscină dintr-o comunitate situată la vreo patruzeci de kilometri nord de Dallas.

Într-o noapte, când m-am întors acasă de la spital – era foarte târziu, căci supravegheasem o operaţie de inimă neobişnuit de dificilă –, am fost oprit la poarta comunităţii de gărzile de securitate. Acţionau anapoda, de parcă nu ştiau ce să facă, dar după un apel telefonic şi câteva priviri ciudate înspre mine, m-au lăsat să trec.

În faţa casei mele erau parcate două maşini de poliţie şi o ambulanţă. Trei dube TV se aflau în vâlceaua din spatele casei. Când am dat să cotesc pe aleea spre garaj, un poliţist m-a oprit. Orbit de bliţurile aparatelor de fotografiat şi de reflectoarele camerelor TV, am fost condus în casă de poliţist.

Soţia mea zăcea sub un cearceaf pe un pat de campanie în holul principal, lângă scara ce ducea la etaj. Avea beregata tăiată. Am auzit nişte oameni vorbind la etaj şi am alergat să-mi văd fetele. Zăceau tot acolo unde fuseseră ucise – Christie pe podeaua din baie, iar Amanda în patul ei. Nemernicul le tăiase şi lor beregata.

Turner izbucni într-un plâns în hohote.

— N-am să uit niciodată priveliştea aceea oribilă. Amanda fusese probabil omorâtă în somn, căci nu avea nici un semn în afară de tăietură... Ce fel de fiinţă umană putuse ucide nişte făpturi atât de inocente?

Lacrimile îi cădeau în cascadă pe obraji. Pieptul îi urca şi-i cobora în mod incontrolabil. Preţ de mai multe secunde, nu vorbi. Ellie veni tăcută lângă el, se aşeză pe podea şi-i luă mâna.

— În următoarele cinci luni, am fost total năuc. Nu puteam munci, nu puteam mânca. Oamenii au încercat să mă ajute – prietenii, psihiatrii, alţi medici –, dar în zadar. Pur şi simplu nu puteam accepta că soţia şi fetele mele fuseseră omorâte.

În mai puţin de o săptămână, poliţia a arestat un suspect. Îl chema Carl Tyson. Era un negru de douăzeci şi trei de ani, care livra articole de băcănie pentru un supermarket din vecinătate. Mai fusese la noi acasă de câteva ori – mi-am amintit că eu însumi îl văzusem o dată sau de două ori – şi cu siguranţă cunoştea casa.

În ciuda ameţelii mele din perioada aceea, eram conştient de ce se întâmpla în investigarea asasinării Lindei. La început, totul păruse foarte simplu. În toată casa au fost găsite amprentele

recente ale lui Tyson. Chiar în după-amiază aceea, fusese în comunitatea noastră cu o livrare. Majoritatea bijuteriilor Lindei lipseau, aşa că era evident că motivul fusese jaful. Mi-am închipuit că suspectul avea să fie imediat condamnat şi executat.

Problema a început însă să se înceţoşeze. Nici una dintre bijuterii n-a fost găsită. Gărzile de securitate înregistraseră intrarea şi ieşirea lui Tyson pe poarta principală, dar el stătuse în Greenbriar doar douăzeci şi două de minute, ceea ce cu greu i-ar fi dat timp să livreze produsele şi să comită un jaf plus trei crime. Pe lângă asta, după ce un avocat renumit s-a hotărât să-l apere şi să-l ajute să-şi pregătească declaraţiile sub jurământ, Tyson a susţinut că Linda îl rugase să mute nişte mobile în după-amiaza aceea. Era o explicaţie perfectă pentru prezenţa amprentelor lui prin toată casa…

Turner se opri, reflectând, cu faţa vizibil îndurerată. Ellie îi strânse mâna cu blândeţe şi el continuă:

— La proces, acuzarea a susţinut că Tyson adusese în casă articolele de băcănie după-amiaza şi că, după ce discutase cu Linda, aflase că eu aveam să întârzii la clinică. Cum soţia mea era o femeie prietenoasă şi încrezătoare, era foarte posibil să fi stat la taclale cu băiatul de la livrări şi să-i fi spus în treacăt că urma să întârzii. În tot cazul, conform procurorului, Tyson s-a întors când şi-a terminat serviciul la supermarket. A escaladat zidul de piatră din jurul domeniului şi a traversat terenul de golf. Apoi a intrat în casă, cu intenţia de a fura bijuteriile Lindei, aşteptându-se ca toţi din familie să doarmă. Se pare că soţia mea l-a surprins şi el a intrat în panică, omorând-o mai întâi pe Linda şi apoi pe fete, ca să fie sigur că nu existau martori.

În ciuda faptului că nimeni nu-l văzuse pe Tyson întorcându-se în comunitate, am considerat că pledoaria acuzării era extrem de convingătoare şi că omul avea să fie condamnat cu uşurinţă. La urma urmelor, nu avea absolut nici un alibi pentru perioada de timp în care fusese comisă crima. Noroiul de pe pantofii lui se potrivea exact cu noroiul din albia pârâului pe care ar fi trebuit să-l traverseze pentru a ajunge în spatele casei. Nu se prezentase la muncă timp de două zile după crime. În plus, când fusese arestat, avea asupra lui o mare sumă de bani pe care spunea că „a câştigat-o la pocher”.

Pe durata susţinerii apărării, am început să am dubii cu privire

la sistemul judiciar american. Avocatul lui Tyson a transformat totul într-o problemă rasială, descriindu-l ca pe un negru tânăr sărac şi nefericit, care era băgat după gratii pe baza unor probe circumstanţiale. Tot ce făcuse Tyson în ziua aceea, a susţinut avocatul, a fost să livreze la adresa mea produsele de băcănie. Altcineva, un maniac necunoscut, escaladase gardul de la Greenbriar, furase bijuteriile şi apoi le omorâse pe Linda şi pe fetiţe.

În ultimele două zile ale procesului, m-am convins, mai mult urmărind în primul rând limbajul trupului juraţilor, că Tyson avea să fie achitat. De indignare, m-a apucat nebunia. În mintea mea nu exista nici un dubiu că tânărul comisese crimele. Gândul că s-ar fi putut să fie eliberat era de nesuportat.

În fiecare zi cât a durat procesul – adică timp de şase săptămâni –, am fost la tribunal cu mica mea trusă medicală. După cum era de aşteptat, paza mi-a verificat trusa de fiecare dată când am intrat, dar după un timp, mai ales pentru că majoritatea gardienilor mă compătimeau pentru suferinţa mea, am fost lăsat să trec fără control.

În săptămâna dinaintea încheierii procesului, am plecat cu avionul în California, chipurile pentru a participa la un seminar medical, dar în realitate, ca să cumpăr de pe piaţa neagră un pistol care să încapă în trusa medicală. Aşa cum sperasem, în ziua verdictului, gardienii nu m-au pus să deschid trusa.

Când s-a anunţat achitarea, în sala tribunalului s-a produs hărmălaie. Toţi negrii de la galerie au strigat „Ura!”, iar Tyson şi avocatul său, un evreu pe nume Irvin Bernstein, s-au îmbrăţişat reciproc. Eram pregătit să acţionez. Am deschis trusa, am asamblat pistolul, am sărit peste barieră şi i-am omorât pe amândoi.

Medicul inspiră adânc şi făcu o pauză.

— Niciodată n-am recunoscut, nici măcar faţă de mine însumi, că am făcut un lucru rău. Totuşi, pe durata acestei operaţii făcute prietenului nostru, domnul Diaba, am avut un moment în care am înţeles în mod clar cât de mult mi-a otrăvit sufletul conflictul emoţional în toţi aceşti ani... Actul meu violent de răzbunare nu mi-a redat soţia şi copiii. Nici nu m-a făcut mai fericit, în afară de acea plăcere animalică şi bolnăvicioasă pe care am simţit-o în clipa în care am ştiut că atât Tyson cât şi avocatul lui aveau să moară.

În ochii lui Turner sclipeau acum lacrimi de remuşcare.

— Deşi s-ar putea să nu fiu demn de tine, te iubesc, Ellie Wakefield, şi vreau foarte mult să mă căsătoresc cu tine. Sper să mă ierţi pentru ceea ce am făcut cu ani în urmă.

Ellie se uită la el şi-i strânse din nou mâna.

— Cunosc foarte puţine despre dragoste, spuse ea încet, pentru că n-am trăit-o. Dar ştiu că ceea ce simt pentru tine e minunat. Te admir, te respect, şi poate chiar te iubesc. Aş vrea să discut cu părinţii mei despre asta, bineînţeles… dar dacă ei n-au nimic împotrivă, da, domnule doctor Robert Turner, voi fi foarte fericită să mă mărit cu tine.

08

Nicole se aplecă peste chiuvetă şi-şi privi faţa în oglindă. Îşi trecu degetele peste ridurile de sub ochi şi-şi netezi bretonul cărunt. *Eşti aproape o babă,* îşi spuse ea. Apoi zâmbi.

— Îmbătrânesc, îmbătrânesc, am să port pantalonii cu cracii suflecaţi, spuse cu glas tare.

Râse şi se întoarse cu spatele la oglindă, pentru a se vedea din spate, atât cât putea. Rochia cenuşie pe care avea de gând să o poarte la nunta lui Ellie i se mula pe corpul încă suplu şi atletic după atâţia ani. *Nu-i prea rău,* gândi aprobator. *Cel puţin, Ellie nu se va simţi prost.*

Pe noptiera de lângă pat se aflau două fotografii cu Geneviève şi soţul ei francez, pe care i le dăduse Kenji. După ce se întoarse din baie, Nicole luă fotografiile şi se uită la ele. *La nunta ta n-am putut să fiu de faţă, Geneviève,* gândi dintr-o dată cu tristeţe. *Nici măcar nu l-am cunoscut pe soţul tău.*

Luptându-se cu emoţia, se duse în cealaltă parte a dormitorului. Se uită aproape un minut la o fotografie a lui Simone şi Michael O’Toole, făcută în ziua nunţii lor la Baza de Tranzit. *Iar pe tine te-am părăsit la numai o săptămână după nuntă… Erai atât de tânără, Simone, dar în multe privinţe mult mai matură decât Ellie…*

Nu voi să-şi termine gândul. Era mult prea dureros să-şi amintească de Geneviève sau de Simone. Era mai sănătos să se concentreze asupra prezentului. Intenţionat, întinse mâna şi luă de pe perete fotografia lui Ellie, care atârna alături de cele ale fraţilor şi surorilor ei. *Vei fi a treia fiică a mea care se mărită,* se gândi. *Pare imposibil. Uneori viaţa goneşte mult prea repede.*

Un carusel de imagini cu Ellie îi trecu fulgerător prin minte. O revăzu pe fetiţa micuţă şi timidă întinsă lângă ea în Camera Albă din Rama II, îi văzu chipul mic plin de uimire în timp ce se apropiau de Baza de Tranzit, noile trăsături de adolescentă din momentul trezirii din somnul lung şi, în cele din urmă, curajul şi hotărârea cu care vorbise în faţa cetăţenilor Noului Eden în apărarea programului lui Turner. Era o călătorie în trecut extrem de emoţională.

Puse la loc fotografia pe perete şi începu să se dezbrace. De abia atârnase rochia în dulap, când auzi, chiar în apropiere, un zgomot ciudat, de parcă plângea cineva. *Ce-o fi asta*? se întrebă. Rămase nemişcată câteva minute, dar nu mai auzi nimic. Totuşi, când se îndreptă de spate, avu senzaţia stranie că în cameră cu ea se aflau Geneviève şi Simone. Se uită iute în jur, totuşi era singură.

Ce se petrece cu minei se întrebă. *Oare muncesc prea mult? Oare combinaţia dintre cazul Martinez şi nunta lui Ellie m-au adus la capătul nervilor? Sau o fi încă unul dintre „episoadele” mele psihicei* încercă să se calmeze, respirând adânc şi rar, totuşi nu reuşi să se scuture de senzaţia că Simone şi Geneviève se aflau în cameră cu ea. Prezenţa lor era atât de puternică, încât trebui să se abţină să le vorbească. Îşi aminti cu claritate discuţia pe care o avusese cu Simone înaintea căsătoriei cu Michael O'Toole. *Poate că de asta sunt ele aici,* se gândi. *Au venit să-mi aducă aminte că am fost prea ocupată cu munca mea şi n-am discutat cu Ellie despre nuntă.* Râse sonor, nervoasă, dar pielea îi rămase zbârlită pe braţe.

Iertaţi-mă, iubitelor, le spuse atât fotografiei lui Ellie cât şi spiritelor lui Simone şi Geneviève. *Vă promit că mâine...*

De data asta, ţipătul fu inconfundabil. Nicole îngheţă în dormitor, cu adrenalina pompându-i în organism. În câteva secunde, alerga prin casă către biroul în care lucra Richard.

— Richard, spuse chiar înainte de a ajunge la uşa biroului, ai auzit?

Se opri în mijlocul frazei. Biroul era o harababură.

Richard stătea pe podea, înconjurat de două monitoare şi un maldăr de piese electronice. Într-o mână ţinea roboţelul prinţul Hal, iar în cealaltă preţiosul lui calculator portabil din misiunea Newton. Trei bioţi – doi Garcia şi un Einstein parţial dezasamblat – stăteau aplecaţi asupra lui.

— Bună, iubito, zise el nonşalant. Ce cauţi aici? Credeam că dormi la ora asta.

— Richard, sunt sigură că am auzit un ţipăt de aviar. Numai cu un minut în urmă. Era aproape.

Ezită, încercând să se hotărască dacă să-i spună sau nu de vizita lui Geneviève şi Simone.

— N-am auzit nimic, încreţi fruntea Richard. Vreunul dintre voi a auzit? îi întrebă pe bioţi.

Toţi clătinară din cap, inclusiv Einsteinul al cărui piept era larg deschis şi conectat prin patru cabluri la monitoarele de pe podea.

— Sunt *sigură* că am auzit ceva, zise Nicole.

Rămase tăcută o clipă. *O fi alt semn al Stresului Terminali* se întrebă în gând, apoi se uită la haosul de pe podea.

— Apropo, iubitule, ce faci?

— Te referi la astea? Nimic special. Un alt proiect de-al meu…

— Richard Wakefield, nu-mi spui adevărul! Nu se poate ca harababura asta de peste tot să fie „nimic special”. Te cunosc bine. Care-i secretul?

Richard schimbase afişajele de pe toate cele trei monitoare active şi acum clătina cu putere din cap.

— Nu-mi place asta, mormăi el. Nu-mi place deloc. Se uită spre Nicole. Ai accesat cumva ultimele mele fişiere din supercalculatorul central? Chiar fără să vrei?

— Nu, bineînţeles că nu. Nici măcar nu ştiu parola de intrare. Dar nu despre asta vreau să discut…

— Cineva a făcut-o… (Richard accesă o subrutină de diagnosticare a securităţii şi studie unul dintre monitoare.) De cel puţin cinci ori în ultimele trei săptămâni… Eşti sigură că n-ai fost tu?

— N-am fost eu, dar văd că tot încerci să schimbi subiectul. Vreau să-mi spui despre ce-i vorba.

Bărbatul îl puse pe podea pe prinţul Hal şi se uită la ea.

— Încă nu sunt pregătit să-ţi spun, iubito, rosti după un moment de ezitare. Mai lasă-mă, te rog câteva zile.

Nicole era nedumerită. În cele din urmă, totuşi, faţa i se lumină.

— În regulă, iubitule, dacă-i un cadou de nuntă pentru Ellie, atunci am să aştept bucuroasă…

Richard se întoarse la munca sa şi Nicole se instală pe

singurul scaun liber din cameră. În timp ce se uita la soţul ei, îşi dădu seama cât era de obosită. Se convinse că oboseala o făcuse să-şi imagineze ţipătul.

— Iubitule, vorbi încetişor după câteva minute.

— Da?

— Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă *cu adevărat* aici în Noul Eden? Vreau să spun, de ce am fost lăsaţi în pace într-un mod atât de absolut de creatorii lui Rama? Majoritatea coloniştilor îşi văd de viaţa lor fără să se gândească la faptul că voiajează într-o navă spaţială interstelară construită de extratereştri. Cum e posibil? De ce nu apare dintr-o dată Vulturul sau altă manifestare la fel de minunată a tehnologiei extraterestre superioare? Poate că atunci măruntele noastre probleme…

Se opri, când Richard începu să râdă.

— Ce e? întrebă ea.

— Îmi aminteşte de o discuţie pe care am avut-o cu Michael O'Toole. Se simţea frustrat că nu voiam să accept mărturiile apostolilor şi mi-a spus că Dumnezeu ar trebui să ştie că noi suntem o specie de Toma necredinciosul şi că ar trebui să programeze vizite frecvente de întoarcere ale lui Hristos înviat din morţi.

— Situaţia aceea era total diferită!

— Oare? Cu ce ar fi mai greu de acceptat mărturiile primilor creştini despre Hristos, decât felul în care am descris noi Baza de Tranzit şi lunga noastră călătorie cu viteze relativiste? Pentru ceilalţi colonişti, este mult mai liniştitor să creadă că această navă cosmică a fost construită de ASI ca experiment. Foarte puţini dintre ei înţeleg suficient de bine ştiinţa ca să ştie că Rama depăşeşte cu mult posibilităţile noastre tehnologice.

Nicole rămase tăcută un moment.

— Atunci, nu putem face *nimic* ca să-i convingem…

Fu întreruptă de un zbârnâit triplu de sonerie care indica un telefon urgent. Nicole se repezi să răspundă. Pe monitor apăru faţa îngrijorată a lui Max.

— Avem o situaţie periculoasă aici, în exteriorul complexului de detenţie, anunţă el. O gloată furioasă, probabil şaptezeci-optzeci de persoane, majoritatea din Hakone. Vor să ajungă la Martinez. Au terminat deja doi bioţi Garcia şi au atacat alţi trei. Judecătorul Mîşkin încercă să discute omeneşte cu ei, dar au o

stare de spirit groaznică. Se pare că Mariko Kobayashi s-a sinucis în urmă cu vreo două ore. Toată familia ei este aici…

În mai puţin de un minut, Nicole se îmbrăcă în trening. Richard încercă în zadar s-o împiedice.

— A fost decizia *mea,* spuse ea în timp ce se suia pe bicicletă, şi eu trebuie să mă ocup de consecinţe.

Porni pe potecă spre principala bandă pentru biciclete şi începu să pedaleze cu furie. Mergând cu toată viteza, avea să ajungă la centrul administrativ în patru-cinci minute, jumătate din timpul pe care l-ar fi făcut cu trenul.

Kenji a greşit, gândi Nicole. *Ar fi trebuit să ţin o conferinţă de presă azi dimineaţă. Atunci aş fi putut să-mi explic decizia.*

Aproape o sută de colonişti erau adunaţi în scuarul principal din Oraşul Central, agitându-se în faţa complexului de detenţie al Noului Eden unde era ţinut Pedro Marinez de când fusese acuzat că o violase pe Mariko Kobayashi.

Judecătorul Mîşkin stătea în vârful treptelor din faţa centrului de detenţie şi vorbea mulţimii furioase printr-un megafon. Douăzeci de bioţi, în majoritate Garcia dar şi câţiva Lincoln şi Tiasso, făcuseră un lanţ în faţa lui şi împiedicau mulţimea agitată să urce treptele ca să ajungă la judecător.

— Oameni buni, vorbea rusul cărunt, dacă Pedro Marinez este cu adevărat vinovat, atunci va fi condamnat. Dar constituţia noastră îi garantează un proces cinstit…

— Ţine-ţi gura, moşule, strigă cineva din mulţime. Îl vrem pe Marinez.

În stânga, în faţa teatrului, şase tineri orientali terminau un eşafod. Mulţimea scoase un chiot de bucurie, când unul dintre ei legă de bara transversală a spânzurătorii o funie groasă prevăzută cu un laţ. Un japonez corpolent de vreo douăzeci de ani îşi croi drum în faţa mulţimii.

— Cară-te din drum, moşule, spuse el. Şi ia cu tine şi prostiile astea mecanice. Noi nu ne răfuim cu tine. Suntem aici ca să facem dreptate familiei Kobayashi.

— Să n-o uităm pe Mariko! strigă o tânără.

Se auzi un zgomot puternic; un băiat cu părul roşu lovi un Garcia în faţă cu o bâtă de base-ball din aluminiu. Cu ochii distruşi şi faţa desfigurată, Garcia nu reacţionă, dar nici nu cedă locul din cordon.

— Bioţii nu vor riposta, spuse Mîşkin la megafon. Ei sunt programaţi să fie pacifişti. Dar distrugerea lor nu serveşte nici unui scop. Violenţa prostească nu are sens.

În acel moment, mulţimea dezlănţuită salută prin urale apariţia a două bârne uriaşe, cărate de câte zece tineri.

— Acum îi vom înlătura pe bioţii care-l apără pe ucigaşul Martinez, spuse tânărul japonez purtător de cuvânt. E ultima ta şansă, moşule. Mişcă-te din drum înainte să fii rănit.

Mulţi indivizi din mulţime alergară să ia poziţie lângă bârnele pe care intenţionau să le folosească drept berbeci de asalt. În clipa aceea, Nicole ajunse în scuar.

Sări repede de pe bicicletă, trecu prin cordon şi urcă scările în fugă pentru a sta lângă Mîşkin.

— Hiro Kobayashi! strigă ea la megafon, înainte ca mulţimea s-o recunoască. Am venit să-ţi explic de ce nu va fi nici un proces cu juraţi pentru Pedro Martinez. Vrei să ieşi în faţă, ca să te pot vedea?

Hiro Kobayashi, care stătea la distanţă la marginea scuarului, păşi încet spre baza treptelor în faţa lui Nicole.

— Kobayashi-san, vorbi Nicole în japoneză, mi-a părut foarte rău când am auzit de moartea fiicei dumitale…

— Ipocrito! strigă cineva în engleză şi mulţimea începu să murmure.

— Ca părinte, continuă Nicole, îmi imaginez ce cumplit trebuie să fie să-ţi moară un copil… Şi acum – spuse ea în engleză şi adresându-se mulţimii – lăsaţi-mă să vă explic tuturor decizia mea de azi. Constituţia Noului Eden spune că fiecare cetăţean trebuie să aibă parte de un „proces drept”. În toate celelalte cazuri de la întemeierea coloniei, acuzaţiile au dus la un proces cu juraţi. În cazul domnului Martinez, totuşi, din cauza publicităţii făcute, sunt convinsă că nu poate fi găsit un juriu imparţial.

Un cor de fluierături şi huiduieli o întrerupse pentru scurt timp, dar femeia continuă:

— Constituţia noastră nu prevede ce trebuie făcut pentru a se asigura un „proces cinstit” în lipsa unui juriu. Totuşi judecătorii au fost selectaţi pentru a aplica legea şi sunt calificaţi să rezolve cazurile pe bază de dovezi. De aceea, am încredinţat cazul Martinez Tribunalului Special al Noului Eden. Toate dovezile – dintre care unele n-au fost făcute publice până acum – vor fi

cântărite cu grijă.

— Noi ştim că Martinez e vinovat, strigă drept răspuns nefericitul Kobayashi. Chiar el a recunoscut c-a făcut sex cu fiica mea. Şi ştiu c-a mai violat o fată, în Nicaragua, pe Pământ De ce-l protejaţi? Cum rămâne cu dreptatea pentru familia mea?

— Pentru că legea… începu Nicole, dar fu acoperită de strigătele mulţimii.

— Îl vrem pe Martinez! îl vrem pe Martinez!

Urletele se înteţiră, când bârnele uriaşe, care fuseseră lăsate pe sol la scurt timp după apariţia lui Nicole, fură din nou ridicate de oamenii din scuar. În timp ce mulţimea se lupta să instaleze un berbec, una dintre bârne izbi din greşeală monumentul care marca locaţia cerească a lui Rama. Sfera se făcu ţăndări, iar componentele electronice care indicaseră stelele învecinate se rostogoliră pe pavaj. Mica lumină clipitoare care reprezenta Rama se sparse în sute de fragmente.

— Cetăţeni ai Noului Eden, strigă la megafon, Nicole, ascultaţi-mă până la capăt! Cazul acesta are ceva pe care nici unul dintre noi nu-l ştie. Dacă veţi asculta…

— Ucideţi-o pe târfa cioroaică! strigă băiatul cu părul roşu care lovise biotul Garcia cu bâta de base-ball.

Nicole îl fulgeră cu ochii în flăcări.

— Ce-ai spus? tună ea.

Urletele mulţimii încetară brusc. Băiatul era izolat. Se uită nervos în jur şi rânji.

— Ucideţi-o pe târfa cioroaică, repetă el.

Nicole coborî treptele într-o clipă. Mulţimea se dădu la o parte, în timp ce ea se îndrepta direct către roşcat.

— Mai spune o dată, zise cu nările fremătând, când fu la mai puţin de un metru de opozantul ei.

— Ucide… începu el.

Ea îl plesni puternic peste obraz cu toată mâna. Palma dată produse un zgomot care se reverberă prin piaţetă. Nicole se întoarse brusc şi porni către trepte, dar o mulţime de mâini o înşfăcară din toate părţile. Băiatul ridică pumnul…

În clipa aceea, două bubuituri puternice zgâlţâiră scuarul. În timp ce lumea încerca să-şi dea seama ce se întâmpla, alte două explozii se auziră pe cer, deasupra capetelor mulţimii.

— Suntem doar eu şi arma mea, spuse la megafon Max Puckett. Şi-acum, oameni buni, lăsaţi-o pe doamna judecător să

treacă… ei, aşa-i mai bine… şi apoi îndreptaţi-vă către casele voastre…

Nicole se eliberă din mâinile care o ţineau, însă mulţimea nu se dispersă. Max ridică arma, ţinti nodurile groase ale frânghiei spânzurătorii de pe eşafod şi trase din nou. Frânghia explodă în bucăţi, o parte din ele căzând în mulţime.

— Ascultă, naţiune, urmă Max, nu sunt mult mai căpos decât aceşti doi judecători. Şi ştiu deja că am să petrec ceva timp în centrul ăsta de detenţie pentru c-am violat legea armelor. Mi-ar părea al dracului de rău să trebuiască să împuşc câţiva dintre voi…

Îşi îndreptă arma spre mulţime şi toţi se ghemuiră instinctiv. Max trase în gol peste capetele lor şi începu să râdă din toată inima când oamenii începură s-o ia la fugă, golind piaţeta.

Nicole nu putea să doarmă. Reconstituia întruna aceeaşi scenă. Se tot vedea intrând în mulţime şi pălmuindu-l pe băiatul cu părul roşu. *Ceea ce nu mă face mai bună decât el,* se gândi.

— Eşti trează, nu-i aşa? întrebă Richard.

— Mda.

— Te simţi bine?

Urmă o scurtă tăcere.

— Nu, Richard… nu mă simt. Sunt extrem de supărată pe mine, pentru că l-am lovit pe băiatul ăla.

— Hei, revino-ţi! Nu te mai condamna. A meritat-o. Te-a insultat în cel mai urât mod. Oamenii ca el nu înţeleg decât de forţă.

Întinse mâna şi începu s-o maseze pe spate.

— Dumnezeule, nu te-am mai văzut niciodată atât de încordată! Eşti numai noduri.

— Sunt îngrijorată, încuviinţă Nicole. Am senzaţia cumplită că întreaga ţesătură a vieţii noastre aici, în Noul Eden, este pe cale să se destrame… Şi că tot ce am făcut sau ce fac eu este inutil.

— Ţi-ai dat toată silinţa, iubito, şi trebuie să-ţi mărturisesc că mă uimeşte cât de mult ai încercat. Dar nu trebuie să uiţi că ai de a face cu fiinţe umane… Le poţi transporta într-o altă lume şi să le oferi un paradis, dar ele vin echipate cu temerile, nesiguranţele şi predilecţiile lor culturale. O lume nouă este *cu adevărat* nouă dacă toţi oamenii o iau de la capăt cu minţile complet golite, precum calculatoarele noi lipsite de software şi sisteme de operare – doar un enorm potenţial nefolosit.

Nicole reuşi să zâmbească.

— Nu eşti prea optimist, iubitule.

— De ce aş fi? Nimic din ce am văzut aici, în Noul Eden, sau pe Pământ nu-mi sugerează că omenirea este în stare să realizeze armonia în relaţia cu sine, cu atât mai puţin cu alte făpturi vii. Când şi când apare un individ, sau chiar un grup, care este în stare să transcendă genetica de bază şi obstacolele ambientale ale rasei… Dar acei oameni sunt miracole, nu sunt majoritatea.

— Nu sunt de acord cu tine, şopti Nicole. Eşti prea pesimist. Eu cred că majoritatea oamenilor vrea cu disperare să atingă armonia. De aceea avem nevoie de mai multă educaţie. Şi de mai multe exemple bune.

— Chiar şi băiatul cu părul roşu? Chiar crezi că ar putea fi educat să renunţe la intoleranţă?

— Trebuie să cred asta, iubitule. Altfel… mă tem că pur şi simplu aş abandona.

Richard scoase un sunet între tuse şi râs.

— Ce este? întrebă Nicole.

— Mă întrebam doar dacă Sisif s-a amăgit vreodată cu gândul că poate data viitoare bolovanul nu se va mai rostogoli la vale.

Nicole zâmbi.

— Probabil că a crezut că exista o şansă ca bolovanul să rămână în vârf, altfel nu s-ar fi chinuit atâta… Cel puţin aşa cred eu.

09

În timp ce Kenji cobora din tren în Hakone, îi fu imposibil să nu-şi amintească de altă întâlnire cu Toshio Nakamura, cu ani în urmă, pe o planetă aflată la miliarde de kilometri depărtare. *Şi atunci tot el mi-a telefonat,* se gândi. *A insistat să discutăm despre Keiko.*

Se opri în faţa unei vitrine şi-şi îndreptă cravata. Imaginea distorsionată i-l aminti cu uşurinţă pe adolescentul idealist din Kyoto care se ducea să întâlnească un rival. *Dar asta a fost demult, şi nu era vorba de nici o miză în afară de vanitatea noastră,* îşi spuse. *Acum întreaga soartă a micii noastre lumi*…

Nai se opusese întâlnirii cu Nakamura. Îl sfătuise s-o sune pe Nicole şi să-i ceară şi ei părerea. Nici Nicole nu fusese de acord.

— Toshio e un megaloman necinstit şi nebun după putere, îi

spusese. Nu poate ieşi nimic bun din întâlnirea asta. Vrea doar să-ţi afle punctele slabe.

— A spus totuşi că poate să reducă tensiunea din colonie.

— Cu ce preţ, Kenji? Fii atent la condiţii. Omul ăla nu se oferă niciodată să facă ceva pe gratis.

Atunci *de ce ai venit*? auzi Kenji un glas în minte, în timp ce se îndrepta spre palatul pe care şi-l construise tovarăşul său din copilărie. *Nu ştiu sigur,* răspunse alt glas. *Poate din onoare. Sau autorespect. Ceva profund din moştenirea mea.*

Palatul lui Nakamura şi casele din jur erau construite din lemn, în stilul clasic din Kyoto. Acoperişuri cu ţiglă albastră, grădini tunse cu grijă, copaci umbroşi, alei imaculate – până şi mirosul florilor îi reamintea lui Kenji de oraşul său natal de pe o planetă îndepărtată.

Fu întâmpinat la uşă de o tânără fermecătoare în sandale şi chimonou, care se înclină şi-l salută cu *Ohairi Kudasai* în foarte oficialul stil japonez. Kenji îşi lăsă pantofii la uşă şi-şi puse sandale. Fata rămase cu ochii în jos, cât timp îl conduse prin puţinele odăi occidentale, spre zona tatami unde, i se spusese, Nakamura îşi petrecea majoritatea timpului liber zbenguindu-se cu concubinele sale.

După un timp, fata se opri şi trase în lături un paravan de hârtie decorat cu cocori în zbor.

— *Dozo,* îi făcu semn spre înăuntru.

Kenji intră în încăperea cu şase rogojini şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe una dintre cele două perne din faţa mesei negre, lăcuite. *Va întârzia,* se gândi. *Toate astea fac parte din strategie.*

O altă tânără, tot drăguţă, umilă, îmbrăcată într-un frumos chimonou pastel, intră fără zgomot în cameră aducând apă şi ceai japonez. Kenji sorbi ceaiul fără grabă, Uitându-se prin cameră. Într-un colţ, se afla un panou de lemn cu patru feţe. De la distanţă, Kenji putea spune că era minunat sculptat. Se ridică, pentru a se uita mai de aproape.

Partea dinspre el întruchipa frumuseţea Japoniei, fiecare tablou reprezentând un anotimp. Tabloul iernii arăta o staţiune de schi din Alpii japonezi acoperiţi cu metri de zăpadă; panoul primăverii înfăţişa cireşii în floare din lungul râului Kama din Kyoto. Vara era o zi senină, fără nori, cu piscul înzăpezit al muntelui Fuji înălţându-se deasupra peisajului rural înverzit.

Panoul cu toamna prezenta o multitudine de culori în copacii din jurul mormântului şi mausoleului familiei Tokugawa din Nikko.

Ce frumuseţe uimitoare! gândi Kenji. *El a încercat să recreeze lumea pe care am lăsat-o în urmă. Dar de ce? De ce şi-a cheltuit banii murdari pe o artă magnifică? E un om ciudat, inconsecvent.*

Cele patru tablouri din partea opusă a panoului îi vorbeau despre altă Japonie. O paletă bogată de culori înfăţişa bătălia pentru castelul Osaka, de la începutul secolului XVII, după care Ieyasu Tokugawa fusese declarat shogun al Japoniei. Panoul era acoperit de siluete de oameni – samurai în luptă, curteni împrăştiaţi pe domeniul castelului, chiar şi stăpânul Tokugawa în persoană, mai mare decât ceilalţi, şi arătând extrem de mulţumit de victoria sa. Kenji observă amuzat că shogunul pictat semăna mai mult decât întâmplător cu Nakamura.

Era pe cale să se aşeze la loc pe pernă, când uşa glisantă de hârtie se deschise şi intră oponentul său.

— *Omachido sama deshita,* spuse Nakamura, înclinându-se uşor în direcţia lui.

Kenji îi întoarse plecăciunea, oarecum stângaci din cauză că nu-şi putea lua ochii de la compatriotul său. Toshio era complet îmbrăcat în ţinută de samurai, inclusiv sabie şi pumnal! *Toate astea fac parte dintr-un plan psihologic destinat să mă deruteze sau să mă sperie,* îşi spuse el.

— *Ano, hajememashoka,* vorbi Nakamura, aşezându-se pe pernă, vizavi de Kenji. *Kocha ga, oishii desu, ne?*

— *Totemo oishii desu,* răspunse Kenji, luând încă o gură de ceai.

Ceaiul era cu adevărat excelent. *Însă el nu este shogunul meu,* gândi Kenji. *Trebuie să schimb atmosfera asta înainte de a începe vreo discuţie serioasă.*

— Nakamura-san, amândoi suntem oameni ocupaţi, rosti el în engleză. Pentru mine este important să renunţăm la formalităţi şi să trecem direct la subiect. Reprezentantul tău mi-a spus azi dimineaţă la telefon că evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore te-au „tulburat” şi că ai nişte „propuneri constructive” pentru reducerea tensiunii din Noul Eden. De asta am venit să discut cu tine.

Faţa lui Nakamura nu arăta nimic; totuşi uşorul sâsâit din glas îi trădă nemulţumirea faţă de stilul direct al lui Kenji.

— Ţi-ai uitat manierele japoneze, Watanabe-san. Este dureros de nepoliticos să începi o discuţie de afaceri fără să-i fi făcut complimente gazdei pentru ambianţă şi fără s-o fi întrebat cum o duce. Un astfel de comportament necorespunzător duce aproape întotdeauna la un dezacord neplăcut, care poate fi evitat…

Kenji îl întrerupse:

— Îmi pare rău, dar n-am nevoie să-mi dai tocmai tu lecţii despre maniere. În plus, nu suntem în Japonia, nu suntem nici măcar pe Pământ, iar vechile noastre obiceiuri japoneze sunt la fel de deplasate acum ca şi ţinuta ta…

Nu intenţionase să-l insulte pe Nakamura, dar n-ar fi putut adopta o strategie mai bună pentru a-şi face adversarul să-şi dezvăluie adevăratele intenţii. Shogunul sări imediat în picioare. O clipă, guvernatorul crezu că Nakamura avea să-şi scoată sabia de samurai.

— Foarte bine, spuse Nakamura, cu ochii evident ostili, vom face cum vrei tu. Watanabe, ai pierdut controlul asupra coloniei. Cetăţenii sunt foarte nemulţumiţi de felul în care guvernezi şi oamenii mei îmi spun că se vorbeşte tot mai mult de punere sub acuzare şi/sau o răscoală. Ai lucrat de mântuială în problemele de mediu şi RV-41, iar acum judecătoarea ta negresă, după nenumărate tergiversări, a anunţat că un negrotei violator nu va fi judecat într-un proces cu juraţi. Unii dintre coloniştii mai cu cap, ştiind că tu şi cu mine avem un trecut comun, m-au rugat să intervin, să încerc să te conving să te dai la o parte înainte de a se răspândi vărsarea de sânge şi haosul.

E de necrezut, gândi Kenji în timp ce-l asculta. *Omul acesta e complet nebun.* Se hotărî să vorbească foarte puţin.

— Aşadar crezi că ar trebui să-mi dau demisia? întrebă după un timp.

— Da, răspunse Nakamura, tonul lui devenind tot mai imperios. Dar nu imediat. Nu până mâine. Astăzi trebuie să-ţi exerciţi dreptul executiv de a-i lua lui Nicole des Jardins Wakefield cazul Martinez. Este evident că e subiectivă. Judecătorul Iannella sau Rodriguez, oricare dintre ei, ar fi mai potrivit. Remarcă – rânji el – că nu sugerez ca acest caz să-i fie transferat judecătorului Nishimura.

— Mai e ceva?

— Un singur lucru. Spune-i lui Ulanov să se retragă din

alegeri. Nu are nici o şansă de a câştiga, iar continuarea acestei campanii de divizare nu va face decât să ne fie mai greu să cooperăm după victoria lui Macmillan. Trebuie să fim uniţi. Prevăd o ameninţare serioasă la adresa coloniei, din partea locuitorilor inamici ai celuilalt habitat. Picioroangele, pe care se pare că tu le consideri „observatori inofensivi”, sunt doar cercetaşii lor trimişi să iscodească…

Kenji era uluit de ceea ce auzea. Cum de se ticăloşise într-atât Nakamura? Sau fusese întotdeauna aşa?

— Trebuie să accentuez că viteza este esenţială, mai ales cu privire la cazul Martinez şi la demisia ta, spunea Nakamura. I-am rugat pe Kobayashi-san şi pe alţi membri ai comunităţii asiatice să nu acţioneze pripit, dar după cele întâmplate în noaptea trecută nu sunt convins că pot să-i opresc. Fiica lui era o tânără frumoasă şi talentată. Biletul lăsat de ea când s-a sinucis spune limpede că nu mai putea trăi cu ruşinea implicată de nenumăratele amânări din procesul violatorului. Furia este generală şi autentică…

Kenji îşi uită pe moment hotărârea de a nu vorbi. Se ridică şi începu:

— Ai cunoştinţă de faptul că în Mariko Kobayashi a fost găsită spermă de la doi indivizi diferiţi după noaptea în care, chipurile, a fost violată? Şi că atât Mariko cât şi Pedro Martinez au susţinut în mod repetat că au fost singuri toată seară? Chiar şi atunci când Nicole i-a bătut apropouri lui Mariko, săptămâna trecută, că existau dovezi că mai întreţinuse raporturi sexuale cu cineva, tânăra şi-a menţinut povestea.

Nakamura îşi pierdu pe moment siguranţa de sine. Se holbă prosteşte la Kenji.

— Nu l-am putut identifica pe celălalt partener, continuă Kenji. Mostrele de spermă au dispărut în mod misterios din laboratorul spitalului înainte de a se efectua analizele ADN complete. Tot ce avem este înregistrarea examinării iniţiale.

— Înregistrarea aceea poate să fie greşită, spuse Nakamura redevenind sigur pe sine.

— Foarte, foarte puţin probabil. În tot cazul, acum poţi să înţelegi dilema judecătoarei Wakefield. Toată lumea din colonie a decis deja că Pedro e vinovat. Ea nu vrea ca un juriu să-l condamne pe nedrept.

Urmă o tăcere lungă. Guvernatorul dădu să plece.

— Mă uimeşti, Watanabe, rosti în cele din urmă Nakamura. Ţi-a scăpat complet rostul acestei întâlniri. De fapt, nu-i atât de important dacă jigodia aia de Martinez a violat-o sau nu pe Mariko Kobayashi… I-am promis tatălui ei că nicaraguanul va fi pedepsit. Iar asta-i ceea ce contează.

Kenji se uită cu dezgust la fostul său coleg de clasă.

— Am să plec înainte să mă înfurii cu adevărat, zise el.

— Nu ţi se va da altă şansă, preciză Nakamura, cu ochii plini de ostilitate. Asta-i prima şi ultima mea ofertă.

Kenji clătină din cap, deschise singur uşa şi ieşi pe coridor.

Nicole mergea pe o plajă scăldată în soare. La cincizeci de metri în faţa ei, Ellie stătea în picioare lângă Turner. Era îmbrăcată în rochie de mireasă, dar mirele purta un costum de baie. Omeh, străbunicul lui Nicole, oficia ceremonia în mantia lui tribală, verde şi lungă.

Omeh puse mâinile lui Ellie în cele ale lui Turner şi începu o incantaţie Senoufo.

Oceanul începu să se agite şi vântul să sufle. Părul lui Nicole, acum complet cărunt, flutura în bătaia vântului. Petrecerea de nuntă se destrămă. Toţi o luară la fugă înspre uscat, pentru a scăpa de furtuna care se apropia. Nicole nu se putea mişca. Ochii îi erau aţintiţi asupra unui obiect care se legăna pe valuri.

Obiectul era un sac uriaş, verde, ca sacii de plastic folosiţi la strânsul gunoaielor de pe pajişti în secolul XXI. Sacul era plin şi venea către ţărm. Nicole ar fi încercat să-l ia, dar se temea de oceanul dezlănţuit. Arătă către sac. Ţipă după ajutor.

În colţul din stânga sus al ecranului visului ei, văzu o canoe lungă. Pe măsură ce aceasta se apropia, Nicole îşi dădu seama că cei opt ocupanţi ai canoei erau extratereştri, portocalii la culoare, mai mici decât oamenii. Arătau de parcă erau făcuţi din aluat. Aveau ochi şi faţă, dar nici un fir de păr. Extratereştrii orientară canoea înspre sac şi îl luară.

Îl puseră apoi pe plajă. Nicole nu se apropie decât după ce ei urcară în canoe şi reveniră pe ocean. Le ură drum bun, fluturându-şi mâna, şi se îndreptă către sac. Acesta avea un fermoar pe care-l deschise cu grijă. Desfăcând sacul, se pomeni Uitându-se la faţa moartă a lui Kenji Watanabe.

Se cutremură, ţipă şi se ridică în şezut în pat întinse mâna după Richard, dar patul era gol. Ceasul digital de pe masă arăta

2:48. Femeia încercă să respire mai rar şi să-şi limpezească mintea de visul oribil.

Imaginea lui Kenji Watanabe mort îi stăruia în minte. În timp ce se îndreptă spre baie, îşi aminti de visele ei premonitorii cu privire la moartea mamei, pe când avea doar zece ani. *Şi dacă Kenji chiar o să moară*? se întrebă, simţind prima undă de panică. Îşi impuse să se gândească la altceva. *Unde o fi Richard la ora asta*? îşi puse halatul şi ieşi din dormitor.

Trecu în linişte pe lângă camerele copiilor, îndreptându-se spre partea din faţă a casei. Benjy sforăia, ca de obicei. În birou, lumina era aprinsă, dar Richard nu se afla acolo. Lipseau şi doi dintre noii bioţi plus prinţul Hal. Pe unul dintre monitoarele de pe masa de lucru era un afişaj.

Nicole zâmbi şi-şi aminti de înţelegerea lor. Atinse tastele NICOLE şi afişajul se schimbă. În locul lui apăru un mesaj: „Dragă Nicole, dacă te trezeşti înainte de întoarcerea mea, să nu-ţi faci griji. Am de gând să mă întorc în zori, cel mai târziu mâine dimineaţă la opt. Lucrez la seria de bioţi 300 – ştii tu, cei care nu sunt complet programaţi şi de aceea pot fi destinaţi unor sarcini speciale – şi am motive să cred că cineva îmi spionează munca. De aceea am accelerat terminarea proiectului actual şi mă duc în afara Noului Eden pentru un ultim test. Te iubesc, Richard."

Pe Câmpia Centrală era întuneric şi frig. Richard încercă să aibă răbdare. Îi trimisese înainte spre locul sondării celui de al doilea habitat pe Einsteinul său, căruia îi spunea Super-Al, şi pe Garcia 325. Ei îi explicaseră paznicului de noapte, un Garcia standard, că programul experimentului se modificase şi chiar în momentul acela se realiza o investigaţie specială. Apoi Super-Al scosese tot echipamentul din deschizătura practicată în celălalt habitat şi-l pusese pe sol. Întregul proces consumase mai mult de o oră din timpul preţios. Acum după ce Super-Al terminase în sfârşit, îi făcu semn lui Richard să se apropie. Garcia 325 îl îndreptă cu isteţime pe biotul paznic spre altă zonă, astfel încât să nu-l poată vedea pe om.

Acesta nu pierdu timpul. Îl scoase din buzunar pe prinţul Hal şi-l băgă în deschizătură.

— Du-te repede, îi spuse, aşezându-şi monitorul mic în gaura de trecere.

De-a lungul săptămânilor, deschizătura din zidul celuilalt habitat fusese lărgită treptat, aşa că acum era aproximativ pătrată, cu latura de optzeci de centimetri. Micuţul robot avea loc mai mult decât suficient.

Prinţul Hal se grăbi spre capătul opus. De la canalul de trecere până la podeaua din interior era o înălţime de un metru. Robotul ataşă cu îndemânare un cablu mic la un cârlig pe care îl fixă în deschizătură şi-şi dădu drumul în jos. Richard îi urmărea pe ecran fiecare mişcare şi-i comunica prin radio instrucţiunile.

Se aşteptase ca al doilea habitat să fie protejat de o zonă inelară exterioară. Nu se înşelase. *Aşadar proiectul de bază al celor două habitate este similar,* gândi el. Mai anticipase şi că avea să existe o deschizătură de vreun fel în zidul interior, o poartă sau uşă prin care picioroangele intrau şi ieşeau, şi că prinţul Hal era destul de mic pentru a pătrunde în interiorul habitatului prin acelaşi loc.

Lui Hal nu-i luă mult să localizeze intrarea în partea principală a habitatului. Totuşi, uşa evidentă se afla la peste douăzeci de metri deasupra solului inelului interior. După ce urmărise înregistrările video cu picioroangele urcându-se respectivă.

— Suie, îi ordonă prinţului Hal Uitându-se cu nervozitate la ceas.

Era aproape şase. În Noul Eden avea să răsară în scurt timp soarele. Curând după aceea, la locul sondării aveau să apară savanţii şi inginerii.

Intrarea în habitat se afla deasupra solului, la o înălţime de o sută de ori mai mare decât înălţimea lui Hal. Ascensiunea robotului avea să fie echivalentă cu a unui om care escalada pe verticală o clădire de şaizeci de etaje. Acasă, Richard îl pusese pe roboţel să exerseze căţărându-se pe pereţi, însă fusese întotdeauna lângă el. Oare aici avea de ce să se agaţe ca să urce? De pe monitor nu-şi putea da seama. Oare sub-procesorul de comenzi mecanice conţinea toate ecuaţiile corecte? *Voi afla destul de curând*, gândi bărbatul în timp ce elevul său începu să urce.

Prinţul Hal alunecă o dată şi rămase agăţat într-o mână, dar până la urmă reuşi să ajungă sus. Ascensiunea consumă totuşi alte treizeci de minute. Richard ştia că era o cursă contracronometru. Când Hal ajunse pe pervazul circular al unui hublou, Richard văzu că pătrunderea robotului în habitat era

blocată de o plasă de sârmă. În lumina slabă, se putea însă vedea o mică parte din interior. Richard poziţionă cu grijă micuţa videocameră a lui Hal, astfel încât să poată vedea prin plasă.

— Paznicul insistă că trebuie să se întoarcă la postul principal, îl anunţă prin radio Garcia 325. I s-a cerut să raporteze zilnic la 6:30.

La naiba, mai sunt doar şase minute! gândi Richard. Îl direcţionă încet pe Hal de jur-împrejurul bazei hubloului, ca să vadă dacă putea identifica vreun obiect în interiorul habitatului. Nu văzu nimic deosebit.

— Ţipă! îi ordonă atunci, deschizând la maxim volumul audio al robotului, ţipă, până îţi spun să te opreşti.

Nu testase noul amplificator pe care-l instalase în prinţul Hal la volumul maxim şi de aceea fu uluit de amplitudinea imitaţiei ţipătului de aviar, ba chiar sări înapoi. *E al naibii de bun,* îşi spuse după ce se adună, *cel puţin dacă memoria nu mă înşală.*

Paznicul biot apăru în scurt timp lângă Richard şi, conform instrucţiunilor ante-programate, îi ceru actele şi o explicaţie asupra a ceea ce făcea. Super-Al şi Garcia 325 încercară să-l deruteze, dar când paznicul nu reuşi să-l facă pe Richard să coopereze, insistă că trebuia să facă un raport de urgenţă. Pe monitor, Richard văzu plasa de sârmă dându-se la o parte şi şase picioroange năvălind spre prinţul Hal. Robotul continuă să ţipe.

Paznicul Garcia începu să transmită prin radio apelul de urgenţă. Richard era conştient că mai avea doar câteva minute până când avea să fie silit să plece. *Hai, fir-ar să fie, hai*! spuse el Uitându-se pe monitor între privirile aruncate peste umăr, spre Câmpia Centrală. Încă nu se vedea nici o lumină apropiindu-se dinspre Noul Eden.

La început, Richard crezu că fusese o închipuire. Apoi se repetă – fâlfâitul unor aripi mari în zbor. Unul dintre picioroange îi obstrucţiona parţial vederea, dar, după câteva momente, Richard văzu o gheară cunoscută întinzându-se după prinţul Hal. Ţipătul de aviar care urmă îi confirmă că nu fusese o închipuire. Imaginea de pe monitor se înceţoşă.

— Dacă ai vreo şansă, încearcă să te întorci în culoarul de trecere, ţipă Richard în emiţătorul radio. Am să revin mai târziu după tine.

Se răsuci pe călcâie şi-şi puse repede monitorul în geantă.

— Să mergem, le ordonă celor doi bioţi ai săi şi începură să alerge către Noul Eden.

În timp ce se grăbea către casă, Richard se simţea victorios. *Intuiţia nu m-a înşelat,* îşi spuse bucuros. *Asta schimbă totul*... *acum am o fiică de condus la altar.*

Nunta era programată la ora 19, în sala de teatru a Liceului Central. Recepţia, pentru un grup mult mai mare, urma să aibă loc în sala de gimnastică, o clădire adiacentă aflată la douăzeci de metri distanţă. Toată ziua, Nicole se luptă cu problemele de ultim minut, salvând pregătirile de la un şir de dezastre posibile.

Nu avu timp să reflecteze la importanţa noii descoperiri a lui Richard. Bărbatul venise acasă foarte emoţionat, dorind să discute despre aviari, dar Nicole pur şi simplu nu fusese în stare să se concentreze şi asupra altui lucru în afară de nuntă. Amândoi căzură de acord să nu mai spună nimănui despre aviari, până când aveau ocazia să discute pe îndelete pe această temă.

Nicole plecase cu Ellie la o plimbare de dimineaţă în parc. Vorbiseră despre căsătorie, dragoste şi sex mai bine de o oră, dar Ellie fusese atât de emoţionată de nuntă, încât nu se putuse concentra în întregime asupra vorbelor mamei. Către sfârşitul plimbării, Nicole se oprise sub un copac pentru a-i face o sinteză.

— Nu uita măcar acest singur lucru, Ellie, îi spusese ţinând-o de mâini. Sexul este o componentă importantă a căsniciei, dar nu cea mai importantă. Din cauza lipsei tale de experienţă, e puţin probabil ca sexul să ţi se pară minunat de la început. Totuşi, dacă tu şi Robert vă iubiţi şi aveţi încredere unul în celălalt, şi dacă amândoi doriţi sincer să oferiţi şi să primiţi plăcere, veţi descoperi că, an după an, compatibilitatea voastră va creşte.

Cu două ore înainte de ceremonie, Nicole, Nai şi Ellie ajunseră împreună la şcoală. Eponine era deja acolo şi le aştepta.

— Eşti emoţionată? zâmbi profesoara.

Ellie încuviinţă din cap.

— Eu sunt speriată de moarte, adăugă Eponine, şi nu sunt decât una dintre domnişoarele de onoare.

Ellie o rugase pe mama sa să fie doamnă de onoare. Nai,

Eponine şi Katie erau domnişoare de onoare. Doctorul Edward Stafford, un om care împărtăşea pasiunea lui Turner pentru istoria medicinii, era cavalerul de onoare. Din cauză că nu avea asociaţi apropiaţi, în afară de bioţii de la spital, Robert îşi alesese restul însoţitorilor din cadrul familiei Wakefield şi al prietenilor. Cei trei cavaleri de onoare ai lui erau Kenji, Patrick şi Benjy.

— Mamă, mi-e greaţă, spuse Ellie la scurt timp după ce se adunară toate în vestiar. O să-mi fie atât de jenă dacă am să vomit pe rochia de mireasă! Ar trebui să încerc să mănânc ceva?

Nicole anticipase situaţia şi-i întinse o banană şi o cutie cu iaurt, asigurând-o că era absolut normal să aibă greţuri înaintea unui eveniment atât de important.

— Cum se simte mama miresei? întrebă Mîşkin când intră.

Bătrânul judecător avea să oficieze ceremonia de nuntă.

— Puţin speriată, zâmbi şters Nicole.

Îl găsi pe Patrick în fundul camerei, aranjând hainele lui Benjy.

— Cum arăt? o întrebă Benjy pe mama sa.

— Foarte, foarte chipeş, răspunse Nicole fiului său care radia de fericire. Ai vorbit cu Katie azi dimineaţă? îl întrebă pe Patrick.

— Nu, dar, aşa cum ai cerut, i-am reconfirmat ora aseară. N-a apărut încă?

Nicole clătină din cap. Se făcuse deja 18:15 şi mai erau doar patruzeci şi cinci de minute până la începerea ceremoniei. Se duse în hol să dea un telefon, dar izul de fum de ţigară o anunţă că, în sfârşit, Katie sosise.

— Gândeşte-te, surioară, vorbea Katie cu glas răsunător în vestiarul în care se îmbrăca mireasa, diseară ai să faci pentru prima dată sex. Mamă! Pun pariu că numai la gândul ăsta corpul tău superb freamătă.

— Katie, zise Eponine, nu cred că-i chiar potrivit…

Nicole intră în cameră şi Eponine amuţi.

— Vai, mamă, făcu Katie, ce frumoasă arăţi! Uitasem că sub roba de judecător stă la pândă o femeie.

Suflă fumul în aer şi luă un gât din sticla de şampanie de pe tejgheaua de lângă ea.

— Deci iată-ne pe cale să asistăm la căsătoria surorii mele mezine, declamă ea teatral.

— Încetează, Katie, ai băut prea mult.

Glasul lui Nicole era rece şi dur. Lua şampania şi pachetul de ţigări.

— Termină cu îmbrăcatul şi cu clovneriile. Pe-astea le primeşti înapoi, după ceremonie.

— În regulă, doamnă judecător… cum spuneţi dumneavoastră, răspunse Katie inhalând adânc şi slobozind rotocoale de fum.

Rânji spre celelalte doamne. Apoi, când se întinse spre coşul de gunoi ca să scuture scrumul ţigării, îşi pierdu echilibrul. Căzu peste tejghea, lovind mai multe flacoane de produse cosmetice înainte de a ateriza grămadă pe podea. Eponine şi Ellie dădură fuga s-o ajute.

— Ai păţit ceva? întrebă Ellie.

— Ai grijă la rochie, Ellie, zise Nicole, Uitându-se cu dezaprobare la Katie care era întinsă pe podea.

Luă după aceea nişte şerveţele de hârtie şi începu să cureţe ce se vărsase.

— Da, Ellie, încuviinţă Katie sarcastică după ce se ridică. Ai grijă de rochie. Trebuie să fii absolut imaculată când te măriţi cu dublul criminal.

Nimeni din cameră nu mai scoase un cuvânt Nicole se făcu lividă. Se apropie de Katie şi se opri în faţa ei.

— Cere-i scuze surorii tale, îi ordonă.

— Nu vreau, răspunse sfidătoare Katie doar cu câteva clipe înainte ca palma lui Nicole să-i aterizeze pe obraz.

Din ochii lui Katie ţâşniră lacrimi.

— Aha, îşi şterse faţa, iat-o pe cea mai renumită pălmuitoare a Noului Eden. La numai două zile după ce a recurs la forţă în scuarul din Oraşul Central, îşi loveşte propria fiică, repetându-şi cea mai faimoasă faptă…

— Mamă, nu… te rog, o întrerupse Ellie, temându-se că Nicole avea s-o pălmuiască iar.

Nicole se întoarse şi se uită la nefericita mireasă.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Exact! se înfurie Katie. Spune-i *ei* că-ţi pare rău. *Eu* sunt cea pe care ai lovit-o, doamnă judecător. Nu uita – fiica ta mai mare, nemăritată. Cea pe care ai numit-o „dezgustătoare” cu numai trei luni în urmă. Mi-ai spus că prietenii mei sunt „neisprăviţi şi imorali” – astea au fost cuvintele exacte? — totuşi, pe preţioasa ta Ellie, acest etalon de virtute, i-o dai unui

dublu criminal… cu altă criminală la braţ, pe post de domnişoară de onoare.

Toate femeile îşi dădură seama cam în acelaşi moment că Katie nu era doar beată şi caustică, ci profund tulburată. Ochii ei agitaţi le condamnau pe toate, în timp ce îşi continua diatriba dezlânată.

Se duce la fund, îşi spuse Nicole, *şi strigă cu disperare după ajutor. Nu doar că i-am ignorat strigătele, ci am împins-o şi mai adânc în apă.*

— Katie, vorbi ea încet, îmi pare rău. Am acţionat prosteşte, fără să mă gândesc.

Se duse către fiica ei, cu braţele întinse.

— Nu, replică tânăra împingând-o la o parte. Nu, nu, nu… n-am nevoie de mila ta. Porni către uşă, cu spatele. De fapt, nu vreau să fiu la nunta asta afurisită… Locul meu nu-i aici… Noroc, surioară! Să-mi spui într-o zi cum e în pat chipeşul doctor.

Se întoarse şi ieşi, împleticindu-se. Nicole şi Ellie plângeau în tăcere.

Nicole încercă să se concentreze asupra nunţii, dar după incidentul nedorit avea inima grea. O ajută pe Ellie să-şi refacă machiajul, blestemându-se în mod repetat că reacţionase cu mânie la vorbele lui Katie.

Chiar înainte de începerea ceremoniei, se întoarse în camera în care se îmbrăcau bărbaţii şi le aduse la cunoştinţă absenţa lui Katie. Apoi trase cu ochiul la mulţimea care se aduna, observând că deja luase loc o duzină de bioţi. *Doamne, n-am fost suficient de expliciţi în invitaţii*! se gândi. Nu era anormal ca unii din colonişti să-şi aducă Lincolni sau Tiasso pentru sarcini speciale, mai ales dacă aveau copii. Înainte de a reveni la mireasă, Nicole se întrebă dacă vor fi suficiente scaune pentru toată lumea.

Câteva momente mai târziu, grupul nuntaşilor era adunat pe scenă în jurul judecătorului Mîşkin, iar şi muzica anunţă sosirea miresei. La fel ca toţi ceilalţi, Nicole se întoarse şi privi spre partea din fund a teatrului. Superba ei fiică mezină, strălucitoare în rochia albă tivită cu roşu, venea la braţul lui Richard. Nicole îşi impuse să nu plângă, dar când văzu picături mari strălucind pe obrajii miresei, nu se mai putu controla. *Te iubesc, Ellie,* rosti în gând. *Dacă ai şti cât de mult îmi doresc să fii fericită*!

La cererea cuplului, Mîşkin pregătise o ceremonie eclectică. Lăudă iubirea dintre bărbat şi femeie, şi vorbi despre importanţa legăturii lor în crearea corespunzătoare a unei familii. Propovădui toleranţa, răbdarea şi altruismul. Rosti o rugăciune nepartizană, cerându-i lui Dumnezeu să facă astfel încât mirele şi mireasa să dea dovadă de „compasiunea şi înţelegerea care înnobilează specia umană”.

Ceremonia fu scurtă, dar elegantă. Turner şi Ellie schimbară verighetele şi-şi rostiră jurămintele cu glasuri puternice, hotărâte. Se întoarseră spre Mîşkin şi acesta le uni mâinile.

— Cu autoritatea conferită de colonia Noului Eden, îi declar pe Robert Turner şi Eleanor Wakefield soţ şi soţie.

În timp ce Turner îi ridica lui Ellie voalul pentru sărutul tradiţional, răsună o împuşcătură, urmată la scurt timp de încă una. Mîşkin se prăbuşi peste cuplul proaspăt căsătorit, cu sângele ţâşnindu-i din frunte. Kenji căzu lângă el. Eponine se aruncă între miri şi oaspeţi, în timp ce se auziseră a treia şi a patra împuşcătură. Toată lumea ţipa. În teatru se dezlănţuise haosul.

Alte două împuşcături urmară una după alta. În rândul al treilea, Max îl dezarmă în sfârşit pe biotul Lincoln care trăsese. Imediat după ce auzise prima împuşcătură, Max se întorsese şi, în secunda următoare, sărise peste scaune. Totuşi, Lincolnul care se ridicase de pe locul lui la cuvântul „soţie”, apucă să tragă de şase ori cu arma sa automată înainte ca Max să-l imobilizeze.

Toată scena era scăldată în sânge. Nicole se duse de-a buşilea şi-l examină pe Kenji. Acesta murise deja. Turner îl ţinea în braţe pe Mîşkin, când bunul bătrân închise ochii pentru ultima dată. Se părea că al treilea glonţ îi fusese destinat lui Turner, căci o nimerise pe Eponine, când se aruncase înnebunită ca să-i salveze pe miri.

Nicole ridică microfonul care căzuse o dată cu judecătorul.

— Doamnelor şi domnilor, este o tragedie teribilă. Vă rog să nu intraţi în panică. Am convingerea că nu mai este nici un pericol. Rămâneţi la locurile voastre, până când ne putem îngriji de răniţi.

Ultimele patru gloanţe nu produseseră prea mult rău. Eponine sângera, dar starea ei nu era critică. Max îl lovise pe Lincoln chiar înainte ca acesta să tragă al patrulea glonţ, salvându-i

aproape sigur viaţa lui Nicole, întrucât glonţul o ratase cu doar câţiva centimetri. Doi oaspeţi fuseseră atinşi în treacăt de ultimele gloanţe.

Richard li se alătură lui Max şi Patrick care îl ţineau pe biotul ucigaş.

— Nu vrea să răspundă la nici o întrebare, zise Max.

Richard se uită la numărul lui Lincoln. Biotul avea numărul 333.

— Duceţi-l în spate, le ordonă. Vreau să mă uit la el mai târziu.

Pe scenă, Nai stătea în genunchi, ţinând în poală capul mult iubitului ei Kenji. Trupul i se cutremura de hohote de plâns disperate. Lângă ea, Galileo şi Kepler urlau de spaimă. Cu rochia de mireasă plină de sânge, Ellie încerca să-i liniştească pe gemeni.

Turner se ocupa de Eponine.

— În câteva minute trebuie să sosească o ambulanţă, îi spuse el după ce-i pansă rana. O sărută pe frunte. Nu există nici un mod în care eu şi cu Ellie ţi-am putea mulţumi vreodată pentru ce ai făcut.

Nicole era jos cu invitaţii, asigurându-se că nici unul dintre cei loviţi de gloanţe nu fusese rănit grav. Era pe cale să se întoarcă la microfon şi să le spună tuturor că puteau să plece, când un colonist isteric năvăli în teatru.

— Un Einstein a înnebunit! strigă el înainte să se uite la scena din faţa lui. Ulanov şi judecătorul Iannella sunt morţi.

— Trebuie să plecăm amândoi chiar acum, spuse Richard. Dar chiar dacă tu nu vrei, Nicole, eu am să plec. Ştiu prea multe despre bioţii cu seria 300 şi ce au făcut oamenii lui Nakamura ca să-i modifice. Diseară sau mâine dimineaţă vor veni după mine.

— În regulă, iubitule, încuviinţă femeia. Înţeleg, dar cineva trebuie să rămână cu familia. Şi să-l înfrunte pe Nakamura, chiar dacă fără speranţă. Nu trebuie să ne supunem tiraniei lui.

Trecuseră trei ore de la finalul ratat al nunţii lui Ellie. Panica bântuia întreaga colonie. Televiziunea tocmai raportase că cinci-şase bioţi înnebuniseră simultan şi că unsprezece dintre cei mai de vază cetăţeni ai Noului Eden fuseseră ucişi. Din fericire, biotul Kawabata care susţinea concertul din Vegas eşuase în atacul său asupra lui Ian Macmillan, candidat la funcţia de

guvernator, şi a reputatului industriaş Toshio Nakamura…

— Aiurea! pufnise Richard când urmărise ştirile. Asta-i altă parte a planului lor.

Era convins că întreaga acţiune fusese plănuită şi orchestrată de tabăra lui Nakamura. Mai mult, nu avea nici un dubiu că el şi Nicole fuseseră ţinte potenţiale. Avea certitudinea că evenimentele zilei urmau să aibă ca rezultat un Nou Eden cu totul diferit sub controlul lui Nakamura, având-l ca guvernator-marionetă pe Macmillan.

— N-ai vrea, cel puţin, să-ţi iei la revedere de la Patrick şi Benjy? întrebă Nicole.

— Mai bine nu. Nu pentru că nu-i iubesc, ci fiindcă mi-e teamă că m-ar putea determina să mă răzgândesc.

— Ai de gând să foloseşti ieşirea de urgenţă?

— Da. Nu mi s-ar permite să ies pe drumul normal.

În timp ce el îşi verifica echipamentul de scufundător, femeia intră în cabinet.

— Tocmai s-a anunţat că în toată colonia oamenii îşi distrug bioţii. Unul dintre coloniştii intervievaţi a spus că toate crimele în masă fac parte dintr-un complot extraterestru.

— Grozav! mormăi Richard posac. Propaganda a început deja.

Împachetă mâncare şi apă cât credea că putea duce fără să-i fie greu. Când termină, o strânse la piept pe Nicole şi o ţinu acolo mai bine de un minut. Amândoi aveau lacrimi în ochi.

— Ştii unde te duci? întrebă ea încetişor.

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Richard stând în pragul uşii din spate. Nu-ţi spun, fireşte, ca să nu poţi să fii implicată…

— Înţeleg.

Amândoi auziră ceva în faţa casei şi Richard ţâşni în curtea din spate.

Trenul spre Lacul Shakespeare nu funcţiona. Biotul Garcia care condusese un tren anterior pe aceeaşi rută fusese distrus de un grup de colonişti furioşi şi întregul sistem era blocat. Richard porni pe jos spre ţărmul estic al Lacului Shakespeare.

În timp ce înainta cărând echipamentul greu de scufundător şi raniţa, avu senzaţia că era urmărit. De două ori i se păru că vede pe cineva cu coada ochiului, dar când se opri şi se uită în jur, nu văzu nimic. În cele din urmă, ajunse la lac. Era trecut de miezul nopţii. Aruncă o ultimă privire spre luminile coloniei şi începu să-şi pună echipamentul de scufundare. Sângele îi

îngheţă când un Garcia ieşi din tufe, în timp ce el se dezbrăca.

Se aşteptă să fie ucis. După câteva secunde lungi, Garcia întrebă:

— Sunteţi Richard Wakefield?

Richard nu se clinti şi nici nu spuse ceva. În cele din urmă, biotul spuse:

— Dacă da, vă aduc un mesaj de la soţia dumneavoastră. Spune că vă iubeşte şi Dumnezeu să vă aibă în pază.

Bărbatul inspiră lung şi lent.

— Spune-i că şi eu o iubesc, rosti el.

PROCESUL

01

În porţiunea cea mai adâncă a Lacului Shakespeare exista o intrare într-un canal subacvatic care trecea atât pe sub satul Beauvois cât şi pe sub zidul habitatului. În timpul proiectării Noului Eden, Richard, care avusese multă experienţă practică în construcţii pentru situaţii neprevăzute, accentuase importanţa unei ieşiri de urgenţă din colonie.

— Pentru ce v-ar trebui? întrebase Vulturul.

— Nu ştiu, răspunse Richard, dar în viaţă apar deseori situaţii neprevăzute. Un proiect tehnic de calitate prevede întotdeauna protecţie pentru asemenea cazuri.

Richard înotă cu grijă prin tunel, încetinind la fiecare câteva minute ca să-şi verifice provizia de aer. Când ajunse la capăt, trecu printr-o serie de ecluze şi, în cele din urmă, ieşi într-un pasaj subteran uscat. Merse o sută de metri, după care îşi scoase echipamentul de scufundător şi-l depozită la marginea tunelului. Când ajunse la ieşire, care se afla în capătul estic al zonei închise ce includea ambele habitate din Semicilindrul Nordic al lui Rama, îşi scoase jacheta termică din rucsacul impermeabil.

Cu toate că-şi dădea seama că nimeni nu putea şti unde se afla el, deschise cu mare precauţie trapa rotundă din plafonul pasajului. După aceea, ieşi în Câmpia Centrală. *Până aici e bine,* oftă uşurat. *Acum urmează planul B.*

Rămase patru zile în estul câmpiei. Folosindu-şi binoclul mic dar excelent, putea să vadă luminile ce indicau activităţile din jurul centrului de control, din regiunea Avalon, sau din locul de sondare al celui de al doilea habitat. După cum anticipase, timp de o zi sau două, în regiunea dintre habitate apărură echipe de cercetare, dar numai una veni în direcţia lui şi nu-i fu greu s-o evite.

Ochii i se acomodaseră tot mai mult la ceea ce crezuse că era bezna totală din Câmpia Centrală. De fapt, datorită suprafeţelor reflectante ale lui Rama exista o cantitate mică de lumină. Richard presupuse că sursa sau sursele de lumină se aflau în Semicilindrul Sudic, de cealaltă parte a zidului îndepărtat al celui de al doilea habitat.

Regreta că nu poate să zboare, astfel încât să fie în stare să se înalţe peste ziduri şi să se mişte liber în vastitatea lumii cilindrice. Însăşi existenţa nivelurilor scăzute de lumină reflectată îi stârnea interesul faţă de restul lui Rama. Oare mai există un Ocean Cilindric la sud de bariera zidului? Oare New York mai există încă sub formă de insulă în oceanul acela? Şi dacă în Semicilindrul Sudic exista o regiune mai mare chiar şi decât cea care conţinea cele două habitate din nord?

În a cincea zi după evadare, Richard se trezi dintr-un vis deosebit de tulburător despre tatăl lui şi porni în direcţia a ceea ce numea acum habitatul aviar. Îşi modificase programul de somn, pentru a fi opus ciclului diurn din Noul Eden, aşa că ora din colonie era în jur de 19. Cu siguranţă, toţi oamenii care lucrau în locul de sondare îşi terminaseră munca pe ziua respectivă.

Când ajunse la o jumătate de kilometru de deschizătura din zidul habitatului aviar, Richard se opri şi verifică, folosindu-se de binoclu, absenţa oricăror oameni în zonă. Apoi îl trimise pe Falstaff să abată atenţia paznicului biot al locului.

Nu ştia cât de uniform era pasajul spre al doilea habitat. Acasă, desenase pe podeaua biroului său un pătrat cu latura de optzeci de centimetri şi se convinsese că ar fi putut să se târască prin el. Dar dacă dimensiunea pasajului era inegală? *Voi afla destul de curând,* îşi spuse în timp ce se apropia de habitat.

În deschizătura din zid fusese reintrodus un singur set de cabluri şi instrumente, aşa că nu-i fu greu să le scoată. Şi misiunea lui Falstaff se soldase cu succes – Richard nici nu-l văzu, nici nu-l auzi pe biotul paznic. Aruncă raniţa în deschizătură, apoi încercă să între el însuşi. Era imposibil. Îşi scoase întâi jacheta, apoi cămaşa, pantalonii şi pantofii. Purtând doar lenjerie de corp şi şosete, abia încăpea în pasaj. Îşi legă hainele laolaltă într-o bocea, le fixă de partea laterală a raniţei şi le împinse prin deschidere.

Târâşul fu foarte anevoios. Richard înainta centimetru cu centimetru, târându-se pe burtă, sprijinindu-se în mâini şi în coate şi împingând rucsacul. La fiecare mişcare, îşi julea corpul de pereţi şi plafon. După cincisprezece metri se opri, căci începuse să obosească. Celălalt capăt era la o distanţă de aproape patruzeci de metri.

În timp ce se odihnea, Richard îşi dădu seama că genunchii,

coatele şi chiar creştetul pleşuv al capului îi sângerau. Scoaterea pansamentului din rucsac era imposibilă – simpla întoarcere pe spate şi privirea înapoi reprezenta un efort monumental în spaţiul strâmt.

De asemenea, îşi dădu seama că-i era foarte frig. Cât timp se târâse, mişcarea îl încălzise. O dată ce se oprise, corpul dezbrăcat se răcise rapid. Contactul cu suprafaţa metalică rece îi accentua senzaţia de frig. Dinţii începură să-i clănţăne.

Continuă să înainteze cu greu. După cincisprezece minute, simţi o crampă în şold şi, când corpul reacţionă la durere, se lovi cu capul de plafonul pasajului. Puţin ameţit din cauza loviturii, începu să se alarmeze când simţi sângele curgându-i pe tâmplă.

În faţă nu se zărea deloc lumină. Dispăruse lumina slabă care-i permisese să monitorizeze înaintarea prinţului Hal. Se chinui să se rostogolească, pentru a se uita înapoi. Pretutindeni era întuneric şi începea să se facă iar frig. Îşi pipăi capul, încercând să-şi dea seama cât de grav se rănise. Începu să-l cuprindă iar panica, atunci când constată că hemoragia continua.

Până în momentul acela nu simţise claustrofobie. Acum, dintr-o dată, înghesuit în pasajul întunecat care îl apăsa din toate părţile, simţi că nu mai poate să respire. Pereţii păreau să-l strivească. Nu se mai putu controla. Ţipă.

În mai puţin de o jumătate de minut, din spatele lui, în pasaj, răzbătu o lumină. Auzi ciudatul accent englezesc al biotului Garcia, dar nu reuşi să înţeleagă ce spunea. *Aproape sigur întocmeşte un raport de urgenţă,* se gândi. *Ar fi bine să mă mişc repede.*

Începu să se târască din nou, ignorând oboseala, capul care sângera şi genunchii şi coatele jupuite. Mai avea doar zece, cel mult cincisprezece metri, când pasajul păru să se îngusteze. Nu putea trece! îşi încordă toţi muşchii, dar în zadar. Era definitiv blocat. În timp ce încerca să găsească altă poziţie care să-i permită să înainteze, auzi un slab păcănit repetat, venind în direcţia sa dinspre habitatul aviar.

Câteva momente mai târziu, erau grămadă pe el. Richard trăi cinci secundă de groază absolută, înainte ca mintea să-l informeze că furnicăturile pe care le simţea pe toată pielea erau cauzate de picioroange. Îşi aminti că le văzuse la televizor – mici creaturi sferice cu diametrul de aproximativ doi centimetri ataşate la şase picioare simetrice radial, multiarticulate, lungi

de aproape zece centimetri când erau complet extinse.

Una se oprise chiar pe faţa lui, cu picioarele proptite pe nasul şi pe gura sa. Încercă s-o arunce printr-o mişcare a capului, dar se lovi din nou. Începu să se zvârcolească, pentru a se scutura de picioroange şi, cumva, reuşi să înainteze în pasaj. Cu picioroangele încă umblându-i pe tot corpul, se târî ultimii metri până la ieşire.

Tocmai ajunsese la zona inelară din afara habitatului aviar propriu-zis, când auzi în urmă un glas omenesc.

— E cineva acolo? întrebă glasul. Oricine ai fi, te rog să te identifici. Suntem aici ca să te ajutăm.

Un reflector puternic lumină pasajul.

Richard descoperi acum că avea altă problemă. Ieşirea era la un metru deasupra solului zonei inelare. *Trebuia să mă fi târât cu picioarele înainte şi să fi tras rucsacul şi hainele,* gândi el.

Era prea târziu pentru reproşuri. Aruncă rucsacul şi hainele în zona inelară. Din spate, alt glas punea acum întrebări. Richard continuă să se târască, până ieşi cu corpul pe jumătate din pasaj. Când se simţi căzând, puse mâinile la ceafă, îşi propti bărbia în piept şi, făcându-se ghem, se rostogoli în zona inelară. În timp ce cădea, picioroangele săriră de pe el şi dispărură în întuneric.

Luminile aprinse de oameni în pasaj se reflectau din zidul interior al zonei inelare. După ce se asigură mai întâi că nu era rănit şi că, acum, capul nu-i mai sângera atât de puternic, Richard îşi luă lucrurile şi şchiopătă două sute de metri spre stânga. Se opri chiar sub hubloul unde fusese capturat prinţul Hal de către aviar.

În ciuda oboselii, Richard nu pierdu timpul. Imediat ce se îmbrăcă şi-şi obloji rănile, începu să escaladeze zidul. Era convins că, foarte curând, în zona inelară avea să fie împinsă o videocameră pentru a-l detecta.

Din fericire, în faţa hubloului se afla o nişă suficient de mare ca bărbatul să încapă. Se aşeză şi începu să taie plasa metalică. Se aştepta ca picioroangele să apară dintr-o clipă în alta, dar rămase singur. Nu văzu şi nu auzi nimic din interiorul habitatului. Cu toate că încercă de două ori să-l cheme prin radio pe prinţul Hal, nu primi nici un răspuns.

Privi în bezna totală din habitatul aviar. *Ce o fi înăuntru?* se

întrebă. Atmosfera din interior trebuia să fie aceeaşi ca în zona inelară, pentru că aerul circula liber dintr-o parte în alta. Tocmai se hotărâse să-şi scoată lanterna pentru a se uita în interior, când auzi nişte sunete dedesubt şi înapoi sa. Câteva secunde mai târziu, văzu un fascicul de lumină înaintând în direcţia lui pe solul zonei inelare.

Se retrase cât putu spre interiorul habitatului şi ascultă. *Asta-i videocamera de urmărire,* se gândi. *Dar are o rază limitată. Nu poate funcţiona fără fibra optică.*

Rămase complet nemişcat *Ce mă fac acum*? se întrebă, când văzu că reflectorul ataşat la videocameră continua să baleieze aceeaşi zonă de sub hublou. *Probabil că au văzut ceva. Dacă aprind lanterna, vor şti unde sunt.*

Aruncă un obiect mic în habitat, pentru a se asigura că solul dinăuntru era la acelaşi nivel cu cel din zona inelară. Nu auzi nimic. Încercă încă o dată, cu un obiect ceva mai mare, dar tot nu se auzi nici un zgomot.

Bătăile inimii i se accelerară, când mintea îi spuse că solul habitatului interior era situat mult mai jos decât cel al inelului exterior. Îşi aminti structura de bază a lui Rama, cu învelişul extern gros şi-şi dădu seama că fundul habitatului putea să fie la multe sute de metri sub el.

Videocamera de urmărire încetă să se mai mişte şi reflectorul ei rămase focalizat pe un punct din zona circulară. Richard bănui că-i căzuse ceva din rucsac, în timp ce se grăbise şchiopătând spre zona de sub hublou. Era convins că în scurt timp aveau să vină şi alte videocamere şi reflectoare. Se văzu capturat şi dus înapoi în colonie. Nu ştia ce legi ale Noului Eden încălcase, însă bănuia că erau destule. Îl cuprinse un profund resentiment la gândul de a petrece luni sau chiar ani în detenţie. *Aşa ceva nu se va întâmpla orice ar fi,* îşi promise.

Se întinse şi pipăi peretele interior al habitatului, pentru a se asigura că existau destule neregularităţi de care să se sprijine cu mâinile şi picioarele. Mulţumit că nu era o coborâre imposibilă, cotrobăi în rucsac după coarda de alpinism şi-i ancoră un capăt de rama ce susţinea plasa metalică. *Doar în caz că am să alunec,* îşi spuse.

În zona inelară, în spatele lui, apăruse al doilea reflector. Richard îşi înfăşură coarda în jurul taliei şi începu să coboare. Nu folosi coarda decât ocazional, atunci când căuta în beznă

reazeme pentru picioare. Coborârea nu era dificilă, deoarece existau multe adâncituri în care îşi putea sprijini picioarele.

Continuă să coboare. Când estimă că se afla la şaizeci-şaptezeci de metri sub hublou, hotărî să se oprească şi să scoată lanterna din rucsac. Nu fu deloc încântat, când îndreptă fasciculul de lumină în jos. Fundul tot nu se zărea. La cincizeci de metri se distingea doar ceva foarte difuz, ca un nor sau ceaţă. *Grozav,* îşi zise cu sarcasm, *asta chiar că-i grozav*!

După alţi treizeci de metri, ajunse la capătul corzii. Deja simţea umezeala ceţii. Era extrem de obosit. Nu dorea să renunţe la coardă, aşa că urcă înapoi câţiva metri, înfăşură coarda de mai multe ori în jurul taliei, şi se pregăti să doarmă cu corpul lipit de zid.

02

Avu vise foarte ciudate. Se visă de multe ori căzând de-a rostogolul, tot mai jos, fără să ajungă vreodată jos. În ultimul vis dinainte trezirii, se visă interogat de Toshio Nakamura şi doi orientali duri într-o încăpere mică cu pereţi albi.

Când se trezi, preţ de mai multe secunde nu ştiu unde se afla. Prima mişcare pe care o făcu fu să-şi dezlipească obrazul drept de pe suprafaţa metalică a peretelui. Câteva momente mai târziu, după ce-şi aminti că adormise în poziţie verticală pe peretele din interiorul habitatului aviar, aprinse lanterna şi privi în jos. Inima îi tresări când văzu că ceaţa dispăruse. În schimb, putu să vadă peretele coborând mult; în locul în care, în sfârşit, se termina părea să existe apă.

Lăsă capul pe spate şi se uită în sus. Ştia că se afla la vreo nouăzeci de metri sub hublou (coarda de căţărare avea lungimea de o sută de metri), aşa că estimă distanţa până la apă de aproximativ două sute cincizeci de metri. Genunchii i se înmuiară, când înţelese pe deplin în ce situaţie se afla. Când începu să desfăşoare surplusul de coardă din jurul taliei, constată că braţele şi mâinile îi tremurau.

Îl cuprinse dorinţa nebună să fugă, să ajungă din nou la hublou şi să părăsească definitiv lumea aceea extraterestră. *Nu,* îşi spuse înfrângându-şi reacţia instinctivă, *nu încă. Numai dacă nu există altă opţiune viabilă.*

Se hotărî să mănânce mai întâi ceva. Se eliberă grijuliu de o parte de coardă şi scoase din rucsac mâncare şi apă. Apoi se

răsuci parţial şi îndreptă fasciculul de lumină spre interiorul habitatului aviar. I se păru că vede contururi şi forme îndepărtate, dar nu fu sigur. *S-ar putea să fie doar imaginaţia mea,* se gândi.

După ce termină de mâncat, verifică proviziile, apoi făcu o listă mentală cu opţiunile pe care le avea. *Totul e foarte simplu,* chicoti nervos. *Mă pot întoarce în Noul Eden şi să devin deţinut. Sau pot renunţa la siguranţa pe care mi-o dă coarda şi să continui să cobor peretele.* Se opri o clipă şi se uită în sus şi în jos. *Sau pot să rămân aici şi să aştept o minune.*

Aducându-şi aminte că un aviar apăruse repede atunci când prinţul Hal ţipase, Richard începu să strige. După două-trei minute, se opri din strigat şi începu să cânte. Cântă cu intermitenţe aproape o oră. Începu cu melodiile din zilele studenţiei lui în Cambridge, apoi trecu la cântecele care fuseseră la modă pe vremea adolescenţei sale singuratice. Fu uimit cât de bine îşi amintea versurile. *Memoria este un mecanism uimitor,* reflectă el. *Cum se explică selectivitatea ei? De ce pot să-mi amintesc aproape toate cuvintele acestor cântece prosteşti, din adolescenţă şi practic nimic din odiseea mea în Rama*?

Băgă mâna în rucsac ca să mai ia o gură de apă, când, dintr-o dată, în habitat se făcu lumină. Fu atât de uimit, încât picioarele îi alunecară de pe perete şi, preţ de câteva secunde, rămase suspendat doar în coardă. Lumina nu era orbitoare, ca atunci când în Rama II se iviseră zorile în timp ce el mergea cu telescaunul, totuşi era lumină. De îndată ce se află iar în siguranţă, trecu în revistă lumea care i se dezvăluia acum.

Sursa de lumină era un glob mare, cu un fel de abajur, care atârna de plafonul habitatului. Richard estimă că globul se afla la patru kilometri de el şi cam la un kilometru deasupra celei mai proeminente structuri – un cilindru mare, de culoare maro, aflat în centrul geometric al habitatului. Abajurul opac acoperea cele trei sferturi superioare ale globului strălucitor, astfel încât majoritatea luminii era direcţionată în jos.

Principiul proiectului de bază al habitatului interior era simetria radială. În centru se afla cilindrul vertical maro, ce părea făcut din pământ, cu o lungime aproximativă de 1500 de metri. Bineînţeles că Richard putea să vadă numai o parte a structurii, însă după curbura ei estimă că avea diametrul cuprins

între doi şi trei kilometri.

Pe exteriorul cilindrului nu existau uşi sau ferestre. Nici o lumină nu răzbătea din interior. Singurul model de pe partea laterală a structurii era un set de linii curbe, mult distanţate, fiecare pornind de sus şi ocolind complet cilindrul înainte de a ajunge jos, chiar în dreptul punctului de pornire. Baza cilindrului se afla aproximativ la aceeaşi cotă cu hubloul prin care intrase Richard.

De jur-împrejurul cilindrului se zărea o reţea de mici structuri albe dispuse în două inele între care exista o distanţă de trei sute de metri. Cei doi cvadranţi nordici (Richard intrase în habitatul aviar prin hubloul nordic) ai acestor inele erau identici; fiecare cvadrant avea cincizeci-şaizeci de clădiri amplasate după acelaşi tipar. Ţinând cont de simetrie, Richard presupuse că şi ceilalţi cvadranţi se încadrau în şablonul respectiv.

Un canal îngust, circular, cu lăţimea de şaptezeci-optzeci de metri, înconjura structura. Atât canalul cât şi inelele de clădiri albe erau amplasate pe un platou aflat la aceeaşi altitudine cu baza cilindrului. În exteriorul canalului, cea mai mare parte a restului habitatului era ocupată de o regiune întinsă, aparent acoperită de culturi în majoritate de culoare verde. Terenul din zona verde cobora uniform dinspre canal spre malurile unui şanţ cu apă lat de patru sute de metri care se afla chiar lângă zidul interior. Cei patru cvadranţi identici din regiunea verde erau la rândul lor divizaţi în patru sectoare pe care Richard, bazându-se pe urmărirea unei analogii cu Pământul, le numi junglă, pădure, păşune şi deşert.

Timp de zece minute, bărbatul privi tăcut la panorama vastă ce se întindea în faţa lui. Deoarece gradul de iluminare scădea direct proporţional cu distanţa de la cilindru, nu putea să distingă regiunile apropiate mai clar decât pe cele din depărtare. Cu toate acestea, detaliile era impresionante. Cu cât se uita mai mult, cu atât observa alte lucruri noi. În regiunea verde existau lacuri mici şi râuri, ici şi colo câte o insuliţă în şanţul cu apă, iar între clădirile albe ceva ce semăna a drumuri. *Bineînţeles,* se pomeni gândindu-se, *de ce m-aş fi aşteptat la altceva? în Noul Eden, noi am reprodus un Pământ miniatural. Aceasta trebuie să reprezinte, în vreun fel, planeta natală a aviarilor.*

Ultimul gând îi reaminti că atât Nicole cât şi el fuseseră

convinşi de la început că aviarii nu erau (şi poate nu fuseseră niciodată) o specie cu tehnologie înaltă, călătoare prin spaţiu. Îşi scoase binoclul şi studie cilindrul mare din depărtare. *Oare ce secrete ascunzi*? se întrebă, entuziasmat pe moment de perspectiva aventurii şi a descoperirilor.

După aceea, cercetă cerul în căutarea vreunui aviar. Fu dezamăgit. O dată sau de două ori, i se păru că vede nişte creaturi zburând peste cilindrul maro, dar petele se succedară cu atâta repeziciune în câmpul vizual al binoclului încât nu putu fi sigur. În orice altă parte privi, nu văzu nici o dovadă de mişcare. Nu exista nici un indiciu clar că în habitatul aviar exista viaţă.

Lumina dispăru după patru ore şi Richard rămase iar pe întuneric în mijlocul peretelui vertical. Verifică termometrul, inclusiv baza sa istorică de date. Temperatura nu variase cu mai mult de jumătate de grad de la 26° C de când intrase în habitat, *Un control termic impresionant,* îşi spuse. *Dar de ce atât de stringent? De ce să foloseşti atât de multe resurse energetice, ca să menţii o temperatură constantă*?

Pe măsură ce întunericul se prelungea, Richard începu să se neliniştească. Deşi îşi relaxa cu regularitate fiecare set de muşchi, sprijinindu-se pe rând în diferite moduri, epuizarea i se instala treptat în corp. Era timpul să se gândească să facă ceva. Cu reţinere, hotărî că ar fi fost o prostie să abandoneze coarda şi să coboare spre şanţul cu apă. *Oricum, ce voi face când ajung acolo? Să-l traversez înot? Şi pe urmă? Tot va trebui să mă întorc dacă nu găsesc imediat hrană.*

Începu să urce încet spre hublou. Pe la jumătatea drumului către ieşire, în timp ce se odihnea, i se păru că aude ceva foarte slab în dreapta. Se opri şi, cât mai silenţios, strecură mâna în rucsac după receptor. Mişcându-se încetişor, dădu volumul la maxim şi-şi puse căştile. La început nu auzi nimic, dar, după câteva minute, prinse un sunet venind de sub el, dinspre şanţ. Îi fu imposibil să identifice cu exactitate ce anume auzea – puteau fi mai multe bărci care înaintau pe apă –, dar nu exista nici un dubiu că acolo, jos, se desfăşura o activitate.

Oare ce se auzea din nou în dreapta lui – un uşor fluturat de aripi? Richard strigă brusc cât îl ţineau plămânii, apoi se opri la fel de subit. Fâlfâitul aripilor se stinse repede, dar preţ de o secundă sau două fu inconfundabil.

Richard exulta.

— Ştiu că sunteţi acolo! strigă el cu bucurie. Ştiu că mă urmăriţi.

Richard îşi făcu un plan. Ştia că era o tentativă riscantă, dar în mod clar era mai bună decât nimic. Îşi verifică mâncarea şi apa, se asigură că-i ajungeau o vreme şi trase adânc aer în piept. *Acum ori niciodată,* îşi spuse.

Începu coborârea fără să se bazeze pe coardă pentru a se susţine. Îi era mai greu aşa, dar se descurca. Când ajunse la capătul corzii, o desfăcu din jurul său şi îndreptă lumina lanternei în josul peretelui. Atât cât putea vedea, existau o mulţime de intrânduri în zid. Continuă să coboare cu grijă, recunoscând în sinea sa că-i era frică. De mai multe ori i se păru că aude în căşti bătăile propriei sale inimi.

Dacă nu mă înşel, voi avea tovărăşie jos, gândi el deplasându-se în ceaţă. Umezeala îngreuna şi mai mult coborârea. O dată alunecă şi fu cât pe ce să cadă, dar reuşi să se agaţe la timp de perete. Se opri într-un loc unde intrândurile de care se ţinea cu mâinile şi în care îşi proptea picioarele erau neobişnuit de solide. Estimă că se afla la cincizeci de metri deasupra şanţului cu apă. *Acum am să aştept până voi auzi ceva. Vor trebui să vină mai aproape în ceaţă.*

La scurt timp, auzi din nou aripile. De data asta se părea că erau doi aviari. Rămase pe loc mai bine de o oră, până când ceaţa începu să se destrame. Auzi de mai multe ori bătăile din aripi ale celor care-l supravegheau.

Avusese de gând să aştepte până se făcea din nou lumină, pentru a coborî până la apă, dar când ceaţa se risipi şi lumina tot nu apăru, începu să-şi facă griji. Se decise să coboare pe întuneric. La zece metri deasupra şanţului, auzi din nou zgomot de aripi. Două minute mai târziu, interiorul habitatului aviar era din nou luminat.

Richard nu pierdu timpul. Planul său era simplu. Bazându-se pe zgomotul de bărci pe care îl auzise în beznă, Presupusese că în şanţul cu apă se întâmpla ceva vital pentru aviari sau locuitorii cilindrului maro. Altfel de ce continuaseră activitatea, ştiind că el ar fi putut s-o audă? Dacă ar fi amânat-o măcar pentru câteva ore, aproape sigur el ar fi plecat din habitat.

Avea intenţia să între în apă. *Dacă aviarii se simt ameninţaţi*

în vreun fel, vor reacţiona cumva, judecă el. *Dacă nu, voi începe imediat urcuşul şi mă voi întoarce în Noul Eden.*

Înainte de a-şi da drumul în apă, îşi scoase pantofii şi-i băgă în rucsacul impermeabil. Cel puţin nu aveau să fie uzi, dacă trebuia să escaladeze zidul pentru a ieşi. Câteva secunde mai târziu, imediat ce piciorul său atinse apa, o pereche de aviari zbură spre el din locul în care stătuse ascunsă în regiunea verde, direct peste şanţ.

Aviarii erau foarte agitaţi. Scoteau sunete repezi şi nedesluşite, ţipau şi se purtau de parcă aveau de gând să-l sfâşie pe Richard cu ghearele. Bărbatul era atât de mulţumit că planul său funcţionase, încât practic le ignoră manifestarea. Aviarii se rotiră deasupra lui şi încercară să-l alunge înapoi spre perete. Richard călca apa şi-i studia cu atenţie.

Cei doi difereau de cei pe care el şi Nicole îi întâlniseră în Rama II. Aveau de asemenea un înveliş de catifea, dar purpurie, iar singurul inel din jurul gâturilor lor era negru. De asemenea, erau mai mici *(Poate că sunt mai tineri,* gândi Richard) decât cei precedenţi şi mult mai agitaţi. Unul dintre ei îi atinse chiar obrazul cu gheara, când el nu se mişcase suficient de repede înspre perete.

În cele din urmă, Richard urcă pe perete, ieşind foarte puţin din apă, dar asta nu păru să-i mulţumească pe aviari. Aproape imediat cele două păsări începură să zboare în cercuri strânse în susul peretelui, indicându-i că voiau ca el să urce. Când nu se mişcă, aviarii deveniră tot mai agitaţi.

— Vreau să merg cu voi, spuse Richard arătând spre cilindrul maro din depărtare.

De fiecare dată când repeta gestul, uriaşele creaturi ţipau şi scoteau sunete repezi şi nedesluşite, apoi zburau în direcţia hubloului.

Aviarii deveneau tot mai supăraţi şi Richard îşi făcu griji că s-ar fi putut să-l atace. Brusc, îi veni o idee. *Dar oare îmi pot aminti codul de intrare*? se întrebă emoţionat. *Au trecut atâţia ani de atunci*!

Când băgă mâna în rucsac, aviarii se îndepărtară imediat.

— Asta dovedeşte că picioroangele sunt într-adevăr observatorii voştri electronici, spuse el cu glas tare, deschizând mult iubitul său calculator portabil. Cum altfel aţi putea şti că oamenii ar putea avea arme în asemenea rucsacuri?

Apăsă cinci litere pe tastatură, apoi zâmbi larg când apăru afişajul.

— Veniţi încoace, spuse făcându-le semn cu mâna celor două păsări uriaşe care se retrăseseră până aproape de marginea cealaltă a şanţului. Veniţi încoace, am ceva să vă arăt.

Ridică monitorul şi afişă imaginea grafică complexă pe care o folosise, cu mulţi ani în urmă în Rama II, pentru a-i convinge pe aviari să-i poarte pe el şi pe Nicole peste Oceanul Cilindric. Imaginea reprezenta trei aviari purtând două siluete umane peste o întindere de apă în nişte hamuri. Cele două creaturi se apropiară cu prudenţă. *Asta e*! îşi spuse emoţionat Richard. *Veniţi încoace şi uitaţi-vă bine.*

03

Richard nu ştia exact de când trăia în camera întunecată. Pierduse noţiunea timpului la scurt timp după ce i se luase rucsacul. Programul lui fusese acelaşi, zi după zi. Dormea în colţul camerei. De câte ori se trezea, fie dintr-o moţăială, fie dintr-un somn lung, din coridor intrau doi aviari şi-i dădeau să mănânce un pepene-mană. Ştia că ei intrau pe uşa încuiată din capătul coridorului, dar dacă el încerca să se strecoare în apropierea uşii, pur şi simplu nu mai căpăta mâncare. Richard învăţase repede lecţia.

Din două în două zile, altă pereche de aviari intra în temniţa lui şi-i curăţa murdăria. Hainele îi erau împuţite, şi ştia că era insuportabil de murdar, dar nu putea să comunice cu cei care-l capturaseră pentru a le spune că voia să facă o baie.

La început, fusese foarte încântat. Când cei doi aviari tineri se apropiaseră, în sfârşit, suficient de mult pentru a se uita la imaginea grafică, iar după câteva minute făcuseră prima tentativă de a-i lua calculatorul, hotărâse să programeze afişajul astfel încât să se repete continuu.

În mai puţin de o oră, cel mai mare aviar pe care-l văzuse vreodată, cu corp de catifea cenuşie şi trei inele roşu-strălucitor în jurul gâtului, se întorsese cu cei doi aviari tineri şi-l ridicaseră toţi trei în gheare. Îl purtaseră peste şanţul cu apă, îl lăsaseră jos temporar într-o zonă pustie, iar apoi, după o serie de sunete care constituiseră probabil o discuţie privind modul optim de a-l transporta, îl ridicaseră foarte sus în aer.

Zborul îi tăiase respiraţia. Peisajul habitatului îi reamintise de

o călătorie într-un balon cu aer cald pe care o făcuse cândva în sudul Franţei. Zburase în ghearele aviarilor tot drumul până în vârful cilindrului maro, chiar sub globul strălucitor cu abajur. Fuseseră întâmpinaţi de alţi şase aviari, dintre care unul ţinea calculatorul lui Richard, care încă mai repeta imaginea grafică, iar apoi escortaţi în josul unui coridor vertical larg în interiorul cilindrului.

În acele cincisprezece ore, Richard fusese dus de la un grup de aviari la altul. Crezuse că gazdele îl prezentau tuturor cetăţenilor habitatului. Presupunând că nu erau prea mulţi aviari care participau la mai mult de una din scurtele şedinţe de sporovăieli şi ţipături, Richard estimă că existau în jur de şapte sute de păsări.

După trecerea prin sălile de conferinţă, bărbatul fusese dus într-o cameră mică unde aviarul cu trei inele şi doi tovarăşi de-ai lui, de asemenea creaturi mari cu trei inele roşii la gât, îl urmăriseră zi şi noapte timp de aproximativ o săptămână. Pe toată durata acelei perioade, lui Richard i se permisese accesul la calculator şi la toate obiectele din rucsac. Totuşi, la sfârşitul perioadei de observare, i se luaseră toate lucrurile şi fusese mutat în închisoare.

Asta trebuie să fi fost acum trei luni, plus sau minus o săptămână, îşi zise Richard într-o zi când îşi începea plimbarea pe care o făcea de două ori pe zi ca principal mod de mişcare. Coridorul din exteriorul camerei sale avea lungimea de două sute de metri. De regulă făcea opt tururi complete, mergând de la uşă la capătul coridorului, apoi până la peretele de piatră aflat chiar în faţa camerei.

Iar în toată această perioadă n-a existat o singură vizită din partea conducătorilor. Prin urmare, perioada de observare trebuie să fi fost procesul meu… Cel puţin, echivalentul aviar… Şi dacă am fost găsit vinovat de ceva? De aceea am fost închis în celula asta micuţă?

Pantofii i se uzaseră, iar hainele se zdrenţuiseră deja. Cum temperatura era plăcută (pretutindeni în habitatul aviar era în jur de 26° C), nu-şi făcea griji în privinţa frigului. Dar nici nu-l încânta perspectiva de a sta tot timpul gol după ce hainele aveau să se facă praf. Zâmbi, amintindu-şi cât de jenat se simţise în timpul perioadei de observare. *Nu-i deloc uşor să-ţi faci nevoile, când trei păsări uriaşe îţi urmăresc fiecare mişcare.*

Se plictisise să tot mănânce la fiecare masă pepene-mană, dar cel puţin era hrănitor. Lichidul din mijloc era răcoritor, iar pulpa umedă avea un gust plăcut. Tânjea totuşi să mănânce altceva. *Chiar şi chestia aia sintetică din Camera Albă ar fi o schimbare binevenită,* îşi spusese de mai multe ori.

În singurătatea sa, cea mai mare provocare a lui Richard fusese să-şi păstreze forma mentală. Începuse să construiască în minte probleme de matematică. Mai recent, îngrijorat de faptul că agerimea minţii i se tocise deja considerabil din cauza vârstei, începuse prin a-şi petrece timpul reconstituind evenimente şi chiar întregi segmente cronologice din viaţă.

Pe durata exerciţiilor de memorie, un interes deosebit îl prezentau golurile uriaşe asociate cu odiseea lui din Rama II în timpul călătoriei de la Pământ la Baza de Tranzit. Cu toate că-i venea greu să-şi amintească multe evenimente specifice de atunci, mâncatul pepenelui-mană îi evoca întotdeauna fragmente din lunga sa şedere la aviari din timpul călătoriei.

O dată, după o masă, îşi amintise brusc o ceremonie mare cu mulţi aviari. Îşi aminti un foc într-o structură în formă de dom şi aviarii văitându-se la unison după stingerea focului. Richard fusese nedumerit. Nu reuşise să-şi amintească nimic despre contextul acelei amintiri. *Unde a avut loc asta? A fost înainte de a fi capturat de octopăianjeni*? se întrebase. Dar, ca de obicei când încercase să-şi amintească ceva din episodul cu octopăianjenii, sfârşise cu o cumplită durere de cap.

Richard se gândea tot la odiseea sa interioară când, în ultima tură a plimbării zilnice, în timp ce trecea pe sub singura lumină din coridor, privi în faţă şi văzu că uşa de la temniţă era deschisă. *Asta-i, în sfârşit am înnebunit,* îşi spuse. *Acum am tot felul de vedenii.*

Uşa rămase deschisă, când se apropie de ea. O pipăi, pentru a se convinge că nu-şi pierduse minţile, apoi ieşi. Trecu de două lumini, înainte de a ajunge la un mic spaţiu deschis de depozitare aflat pe dreapta. Pe rafturi erau aşezaţi opt-nouă pepeni-mană. *M-am prinşi* îşi spuse bărbatul. *Mi-au mărit închisoarea. De acum înainte, am voie să-mi iau singur mâncarea. Măcar dacă ar exista şi o baie undeva...*

Mai jos pe hol, exista într-adevăr apă curentă în altă cameră mică, pe stânga. Richard bău cu poftă, se spălă pe faţă şi fu extrem de tentat să se îmbăieze. Totuşi, curiozitatea lui fu prea

puternică. Voia să ştie până unde se întindea noul său domeniu.

Coridorul care trecea chiar prin faţa celulei se termina în altul transversal. Richard putea s-o ia ori la stânga, ori la dreapta. Gândindu-se că s-ar fi putut să fie în vreun labirint menit să-i testeze capacitatea mentală, îşi lăsă în intersecţie cămaşa şi o luă la dreapta. În direcţia aceea existau mai multe lumini.

După ce merse douăzeci de metri, văzu în depărtare doi aviari care se apropiau de el. De fapt, mai întâi le auzi sporovăitul, căci purtau o discuţie animată. Când fură la numai cinci metri, Richard se opri. Cei doi aviari îl priviră şi luară act de prezenţa lui printr-un ţipăt scurt, pe o notă diferită, apoi îşi Continuară drumul pe coridor.

Se întâlni apoi cu un grup de trei aviari, cu care interacţionă cam în acelaşi mod. *Ce se petrece aici*? se întrebă mergând mai departe.

În prima cameră mare pe lângă care trecu, patru aviari stăteau în cerc, trecându-şi unul altuia un set de beţişoare lustruite şi sporovăind de zor. Mai încolo, chiar înainte ca holul să se lărgească într-o sală mare, Richard se opri în uşa altei încăperi şi se uită fascinat cum o pereche de picioroange făceau aparent flotări pe suprafaţa unei mese pătrate. Şase aviari tăcuţi le urmăreau.

În sală se aflau douăzeci de păsări adunate în jurul unei mese, privind un document ca de hârtie întins în faţa lor. Un aviar avea în gheară un indicator şi-l folosea pentru a arăta pe document. Pe hârtie se aflau înflorituri ciudate, total de neînţeles, dar Richard se convinse că aviarii se uitau la o hartă.

Când încercă să se apropie de masă, ca să vadă mai bine, aviarii din faţa lui se traseră binevoitori în lături. O dată ce conversaţia fu reluată, lui Richard i se păru chiar că una dintre întrebări îi fusese adresată lui. *Chiar că-mi pierd minţile,* îşi spuse clătinând din cap.

Dar tot nu ştiu de ce mi s-a dat această libertate, gândi Richard în timp ce stătea în camera lui şi mânca pepene-mană. Trecuseră şase săptămâni de când găsise deschisă uşa închisorii. În celula sa apăruseră multe schimbări. Pe pereţi fuseseră instalate două lumini ca nişte lanterne şi acum dormea pe un maldăr de ceva care îi amintea de fân. Ba chiar avea şi un vas umplut în mod constant cu apă proaspătă, într-un colţ al

camerei.

Când restricţiile îi fuseseră ridicate, Richard avusese certitudinea că în câteva ore, cel mult într-o zi sau două, avea să se întâmple ceva cu adevărat important. Avusese dreptate, într-un sens, căci în dimineaţa următoare fu deşteptat de doi aviari tineri şi începu orele de limbă aviară. Începură cu lucruri simple, precum „pepene-mană”, „apă”, şi Richard însuşi, spre care mai întâi arătau, apoi repetau rar şi limpede sunetele ce reprezentau articolul respectiv. Cu oarecare efort, Richard învăţase o mare parte din vocabularul aviar, deşi nu prea putea să facă diferenţa dintre ţipete şi sporovăielile strâns înrudite. Se văzu într-un mare impas, când fu vorba să emită el însuşi sunetele. Pur şi simplu nu era în stare să vorbească limba aviară.

Sperase însă ca tabloul cunoştinţelor sale să devină mai mare şi mai clar, iar asta nu se întâmplase. Era cert că aviarii încercau să-l educe şi-i dăduseră libertatea să meargă oriunde voia în cilindrul lor – ba chiar uneori lua masa cu ei, când se afla în mijlocul lor şi apăreau pepenii-mană –, dar pentru ce toate astea? Felul în care se uitau la el, mai ales conducătorii, îi sugera că aşteptau un răspuns. *Despre ce răspuns poate fi vorba*? se întrebă Richard pentru a nu ştiu câta oară în timp ce termina pepenele-mană.

Din câte îşi putea da seama, aviarii nu aveau un limbaj scris. Nu văzuse cărţi şi nici una dintre creaturi nu citea niciodată ceva. Aveau doar documentele acelea ciudate semănând cu hărţile, pe care le studiau ocazional, sau cel puţin aşa le interpreta Richard comportamentul, dar niciodată nu creau vreuna… Nici nu făceau *însemnări* pe ele… Era greu de înţeles.

Şi cum rămânea cu picioroangele? Richard se întâlnea de două-trei ori pe săptămână cu creaturile acelea, ba o dată o pereche chiar rămase în camera lui câteva ore, dar niciodată nu voiau să stea nemişcate şi să-l lase să le studieze. O dată, când încercase să pună mâna pe una, recepţionase un şoc puternic, în mod sigur un curent electric, care-l făcuse să-i dea drumul imediat.

Mintea lui Richard sărea de la o imagine la alta în timp ce încerca să schiţeze un tipar oarecum logic al vieţii lui pe tărâmul aviar. Se simţea extrem de frustrat, totuşi nu voia cu nici un chip să accepte că în spatele capturării sale şi a libertăţii

ulterioare nu exista nici un plan. Continuă să caute un răspuns, trecând în revistă toate experienţele sale de acolo.

Dincolo de spaţiul accesibil lui exista o singură zonă importantă locuită de aviari, dar oricum n-ar fi putut să ajungă acolo, întrucât nu putea să zboare. Din când în când, vedea un aviar sau doi coborând în marele coridor vertical şi mergând mai jos de nivelurile pe care le frecventa el în mod normal. O dată văzu chiar doi pui proaspăt ieşiţi din ou, nu mai mari decât o mână de om, duşi în sus din regiunile întunecate de dedesubt. Cu altă ocazie, arătase în jos, spre întuneric, iar aviarul care îl însoţea clătinase din cap. Majoritatea creaturilor învăţase simplele mişcări din cap în semn de da şi nu din limbajul lui Richard.

Undeva trebuie să mai existe şi alte informaţii, gândi el. *Probabil că-mi scapă unele indicii.* Jură să întreprindă o cercetare amănunţită a întregii zone rezidenţiale aviare, incluzând nu doar apartamentele de pe partea opusă a coridorului vertical, unde de regulă se simţea nedorit, ci şi depozitele mari de pepeni-mană din nivelul inferior. *Am să întocmesc o hartă amănunţită, ca să fiu sigur că n-am trecut cu vederea ceva important,* îşi spuse.

De îndată ce termină de construit schiţa tridimensională a zonei aviare de locuit, Richard ştiu ce trecuse cu vederea. Nu sintetizase niciodată într-un tablou coerent culoarele, adesea dezorganizate, din cilindru, inclusiv coridoarele verticale şi orizontale atât pentru mers cât şi pentru zburat. *Bineînţeles,* îşi spuse în timp ce proiecta pe monitorul calculatorului diverse imagini din harta complexă pe care o întocmise. *Cum am putut să fiu atât de prost? Mai mult de şaptezeci la sută din cilindru nu are încă o explicaţie.*

Richard hotărî să-i ducă unuia dintre conducătorii aviari imaginile de pe calculator şi să ceară, cumva, să vadă şi restul cilindrului. Nu fu o sarcină uşoară. În ziua respectivă, aviarii erau tulburaţi de un gen de criză, căci coridoarele erau pline de sporovăieli, ţipete şi păsări alergând de colo-colo. În marele coridor vertical, Richard văzu treizeci-patruzeci din cele mai mari creaturi înălţându-se în zbor şi ieşind din cilindru într-un fel de formaţiune organizată. În cele din urmă, reuşi să reţină atenţia unui uriaş cu trei inele. Acesta fu fascinat de detaliile pe

care le văzu pe monitorul calculatorului şi de diferitele reprezentări geometrice ale căminului său, totuşi Richard nu reuşi să transmită principalul său mesaj – că dorea să vadă restul cilindrului.

Conducătorul chemă câţiva colegi să privească demonstraţia, iar Richard fu răsplătit cu un sporovăit aviar de apreciere. Fu abandonat însă când altă pasăre le întrerupse şedinţa cu ceea ce trebuie să fi fost o ştire importantă privitoare la criza în desfăşurare.

Richard reveni în celula sa, simţindu-se demoralizat. Se întinse pe stratul de fân şi se gândi la familia pe care o lăsase în Noul Eden. *Poate că-i timpul să plec,* îşi zise, întrebându-se care era protocolul aviar de obţinere a permisiunii de plecare. În timp ce stătea culcat, în camera sa intră un vizitator.

Bărbatul nu-l mai văzuse până atunci pe aviarul acela. Avea în jurul gâtului patru inele albastru-cobalt, iar catifeaua corpului era negru intens, presărată cu smocuri albe. Ochii îi erau uimitor de limpezi şi, sau aşa i se păru lui Richard, foarte trişti. Aşteptă ca Richard să se ridice, apoi începu să vorbească, foarte rar. Pământeanul înţelese unele cuvinte şi, ce era cel mai important, combinaţia des repetată „urmează-mă”.

În faţa celulei sale stăteau plini de respect alţi trei aviari. Aceştia porniră în spatele lui Richard şi al importantului său vizitator. Grupul părăsi zona celulei, traversă singurul pod de peste marele coridor vertical şi intră în sectorul din cilindru unde erau depozitaţi pepenii-mană.

În fundul unuia dintre depozite, peretele avea nişte zimţi pe care Richard nu-i observase când studiase locul. Când se apropiară la câţiva metri de aceştia, peretele glisă în lături, dând la iveală ceva similar unui ascensor uriaş. Conducătorul aviar îi făcu semn lui Richard să între.

După ce intră, cei patru aviari îi spuseră pe rând pe limba lor „la revedere” şi se aşezară în cerc pentru a da un aer oficial despărţirii cu o întoarcere şi o plecăciune. Richard îşi dădu toată silinţa să le imite sporovăitul de rămas bun înainte de a se închina şi el. Câteva secunde mai târziu, peretele se închise.

04

Călătoria cu ascensorul era dureros de lentă. Cabina imensă avea podeaua de aproximativ douăzeci de metri pătraţi, cu

tavanul la opt-zece metri deasupra capului lui Richard. Podeaua era plată, cu excepţia a două perechi de caneluri paralele, câte una de fiecare parte, care duceau de la uşă la partea din spate a ascensorului. *Cu ăsta se pot transporta în mod sigur încărcături uriaşe,* gândi Richard Uitându-se la plafon.

Încercă să estimeze viteza de coborâre a ascensorului, dar îi fu imposibil. Nu avea nici un sistem de referinţă. Conform hărţii cilindrului pe care o întocmise, depozitele de pepeni-mană trebuiau să fie cam la 1100 de metri deasupra bazei. *Dacă mergem până jos de tot, cu o viteză egală cu viteza normală a unui ascensor terestru, călătoria asta ar putea să dureze câteva minute.*

Fură cele mai lungi trei minute din viaţa lui. Richard nu avea absolut nici o idee despre ce avea să găsească după ce se deschideau uşile ascensorului. *Poate că am să fiu afară,* gândi el subit. *Poate că am să fiu la marginea regiunii cu structuri albe… Oare mă trimit ei acasă*?

Tocmai începuse să se întrebe cum se schimbase viaţa în Noul Eden, când ascensorul se opri. Uşile mari se deschiseră şi, preţ de câteva secunde, Richard fu sigur că inima îi sărise din piept. Chiar în faţa lui, şi privindu-l în mod evident cu toţi ochii lor, stăteau două creaturi cu mult mai ciudate decât tot ce-şi imaginase că ar putea exista.

Bărbatul nu putu să se mişte. Ceea ce vedea era atât de incredibil, încât era paralizat fizic, în timp ce mintea i se lupta cu informaţiile bizare trimise de simţuri. Fiecare dintre fiinţele acelea avea patru ochi pe „cap”. Pe lângă cei doi ochi uriaşi, lăptoşi, ovoidali amplasaţi de o parte şi de alta a unei axe de simetrie imaginară care diviza capul, creaturile mai aveau doi ochi ataşaţi la nişte pedunculi care se înălţau zece-doisprezece centimetri deasupra părţii superioare a frunţii. În spatele capului mare, avea alte două segmente, cu o pereche de apendice pentru fiecare segment, având astfel şase picioare în total. Extratereştrii stăteau în poziţie verticală, sprijinindu-se pe cele două picioare posterioare, cele patru apendice anterioare fiind pliate de abdomenele de culoare crem.

Înaintară înspre el în ascensor şi Richard se retrase înspăimântat. Creaturile se întoarseră una spre alta şi comunicară printr-un zgomot de înaltă frecvenţă emis dintr-un mic orificiu circular de sub ochii ovali. Richard clipi de mai multe

ori, îl apucă ameţeala şi se lăsă într-un genunchi pentru a-şi redobândi echilibrul. Inima continua să-i bată cu putere.

Şi extratereştrii îşi schimbară poziţia, punându-şi pe podea membrele mediane. În postura aceea semănau cu nişte furnici uriaşe cu cele două membre anterioare ridicate de la sol şi capetele înălţate sus. În acest timp, sferele negre din capătul pedunculilor-ochi continuau să pivoteze, scanând în întregime pe 360°, iar materialul lăptos din ovoidele maro-închis se mişca dintr-o parte în alta.

Timp de câteva minute, rămaseră mai mult sau mai nemişcaţi, de parcă l-ar fi încurajat pe Richard să-i studieze. Luptându-se cu teama, el încercă să-i cerceteze în mod obiectiv, ştiinţific. Creaturile aveau dimensiunea unui câine de mărime mijlocie, dar în mod sigur cântăreau mult mai puţin. Corpul lor era subţire. Segmentele anterioare şi posterioare erau mai mari decât cel median şi toate trei aveau la suprafaţă câte o carapace lustruită făcută dintr-un material tare.

Richard le-ar fi clasificat drept insecte foarte mari, cu excepţia neobişnuitelor apendice, care erau groase, poate chiar dotate cu muşchi şi acoperite cu un „păr” scurt, des, negru cu alb, care le făcea să arate de parcă purtau pantaloni strâmţi. Mâinile, dacă ăsta era termenul potrivit, nu erau acoperite cu păr şi aveau fiecare patru degete, inclusiv un deget mare, opozabil la perechea din faţă.

Bărbatul tocmai îşi adunase suficient curaj pentru a le privi din nou capetele incredibile, când auzi în spatele celor doi extratereştri un zgomot ascuţit, ca de sirenă. Creaturile se întoarseră. Richard se ridică şi văzu a treia creatură care se apropia rapid. Deplasarea ei era absolut remarcabilă. Mergea ca o pisică cu şase picioare, perfect paralelă cu solul şi, în fiecare moment al înaintării, se folosea de altă pereche de picioare.

Cele trei creaturi se angajară într-o conversaţie rapidă iar nou-venita, ridicându-şi capul şi picioarele anterioare, îi făcu semn în mod clar lui Richard să iasă din ascensor. Urmând trioul, el ieşi şi pătrunseră într-o încăpere foarte mare.

Era tot un depozit de pepeni-mană, dar aceasta reprezenta singura ei asemănare cu odaia din porţiunea aviară a cilindrului. Pretutindeni se vedeau echipamente automate şi de înaltă tehnologie. În plafonul aflat la zece metri deasupra, un dispozitiv mecanic de cules fructe se mişca pe un sistem de

rulare. Acesta apuca pepenii pe rând şi-i încărca în vagoane de marfă staţionate pe canelurile din capătul opus al camerei. În timp ce Richard şi gazdele lui se uitau, un vagon lunecă în josul canelurii şi se opri în ascensor.

Creaturile porniră pe unul dintre intervalele din cameră şi Richard se grăbi să le urmeze. Ele îl aşteptară la uşă, apoi se grăbiră spre stânga, întorcându-se să vadă dacă bărbatul se mai zărea. Alergară timp de aproape două minute, până ce ajunseră într-o sală larg deschisă, înaltă de mulţi metri, care avea în mijloc o instalaţie de transport.

Instalaţia era o rudă îndepărtată a scării rulante. De fapt, existau două, una care mergea în sus şi alta în jos, mişcându-se pe o spirală în jurul celor doi stâlpi groşi din centru. Scările rulante se mişcau foarte repede şi sub un unghi abrupt. Din cinci în cinci metri, ajungeau la următorul nivel, sau podea, iar pasagerii parcurgeau apoi un metru până la scara rulantă spirală din jurul celuilalt stâlp. Ceea ce trecea drept balustrada de la marginea scării era o barieră înaltă de numai treizeci de centimetri. Extratereştrii călătoreau în poziţie orizontală, cu toate cele şase picioare pe rampa care se mişca. Richard, care iniţial stătea în picioare, se lăsă rapid în patru labe, pentru a nu cădea.

În timpul călătoriei, cinci-şase extratereştri, care mergeau cu cealaltă scară, trecură pe lângă Richard şi se holbară la el cu feţele lor uimitoare. *Dar cum se hrănesc*? se întrebă pământeanul, observând că gaura circulară de care se foloseau pentru a comunica nu era în mod sigur suficient de mare pentru mâncare. Pe capetele lor nu existau alte orificii, deşi se zăreau proeminenţe şi încreţituri al căror scop era necunoscut.

Richard fu dus la al optulea sau al nouălea nivel. Cele trei creaturi îl aşteptară să păşească pe platformă şi-l conduseră într-o clădire hexagonală care avea pe faţadă semne roşu aprins. *Ciudat,* gândi el Uitându-se la înfloriturile bizare, *am mai văzut scrisul ăsta*... *Desigur, pe harta sau ce-o fi fost documentul pe care îl citeau aviarii.*

Fu introdus într-o cameră luminată şi decorată cu gust, cu modele geometrice în alb şi negru. În jurul lui se aflau obiecte de toate formele şi mărimile, dar habar n-avea ce reprezenta vreunul. Extratereştri apelară la limbajul semnelor pentru a-l informa că acolo avea să rămână, apoi plecară. Domnul

Wakefield studie circumspect mobilierul, încercând să-şi dea seama care putea să fie patul, după care se întinse să doarmă pe podea.

Mirmipisici. Aşa am să le spun. Richard se trezise după un somn de patru ore, şi nu înceta să se gândească la creaturile extraterestre. Voia să le dea un nume bun. După ce renunţă la pisică-furnică şi la insecto-pisică, îşi aduse aminte că savanţii care studiază furnicile se numesc mirmecologi. Alese mirmipisică pentru că-i sună mai bine rostit cu „i” decât cu „e”.

Camera lui era foarte bine luminată. De fapt, peste tot unde fusese în habitatul mirmipisicilor iluminarea era excelentă, în contrast evident cu coridoarele catacombe din părţile superioare ale cilindrului maro. *De când am plecat cu ascensorul n-am mai văzut nici un aviar,* gândi Richard. *Se pare aşadar că aceste două specii nu locuiesc împreună. Cel puţin nu complet. Însă amândouă folosesc pepeni-mană... Care este legătura dintre ele?*

O pereche de mirmipisici intră pe uşă, îi puse în faţă un pepene frumos secţionat şi o ceaşcă de apă, apoi dispăru. Lui Richard îi era şi foame şi sete. La câteva secunde după ce termină micul dejun, perechea de creaturi se întoarse. Folosindu-şi mâinile de pe membrele anterioare, mirmipisicile îi făcură semn să se ridice. Richard le privi lung. *Oare sunt aceleaşi de ieri? Şi e aceeaşi pereche care mi-a adus pepenele şi apa*? se gândi la toate mirmipisicile pe care le văzuse, inclusiv la cele care trecuseră pe lângă el coborând cu ascensorul. Nu-şi putu aminti nici o caracteristică distinctivă sau de identificare a vreunei creaturi individuale. *Deci toate arată la fel? Atunci cum se deosebesc între ele*?

Mirmipisicile îl conduseră pe coridor şi ţâşniră spre dreapta. *Grozav*! îşi spuse Richard, luând-o la fugă după ele. *Or fi crezând că toţi oamenii sunt atleţi.* O mirmipisică se opri la patruzeci de metri în faţa lui. Nu se întoarse, însă Richard îşi dădu seama că era urmărit pentru că ambii pedunculi-ochi erau aplecaţi spre spate, în direcţia lui.

— Vin! strigă el. Dar nu pot să fug atât de repede.

Nu trecu mult până ce Richard să-şi dea seama că perechea de extratereştri îi oferea un tur al habitatului mirmipisicilor. Turul era planificat foarte logic. Prima oprire, foarte scurtă, fu la

un depozit de pepeni-mană. Richard privi cum două vagoane pline cu pepeni lunecară pe caneluri şi intrară într-un ascensor asemănător (sau identic) celui cu care coborâse el în ziua precedentă.

După alte cinci minute de alergat, intrară într-un sector total diferit. În timp ce pereţii din sectorul anterior fuseseră în majoritate alb sau cenuşiu metalizat, aici toate camerele şi coridoarele erau decorate cu culori, cu modele geometrice, sau cu ambele. O încăpere mare cam de dimensiunea unei săli de teatru avea pe podea trei bazine umplute cu lichid. În această sală se aflau în jur de o sută de mirmipisici, dintre care jumătate înotau în bazine (având deasupra nivelului apei doar pedunculii ochi şi jumătatea superioară a carapacelor). Celelalte stăteau pe bordurile ce despărţeau cele trei bazine sau mergeau în jurul unei construcţii ciudate din capătul îndepărtat al sălii.

Dar oare chiar înotau? La o privire mai atentă, Richard observă că mirmipisicile nu se mişcau prin bazin – ci doar se scufundau într-un anumit loc şi rămâneau sub apă câteva minute. Lichidul din două bazine era vâscos, având consistenţa unei supe-cremă de pe Pământ, iar în cel de al treilea, un bazin limpede, era aproape sigur apă. Richard porni după o singură mirmipisică, în timp ce aceasta trecu de la un bazin cu lichid vâscos la cel cu apă, apoi la celălalt bazin cu lichid vâscos. *Oare ce fac*? se întrebă bărbatul. *Şi de ce m-au adus aici*?

În clipa aceea, o mirmipisică îl bătu pe spate. Arăta spre Richard, apoi către bazine, iar apoi spre gura pământeanului, dar acesta nu pricepea deloc ce-i spunea. În continuare, mirmipisică ghid coborî panta spre bazine şi se cufundă într-un bazin cu lichid vâscos. Când se întoarse, se ridică pe cele două picioare posterioare şi arătă spre şanţurile dintre segmentele abdomenului său moale, de culoare crem.

În mod clar, pentru mirmipisici era important ca Richard să înţeleagă ce se petrece în bazine. La următoarea oprire, bărbatul se uită cum o combinaţie de mirmipisici şi utilaje de înaltă tehnologie măcinau un material fibros şi apoi îl amestecau cu apa şi alte fluide, pentru a crea un noroi subţire asemănător cu ceea ce se afla în unul dintre bazine. În cele din urmă, un extraterestru îşi băgă degetul în noroi, după care atinse, cu acelaşi deget, buzele lui Richard. *Îmi spun probabil că bazinele sunt pentru mâncat,* gândi omul. *Aşadar ele nu mănâncă*

pepene-mană sau, cel puţin, au un regim alimentar mai variat? Toate astea sunt fascinante.

În scurt timp, alergau din nou spre alt colţ îndepărtat al bârlogului. Aici Richard văzu treizeci-patruzeci de creaturi mai mici, evident mirmipisici tinere, antrenate în diverse activităţi şi supravegheate de adulţi. Sub aspect fizic, semănau cu cele vârstnice, cu o singură diferenţă majoră – nu aveau carapace. Richard trase concluzia că, probabil, învelişul tare de deasupra nu era secretat decât după încheierea perioadei de creştere. Deşi îşi imagină că ceea ce vedea era, în mare, echivalentul unei şcoli, sau poate al unei creşe, fireşte că nu putea fi sigur de asta. Totuşi la un moment dat auzi în mod clar cum tineretul repeta la unison un şir de sunete emise de o mirmipisică adult.

În continuare, Richard merse cu ascensorul, însoţit de cei doi ghizi ai săi. Cam la nivelul douăzeci, creaturile părăsiră ascensorul şi atriumul deschis, pornind pe un coridor care se sfârşea într-o fabrică vastă plină de mirmipisici şi utilaje angajate într-o gamă impresionantă de activităţi. Ghizii săi păreau să se grăbească mereu, aşa că lui Richard îi fu greu să studieze vreun proces de fabricaţie. Fabrica semăna cu un atelier mecanic terestru. Existau zgomote de toate felurile, izuri de metale şi substanţe chimice, şi scâncet de mirmipisici. Într-un loc, pământeanul urmări o pereche de mirmipisici care repara un culegător de fructe mecanic asemănător cu cel pe care îl văzuse cu o zi înainte în depozitul de pepeni-mană.

Într-un colţ al fabricii se afla o zonă specială, separată de restul încăperii. Cu toate că ghizii săi nu-l conduseră într-acolo, Richard fu îmboldit de curiozitate şi porni către zona respectivă. Nimeni nu-l opri. În interiorul cubiculului mare, o mirmipisică operator supraveghea un proces de fabricaţie automat.

Dintr-o direcţie, intrau pe o bandă transportoare piese lungi, subţiri şi articulate, din metal uşor sau plastic. Dintr-un cubicul adiacent, pe altă bandă intrau sfere mici cu diametrul de doi centimetri. În locul în care cele două benzi transportoare se întâlneau, o instalaţie dreptunghiulară, montată în tubulatura care atârna din tavanul înalt, cobora asupra pieselor cu un ciudat zgomot de sucţiune. Treizeci de secunde mai târziu, mirmipisică operator retrase instalaţia şi o pereche de picioroange coborâră de pe bandă, îşi înfăşurară în jurul lor picioarele lungi şi săriră într-o cutie care semăna cu un imens

cofraj pentru ouă.

Richard urmări de mai multe ori procesul. Era fascinat şi, totodată, uşor uimit. *Aşadar mirmipisicile fabrică picioroangele. Şi hărţile. Probabil şi nava spaţială cu care or fi venit ele şi aviarii. Deci ce-i asta? Un gen avansat de simbioză*?

Clătină din cap, în timp ce procesul de asamblare a picioroangelor continua să se desfăşoare în faţa lui. Peste câteva momente auzi în spatele său un zgomot mirmipisicesc. Se întoarse. Unul dintre ghizi îi întindea o felie de pepene-mană.

Richard se simţea tot mai epuizat. Nu avea habar de când mergea, dar se simţea de parcă trecuseră foarte multe ore.

Nu avea cu nici un chip cum să sintetizeze tot ce văzuse. După călătoria cu ascensorul spre părţile superioare ale regiunii mirmipisicilor, unde vizită spitalul aviar condus şi deservit de mirmipisici şi se uită la aviarii care ieşeau din ouă maro, ca de piele, sub ochii atenţi ai mirmipisicilor medici, Richard ştiu în mod sigur că între cele două specii exista într-adevăr o complexă relaţie simbiotică. *Dar de ce*? se întrebă. *E limpede că aviarii profită de pe urma mirmipisicilor. Dar ce obţin acestea*?

Ghizii săi îl conduseră pe un coridor larg către o uşă mare aflată la câteva sute de metri. Pentru prima dată nu alergau. În timp ce se apropiau de uşă, alte trei mirmipisici intrară în hol din coridoare laterale mai mici şi începură să vorbească în limbajul lor de înaltă frecvenţă. La un moment dat, toate cinci se opriră şi Richard îşi imagină că era pe cale să aibă loc o ceartă. Le studie cu atenţie în timp ce vorbeau, privindu-le mai ales feţele. Până şi încreţiturile şi cutele din jurul orificiului care emitea sunete şi al ochilor ovali erau identice de la creatură la creatură. Nu există absolut nici o cale de a deosebi o mirmipisică de alta.

În cele din urmă, întregul grup se puse iar în mişcare. De la distanţă, Richard subestimase mărimea uşii. Pe măsură ce se apropia, putu să vadă că avea o înălţime de doisprezece-cincisprezece metri, şi o lăţime de peste trei metri. Suprafaţa îi era minunat şi complicat sculptată, focarul central fiind un ornament pătrat, compus din patru panouri, cu un aviar în zbor în cvadrantul din stânga-sus, un pepene-mană în cel din dreapta-sus, o mirmipisică alergând în despărţitură din stânga-jos, iar în cea din dreapta-jos ceva care semăna cu o vată pe băţ, cu bucăţi groase, risipite prin ea ca nişte ciorchini.

Richard se opri să admire lucrarea. La început, avu senzaţia vagă că mai văzuse uşa aceea, sau cel puţin desenul, dar îşi spuse că aşa ceva nu era posibil. Totuşi, când îşi trecu degetele peste mirmipisică sculptată, memoria i se trezi brusc. *Da,* îşi spuse emoţionat, *bineînţeles. În adăpostul aviar din Rama II. Acolo unde a fost focul.*

După câteva clipe, uşa se deschise şi pământeanul fu introdus în ceea ce semăna cu o catedrală subterană. Sala în care se afla avea înălţimea de peste cincizeci de metri. Podeaua era un cerc cu diametrul de aproximativ treizeci de metri, iar în jurul cercului se aflau şase naosuri separate. Pereţii erau ameţitori. Practic fiecare centimetru pătrat conţinea sculpturi sau fresce meticulos create, cu multă atenţie pentru detaliu. Era copleşitor de frumos.

În centrul catedralei se afla o platformă înălţată de pe care vorbea o mirmipisică. Mai jos de ea se aflau alte şase, toate stând pe cele patru picioare posterioare şi urmărind-o cu mare atenţie pe vorbitoare.

În timp ce umbla prin cameră, Richard îşi dădu seama că decoraţiunile pe perete, pe o fâşie lată de un metru, aflată la aproximativ opt centimetri deasupra podelei, depănau o poveste. Urmări fâşia, până ajunse la ceea ce bănui că era începutul poveştii. Prima decoraţiune era reprezentarea sculptată a unui pepene-mană. Pe următoarele trei panouri se vedea ceva crescând în interiorul pepenelui; dacă pe al doilea panou era micuţ, la a patra sculptură ocupa aproape tot interiorul pepenelui.

Pe al cincilea panou, din pepene se iţea un cap mic cu doi ochi ovali, lăptoşi, doi pedunculi şi un mic orificiu circular sub ochi. A şasea sculptură, în care apărea o mirmipisică tânără semănând foarte mult cu cele pe care Richard le văzuse mai devreme, îi confirmă ceea ce Presupusese când urmărise decoraţiunile. *Doamne sfinte,* îşi spuse, *aşadar pepenele-mană este un ou de mirmipisică! Dar n-are nici o logică. Aviarii mănâncă pepenii-mană... De fapt, mirmipisicile chiar m-au hrănit şi pe mine cu ouă de-ale lor... Ce se petrece aici*?

Era atât de uluit de ceea ce descoperise (şi atât de obosit de cât umblase – de fapt, alergase) până atunci, încât se aşeză în faţa sculpturii care le reprezenta pe mirmipisicile tinere. Încercă să-şi dea seama de relaţia dintre aviari şi mirmipisici. Nu putea

cita nici o simbioză similară pe Pământ, cu toate că ştia prea bine că adesea speciile conlucrau pentru a supravieţui. Dar cum putea rămâne o specie prietenă cu alta, când ouăle ei erau singura hrană a celei de a doua specii? Bărbatul trase concluzia că ceea ce considera a fi principii biologice fundamentale nu erau valabile în cazul aviarilor şi mirmipisicilor.

În timp ce reflecta la ciudatele lucruri noi pe care le aflase, în jurul lui se adună un grup de mirmipisici. Toate îi făcură semn să se ridice. Un minut mai târziu, le urma pe o rampă care se lărgea spre o criptă specială din subsolul catedralei.

Pentru prima dată de la intrarea lui Richard în habitat, lumina era slabă. Mirmipisicile de lângă el se mişcau încet, aproape cu respect, în timp ce înaintau pe un culoar larg cu tavan arcuit. În celălalt capăt al culoarului se afla o pereche de uşi care se deschise spre o cameră mare, plină cu o substanţă moale, albă. Deşi substanţa, care de la distanţă semăna cu bumbacul, era des ţesută, filamentele sale erau în general foarte subţiri, în afară de locurile în care se uneau în ghemotoace, sau ganglioni, împrăştiate într-un model nedefinit în marea masă albă.

Richard şi mirmipisicile se opriră la intrare, la un metru de locul în care începea substanţa. Din cât putea bărbatul să vadă, reţeaua ca de bumbac se întindea în toate direcţiile. În timp ce-i studia structura complicată, ca de plasă, elementele substanţei începură să se mişte foarte lent, dându-se la o parte pentru a forma o potecă în continuarea celei de la culoar înspre interiorul reţelei. *E vie,* se gândi el, Uitându-se fascinat.

Cinci minute mai târziu, în substanţă se deschise o cărare pe o distanţă de zece metri, suficient de mare ca Richard să poată merge pe ea. Mirmipisicile din jur îi făceau semn spre ţesătura din bumbac, dar Richard clătină din cap. *Îmi pare rău, dragelor,* vru să le spună, *dar situaţia are ceva ce nu-mi place. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, am să sar peste partea asta a turului.*

Mirmipisicile continuau să indice substanţa. Richard nu avea de ales, şi ştia asta. *Ce or să-mi facă*? se întrebă făcând primul pas. *Să mă mănânce? Pentru asta a fost totul? N-ar avea absolut nici o logică.*

Se întoarse. Mirmipisicile nu se clintiseră. Richard parcurse toţi cei zece metri de cărare, până într-un loc unde putu să întindă mâna şi să atingă unul dintre ciudaţii ganglioni din reţeaua vie. În timp ce examina cu atenţie ganglionul, substanţa

din jurul său începu să se mişte din nou. Richard se răsuci şi văzu că poteca din spatele lui se închidea. Înnebunit pe moment, încercă s-o ia la fugă înapoi spre culoar, dar zadarnic. Reţeaua îl prinse, şi el se resemnă să accepte ceea ce urma să se întâmple.

Rămase complet nemişcat, în timp ce reţeaua îl înfăşura. Elementele micuţe, ca nişte aţe, aveau lăţimea de aproape un milimetru. Începură să-i acopere corpul încet şi constant. *Aşteaptă,* gândi Richard, *aşteaptă. O să mă sufoci.* Dar, surprinzător, deşi sute de filamente îi înfăşurau deja capul şi faţa, nu-i venea deloc greu să respire.

Înainte ca mâinile să-i fie imobilizate, bărbatul încercă să-şi tragă de pe braţ unul dintre elementele micuţe. Îi fu imposibil. În timp ce se înfăşurau în jurul lui, firele se inserau în piele. După multe încercări, reuşi în sfârşit să înlăture filamentele albe de pe o mică porţiune a antebraţului, dar zona eliberată sângera. Richard îşi privi corpul şi estimă că sub stratul exterior al pielii sale se găseau probabil în jur de un milion de elemente din plasa vie. Se cutremură.

Încă era uimit că nu se sufocase. Pe când se întreba cât aer pătrundea până la el prin reţea, auzi în minte un glas. *Nu mai încerca să analizezi totul, oricum n-ai să înţelegi niciodată. Pentru prima dată în viaţa ta, trăieşte pur şi simplu o aventură incredibilă.*

05

Richard pierduse din nou noţiunea timpului. Cândva în decursul zilelor (sau săptămânilor) de când trăia în plasa extraterestră îşi schimbase poziţia. În timpul uneia dintre primele sale moţăieli, reţeaua îi înlăturase şi hainele. Acum zăcea pe spate, sprijinit de o porţiune extrem de densă a împletiturii fine care îl înconjura.

Mintea lui nu se mai mira în mod constant cum de reuşise să supravieţuiască. Cumva, ori de câte ori îi era foame sau sete, nevoile îi erau rapid satisfăcute. Produsele de excreţie dispăreau întotdeauna în câteva minute. Respira cu uşurinţă, cu toate că era complet înfăşurat de plasa vie.

Richard petrecu multe ore studiind creatura din jurul lui. Dacă se uita cu atenţie, putea să vadă micuţele elemente mişcându-se constant. Schiţă mental traiectoriile ganglionilor pe care îi

putea vedea. La un moment dat, trei ganglioni separaţi migrară în vecinătatea lui şi formară un triunghi în faţa sa.

Reţeaua dezvoltă un ciclu regulat de interacţiune cu Richard. Timp de cincisprezece până la douăzeci de ore succesiv, îşi ţinea ataşate de el miile de filamente, iar apoi îl elibera complet preţ de mai multe ore. Richard dormea fără vise, ori de câte ori nu era ataşat la reţea. Dacă se întâmpla să se deştepte cât nu era încă ataşat, se simţea nervos şi neliniştit. Dar de fiecare dată când firele începeau să se înfăşoare din nou în jurul lui, simţea un val de energie înnoită.

Visele îi erau active şi pline de viaţă, dacă dormea în timp ce era ataşat la reţeaua extraterestră. Richard nu prea visa de obicei şi deseori râsese de Nicole că o preocupau visele ei. Dar, pe măsură ce imaginile din vis deveneau mai complexe şi în unele cazuri absolut bizare, Richard începu să-şi dea seama de ce le dădea Nicole atâta atenţie. Într-o noapte, visă că era din nou adolescent şi urmărea piesa *Cum vă place* în oraşul său natal Stratford-on-Avon. Fata blondă şi fermecătoare care juca rolul Rosalindei coborî de pe scenă şi-i şopti la ureche.

— Tu eşti Richard Wakefield?

— Da, răspunse el.

Actriţa începu să-l sărute pe Richard, la început uşor, apoi mai pătimaş, strecurându-şi în gura lui limba vioaie, care gâdila. El simţi un val de dorinţă copleşitoare şi se trezi brusc, ciudat de jenat atât de goliciunea cât şi de erecţia lui. *Ce-o fi fost asta*? se întrebă, repetând ca un ecou fraza pe care o auzise deseori de la Nicole.

Într-o anumită etapă a captivităţii sale, amintirea lui Nicole deveni mult mai pregnantă, mult mai clar conturată. Spre mirarea sa, Richard descoperi că în absenţa altor stimuli era capabil, dacă se concentra, să-şi amintească discuţii întregi cu Nicole, inclusiv detalii precum expresia feţei ei când voia să-şi sublinieze propoziţiile. În singurătatea lungii perioade petrecute în interiorul reţelei, lui Richard îi era extrem de dor de mult iubita lui soţie.

Amintirile despre copii erau la fel de vii. Îi era dor şi de ei, mai ales de Katie. Îşi aminti ultima discuţie cu ea, cu câteva zile înainte de nuntă, când trecuse pe acasă să-şi ia nişte haine. Katie fusese deprimată şi avea nevoie de sprijin, dar el nu fusese în stare s-o ajute. *Pur şi simplu legătura n-a existat,* se

gândi Richard. Recenta imagine a lui Katie, ca tânără sexi, fu înlocuită de imaginea unei fete neastâmpărate de zece ani zburdând prin piaţetele din New York. Suprapunerea celor două imagini îi produse bărbatului o profundă senzaţie de pierdere. *Niciodată nu m-am înţeles bine cu Katie după ce s-a trezit,* îşi dădu el seama oftând. *O voiam tot pe fetiţa mea.*

Claritatea amintirilor despre Nicole şi Katie îl convinse că se întâmpla ceva ieşit din comun cu memoria lui. Descoperi că putea să-şi amintească şi scorul exact al tuturor sferturilor de finală, semifinalelor şi finalelor Cupei Mondiale la fotbal între 2174 şi 2190. În tinereţe, Richard ştiuse toate aceste informaţii inutile, pentru că fusese un microbist împătimit. Totuşi, de-a lungul anilor dinaintea lansării lui Newton, când atâtea lucruri noi i se îngrămădiseră în minte, deseori nu era în stare, nici când discuta cu prietenii despre fotbal, să-şi amintească măcar echipele participante la vreun meci cheie al Cupei Mondiale.

Pe măsură ce imaginile vizuale din amintiri continuau să se ascută, Richard descoperi că-şi amintea şi emoţiile asociate lor. Era aproape ca şi cum ar fi retrăit experienţele. Într-o asemenea ocazie îşi aminti nu numai copleşitoarele sentimente de dragoste şi adoraţie pe care le simţise pentru Sarah Tydings când o văzuse prima dată pe scenă, ci şi emoţiile trăite în perioada cât o curtase, inclusiv pasiunea dezlănţuită a primei lor nopţi de dragoste. Atunci rămăsese fără respiraţie, iar acum, cu mulţi ani mai târziu, învăluit de creatura extraterestră care semăna cu o reţea neurală, reacţia lui fu la fel de puternică.

În scurt timp, Richard avu impresia că nu mai deţinea nici un control asupra amintirilor care se activau în creierul său. La început, sau aşa crezuse, se gândise intenţionat la Nicole, la copii sau chiar la curtea pe care i-o făcuse lui Sarah Tydings, doar ca să se simtă bine. *Acum,* spuse el într-o zi într-o discuţie imaginară cu reţeaua sesilă, *după ce mi-ai împrospătat memoria – numai Dumnezeu ştie în ce scop –, se pare că-mi derulezi toate amintirile.*

Savură timp de multe ore derularea forţată a amintirilor, mai ales în perioadele de la Cambridge şi Academia Spaţială, când zilele îi erau înveselite de bucuria constantă a noilor cunoştinţe dobândite. Fizica cuantică, explozia cambriană, probabilitatea şi statistica, până şi vocabularul de mult uitat al lecţiilor de germană, îi reaminteau că o mare parte din fericirea sa în viaţă

se datorase emoţiei învăţăturii. În altă aducere aminte deosebit de mulţumitoare, mintea lui sări sprinţară de la piesă la piesă, acoperind toate spectacolele cu piesele lui Shakespeare pe care le văzuse între zece şi şaptesprezece ani. *Fiecare are nevoie de un erou, ca un impuls de a aduce la suprafaţă ce are mai bun în sine. Eroul meu a fost în mod categoric William Shakespeare.*

Unele amintiri erau dureroase, mai ales cele din copilărie. În una dintre ele, Richard avea din nou opt ani şi stătea pe un taburet la masa mică din sufrageria familiei. Atmosfera la masă era încordată. Tatăl lui, beat şi supărat pe lume, îi fulgera pe toţi cu privirea, în timp ce mâncau în tăcere. Richard vărsă din greşeală puţină supă şi, în secunda următoare, tatăl său îl lovi puternic peste obraz cu dosul palmei, azvârlindu-l de pe taburet într-un colţ al camerei unde rămase tremurând de frică şi de şoc. De ani de zile nu se mai gândise la întâmplarea aceea. Acum nu putu să-şi reţină lacrimile, în timp ce-şi amintea cât de neajutorat şi speriat se simţise în preajma nervosului şi brutalului său tată.

Într-o zi, Richard începu să-şi amintească brusc detalii din lunga sa odisee în Rama II şi o durere de cap puternică aproape că-l orbi. Se văzu zăcând pe podea într-o cameră ciudată, înconjurat de trei-patru octopăianjeni. Zeci de sonde şi alte instrumente îi fuseseră implantate în cap şi se desfăşura un gen de test.

— Stop, stop! strigă el, distrugând imaginea amintirii prin puternica sa agitaţie. Îmi plesneşte capul de durere!

Ca prin minune, durerea de cap începu să cedeze şi Richard se văzu iar printre octopăianjeni. Îşi aminti de multele zile de teste la care fusese supus şi de micuţele creaturi vii care-i fuseseră inserate în corp. Îşi mai aminti şi un set ciudat de experimente sexuale în decursul cărora fusese supus la tot felul de stimuli externi, şi răsplătit când ejacula.

Era uluit de aceste amintiri noi pe care nu le mai accesase până acum, nici măcar o singură dată de când se trezise din coma în care îl găsise familia lui în New York. *Acum îmi amintesc şi alte lucruri despre octopăianjeni,* se gândi cu emoţie. *Vorbeau între ei în culori care le înconjurau capetele. Erau prietenoşi din fire, dar hotărâţi să afle despre mine tot ce puteau. Ei...*

Imaginea mentală dispăru şi durerea de cap reveni. Firele din reţea tocmai se deconectaseră. Richard era extenuat şi adormi

repede.

După zile şi zile de amintiri, derularea acestora încetă brusc. Mintea lui Richard nu mai era condusă de o forţă externă. Firele reţelei rămâneau neataşate perioade lungi de timp.

Trecu o săptămână fără nici un incident. În a doua săptămână, totuşi, un ganglion sferic neobişnuit, cu mult mai mare şi mai des înfăşurat decât bulgării normali din plasa vie, începu să se dezvolte la douăzeci de centimetri distanţă de capul lui Richard. Ganglionul crescu până atinse mărimea unei mingi de baschet. La scurt timp după aceea, imensul bulgăre eliberă sute de filamente care se inserară în pielea din jurul circumferinţei craniului lui Richard. *În sfârşit,* se gândi bărbatul ignorând durerea cauzată de invazia firelor în creierul său, *acum vom vedea ce-a fost cu toate astea.*

Începu să vadă imediat un fel de imagini, deşi erau atât de ceţoase încât nu putu să identifice ceva anume. Calitatea imaginilor mentale se îmbunătăţi totuşi foarte repede, căci inventă cu isteţime un mod rudimentar de comunicare cu plasa. De îndată ce prima imagine îi apăru în minte, Richard trase concluzia că reţeaua, care de zile întregi îi citea amintirile, nu încerca *să scrie* în creierul său. În acelaşi timp era evident că plasa nu avea cum să măsoare calitatea imaginilor pe care le recepţiona Richard. Amintindu-şi de drumurile la medicul oculist din copilărie şi de modelul de comunicare ce dusese până la urmă la stabilirea dioptriilor pentru lentilele ochelarilor, Richard îşi folosi degetele pentru a indica dacă fiecare schimbare pe care o efectua reţeaua în procesul de transmisie făcea imaginea mai bună sau mai rea. În felul acela putu în scurt timp să „vadă" ceea ce încerca extraterestrul să-i arate.

Primele imagini erau ale unei planete, luate dintr-o navă spaţială. Planeta acoperită de nori, cu două luni mititele şi o stea galbenă, îndepărtată şi solitară drept sursă de căldură şi lumină era în mod sigur locul natal al reţelelor sesile. Suita de imagini care urmă îi arătă lui Richard diverse peisaje de pe planetă.

Ceaţa era omniprezentă pe sol. În majoritatea imaginilor, sub ceaţă exista un sol arid, brun, fără pietre. Doar pe litoraluri, unde solul sterp întâlnea valurile verzi ale lacurilor şi oceanelor, exista sugestia vieţii. În una dintre acele oaze, Richard văzu nu doar mai mulţi aviari, ci şi un amestec fascinant de alte fiinţe vii.

Ar fi putut petrece zile întregi, examinând doar unul sau două din acele tablouri, dar nu deţinea controlul asupra succesiunii imaginilor. Richard era sigur că reţeaua urmărea un scop cu acea comunicare, iar primul set de imagini constituia doar introducerea.

Toate imaginile rămase reprezentau un aviar, un pepene-mană, o mirmipisică, o reţea sesilă, sau o combinaţie a celor patru. Scenele erau toate luate din ceea ce Richard presupuse că reprezenta „viaţă normală” pe planeta lor natală şi intrau în amănunte pe tema generală a simbiozei dintre specii. În mai multe imagini aviarii erau arătaţi protejând coloniile subterane ale mirmipisicilor şi sesilelor de invazia unor animale mici şi plante. Alte imagini înfăţişau mirmipisicile ocupându-se de puii de aviari proaspăt ieşiţi din ouă sau transportând cantităţi mari de pepeni-mană la un locaş aviar.

Richard fu nedumerit, când văzu mai multe imagini ce arătau nişte pepeni-mană micuţi „sădiţi” în creaturile sesile. *De ce şi-ar fi depunând mirmipisicile ouăle aici*? se întrebă el. *Pentru protecţie? Sau reţelele acestea ciudate sunt un fel de placentă cugetătoare*?

Succesiunea de imagini îi lăsă impresia clară că, în sensul ierarhic, sesilele erau specia dominantă dintre cele trei. Toate tablourile sugerau că atât mirmipisicile cât şi aviarii le purtau un respect deosebit creaturilor reţea. *Oare aceste reţele gândesc şi iau toate hotărârile importante în locul aviarilor şi mirmipisicilor? Ce relaţii simbiotice incredibile!... Cum Dumnezeu au putut ele evolua*!

Succesiunea conţinea mii de cadre. După ce fu repetată de două ori, filamentele se desprinseră de Richard şi reveniră la ganglionul uriaş. În zilele următoare, pământeanul fu lăsat practic în pace, racordările la gazda lui fiind limitate la cele necesare supravieţuirii.

Când în plasă se formă o cărare şi Richard putu să vadă uşa pe care intrase cu multe săptămâni în urmă, crezu că avea să fie eliberat. Totuşi, bucuria de moment dispăru repede. La prima încercare de a se mişca, reţeaua sesilă îşi mări strânsoarea.

Atunci care este scopul cărării? în timp ce Richard privea, din hol intră un trio de mirmipisici. Cea din mijloc avea două picioare rupte, iar segmentul posterior îi era strivit, de parcă

fusese călcată de o maşină grea sau de un camion. Cele două însoţitoare ale ei o cărară în plasă şi apoi plecară. În câteva secunde, sesila începu să se înfăşoare în jurul nou sositei.

Richard era la vreo doi metri distanţă de mirmipisica infirmă. Zona dintre el şi creatura rănită se goli de toate filamentele şi de toţi bulgării; nu mai văzuse un asemenea spaţiu gol în interiorul sesilei. *Aşadar, educaţia mea continuă,* reflectă el. *Oare ce trebuie să învăţ acum? Că sesilele sunt medici pentru mirmipisici, la fel cum mirmipisicile sunt medici pentru aviari*?

Plasa nu îşi limită atenţia la părţile rănite ale mirmipisicii. De fapt, în timpul lungii perioade de trezie, Richard se uită cum reţeaua închise complet creatura într-un cocon strâns. În acelaşi timp, marele ganglion din imediata sa vecinătate migră spre cocon.

Mai târziu, după un pui de somn, Richard observă că ganglionul se retrăsese la locul său. Coconul de dincolo de spaţiul liber aproape terminase să se desfacă. Pulsul lui Richard se dublă, când coconul dispăru de tot, dar nu se mai zări nici urmă de mirmipisică.

Nu prea avu timp să se întrebe ce se întâmplase cu aceasta. În câteva minute, filamentele din marele ganglion erau din nou ataşate la craniul său şi altă succesiune de imagini îi rulă în creier. Chiar din prima imagine, Richard văzu cinci oameni soldaţi care îşi aveau tabăra pe malul şanţului cu apă din habitatul aviar. Mâncau. Lângă ei se găsea o mulţime de arme impresionante, inclusiv două mitraliere.

Imaginile ce urmară îi arătară pe oameni atacând al doilea aviar. Două dintre primele scene erau deosebit de înspăimântătoare. În prima, un aviar foarte tânăr fusese decapitat în aer şi cădea la pământ. Doi oameni mulţumiţi se felicitau reciproc în partea din stânga-jos a aceluiaşi cadru. A doua imagine înfăţişa o gaură mare pătrată într-un sector păşune al regiunii verzi. În gaură se puteau zări rămăşiţele mai multor aviari morţi. Un om cu o roabă în care se aflau alte două cadavre de aviari se apropia de groapa comună.

Richard fu zguduit de ceea ce vedea. *Ce-o fi cu aceste imagini*? se întrebă. *Şi de ce le văd acum*? Trecu repede în revistă toate evenimentele recente din lumea sesilă şi trase concluzia, considerabil şocat, că mirmipisica infirmă văzuse, de fapt, tot ce îi era arătat lui şi că fiinţa reţea scosese, cumva,

imaginile din mintea mirmipisicii şi le transferase în creierul lui.

O dată ce înţelese, Richard acordă mai multă atenţie imaginilor. Era absolut revoltat de invazia şi măcelul pe care le vedea. În una dintre ultimele imagini erau arătaţi trei soldaţi într-un raid printr-un complex de apartamente aviare din cilindrul maro. Nu lăsară nici un supravieţuitor.

Sărmanele creaturi sunt condamnate şi o ştiu... se gândi el.

Ochii i se umplură de lacrimi şi-l cuprinse o tristeţe profundă, mai adâncă decât cunoscuse vreodată, la gândul că membrii propriei sale specii îi exterminau sistematic pe aviari. *Nu, nu*! strigă în gând. *Încetaţi, oh, încetaţi, vă rog! Nu înţelegeţi, ce faceţi? Şi aviarii vestesc miracolul substanţelor chimice înălţate la rang de conştiinţă. Ei sunt ca noi. Sunt fraţii noştri.*

În următoarele secunde, mintea lui Richard fu invadată de amintirea multelor sale interacţiuni cu creaturile păsăreşti, fapt care alungă imaginile implantate. *Ele mi-au salvat viaţa,* îşi zise, gândindu-se la zborul nebunesc peste Oceanul Cilindric. *Fără să aibă nimic de câştigat. Care om ar fi făcut o faptă bună similară pentru un aviar*? se întrebă cu amărăciune.

Richard plânsese rareori în viaţa lui, dar mila faţă de aviari îl copleşi. În timp ce plângea, prin minte îi trecură toate întâmplările pe care le trăise de când intrase în habitatul aviar. Îşi aminti mai ales brusca schimbare în modul de a-l trata al aviarilor, care se soldase cu transferarea lui în împărăţia mirmipisicilor. *Apoi a venit turul cu ghizi şi, în cele din urmă, am ajuns aici... Este evident că încearcă să comunice cu mine... Dar de cel* în momentul acela avu o revelaţie atât de puternică încât ochii i se umplură iarăşi de lacrimi. *Pentru că sunt disperaţi,* îşi răspunse singur. *Mă imploră să-i ajut.*

06

În interiorul sesilei se formă iar o cavitate mare. Richard urmări cu atenţie cum treizeci de ganglioni mici realizară o sferă cu diametrul de aproximativ cincizeci de centimetri pe partea opusă a cavităţii. Un filament neobişnuit de gros unea fiecare ganglion cu centrul sferei. La început, Richard nu putu detecta nimic în sferă. Totuşi, după ce ganglionii se mutară în altă parte, el văzu, în locul în care fusese sfera, un obiect micuţ, verde, ancorat de restul reţelei prin sute de fire extrem de subţiri.

Acesta creştea foarte încet. Ganglionii îşi terminaseră deja

migraţia spre cele trei noi poziţii, repetând de fiecare dată aceeaşi configuraţie sferică, înainte ca Richard să-şi dea seama că în sesilă creştea un pepene-mană. Rămase trăsnit. Nu-şi imagina cum putuse mirmipisica dispărută să lase în urma ei ouă cărora le trebuia atât de mult să germineze. *Și pe atunci trebuie să fi fost doar câteva celule... Embrioni micuţi, hrăniţi cumva aici...*

Imediat îşi dădu seama că noii pepeni-mană se dezvoltau într-o regiune a sesilei aflată la aproape de douăzeci de metri distanţă de locul unde fusese făcută cocon mirmipisica. *Aşadar creatura reţea a transportat ouăle dintr-un loc în altul? Şi apoi le-a reţinut acolo săptămâni întregi*?

Mintea logică a lui Richard începu să respingă ipoteza că mirmipisica dispărută ouase. Încet dar sigur, dezvoltă o explicaţie alternativă pentru ceea ce observase, explicaţie care sugera o biologie mai complexă decât tot ce întâlnise pe Pământ. *Dar dacă pepenii-mană, mirmipisicile şi reţeaua sesilă sunt toate manifestări ale ceea ce am numi aceeaşi speciei* se întrebă el.

Zguduit de ramificaţiile acelei ipoteze simple, petrecu două lungi perioade de trezire trecând în revistă tot ce văzuse în al doilea habitat. În timp ce se uita la cei patru pepeni-mană care creşteau în partea opusă a cavităţii, Richard îşi imagină un ciclu de metamorfoză în care pepenii-mană dădeau naştere mirmipisicilor, care la rândul lor mureau şi adăugau materie nouă la reţeaua sesilă, care apoi oua pepeni-mană ce reîncepeau procesul. Nimic din ceea ce văzuse nu infirma explicaţia. Totuşi creierul său exploda de mii de întrebări, nu doar despre *cum* se desfăşura setul acela de metamorfoze încâlcite, *ci şi de ce* evoluase din capul locului specia aceea într-o asemenea fiinţă complexă.

Majoritatea studiilor academice ale lui Richard cuprindea domenii pe care le numise întotdeauna cu mândrie „ştiinţe exacte”. Matematica şi fizica fuseseră principalele elemente ale educaţiei sale. În timp ce se chinuia să înţeleagă posibilul ciclu de viaţă al creaturii în care trăia de multe săptămâni, Richard fu uluit de ignoranţa sa. Îşi dori să fi învăţat mai multă biologie. *Cum pot să-i ajuţi* se întrebă. *Nici măcar n-am idee de unde să încep.*

Mult mai târziu, avea să se întrebe dacă până în acel moment

al şederii sale în interiorul sesilei, creatura învăţase nu numai cum să-i citească memoria ci şi cum să-i interpreteze gândurile. La câteva zile după aceea, avu vizitatori. În sesilă se formă iarăşi o potecă între Richard şi intrare. Patru mirmipisici identice înaintară şi-i făcură semn lui Richard să li se alăture. Aduseseră hainele lui. Când Richard făcu un efort pentru a se mişca, gazda sa extraterestră nu încercă să-l reţină. Avea picioarele moi dar, după ce se îmbrăcă, reuşi să le urmeze pe mirmipisici în coridorul din adâncurile cilindrului maro.

Sala mare fusese evident de curând modificată. Vasta frescă de pe pereţii ei nu era încă terminată. De fapt, în acelaşi timp în care mirmipisica profesor îi arăta lui Richard diverse obiecte în pictura deja terminată, mirmipisicile pictori lucrau la frescă. În primele lecţii ale lui Richard în sală, o duzină de creaturi se ocupa de schiţarea sau pictarea celorlalte secţiuni.

Lui Richard nu-i trebui decât o singură vizită în sala murală, pentru ca să-i înţeleagă scopul. Încăperea era creată pentru a-i oferi informaţii privitoare la felul în care putea ajuta specia extraterestră să supravieţuiască. Era limpede că extratereştrii ştiau că erau pe cale de a fi cotropiţi şi exterminaţi de către oameni. Picturile constituiau încercarea lor de a-i furniza lui Richard date care l-ar fi putut ajuta să-i salveze. Dar cum putea afla el destule doar din picturi?

Realizarea artistică era minunată. Din când în când, Richard suspenda activitatea emisferei cerebrale stângi, care încerca să interpreteze mesajele din picturi, pentru ca emisfera dreaptă să poată aprecia talentul mirmipisicilor pictori. Creaturile lucrau în poziţie verticală, cu cele două membre posterioare pe podea, şi cu cele patru membre anterioare lucrând împreună la realizarea schiţei sau picturii. Vorbeau între ele, dar nu făceau atât de mult zgomot încât să-l deranjeze pe bărbatul aflat în cealaltă parte a sălii.

Prima jumătate a frescei era un manual de biologie extraterestră. Richard avu dovada că, în principiu, înţelesese corect ciudata creatură. Suita principală conţinea peste o sută de picturi separate, dintre care douăzeci şi cinci arătau diferite etape ale dezvoltării embrionului de mirmipisică, sporind considerabil cunoştinţele spicuite din sculpturile din catedrala mirmipisicilor. Principalele panouri care explicau evoluţia

embrionară urmau o linie dreaptă în jurul pereţilor. Deasupra şi dedesubtul principalei succesiuni de imagini se aflau cadre de susţinere sau suplimentare, din care majoritatea depăşeau înţelegerea lui Richard.

De exemplu, un cvartet de picturi de susţinere era aranjat în jurul tabloului unui pepene-mană care fusese scos de curând dintr-o reţea sesilă, dar în interiorul lui nu începuse încă ciclul de dezvoltare al vreunei mirmipisici. Richard era sigur că cele patru imagini suplimentare încercau să-i ofere informaţii despre condiţiile ambientale necesare începerii procesului de germinare. Totuşi mirmipisicile pictori folosiseră scene de pe planeta lor natală, ilustrând condiţiile dorite prin peisaje cu ceţuri, lacuri, flora şi fauna lor de baştină, pentru a comunica datele. Richard clătină din cap când mirmipisica profesor îi arătă picturile acelea.

O diagramă în lungul părţii de sus a succesiunii principale folosea sori şi luni, pentru a preciza scara timpului. Din aranjamentul respectiv, Richard înţelese că durata de viaţă a manifestării mirmipisică a speciei era foarte scurtă în comparaţie cu durata de viaţă a sesilelor. Nu-şi putu da însă seama de nimic altceva din ce încerca diagrama să transmită.

Se simţea oarecum derutat şi privitor la relaţiile numerice dintre diferitele manifestări ale speciei. Era limpede că din fiecare pepene-mană rezulta o singură mirmipisică (nu era prezentat nici un exemplu de gemeni), şi că o sesilă putea produce mulţi pepeni-mană. Dar care era raportul dintre sesile şi mirmipisici? într-un cadru era prezentată o sesilă mare cu o duzină de mirmipisici diferite în interiorul ei, fiecare în altă fază de cocon. Oare ce voia să arate asta?

Richard dormea într-o cameră mică, nu departe de sala murală. Lecţiile durau trei-patru ore fiecare, după care primea de mâncare sau era lăsat să doarmă. Uneori, când intra în sala mare, îşi arunca ochii peste picturile, unele încă incomplete, din jumătatea a doua a frescei. Când se întâmpla asta, luminile din sală erau imediat stinse. Mirmipisicile voiau să fie sigure că Richard învăţa mai întâi biologia.

După vreo zece zile, fu încheiată şi a doua jumătate a frescei. Richard rămase uluit când, în sfârşit, i se dădu voie s-o studieze. Numeroşii oameni şi aviari erau reprezentaţi cu o acurateţe extraordinară. Richard însuşi apărea de vreo cinci ori în picturi.

Cu părul şi barba lungă, ambele mult încărunţite, mai că nu se recunoscu. *În imaginile astea aş putea trece drept Hristos*, se amuză plimbându-se prin cameră.

O parte din restul frescei era un rezumat istoric al invadării habitatului extraterestru de către oameni. Aici apăreau mai multe detalii decât văzuse Richard în spectacolul de imagini mentale din vremea când era în sesilă, dar nu află nimic substanţial nou. Totuşi detaliile oribile ale masacrului continuu îl tulburară iarăşi.

De asemenea, imaginile îi declanşară în minte o întrebare interesantă. De ce conţinutul acelei fresce nu-i fusese transmis *direct* de către sesilă, evitându-se astfel întregul efort al mirmipisicilor pictori? *Probabil că sesilă este doar un dispozitiv de redare şi nu e capabilă de imaginaţie*, îşi spuse. *Poate că-mi poate arăta numai ceea ce a fost deja văzut de o mirmipisică.*

Ultima parte a frescei definea explicit ce îi cereau creaturile mirmipisici/sesile lui Richard să facă. În fiecare dintre portretele sale, el purta pe umeri un rucsac mare, albastru. Rucsacul avea două buzunare mari în faţă, şi alte două în spate, fiecare conţinând câte un pepene-mană. Pe părţile laterale ale rucsacului existau alte două buzunare, mai mici. În unul era îndesat un tub cilindric, argintiu, lung de cincisprezece centimetri, iar celălalt conţinea două ouă mici de aviar din piele.

Fresca arăta activitatea sugerată lui Richard într-o succesiune ordonată. Urma să părăsească cilindrul maro printr-o ieşire de sub nivelul solului şi să iasă în regiunea verde aflată de cealaltă parte a inelului de clădiri albe şi a canalului îngust Acolo, călăuzit de o pereche de aviari, urmă să coboare pe malul şanţului cu apă, unde avea să fie preluat de un mini-submarin. Submarinul avea să coboare sub zidul modulului, să între într-un corp mare de apă şi să iasă la suprafaţă la ţărmul unei insule cu mulţi zgârie-nori.

Richard zâmbi când studie fresca. *Aşadar Oceanul Cilindric şi New York sunt încă aici,* se gândi. Îşi aduse aminte că Vulturul îi precizase că lui Rama nu i se aduceau modificări inutile. *Asta înseamnă că şi Camera Albă s-ar putea să mai existe.*

Secvenţele evadării lui Richard erau înconjurate de multe alte imagini, unele oferind detalii despre plantele şi animalele extraterestre din regiunea verde, altele oferind instrucţiuni explicite despre manevrarea submarinului. Când Richard încercă

să copieze pe calculatorul său portabil ce credea că era mai important din această informaţie, mirmipisica profesor păru brusc iritată. Richard se întrebă dacă situaţia de criză se înrăutăţise.

A doua zi, după un somn lung, bărbatul fu echipat cu rucsacul şi condus de gazdele sale în camera sesilei. Acolo, cei patru pepeni-mană pe care îi urmărise crescând cu două săptămâni în urmă fură scoşi din reţea de către mirmipisici şi puşi în rucsacul său. Erau foarte grei. Richard estimă că, laolaltă, cântăreau douăzeci de kilograme. Apoi altă mirmipisică folosi un instrument semănând cu un foarfece pentru o tăia din sesilă o masă cilindrică ce conţinea patru ganglioni şi filamentele lor. Materialul fu introdus într-un tub argintiu care, la rândul său, fu băgat într-un buzunar lateral, mai mic, al rucsacului. Ouăle de aviar fură încărcate ultimele.

Richard inspiră adânc. *Asta trebuie să fie clipa despărţirii,* gândi el când mirmipisicile arătară spre coridor. Dintr-un motiv oarecare îşi aduse aminte că Nai Watanabe susţinuse că salutul thailandez numit *wai,* o mică plecăciune cu palmele alipite în faţa părţii superioare a pieptului, era un semn universal de respect. Zâmbind în sinea sa, execută un *wai* în faţa celor şase mirmipisici care îl înconjurau. Spre uimirea lui, toate îşi uniră două câte două cele patru membre anterioare în faţa abdomenului şi făcură o plecăciune uşoară în direcţia lui.

Subsolul adânc al cilindrului maro era evident nelocuit. După ce părăsi camera sesilei, Richard şi călăuza sa trecură mai întâi pe lângă alte mirmipisici, mai ales în vecinătatea atriumului. Dar, o dată ce se aflară pe rampa ce cobora la subsol, nu mai întâlniră nici măcar o singură mirmipisică.

Călăuza lui Richard trimise înainte un piciorong. Acesta alergă în lungul tunelului final îngust şi apoi prin ieşirea de urgenţă boltită spre regiunea verde. Când se întoarse, piciorongul stătu pe ceafa mirmipisicii câteva secunde, după care sări pe podea. Călăuza îi făcu semn lui Richard să între în tunel.

În regiunea verde, Richard fu întâmpinat de doi aviari mari care imediat se înălţară în aer. Unul dintre ei avea pe aripă o cicatrice urâtă, de parcă fusese lovit de o rafală de gloanţe. Richard se afla într-o pădure relativ deasă, cu copaci înalţi de trei-patru metri. Deşi lumina era slabă, nu-i fu greu să găsească

o potecă sau să-i urmeze pe aviarii de deasupra lui.

Primele cincisprezece minute trecură fără nici un incident. Pădurea se rărea. Richard tocmai estimase că în zece minute avea să ajungă la şanţul cu apă pentru a se întâlni cu submarinul, când, la o sută de metri de el o mitralieră începu să tragă. Unul dintre aviarii călăuze se prăbuşi la pământ, iar celălalt dispăru. Când auzi soldaţi venind în direcţia lui, Richard se ascunse într-un hăţiş întunecos.

— În mod sigur două inele, spuse unul din soldaţi. Poate chiar trei… Cu ele, numai săptămâna asta am douăzeci de inele la activ.

— Rahat, omule, ăsta n-a fost concurs! N-ar trebui să se pună la socoteală. Afurisita de pasăre nici n-a ştiut că erai acolo.

— Asta-i problema ei, nu a mea. Eu tot am să-i pun la socoteală inelele… Aha, uite-o… La dracu’, are numai două!

Bărbaţii erau la numai cincizeci de metri distanţă de Richard. El rămase absolut nemişcat mai mult de cinci minute. Între timp, soldaţii stăteau lângă cadavrul aviarului, fumând şi discutând despre război.

Richard începu să simtă o durere în piciorul drept. Îşi mută foarte încet greutatea pe celălalt picior crezând că în felul acela muşchiul încordat avea să se destindă, dar durerea deveni şi mai puternică. În cele din urmă, îşi aruncă privirea în jos şi, spre groaza lui, descoperi că una dintre creaturile rozătoare pe care le văzuse în fresca din habitatul mirmipisicilor îi mâncase ce-i rămăsese din pantof şi acum îi ronţăia laba piciorului. Încercă să-şi scuture piciorul cu putere, dar fără zgomot. Nu reuşi întru totul. Deşi rozătoarea îi lăsă piciorul, soldaţii auziră mişcare şi porniră în direcţia lui.

Richard nu putea să fugă. Chiar dacă ar fi existat o rută de evadare, greutatea suplimentară pe care o căra îl făcea o pradă uşoară pentru soldaţi. După un minut, unul dintre bărbaţi ţipă:

— Vino încoace, Bruce, cred că-i ceva în hăţişul ăsta!

Bărbatul aţinti arma în direcţia lui Richard.

— Nu trage, spuse Richard. Sunt om.

Al doilea soldat tocmai venise lângă tovarăşul său.

— Ce dracu’ cauţi singur aici?

— Sunt în excursie.

— Eşti nebun? făcu primul soldat. Ieşi de acolo, să te vedem.

Richard ieşi încet din lăstăriş. Chiar şi în lumina slabă trebuia

să fi fost o priveliște uluitoare, cu părul și barba lungi, plus rucsacul albastru voluminos.

— Isuse Hristoase… Cine dracu' ești? Unde ţi-e echipamentul?

— Ăsta nu-i soldat, vorbi celălalt, încă holbându-se la Richard. Ăsta-i atins la mansardă… Probabil c-a fugit din balamucul din Avalon și s-a rătăcit pe aici din greșeală… Nebunule, nu știi că ăsta-i un teritoriu primejdios? Puteai să fii omorât…

— Uită-te la buzunarele lui, îl întrerupse primul soldat. Are patru pepeni *uriași…*

Brusc, fură loviţi din cer. Probabil că în total fusese o duzină de aviari, înnebuniţi de furie și ţipând în timp ce atacau. Cei doi soldaţi fură trântiţi la pământ. Richard o rupse la fugă. Un aviar ateriză pe faţa primului soldat și începu s-o sfâșie cu ghearele. Începură focuri de armă, căci alţi soldaţi din vecinătate, auzind zgomotele, veniră în fugă ca să ajute patrula.

Richard nu știa cum avea să găsească submarinul. Alerga la vale cât îl ţineau picioarele și cât îi permitea greutatea din spinare. Focurile de armă din urmă se înteţiră. Auzi urletele de durere ale soldaţilor și ţipetele de moarte ale aviarilor.

Găsi șanţul, dar nici urmă de submarin. Auzi glasuri omenești coborând panta din spatele lui. Tocmai când era pe cale să între în panică, auzi un ţipăt scurt dintr-o tufă mare din dreapta. Conducătorul aviar cu patru inele albastru-cobalt zbură pe lângă capul lui și o luă la stânga pe malul șanţului.

În trei minute, localizară mini-submarinul. Nava se scufundase deja, când oamenii urmăritori apărură în regiunea verde. Înăuntru, Richard își dădu jos rucsacul și-l puse înapoia sa, în micul compartiment de control. Se uită la însoţitorul aviar și încercă două fraze simple pe limba lui. Conducătorul aviar răspunse, foarte rar și foarte clar, cu echivalentul lui: „Noi toţi îţi mulţumim foarte mult."

Călătoria dură mai mult de o oră. Richard și aviarul își spuseră foarte puţine. În timpul primei părţi a călătoriei, omul îl urmări cu atenţie pe conducătorul aviar cum manevra submarinul. Își luă notiţe pe calculator și, în partea a doua a călătoriei prelua el însuși comenzile pentru o perioadă scurtă. Când nu era prea ocupat, Richard își punea întrebări despre tot ce trăise în al doilea habitat. Mai presus de toate, voia să știe de ce se afla *el,* și nu una dintre mirmipisici, în submarin cu pepenii-mană și bucata de reţea sesilă. *Probabil că-mi scapă ceva,* reflectă

pentru sine.

La scurt timp după aceea, submarinul ieşi la suprafaţă şi Richard se afla în teritoriu familiar. Zgârie-norii din New York se înălţau deasupra lui.

— Aleluia! spuse el cu glas tare, ducându-şi rucsacul plin pe insulă.

Conducătorul aviar ancoră submarinul chiar la ţărm şi se pregăti repede să plece. Se roti în cerc, se înclină uşor în faţa lui Richard, apoi îşi luă zborul spre nord. În timp ce se uita cum pasărea se îndepărta în zbor, bărbatul îşi dădu seama că stătea exact în locul în care el şi Nicole aşteptaseră cu mulţi ani în urmă, în Rama II, pe cei trei aviari care aveau să-i poarte peste Oceanul Cilindric spre libertate.

07

În timpul primei secunde pe care Richard o petrecea la suprafaţă în New York, o sută de miliarde de miliarde de biţi de date erau adunate de infinitezimalii senzori ramani împrăştiaţi prin toată uriaşa navă spaţială cilindrică. Datele respective erau transmise în timp real la centrele locale de colectare, tot de mărime microscopică, unde erau stocate până sosea timpul să fie retransmise procesorului central de telecomunicaţii îngropat în Semicilindrul Sudic.

În fiecare secundă a fiecărei ore a fiecărei zi, senzorii ramani captează acest cvadrilion de biţi de date. La procesorul de telecomunicaţii, datele sunt etichetate, cernute, analizate, comprimate şi stocate în dispozitive de înregistrare ale căror componente individuale sunt mai mici decât un atom. După stocare, datele sunt accesate de zeci de procesoare de distribuţie, fiecare având altă funcţie, care controlează împreună nava spaţială Rama. Mii de algoritmi răspândiţi printre procesoare operează apoi asupra datelor, extrăgând informaţii de tendinţă şi sinteză în vederea pregătirii rafalelor regulate de date care transmit statutul misiunii spre Inteligenţa de la Baza de Tranzit.

Rafalele de date conţin un amestec de date brute, comprimate, şi sintetizate, în funcţie de formatele exacte selectate de diferitele procesoare. Partea cea mai importantă a fiecărei rafale este raportul narativ, în care inteligenţa unită dar distribuită a lui Rama îşi prezintă rezumatul pe priorităţi al

desfăşurării misiunii. Restul rafalei conţine în esenţă informaţii auxiliare, imagini, măsurători sau emisii ale senzorilor care fie furnizează date de fond adiţionale, fie susţin direct concluziile conţinute de rezumat.

Limbajul folosit pentru rezumatul narativ este matematic ca structură, precis în definiţii şi foarte codificat. De asemenea, este bogat în note de subsol, fiecare propoziţie sau frază echivalentă, conţinând, ca parte a structurii ei de transmisie, indicatoare ce arată care date susţin în mod practic respectiva afirmaţie făcută. În sensul cel mai adevărat, raportul nu ar putea fi tradus în nici unul dintre limbajele la fel de primitive ca acelea folosite de oameni. Iată totuşi o aproximare brută a raportului sumar primit de Inteligenţa de la Baza de Tranzit de la Rama, la scurt timp după sosirea lui Richard în New York.

RAPORT nr. 298
Ora transmiterii: 156 307 872 491.5116
Timpul de la alerta de gradul 1: 29.2873
Referiri: Baza de Tranzit 23-419
Nava spaţială 947
Călători spaţiali 47 249 (A B)
32 806
2 666

În timpul ultimului interval, oamenii (rasa spaţială nr. 32806) au continuat cu succes războiul împotriva perechii simbiotice aviar/sesilă (nr. 47249 – A&B).

Oamenii controlează acum aproape întreg teritoriul habitatului aviar/sesilă, inclusiv partea superioară a cilindrului maro unde au trăit în trecut aviarii. Aviarii au luptat cu curaj, dar zadarnic. Au fost ucişi fără milă şi acum au rămas mai puţin de o sută.

Până în prezent, oamenii nu au străpuns integritatea domeniului sesil. Totuşi au găsit puţurile ascensoarelor ce duc în părţile inferioare ale cilindrului maro. În prezent, oamenii pun la punct planuri de atac asupra adăpostului sesil.

Sesilele sunt o specie lipsită de apărare. Pe domeniul lor nu au nici un fel de arme. Până şi forma lor mobilă, care are dexteritatea fizică de a folosi arme, este în esenţă non-violentă. Pentru a se apăra de ceea ce se tem că va fi invazia inevitabilă

a oamenilor, sesilele le-au îndrumat pe mirmipisicile mobile să construiască fortăreţe în jurul a patru dintre cele mai bătrâne şi dezvoltate din specia lor. Între timp, pepenii-mană nu mai sunt lăsaţi să germineze, iar mirmipisicile care nu sunt implicate în procesul de construire sunt de timpuriu transformate în coconi. Dacă oamenii îşi mai întârzie atacul cu câteva intervale, cum se pare că vor face, este posibil ca în timpul invaziei lor să găsească doar câteva mirmipisici.

Habitatul oamenilor continuă să fie dominat de indivizi cu caracteristici total diferite de cele ale contingentului observat în Rama II şi la Baza de Tranzit. Centrul preocupării actualilor conducători ai oamenilor este păstrarea puterii personale, cu implicaţii grave pentru bunăstarea coloniei. În ciuda atât a mesajului video cât şi a prezenţei oamenilor mesageri în mijlocul lor, aceşti conducători nu cred probabil că sunt realmente monitorizaţi, deoarece comportamentul lor nu reflectă deloc posibila existenţă a unui set de valori sau legi etice care să ia locul propriei lor dominaţii.

Oamenii au continuat războiul împotriva aviarilor/sesilelor în principal pentru că acest lucru distrage atenţia de la celelalte probleme din colonia lor, inclusiv degradarea mediului iniţiată de ei şi recenta scădere rapidă a nivelului de trai. Conducătorii oamenilor, şi chiar majoritatea coloniştilor, n-au arătat absolut nici o remuşcare cu privire la distrugerea şi posibila exterminare a aviarilor.

Familia de oameni care a stat peste un an la Baza de Tranzit nu mai are nici o influenţă asupra activităţilor coloniei. Femeia care a fost principalul mesager este încă la închisoare, în esenţă pentru că s-a opus acţiunilor conducătorilor actuali, şi e în pericol de a fi executată. Soţul ei a locuit cu aviarii şi sesilele, iar acum este un component vital în încercarea lor de a supravieţui măcelului iniţiat de oameni. Copiii nu sunt încă destul de maturi pentru a fi factori importanţi în colonia de oameni.

Recent, soţul a plecat de pe domeniul sesil spre insula din mijlocul navei spaţiale. Avea la el atât embrioni de aviari cât şi de sesile. În prezent, se află într-un mediu familiar şi de aceea ar trebui să fie capabil să supravieţuiască şi să hrănească puii celorlalte specii. Reuşita evadării lui s-a datorat, cel puţin în parte, intervenţiei non-invazioniste care a început la momentul alarmei de gradul 1. Semnalele intervenţiei au jucat aproape

sigur un rol în decizia sesilelor de a-şi încredinţa embrioanele unei fiinţe umane.

Nu există totuşi nici o dovadă că semnalele intervenţiei au afectat comportamentul vreunuia dintre oameni. Pentru sesile, procesarea informaţiilor este o activitate principală şi, de aceea, nu este de mirare că au fost sensibile la sugestiile intervenţioniste. Totuşi oamenii, mai ales conducătorii, duc o viaţă atât de activă încât au foarte puţin timp (dacă îl au şi pe acesta) pentru a cugeta.

Mai există o problemă legată de oameni şi de intervenţia non-invazionistă. Ca specie, sunt atât de diferiţi de la individ la individ încât nu poate fi proiectat un pachet de transmisii cu largă aplicabilitate. Dacă un set de semnale ar putea conduce la o modificare pozitivă în comportamentul unui om, aproape sigur acelaşi set nu va avea nici un impact asupra altuia. În prezent se desfăşoară experienţe cu diverse tipuri de procese de intervenţie, dar se poate ca oamenii aparţinând acestui mic grup de călători spaţiali să fie imuni la intervenţia non-invazionistă.

În sudul navei spaţiale, octopăianjenii (nr. 2666) continuă să înflorească într-o colonie aproape identică cu oricare dintre celelalte colonii ale lor izolate din spaţiu. Întreaga gamă de posibile exprimări biologice rămâne latentă, în principal din cauza resurselor teritoriale restrânse şi a lipsei unei competiţii reale. Totuşi ei poartă potenţialul semnificativ de expansiune care le-a caracterizat cele câteva transferări cu succes de la un sistem solar la altul.

Până când oamenii au străpuns zidul propriului lor habitat şi au rupt sigiliul împrejmuirii lor, octopăianjenii nu au acordat mare atenţie celorlalte două specii din nava spaţială. Totuşi, de când oamenii au început să exploreze, octopăianjenii au urmărit cu tot mai mult interes evenimentele din nord. Existenţa lor le este încă necunoscută oamenilor, dar octopăianjenii au început deja să întocmească un plan pentru situaţii neprevăzute care să acopere o posibilă interacţiune cu vecinii lor agresivi.

Potenţiala pierdere a întregii comunităţi aviari/sesile reduce mult valoarea misiunii. Este posibil ca singurii aviari şi sesile care vor supravieţui să fie cei din mica grădină a octopăianjenilor şi poate cei crescuţi de om pe insulă. Nici chiar pierderea irevocabilă a unei singure specii nu justifică o alarmă

de gradul 2; cu toate acestea, permanentul comportament imprevizibil şi împotriva vieţii al actualilor conducători ai oamenilor provoacă o puternică îngrijorare că misiunea ar putea suferi şi alte pierderi grave. Activitatea intervenţionistă din viitorul apropiat se va concentra asupra acelor oameni care se opun actualilor conducători şi care, prin comportamentul lor, au dat dovadă de progres, dincolo de agresiune şi extindere.

08

— Ţara mea se numea Thailanda şi avea un rege, al cărui nume era tot Rama, ca al navei noastre spaţiale. Bunicii noştri – mama şi tatăl meu – probabil că mai locuiesc încă acolo, într-un orăşel numit Lamphun. Iată-l aici.

Nai arată un punct pe o hartă decolorată. Atenţia băieţilor începuse s-o ia razna. *Sunt încă prea mici,* gândi ea. *E prea mult chiar şi pentru copii sclipitori.*

— În regulă, acum puteţi să vă duceţi afară la joacă, le spuse împăturind harta.

Galileo şi Kepler îşi puseră jachetele groase, luară o minge şi fugiră pe uşă în stradă. În câteva secunde, încinseseră o partidă de fotbal în doi. *Oh, Kenji,* gândi Nai Uitându-se la băieţi din uşă. *Cât de mult le lipseşti! Un părinte n-are cum să fie şi mamă şi tată.*

Începuse lecţia de geografie ca întotdeauna, reamintindu-le băieţilor că toţi coloniştii din Noul Eden veniseră de pe o planetă numită Pământ. Apoi le arătase o hartă a planetei lor natale, mai întâi explicând conceptele de bază de continent şi ocean, apoi identificând Japonia, ţara de origine a tatălui lor. Activitatea o făcuse să se simtă singură şi să-i fie dor de casă.

Poate că lecţiile astea nu sunt deloc pentru ei, se gândi continuând să urmărească meciul de fotbal de pe strada slab luminată din Avalon. Galileo îl driblă pe Kepler şi trase într-o poartă imaginară. *Poate că, în realitate, sunt pentru mine.*

Eponine venea pe stradă în direcţia lor. Ridică mingea şi o aruncă înapoi băieţilor. Nai îi zâmbi prietenei sale.

— Ce încântare să te văd! îi spuse. Astăzi pot să iau şi eu o mină fericită.

— Care-i problema, Nai? întrebă Eponine. Viaţa din Avalon te dărâmă? Cel puţin azi e duminică. Nu munceşti la fabrica de armament, iar băieţii nu sunt plecaţi la centru.

Cele două femei intrară în casă.

— Şi, cu siguranţă condiţiile în care trăieşti nu pot fi cauza disperării tale, arătă Eponine prin cameră. La urma urmelor, aveţi o cameră *mare* pentru toţi trei, o jumătate de toaletă şi o baie pe care o împărţiţi cu alte cinci familii. Ce ţi-ai mai putea dori?

Nai râse şi o îmbrăţişă.

— Îmi eşti de mare ajutor.

— Mami, mami? strigă Kepler din uşă. Vino repede. S-a întors… Vorbeşte cu Galileo.

Nai şi Eponine reveniră la uşă. Un bărbat cu o faţă puternic desfigurată stătea în genunchi lângă Galileo, care părea evident înspăimântat. Bărbatul ţinea în mâna înmănuşată o foaie de hârtie pe care fusese desenată cu grijă o faţă de om cu păr lung şi barbă mare.

— Cunoşti faţa asta, nu-i aşa? insista el. E domnul Richard Wakefield, nu-i aşa?

Nai şi Eponine se apropiară circumspecte. Nai vorbi cu fermitate:

— Ţi-am spus şi data trecută să nu-i mai deranjezi pe băieţi. Acum întoarce-te la spital, altfel chemăm poliţia.

Ochii bărbatului erau înnebuniţi.

— L-am revăzut aseară, spuse el. Semăna cu Iisus, dar era în mod sigur Richard Wakefield. Am dat să trag în el şi ei m-au atacat. Erau cinci. Mi-au sfâşiat faţa…

Începu să plângă. Un gardian veni în fugă şi-l înhăţă.

— L-am văzut! răcni bărbatul în timp ce era luat de acolo. Ştiu că l-am văzut. Vă rog să mă credeţi.

Galileo plângea. Nai se aplecă să-şi liniştească fiul.

— Mamă, crezi că omul ăla chiar l-a văzut pe domnul Wakefield? întrebă băiatul.

— Nu ştiu, răspunse Nai, apoi se uită la Eponime. Dar unora dintre noi le-ar plăcea s-o creadă.

Băieţii adormiseră, în sfârşit, în paturile lor din colţul camerei. Nai şi Eponine stăteau una lângă alta pe două scaune.

— Umblă vestea că-i foarte bolnavă, spuse încet Eponine. Abia dacă-i dau să mănânce. O fac să sufere în toate modurile posibile.

— Nicole nu va ceda niciodată, zise cu mândrie Nai. Aş fi vrut să am tăria şi curajul ei.

— De peste şase săptămâni Ellie şi Robert n-au voie s-o vadă… Nicole nici măcar nu ştie că are o nepoată.

— Ellie mi-a spus săptămâna trecută că i-a mai înaintat o cerere lui Nakamura să-şi vadă mama, rosti Nai. Îmi fac griji pentru Ellie. Continuă să facă presiuni puternice.

— Ellie este absolut minunată, zâmbi Eponine, chiar dacă incredibil de naivă. Ea susţine că, dacă se supune tuturor legilor coloniei, Nakamura o va lăsa în pace.

— Asta nu-i de mirare… mai ales dacă te gândeşti că Ellie încă mai crede că tatăl ei trăieşte. A stat de vorbă cu toţi cei care afirmă că l-au văzut pe Richard de când a dispărut.

— Toate poveştile despre Richard îi dau speranţă. Cu toţii putem folosi din când în când o doză de speranţă…

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea.

— Dar tu, Eponine? întrebă Nai. Tu îţi permiţi…

— Nu, o întrerupse cealaltă. Eu sunt întotdeauna sinceră cu mine însămi… Am să mor curând, doar că nu ştiu când… în plus, de ce m-aş lupta să continui să trăiesc? Condiţiile din Avalon sunt mai proaste până şi decât cele din tabăra de detenţie de la Bourges. Dacă n-ar fi fost puţinii copii de la şcoală…

Amândouă auziră în acelaşi timp zgomotul din faţa uşii. Rămaseră complet nemişcate. Dacă discuţia lor fusese înregistrată de unul dintre bioţii spioni ai lui Nakamura, atunci…

Uşa se deschise brusc şi cele două femei tresăriră îngrozite. Max Puckett năvăli în cameră, rânjind.

— Sunteţi arestate pentru discuţii ce subminează autoritatea statului, strigă el.

Ducea o ladă mare de lemn. Cele două femei îl ajutară s-o pună într-un colţ. Max îşi scoase jacheta groasă.

— Îmi pare rău că am apărut atât de târziu, doamnelor, dar n-am avut încotro.

— Alt drum cu mâncare pentru trupe? întrebă Nai încet, arătând spre gemenii care dormeau.

Max aprobă din cap.

— Regele japonez îmi aduce mereu aminte că o armată călătoreşte pe baza stomacului, spuse el.

— Asta era una dintre maximele lui Napoleon. Eponine zâmbi sarcastic. Nu cred că ai auzit vreodată de el, acolo, în Arkansas.

— Oho? Fermecătoarea doamnă profesoară îşi dă aere de superioritate în seara asta. Max scoase din buzunarul cămăşii un

pachet de ţigări nedesfăcut. Poate că ar trebui să-mi păstrez cadoul pregătit pentru ea.

Eponine râse şi se repezi să înhaţe ţigările. După o scurtă luptă în joacă, Max i le dădu.

— Mulţumesc, spuse ea cu sinceritate. Celor ca noi nu li se îngăduie prea multe plăceri.

— Uite ce-i, rânji Max, n-am făcut atâta drum până aici ca să te ascult cum îţi plângi de milă. M-am oprit în Avalon ca să-mi clătesc ochii cu faţa ta frumoasă… Dacă ai de gând să fii deprimată, pur şi simplu am să-mi iau porumbul şi roşiile…

— Porumb şi roşii! exclamară la unison Nai şi Eponine şi alergară spre ladă.

— Copiii n-au mai mâncat ceva proaspăt de luni de zile, rosti emoţionată Nai în timp ce Max deschidea lada cu o rangă.

— Aveţi mare, mare grijă cu astea, vorbi el cu seriozitate. Ştiţi că ceea ce fac este absolut ilegal. Abia dacă există suficientă hrană proaspătă pentru armată şi conducători. Dar eu am hotărât că meritaţi ceva mai bun decât orezul rămas de la ei.

— Băieţii şi cu mine îţi suntem foarte recunoscători, încuviinţă Nai. Nu ştiu cum am putea să te răsplătim vreodată.

— Am să găsesc eu o cale.

Cele două femei reveniră pe scaunele lor, iar Max se aşeză pe podea, între ele.

— Întâmplător, am dat peste Patrick O’Toole în al doilea habitat… M-a rugat să vă transmit amândurora salutări.

— Cum se simte? întrebă Eponine.

— Necăjit, aş spune. Când a fost recrutat, a lăsat-o pe Katie să-l convingă să se ofere voluntar în armată – ceea ce sunt sigur că n-ar fi făcut niciodată, dacă Nicole sau Richard ar fi putut să vorbească măcar o dată cu el – şi cred că acum îşi dă seama de greşeala făcută. N-a spus nimic, dar am simţit că era amărât. Nakamura îl ţine pe linia frontului din cauza lui Nicole.

— Războiul ăsta se apropie de sfârşit? se interesă Eponine.

— Aşa cred. Dar nu-i clar dacă regele japonez vrea asta… Din ce mi-au spus soldaţii, a mai rămas foarte puţină rezistenţă. În cea mai mare parte a timpului, ei fac şmotru în cilindrul maro.

Nai se aplecă în faţă.

— Am auzit că în cilindru mai trăia o specie inteligentă – ceva total diferit de aviari.

— Cine ştie ce să mai creadă? râse Max. Televiziunea şi

ziarele spun ce le dictează Nakamura, şi toată lumea ştie asta. Există mereu sute de zvonuri… Eu însumi am întâlnit în habitatul ăla nişte plante şi animale bizare, aşa că nimic nu mă mai miră.

Nai îşi înăbuşi un căscat.

— Ar fi mai bine să plec şi s-o las pe gazda noastră să se culce, spuse Max ridicându-se. N-ai vrea să te conducă cineva până acasă, Eponine?

— Depinde cine este acel cineva, zâmbi ea.

Câteva minute mai târziu, Max şi Eponine ajunseră la micuţa baracă a femeii de pe una dintre străzile laterale ale Avalonului. Max aruncă ţigara pe care o împărţiseră şi o strivi cu talpa.

— N-ai vrea ca un bărbat… începu el.

— Ba da, Max, bineînţeles că aş vrea, răspunse Eponine cu un oftat. Iar dacă acel bărbat ar fi exista, în mod categoric ai fi tu. Îl privi drept în ochi. Dar dacă împarţi patul cu mine, chiar şi numai o dată, atunci am să mai vreau. Iar dacă, printr-un ghinion cumplit, indiferent câtă grijă am avea, ai fi depistat pozitiv la testul RV-41, nu mi-aş ierta-o niciodată.

Se lipi de el pentru a-şi ascunde lacrimile.

— Îţi mulţumesc pentru tot, spuse ea. Eşti un om bun, Max, poate singurul care a mai rămas în universul ăsta nebun.

Eponine era într-un muzeu din Paris înconjurată de sute de opere de artă. Prin muzeu trecea un grup mare de turişti, care petrecu patruzeci şi cinci de secunde Uitându-se la cinci tablouri minunate pictate de Renoir şi Manet.

— Opriţi-vă! strigă Eponine în vis. Aşa nu se poate *vedea.*

Bătăile din uşă îi alungară visul.

— Suntem noi, o auzi pe Ellie. Dacă-i prea devreme, putem veni mai târziu, înainte să pleci la şcoală. Robert era îngrijorat că s-ar putea să fim ocupaţi până peste cap în secţia de psihiatrie.

Eponine se întinse şi luă halatul care atârna pe singurul scaun din cameră.

— Doar o clipă, le spuse, şi vin.

Le deschise uşa prietenilor ei. Ellie era în uniforma de infirmieră, purtând-o pe micuţa Nicole, în spate, într-un port-bebe improvizat. Bebeluşul adormit era înfăşurat în vată, ca să fie protejat de frig.

— Putem să intrăm?

— Fireşte, răspunse Eponine. Îmi cer scuze, nu v-am auzit…

— Asta nu-i oră de vizită, dar cu munca noastră de la spital, dacă nu veneam acum cu noaptea-n cap, n-am mai fi reuşit.

— Cum te simţi? întrebă câteva secunde mai târziu Turner.

Ţinea un scaner în faţa lui Eponine şi datele începură să apară deja pe monitorul calculatorului portabil.

— Puţin obosită, dar s-ar putea să fie doar pe fond psihic. De când mi-ai spus acum două luni că inima începe să-mi dea semne de degradare, mă văd având un infarct cel puţin o dată pe zi.

Pe durata examinării, Ellie lucră pe tastatura ataşată la monitor. Se asigură că informaţiile cele mai importante erau înregistrate în calculator. Eponine se întinse ca să privească ecranul.

— Cum merge noul sistem, Robert?

— Am avut mai multe eşecuri, răspunse bărbatul. Ed Stafford spune că era de aşteptat, din cauză că n-am făcut testele cum trebuie… Şi nu avem încă o schemă bună de management al datelor, dar în general suntem foarte mulţumiţi.

— Ne-a salvat, preciză Ellie fără să ridice ochii de pe tastatură. Cu fondurile noastre limitate şi cu atâţia răniţi din război, fără genul ăsta de automatizare n-am fi putut cu nici un chip să ţinem la zi fişierele RV-41.

— Mi-aş dori doar să fi putut folosi mai mult din cunoştinţele lui Nicole despre proiectul iniţial, spuse Turner. Nu mi-am dat seama că este atât de expertă în sistemele de monitorizare internă. (Văzu ceva neobişnuit într-un grafic de pe ecran.) Iubito, copiază-l, te rog, pe ăsta. Vreau să i-l arăt lui Ed.

— Ai mai auzit ceva despre mama ta? o întrebă Eponine pe Ellie când examinarea se apropie de sfârşit.

— Am văzut-o pe Katie acum două seri, răspunse încet Ellie. A fost o seară grea. Avea alt „târg” de la Nakamura şi Macmillan despre care vroia să discutăm… Oricum, a spus că înainte de Ziua Stabilirii va avea loc în mod sigur un proces.

— Ea a văzut-o pe Nicole?

— Nu. Din câte ştim, nimeni n-a văzut-o. Mâncarea îi este adusă de un Garcia şi controalele lunare îi sunt făcute de un Tiasso.

Micuţa Nicole se agită şi scânci pe spatele mamei sale.

Eponine întinse mâna şi atinse obrazul copilei.

— Este incredibil de catifelat, spuse ea.

În clipa aceea, fetiţa deschise ochii şi începu să plângă.

— Am timp să-i dau să mănânce, Robert? întrebă Ellie.

— Da, spuse Turner privindu-şi ceasul. Aici am terminat, în principiu… Atât Wilma Margolin cât şi Bill Tucker locuiesc pe strada cealaltă, aşa că am să merg singur la ei şi apoi am să mă întorc.

— Poţi să te descurci fără mine?

— Cam greu, zise el cu tristeţe. Mai ales cu sărmanul Tucker.

— Bill Tucker se stinge foarte încet, îi explică Ellie lui Eponine. E singur şi are dureri mari. Dar de când guvernul a scos eutanasia în afara legii, nu putem face nimic.

— Datele nu arată nimic care să indice sporirea atrofiei, o anunţă Turner pe Eponine după câteva minute. Cred că ar trebui să fim recunoscători.

Femeia nu-l auzi. În mintea ei îşi vedea propria moarte, lentă şi dureroasă. *Nu voi lăsa să se întâmple una ca asta,* îşi spuse. *De îndată ce nu voi mai fi utilă… Max îmi va aduce o armă.*

— Scuză-mă, Robert, dar probabil că sunt mai somnoroasă decât am crezut. Ce spuneai?

— Starea ta nu s-a înrăutăţit. Turner o sărută pe Eponine pe obraz şi porni către uşă. Mă întorc în douăzeci de minute.

— Arată foarte obosit, spuse Eponine după plecarea lui.

— Chiar este. Lucrează tot timpul… Iar când nu munceşte, îşi face griji…

Ellie stătea pe podea, cu spatele lipit de peretele barăcii. Micuţa Nicole era cuibărită în braţele ei, sugând la sân şi gângurind la răstimpuri.

— Pare amuzant, remarcă Eponine.

— Nimic din ce am trăit până acum nu seamănă nici pe departe. Plăcerea este de nedescris.

Nu-i pentru mine, rosti vocea interioară a lui Eponine. *Nu acum. Niciodată.* Preţ de o clipă, îşi aminti de o seară când fusese cât pe aici să nu-l mai refuze pe Max. O cuprinse un adânc sentiment de amărăciune. Se strădui să-l alunge.

— Ieri am făcut o plimbare plăcută cu Benjy, schimbă ea subiectul.

— Mi-a povestit tot, azi dimineaţă. Îi plac la nebunie plimbările duminicale cu tine. E tot ce i-a mai rămas, în afară de vizitele

mele ocazionale… Să ştii că-ţi sunt foarte recunoscătoare.

— Las-o baltă. Îmi place Benjy. Şi-mi place să simt că cineva are nevoie de mine… De fapt, Benjy s-a adaptat surprinzător de bine. Nu se plânge atât de mult precum cei cu RV-41 şi în mod sigur nu cât oamenii repartizaţi să muncească aici, la fabrica de arme.

— Îşi ascunde durerea. E mult mai inteligent decât cred toţi… în realitate, nu poate să sufere spitalul dar ştie că nu-şi poate purta singur de grijă. Şi nu vrea să fie o povară pentru nimeni.

Ochii lui Ellie se umplură de lacrimi şi trupul i se cutremură uşor. Micuţa Nicole se opri din supt şi se uită lung la mama ei.

— Te simţi bine? întrebă Eponine.

Ellie dădu afirmativ din cap şi-şi şterse ochii. Nicole îşi reluă suptul.

— Suferinţa e destul de greu de privit, zise Ellie. Suferinţa inutilă îţi sfâşie inima.

Paznicul le examină cu atenţie actele de identitate, apoi le înmână altui bărbat în uniformă care stătea în spatele său la o consolă de calculator. Acesta introduse datele, după care le înapoie documentele.

— De ce se uită lung la fotografiile noastre chiar în fiecare zi? întrebă Ellie când nu mai puteau fi auziţi. În ultima lună, ne-a verificat de cel puţin zece ori.

Mergeau pe drumul de la intrarea din habitat spre Positano.

— Asta-i sarcina lui şi-i place să se simtă important, răspunse Robert. Dacă nu face de fiecare dată un ceremonial din ea, e posibil să uităm puterea pe care o are asupra noastră.

— Treaba mergea mult mai bine, când de intrare se ocupau bioţii.

— Cei care mai funcţionează sunt prea importanţi pentru maşina de război… în plus, Nakamura se temea că stafia lui Richard Wakefield va apărea şi-i va zăpăci cumva.

Merseră în tăcere vreme de câteva secunde.

— Tu nu crezi că tata mai trăieşte, nu-i aşa, iubitule?

— Nu, răspunse Robert după o scurtă ezitare, surprins de întrebarea directă. Dar deşi nu *cred* că e în viaţă, *sper* totuşi să fie.

În cele din urmă, ajunseră la periferia lui Positano. Câteva case noi, în stil european, străjuiau uliţa care cobora în inima

satului.

— Apropo, Ellie, vorbind de tatăl tău mi-am adus aminte de ceva pe care vreau să-l discut cu tine... Mai ţii minte proiectul despre care ţi-am povestit, cel la care lucrează Ed Stafford?

Femeia clătină din cap.

— El încearcă să clasifice întreaga colonie în funcţie de grupările genetice generale. Crede că astfel de clasificări, deşi total arbitrare, ar putea conţine indicii despre persoanele susceptibile la anumite boli. Eu nu sunt întru totul de acord cu această abordare – mi se pare prea forţată şi statistică, nu strict medicală –, dar pe Pământ s-au făcut studii paralele care au arătat că oamenii cu gene similare au într-adevăr tendinţa să contacteze boli similare.

Ellie se opri şi se uită mirată la soţul ei.

— De ce ai vrut să discuţi problema asta cu mine?

— Ajung şi la asta... în tot cazul, Ed a pus la punct o metodă statistică de determinare a diferenţelor dintre două persoane oarecare, folosind felul în care cei patru aminoacizi de bază sunt înlănţuiţi în genom, iar apoi, ca test, a împărţit toţi cetăţenii Noului Eden pe grupe. Nu că ar însemna ceva...

— Robert Turner îl întrerupse Ellie râzând, vrei, te rog, să treci la obiect? Ce încerci să-mi spui?

— Ei bine, e straniu. Nu prea ştim ce să înţelegem. Când Ed a făcut structura primei clasificări, doi dintre oamenii testaţi nu aparţineau nici unei grupe. Umblând la definiţiile categoriilor, până la urmă a reuşit să-l plaseze pe unul dintre ei într-o grupă. Dar structura lanţului de aminoacizi al ultimei persoane era atât de diferită de a oricărei alte persoane din Noul Eden încât n-a putut fi plasată în nici una din grupe...

Ellie se uita la Robert ca la un nebun.

— Cei doi indivizi sunt fratele tău Benjy şi cu tine, concluzionă stingherit Robert. Tu nu te încadrezi în nici o grupă.

— Ar trebui să-mi fac griji din pricina asta? întrebă ea după ce merseră vreo treizeci de metri în tăcere.

— Nu cred. Probabil că-i doar o eroare a metodei lui Ed. Sau poate că s-a făcut o greşeală... Dar ar fi fascinant dacă radiaţiile cosmice ţi-au schimbat, cumva, structura genetică în timpul dezvoltării embrionare.

Între timp ajunseseră în principala piaţă din Positano. Ellie se întinse şi-şi sărută soţul.

— Foarte interesant, îl tachină ea, dar trebuie să recunosc că tot n-am înţeles despre ce-i vorba.

Un rastel mare pentru biciclete ocupa majoritatea pieţii. Douăzeci de şiruri şi tot atâtea coloane de locuri de parcare se întindeau în faţa fostei gări. Toţi coloniştii, cu excepţia guvernanţilor, care aveau maşini electrice, foloseau acum bicicletele ca mijloc de transport.

Serviciul de cale ferată încetase să mai existe la scurt timp după începerea războiului. Trenurile fuseseră construite de extratereştri din materiale foarte uşoare şi extrem de rezistente pe care fabricile oamenilor din colonie nu fuseseră în stare să le reproducă. Aliajele respective erau valoroase în multe scopuri militare. De aceea, pe la mijlocul războiului, agenţia de apărare rechiziţionase toate vagoanele din sistemul de cale ferată.

Ellie şi Robert mergeau pe biciclete pe malul lacului Shakespeare. Micuţa Nicole se trezise şi privea în linişte la peisajul din jur. Trecură pe lângă parcul în care se ţinea picnicul de Ziua Stabilirii şi cotiră spre nord.

— Te-ai mai gândit la ce am discutat aseară? întrebă Ellie foarte serioasă.

— Despre Nakamura şi politică?

— Da. Eu continui să cred că ar trebui să ne opunem decretului său de suspendare a alegerilor până la terminarea războiului... Tu ai multă prestanţă în colonie. Majoritatea lucrătorilor din străinătate te va urma... Nai crede chiar că muncitorii de la fabrica din Avalon ar putea intra în grevă.

— Nu pot să fac asta, spuse Robert după o tăcere prelungă.

— De ce, iubitule?

— Pentru că nu cred că va avea efect... în viziunea ta idealistă despre lume, oamenii acţionează conform angajamentului faţă de nişte principii sau valori. În realitate, ei nu se poartă deloc aşa. Dacă ar fi să ne opunem lui Nakamura, rezultatul cel mai probabil ar fi întemniţarea noastră. Ce s-ar întâmpla atunci cu fiica noastră? în plus, tot sprijinul pentru munca legată de RV-41 ar fi retras şi oamenii aceia sărmani ar fi lăsaţi într-o stare chiar mai proastă decât cea de acum. Spitalul ar duce şi mai mult lipsă de mână de lucru... Mulţi ar avea de suferit din cauza idealismului nostru. Ca medic, găsesc inacceptabile aceste posibile consecinţe.

Ellie ieşi de pe banda pentru biciclete şi intră în parcul mic

aflat la cinci sute de metri de primele clădiri din Oraşul Central.

— De ce ne oprim aici? întrebă Robert. Suntem aşteptaţi la spital.

— Vreau să-mi ofer cinci minute ca să mă uit la copaci, să miros florile şi s-o îmbrăţişez pe Nicole.

După ce Ellie coborî de pe bicicletă, Robert o ajută să-şi desfacă port-bebé-ul. După aceea, femeia se aşază pe iarbă cu Nicole în poală. Nici unul dintre adulţi nu spuse nimic cât timp o urmăriră pe fetiţă studiind cele trei fire de iarbă pe care le apucase cu mânuţele ei dolofane.

În cele din urmă, Ellie întinse o pătură şi o aşeză cu blândeţe pe Nicole pe ea. Se apropie de soţul ei şi-i înlănţui gâtul cu braţele.

— Te iubesc, Robert, foarte, foarte mult. Dar trebuie să-ţi spun că uneori nu sunt deloc de acord cu tine.

09

Lumina care provenea de la singura fereastră a celulei desena un model pe peretele opus patului lui Nicole. Gratiile ferestrei creau o reţea, o matrice 3x3 aproape perfectă. Lumina din celulă îi semnala femeii că era timpul să se scoale. Se ridică de pe priciul de lemn şi se spălă pe faţă în lighean. Apoi trase adânc aer în piept şi încercă să-şi adune forţele pentru o nouă zi.

Nicole era destul de sigură că ultima închisoare, în care se afla de vreo cinci luni, era undeva în fâşia agricolă dintre Hakone şi San Miguel. Fusese legată la ochi, când o mutaseră ultima dată. Totuşi, trăsese repede concluzia că se afla într-o regiune rurală. Din când în când, în celulă pătrundea un puternic miros de animale prin fereastra de patruzeci de centimetri pătraţi aflată chiar sub tavan. În plus, când în Noul Eden era noapte, nu vedea nici un fel de lumină reflectându-se dincolo de fereastră.

Ultimele luni au fost cele mai rele, gândi Nicole şi se ridică pe vârfuri ca să împingă pe fereastră câteva grame de orez condimentat. *Fără conversaţie, fără citit, fără mişcare. Două mese pe zi, constând din orez şi apă.* Mica veveriţă roşie care o vizita în fiecare dimineaţă apăruse afară. Nicole se retrase ca s-o poată vedea mâncând orezul.

— Eşti singura mea companie, frumoasa mea prietenă, rosti

cu glas tare. Şi niciodată n-ai înţeles un cuvânt din ce ţi-am spus.

Veveriţa nu stătea mult. După ce termină raţia de orez, plecă, lăsând-o pe Nicole singură. Ea se uită câteva minute pe fereastră, întrebându-se ce se întâmplase cu familia ei.

Până cu şase luni în urmă, când procesul pentru răzvrătire fusese „amânat sine die” în ultimul minut, lui Nicole i se îngăduise să aibă un vizitator pe săptămână, timp de o oră. Deşi conversaţiile se purtau în prezenţa unui paznic şi orice discuţie despre politică sau evenimentele curente fusese strict interzisă, ea aşteptase cu nerăbdare acele întâlniri săptămânale cu Ellie sau Patrick. De regulă, Ellie era cea care venea. Din unele fraze ticluite cu mare grijă de ambii copii, Nicole dedusese că Patrick era implicat într-un gen de muncă în guvern şi avea timpul limitat.

La început, se mâniase, apoi se simţise deprimată, când aflase că Benjy fusese instituţionalizat şi nu i se permitea s-o vadă. Ellie încercase să-şi asigure mama că, date fiind împrejurările, Benjy era bine. Despre Katie discutaseră foarte puţin. Nici Patrick, nici Ellie nu ştiuseră cum să-i explice lui Nicole că sora lor mai mare nu se arătase deloc interesată să-şi viziteze mama.

La vizitele anterioare, sarcina lui Ellie fusese întotdeauna un subiect de discuţie. Nicole se simţea emoţionată când îi atingea abdomenul fiicei ei, sau când vorbea despre sentimentele deosebite de a fi mamă.

Ultima vizită a lui Ellie avusese loc cu două luni înainte de naşterea copilului. În săptămâna următoare, Nicole fusese mutată în noua celulă şi de atunci nu mai vorbise cu nici o fiinţă umană. Bioţii care se ocupau de ea nu dădeau nici un semn că i-ar fi auzit întrebările. O dată, într-o criză de frustrare, strigase la Tiasso care îi făcea baia săptămânală:

— Nu-nţelegi? Fiica mea trebuia să aibă un copil, nepotul meu, săptămâna trecută, trebuie să ştiu dacă sunt bine, sănătoşi.

În celulele anterioare, Nicole avusese voie să citească. Ori de câte ori ceruse, i se aduseseră discuri-cărţi de la bibliotecă, aşa că zilele dintre vizite treceau destul de repede. Recitise aproape toate romanele istorice ale tatălui ei, precum şi poezie, istorie şi câteva cărţi de medicină mai interesante. Fusese deosebit de

fascinată de paralelele dintre viaţa ei şi vieţile celor două eroine din copilărie, Ioana d'Arc şi Aliénor de Aquitania. Nicole îşi consolidase propria tărie, remarcând că nici una dintre acele femei nu abdicase de la principiile ei fundamentale, în ciuda lungilor şi grelelor perioade de detenţie.

Imediat după ce se mutase, când Garcia care o servea în noua celulă nu-i returnă şi lectorul electronic o dată cu obiectele personale, Nicole crezuse că se făcuse o simplă greşeală. Totuşi, după ce-l solicită de mai multe ori şi nu-l primi, îşi dădu seama că de acum îi era refuzat privilegiul de a citi.

Timpul trecea foarte încet în noua celulă. Zilnic, se plimba câteva ore pe zi, pentru a-şi păstra active trupul şi mintea. Încerca să-şi organizeze şedinţele de mers, alungând gândurile despre familie, care inevitabil îi intensificau sentimentele de singurătate şi deprimare, şi înlocuindu-le cu altele îndreptate către concepte sau idei filozofice generale. Adesea, la sfârşitul acestor şedinţe, se concentra asupra unui eveniment trecut din viaţa ei şi încerca să extragă din el învăţăminte sau sensuri noi.

În timpul unei astfel de şedinţe, Nicole îşi aminti cu precizie un şir de evenimente ce se petrecuse pe când avea cincisprezece ani. Pe atunci, era deja instalată confortabil împreună cu tatăl ei la Beauvois, şi avea rezultate strălucite la şcoală. Se decisese să se înscrie la concursul naţional pentru selectarea a trei fete care să joace rolul Ioanei d'Arc în seria de spectacole care avea să comemoreze 750 de ani de la martirajul Fecioarei, la Rouen. Nicole se aruncase în concurs cu o pasiune şi o uitare de sine care-l emoţionaseră dar îl şi îngrijoraseră pe tatăl ei. După ce Nicole câştigase etapa regională de la Tours, Pierre încetase să mai lucreze la romanele sale timp de şase săptămâni, pentru a-şi ajuta fiica iubită să se pregătească pentru finala de la Rouen.

Nicole ieşise pe primul loc atât la secţiunea intelectuală, cât şi la cea atletică a concursului. Ba chiar obţinuse foarte multe puncte în evaluările de interpretare. Ea şi tatăl ei fuseseră siguri că avea să învingă. Dar când fusese anunţată câştigătoarea, Nicole ieşise pe locul doi.

Ani de zile, am crezut că eşuasem, gândi Nicole în timp ce se plimba prin celula din Noul Eden. *Nu conta ce-mi spusese tata despre faptul că Franţa nu era pregătită pentru o Ioana d'Arc cu pielea arămie. În mintea mea eram o ratată. Eram distrusă. Abia*

la Olimpiadă mi-am recăpătat respectul faţă de mine însămi, iar asta a fost doar cu câteva zile înainte ca Henry să mă doboare din nou.

Preţul a fost cumplit. Ani de zile am fost egocentrică din cauza lipsei de autorespect. A trebuit să treacă mult până să fiu în sfârşit mulţumită de mine. Şi abia atunci am fost în stare să dăruiesc altora. Se opri o clipă din gânduri. *De ce oare atâţia dintre noi trec prin aceeaşi experienţă? De ce sunt tinerii atât de egoişti, şi de ce mai întâi trebuie să ne găsim pe noi înşine pentru a înţelege că viaţa înseamnă mult mai mult*?

Când Garcia care îi aducea întotdeauna mâncarea incluse puţină pâine proaspătă şi câţiva morcovi cruzi, Nicole bănui că era pe cale să aibă loc o schimbare în regimul ei. Două zile mai târziu, un Tiasso veni în celulă cu o perie de păr, farfurii, o oglindă şi chiar un parfum. Nicole făcu o baie lungă şi, pentru prima dată după luni de zile, se aranjă. Când biotul luă albia de lemn şi se pregăti să plece, îi înmână un bilet. „Mâine dimineaţă vei avea un vizitator", scria în bilet.

În noaptea aceea, Nicole nu putu dormi. Dimineaţa îi sporovăi ca o fetiţă prietenei sale veveriţa, vorbindu-i atât despre speranţele cât şi despre neliniştile ei legate de vizita care se apropia. Se strădui de mai multe ori să-şi aranjeze faţa şi părul, înainte de a le declara pe ambele fără speranţă. Timpul trecea foarte încet.

În cele din urmă, chiar înainte de prânz, auzi paşi pe coridor către celulă şi ţâşni înainte, cu speranţă.

— Katie! ţipă ea când îşi văzu fiica dând ultimul colţ.

— Bună, mamă, rosti Katie descuind uşa şi intrând în celulă.

Cele două femei se îmbrăţişară timp de multe minute. Nicole nu încercă să-şi reţină lacrimile, care-i şiroiau pe obraji.

Se aşezară pe pat, singura mobilă din celulă şi povestiră despre familie. Katie o informă că avea o nepoată („Nicole des Jardins Turner", spuse ea, „ar trebui să fii foarte mândră"), apoi scoase vreo douăzeci de fotografii. Acestea includeau instantanee ale pruncului cu părinţii lui, Ellie şi Benjy, undeva într-un parc, Patrick în uniformă, şi chiar două poze cu Katie în rochie de seară. Nicole le studie una câte una, lăcrimând în mod repetat.

— Oh, Katie! exclamă de mai multe ori.

Când termină, îi mulţumi din inimă fiicei sale pentru fotografii.

— Poţi să le păstrezi, spuse Katie ridicându-se şi apropiindu-se de fereastră.

Deschise poşeta şi scoase ţigările şi o brichetă.

— Iubito, rosti Nicole ezitând, vrei, te rog, să nu fumezi aici? Aerisirea este cumplită. O să miroasă a fum săptămâni întregi.

Katie se uită la mama ei câteva secunde, apoi băgă în geantă ţigările şi bricheta. În acel moment, în faţa celulei sosiră doi Garcia cu o masă şi două scaune.

— Ce-i asta? întrebă Nicole.

— O să luăm masa împreună, zâmbi Katie. Am pus să se pregătească ceva special pentru ocazia asta – pui cu ciuperci şi sos de vin.

Mâncarea, care mirosea divin, fu adusă în scurt timp în celulă de alt Garcia şi pusă pe masa înfăţată, alături de vesela fină de porţelan şi tacâmurile de argint. Era chiar şi o sticlă de vin şi două pahare de cristal.

Lui Nicole îi fu greu să-şi amintească bunele maniere. Puiul era atât de delicios şi ciupercile atât de fragede, încât mâncă fără să vorbească. De câte ori lua o gură de vin, murmura „Mmm” sau „E fantastic”, dar altfel nu spuse nimic până nu goli farfuria.

Katie, care ajunsese să mănânce foarte puţin, doar ciugulea şi-şi urmărea mama. Când termină, chemă un Garcia să ia farfuriile şi să aducă nişte cafea. Nicole nu mai băuse o ceaşcă de cafea bună de aproape doi ani.

După ce îi mulţumi pentru masă, Nicole întrebă cu un zâmbet cald:

— Tu cum o mai duci, Katie? Cu ce te ocupi?

Katie râse grosolan.

— Cu acelaşi vechi rahat. Acum sunt „Director de divertisment” pentru întreaga staţiune Vegas… Mă ocup de toate spectacolele din cluburi… Afacerea merge grozav, deşi…

Se opri, amintindu-şi că mama ei nu ştia nimic despre războiul din al doilea habitat.

— Ai găsit vreun bărbat care să-ţi aprecieze calităţile? întrebă cu tact Nicole.

— Nici unul care să rămână prin preajmă. Lui Katie îi fu jenă de răspuns şi deveni brusc agitată. Uite ce-i, mamă, spuse aplecându-se peste masă, n-am venit aici să discut despre viaţa

mea amoroasă… Am o propunere pentru tine, sau mai degrabă familia are o propunere pentru tine, pe care noi toţi o sprijinim.

Nicole îşi privi nedumerită fiica. Pentru prima dată, observă că aceasta îmbătrânise considerabil în cei doi ani de când n-o mai văzuse.

— Nu înţeleg. Ce fel de propunere?

— După cum poate ştii, guvernul pregăteşte de ceva timp procesul împotriva ta. Fireşte, acuzaţia este răzvrătirea, ceea ce implică pedeapsa capitală. Procurorul ne-a spus că dovezile împotriva ta sunt covârşitoare şi că în mod sigur ai să fii condamnată. Totuşi, datorită serviciilor pe care le-ai adus în trecut coloniei, dacă pledezi vinovată la acuzaţia mai puţin gravă de „răzvrătire involuntară”, el va renunţa…

— Dar nu sunt vinovată de nimic! spuse cu fermitate Nicole.

— Ştiu asta, mamă, răspunse Katie cu o urmă de nerăbdare. Dar noi – Ellie, Patrick şi cu mine – suntem de acord că există o mare probabilitate să fii condamnată. Procurorul ne-a promis că, dacă pur şi simplu pledezi vinovată la acuzaţia mai puţin gravă, vei fi mutată imediat într-un loc mai plăcut şi vei avea voie să primeşti vizite de la familie, inclusiv de la nepoţica ta… A dat chiar de înţeles că ar putea interveni pe lângă autorităţi ca să-l lase pe Benjy să locuiască cu Robert şi cu Ellie…

Nicole era răvăşită.

— Voi credeţi că ar trebui să accept acest târg şi să-mi recunosc vinovăţia, deşi mi-am susţinut în mod constant nevinovăţia din momentul în care am fost arestată?

Katie dădu afirmativ din cap.

— Nu vrem să mori. Mai ales fără motiv.

— Fără motiv! Ochii lui Nicole fulgerară. Crezi că voi muri fără *motiv*? Se ridică de la masă şi începu să se plimbe cu paşi mari prin celulă. Voi muri pentru *dreptate*, chiar dacă nu există un singur suflet oriunde în Univers care să poată să înţeleagă asta.

— Mamă, cărui scop ar servi asta? Copiii şi nepoata ta ar fi lipsiţi pe vecie de compania ta, Benjy ar rămâne în instituţia aia scârboasă…

— Deci ăsta-i târgul, o întrerupse Nicole cu glas ridicat, o versiune mai insidioasă decât pactul lui Faust cu diavolul… Abandonează-ţi principiile, Nicole, şi recunoaşte-ţi vinovăţia, deşi n-ai greşit cu nimic. Şi nu-ţi vinde sufletul pentru o singură răsplată personală pământească. Nu, asta ar fi prea uşor de

refuzat… Ţi se cere să închei târgul pentru că familia ta va avea de câştigat… Ce argument ar putea fi mai convingător pentru o mamă?

Avea ochii în flăcări. Katie băgă mâna în poşetă, scoase o ţigară şi o aprinse cu o mână tremurândă.

— Şi cine vine la mine cu propunerea? continuă strigând Nicole. Cine îmi aduce mâncare delicioasă, vin şi fotografii ale familiei, pentru a mă înmuia pentru cuţitul pe care să mi-l înfig singură şi care în mod sigur mă va ucide mult mai dureros decât orice scaun electric? Vai, propria mea fiică, rodul iubit al pântecului meu!

Se apropie brusc şi o înhăţă pe Katie.

— Nu juca pentru ei rolul lui Iuda! îi spuse, scuturând-o. Eşti mult mai bună decât atât. Cu timpul, dacă mă vor condamna şi executa în baza acestor acuzaţii făţarnice, vei aprecia ceea ce fac.

Katie se eliberă din strânsoarea mamei sale şi se retrase împleticindu-se. Trase adânc din ţigară.

— Rahat, mamă, vorbi ea după un moment. Pur şi simplu rahat… Ca întotdeauna, crezi că numai tu ai dreptate… Uite ce-i, am venit aici să te ajut, să-ţi ofer o şansă să continui să trăieşti. De ce nu asculţi şi pe altcineva, măcar o dată în afurisita ta de viaţă?

Nicole se uită la ea câteva secunde. Glasul îi era mai potolit, când vorbi din nou.

— Te-am ascultat, Katie, şi nu-mi place ce am auzit. De asemenea, te-am urmărit… Nu cred o clipă că ai venit, azi, aici, să mă ajuţi *pe mine.* Asta ar fi în totală discordanţă cu ceea ce am constatat despre caracterul tău în ultimii ani. În toate astea există ceva pentru tine… Nici nu cred că-i reprezinţi în vreun fel pe Ellie şi Patrick. Dacă ar fi fost aşa, ar fi venit şi ei. Trebuie să mărturisesc că puţin mai înainte am traversat o perioadă în care am fost derutată şi m-am gândit că poate le cauzez prea multă durere copiilor mei… Dar în aceste ultime minute, am înţeles foarte clar ce se petrece aici… Katie, draga mea Katie…

— Să nu mă atingi din nou! strigă Katie când Nicole se apropie de ea. Ochii îi erau plini de lacrimi. Şi scuteşte-mă de mila ta ipocrită.

În celulă se lăsă pe moment liniştea. Katie îşi termină ţigara şi încercă să se calmeze.

— Uite ce-i, vorbi în cele din urmă, puţin îmi pasă ce crezi tu despre mine, nu asta-i important, dar de ce, de ce nu te gândeşti la Patrick, la Ellie, şi chiar la micuţa Nicole? E atât de important pentru tine să fii o sfântă încât nu mai contează dacă ei suferă din cauza asta?

— Cu timpul vor înţelege.

— Până atunci vei fi moartă! în foarte scurt timp… îţi dai seama că data procesului tău va fi stabilită în clipa în care plec de aici şi-i spun lui Nakamura că nu accepţi nici un târg? Şi că n-ai nici o şansă, absolut nici o nenorocită de şansă?

— Nu mă poţi speria, Katie.

— Nu pot să te sperii, nu pot să te înduioşez, nu pot nici măcar apela la judecata ta. Ca toţi sfinţii, asculţi numai de propriile tale voci.

Katie inspiră adânc.

— Atunci, asta este… La revedere, mamă.

Fără să vrea, ochii i se umplură iar de lacrimi. Nicole plângea deschis.

— La revedere, Katie, îi spuse. Te iubesc.

10

— Apărarea îşi poate susţine pledoaria finală.

Nicole se ridică de pe scaun şi ocoli masa. Era mirată că se simţea atât de obosită. Doi ani de închisoare îi diminuaseră în mod clar robusteţea legendară.

Se apropie fără grabă de juriul format din patru bărbaţi şi două femei. Femeia din rândul din faţă, Karen Stolz, venise din Elveţia. Nicole o cunoscuse destul de bine când împreună cu soţul ei avuseseră brutăria lângă casa familiei Wakefield, în Beauvois.

— Salut, Karen, spuse liniştită Nicole, oprindu-se chiar în faţa juraţilor care stăteau pe două rânduri de câte trei scaune fiecare. Ce mai fac John şi Marie? Trebuie să fie adolescenţi de acum.

Doamna Stolz se foi pe scaun.

— Sunt bine, Nicole, răspunse ea foarte încet.

Nicole zâmbi.

— Mai faci în fiecare duminică dimineaţă cornurile alea grozave cu scorţişoară?

Zgomotul ciocănelului răsună în sala tribunalului.

— Doamnă Wakefield, zise judecătorul Nakamura, nu este momentul pentru discutat fleacuri. Pledoaria dumneavoastră finală este limitată la cinci minute şi am pornit deja ceasul.

Nicole îl ignoră. Se apleacă peste bariera dintre ea şi juraţi, cu ochii aţintiţi pe colierul superb de la gâtul doamnei Stolz.

— Bijuteriile sunt frumoase, şopti ea, dar ar fi meritat mult mai mult.

Ciocănelul lovi din nou. Doi gardieni se apropiară repede de Nicole, dar ea deja se îndepărtase cu spatele de doamna Stolz.

— Domnilor şi doamnelor juraţi, vorbi Nicole, toată săptămâna aceasta aţi ascultat felul în care acuzarea a susţinut în mod repetat că eu am incitat la nesupunere faţă de guvernul legitim al Noului Eden. Pentru presupusele mele acţiuni, am fost acuzată de răzvrătire. Dumneavoastră trebuie să decideţi acum, pe baza dovezilor prezentate în acest proces, dacă sunt vinovată. Când veţi delibera, vă rog să nu uitaţi că răzvrătirea este un delict capital – verdictul de vinovăţie atrage după sine pedeapsa cu moartea… în pledoaria mea finală aş dori să examinez cu grijă structura acuzării. Mărturiile din prima zi au fost total irelevante pentru acuzaţiile ce mi se aduc şi, cred eu, au fost permise de judecătorul Nakamura, violându-se clar legile coloniei referitoare la mărturiile în procese de delicte capitale…

— Doamnă Wakefield, o întrerupse mânios Nakamura, după cum v-am mai spus în această săptămână, nu pot tolera în sala de judecată asemenea comentarii lipsite de respect. Încă o remarcă similară şi nu numai că am să vă acuz de sfidarea Curţii, ci voi pune şi capăt pledoariei pe care o susţineţi.

— În ziua aceea, acuzarea a încercat să arate că moralitatea mea sexuală e îndoielnică şi că, de aceea, eram un posibil candidat la implicarea în conspiraţia politică. Doamnelor şi domnilor, aş fi fericită să discut cu dumneavoastră în particular neobişnuitele împrejurări asociate cu conceperea fiecăruia dintre cei şase copii ai mei. Totuşi viaţa mea sexuală, trecută, prezentă, şi chiar viitoare, nu are absolut nici o relevanţă în acest proces. Cu excepţia posibilei ei valori ca spectacol de divertisment, acea primă zi de mărturii n-a avut absolut nici un sens.

Din galerie se auziră câteva ţâţâituri, dar gardienii reduseră rapid mulţimea la tăcere.

— Următorii martori ai acuzării, continuă Nicole, au petrecut

multe ore implicându-l pe soţul meu în activităţi de răzvrătire. Recunosc că sunt măritată cu Richard Wakefield. Dar vinovăţia lui, sau mai bine zis lipsa vinovăţiei, n-are nici de asemenea nici o importanţă în acest proces. Verdictul dumneavoastră trebuie să fie fundamentat numai pe dovezile ce arată că *eu* sunt vinovată de răzvrătire. Acuzarea a sugerat că actele mele de răzvrătire îşi au originea în implicarea în mesajul video care, finalmente, a avut ca rezultat întemeierea acestei colonii. Recunosc că, într-adevăr, am ajutat la pregătirea înregistrării video care a fost transmisă din Rama pe Pământ, dar neg categoric că „am conspirat de la bun început cu extratereştrii”, sau că am uneltit în vreun fel cu cei care au construit această navă spaţială împotriva semenilor mei. Am participat la realizarea înregistrării video, aşa cum am arătat ieri când i-am permis acuzării să mă interogheze, pentru că am considerat că nu aveam de ales. Familia mea şi cu mine eram la cheremul unei inteligenţe şi puteri depăşind cu mult orice şi-a imaginat cândva vreunul dintre noi. A existat o îngrijorare majoră că refuzul de a-i ajuta la realizarea mesajului video ar fi condus la represalii împotriva noastră.

Nicole se întoarse la masa apărării şi bău puţină apă, apoi se răsuci iarăşi cu faţa la juraţi.

— Rămân, aşadar, numai două posibile surse pentru vreo dovadă reală care să mă acuze de răzvrătire – mărturia fiicei mele, Katie, şi acea ciudată înregistrare audio, o colecţie dezarticulată de comentarii pe care le-am făcut în faţa altor membri ai familiei mele după ce am fost închisă, pe care aţi auzit-o ieri dimineaţă. Ştiţi prea bine ce uşor pot fi manipulate asemenea înregistrări. Cei doi tehnicieni audio au recunoscut ieri în boxa martorilor că au ascultat sute de ore de conversaţie între mine şi copiii mei, înainte de a veni cu acele treizeci de minute de „dovezi încriminatoare”, dintre care nu mai mult de *optsprezece secunde* erau extrase dintr-o singură conversaţie. A spune că vorbele mele din acele înregistrări au fost scoase din context ar fi un eufemism… Privitor la mărturia fiicei mele Katie Wakefield, pot să spun doar, cu mare durere, că a minţit în mod repetat în declaraţiile ei iniţiale. N-am avut niciodată cunoştinţă de aşa-zisele activităţi ilegale ale soţului meu Richard, şi în mod categoric nu l-am sprijinit vreodată în ele. Vă amintiţi că, interogată de mine, Katie a devenit confuză în privinţa faptelor

şi, în final, a tăgăduit mărturia ei anterioară, înainte de a se prăbuşi în boxa martorilor. Judecătorul v-a sfătuit să ignoraţi comentariile făcute de fiica mea sub stresul emoţional al interogatoriului, susţinând că sănătatea ei mentală este fragilă în ultimul timp. Eu vă rog să vă amintiţi fiecare cuvânt pe care l-a spus Katie, nu doar când acuzarea i-a pus întrebări, ci când am încercat să obţin date şi locuri ale acţiunilor de răzvrătire pe care mi le atribuise.

Nicole se apropie de juraţi pentru ultima dată, Uitându-se atentă în ochii fiecăruia.

— În fine, dumneavoastră trebuie să judecaţi de partea cui este adevărul în acest caz. Mă prezint în faţa dumneavoastră cu inima grea, necrezând, nici măcar acum când stau aici, evenimentele care au făcut să fiu acuzată de asemenea delicte grave. Am servit atât colonia, cât şi specia umană. Nu sunt vinovată de nici una dintre acuzaţiile ce mi se aduc. Puterea sau inteligenţa care există în acest Univers uimitor va recunoaşte acest fapt, indiferent de rezultatul procesului.

Afară lumina pălea încet. Gânditoare, Nicole stătea rezemată de peretele celulei şi se întreba dacă aceea avea să fie ultima noapte din viaţa ei. Se cutremură fără să vrea. De când se anunţase verdictul, adormea în fiecare seară aşteptându-se să moară a doua zi.

Garcia îi aduse cina la scurt timp după lăsarea întunericului. În ultimele zile, mâncarea fusese mult mai bună. În timp ce mânca încet peştele fript, Nicole se gândi la cei cinci ani care trecuseră de când ea şi familia întâlniseră primul grup de cercetaşi din *Pinta. Ce a mers prost*? se întrebă. *Care au fost greşelile noastre fundamentale*?

Auzea în minte glasul lui Richard. Veşnic cinic şi neîncrezător în comportamentul uman, el sugerase la sfârşitul primului an că Noul Eden era prea bun pentru umanitate. „Până la urmă, îl vom distruge, aşa cum am făcut şi cu Pământul”, îi spusese. „Bagajul nostru genetic – tot tacâmul, ştiinţa, tendinţa de cucerire a teritoriilor, agresivitatea şi comportamentul reptilian – este prea puternic ca să fie învins de educaţie şi luminare. Uită-te la amândoi eroii lui O’Toole: Iisus şi Sf. Michael din Siena. Au fost distruşi din cauză că au sugerat că oamenii ar trebui să caute să fie mai mult decât nişte cimpanzei deştepţi”.

Dar aici, în Noul Eden, existau atâtea ocazii pentru o lume mai bună! gândi Nicole. *Mijloacele de existenţă erau asigurate. Eram înconjuraţi de dovezi de netăgăduit că în Univers există o inteligenţă mai presus de a noastră. Asta ar fi trebuit să creeze un mediu în care…*

Termină peştele şi trase în faţa ei mica budincă de ciocolată. Zâmbi, amintindu-şi cât de mult îi plăcea lui Richard ciocolata. *Mi-a fost tare dor de el,* se gândi. *Mai ales de conversaţia şi perspicacitatea lui.*

Fu uimită să audă paşi venind înspre celula ei şi un fior de teamă îi străbătu corpul. Erau doi bărbaţi tineri, cu lanterne, îmbrăcaţi în uniformele poliţiei speciale a lui Nakamura.

Bărbaţii intrară în celulă cu un aer practic, fără să se prezinte. Cel mai vârstnic, având în jur de treizeci şi cinci de ani, scoase un document şi începu să citească.

— Nicole des Jardins Wakefield, ai fost condamnată pentru delictul de răzvrătire şi vei fi executată mâine dimineaţă la ora 8. Micul dejun îţi va fi servit la 6:30, la zece minute după prima lumină. Vom veni să te ducem în camera de execuţie la 7:30. La 7:58 vei fi legată în scaunul electric, iar curentul va fi aplicat două minute mai târziu. Ai vreo întrebare?

— Cum te cheamă, tinere? întrebă Nicole cu glas frânt.

— Franz, răspunse bărbatul după o scurtă ezitare.

— Franz, şi mai cum?

— Franz Bauer.

— Ei bine, Franz Bauer, se strădui Nicole să zâmbească, poţi să-mi spui, te rog, cât îmi va lua să mor? După ce aplici curentul, fireşte.

— Nu ştiu exact, răspunse tânărul, oarecum stânjenit. Vă veţi pierde cunoştinţa aproape instantaneu, în doar două secunde. Dar nu ştiu cât…

— Mulţumesc, zise Nicole, simţind că-i venea să leşine. Acum am să vă rog să plecaţi. Aş vrea să rămân singură.

Cei doi deschiseră uşa celulei.

— Oh, apropo, adăugă Nicole, mi-aţi putea lăsa o lanternă? Şi poate un stilou şi hârtie, sau chiar un notebook.

Franz Bauer clătină din cap.

— Îmi pare rău, nu putem…

Nicole îi expedie şi se duse în capătul opus al celulei. *Două scrisori,* îşi spuse, respirând rar ca să adune tărie. *Vroiam doar*

să scriu două scrisori. Una lui Katie şi una lui Richard. Cu toţi ceilalţi m-am împăcat.

După plecarea poliţiştilor, se gândi la lungile ore pe care le petrecuse în puţul din Rama cu mulţi ani în urmă, când se aşteptase să moară de inaniţie. Îşi petrecuse ceea ce atunci crezuse că erau ultimele ei zile, retrăind momentele fericite din viaţă. *Acum nu-i nevoie de asta,* se gândi. *Nu există eveniment din trecutul meu care să nu fi fost deja cercetat în amănunţime. Ăsta-i beneficiul a doi ani de închisoare.*

Descoperi cu uimire că era furioasă că nu putea să scrie cele două ultime scrisori. *Am să ridic problema iarăşi, dimineaţă. Mă vor lăsa să scriu scrisorile dacă fac suficient scandal.* Zâmbi fără să vrea.

Brusc, îşi simţi pulsul crescând din nou. Văzu în minte un scaun electric într-o cameră întunecată. Ea stătea aşezată, cu o cască ciudată pe cap. Casca începu să strălucească şi Nicole se văzu prăbuşindu-se în faţă.

Dumnezeule mare, se gândi, *oricine şi oriunde eşti, dă-mi te rog, puţin curaj. Sunt foarte înspăimântată.*

Se aşeză pe pat în bezna din celulă. După câteva minute, se simţi mai bine, aproape calmă. Se pomeni întrebându-se cum va fi clipa morţii. *Va fi pur şi simplu ca şi cum ai adormi, apoi nimic? Sau în acel ultim moment se întâmplă ceva ce nici o persoană vie nu poate şti vreodată*?

Un glas o striga din depărtare. Nicole se mişcă, dar nu se trezi de tot.

— Doamnă Wakefield! strigă din nou glasul.

Nicole se ridică repede în pat, crezând că era dimineaţă. Simţi un val de teamă, când mintea îi spuse că mai avea numai două ore de trăit.

— Doamnă Wakefield, rosti glasul, aici, în faţa celulei dumneavoastră… Sunt Amadou Diaba.

Nicole se frecă la ochi şi se chinui să vadă silueta din întunericul de lângă uşă.

— Amadou Diaba… Acum doi ani l-aţi ajutat pe doctorul Turner să-mi facă transplantul de cord.

— Ce cauţi aici, Amadou? Şi cum ai intrat?

— Am venit să vă aduc ceva. I-am mituit pe toţi care a fost nevoie. Trebuia să vă văd.

Deşi bărbatul era la numai cinci metri distanţă de ea, Nicole îi vedea doar conturul vag. Ochii obosiţi îi jucau feste. O dată, când încercă să se concentreze foarte tare, i se păru, preţ de o clipă, că vizitatorul era străbunicul Omeh. Un fior de gheaţă îi străbătu corpul.

— Bine, Amadou, încuviinţă în cele din urmă. Ce mi-ai adus?

— Mai întâi trebuie să vă explic. Chiar dacă s-ar putea să n-aibă nici o logică... Nici eu nu înţeleg pe deplin. Ştiu doar că trebuia să v-o aduc în noaptea asta.

Se opri. Când Nicole nu spuse nimic, Amadou continuă, spunând povestea foarte repede:

— A doua zi după ce am fost selecţionat pentru Colonia Lowell, când eram în Lagos, am primit un mesaj ciudat de la bunica mea Senoufo, prin care îmi spunea să mă duc urgent la ea. M-am dus cu prima ocazie, adică peste două zile, după ce mai primisem un mesaj de la bunica, în care insista că vizita mea era o problemă de „viaţă şi moarte”. Când am ajuns în satul ei din Coasta de Fildeş, era miezul nopţii. Bunica s-a trezit şi s-a îmbrăcat imediat. Însoţiţi de vraciul din sat, am făcut un drum lung prin savană chiar în noaptea aceea. Eram epuizat când am ajuns la destinaţie, un sătuc numit Nidougou.

— Nidougou? îl întrerupse Nicole.

— Da. În sfârşit, acolo era un om ciudat, zbârcit, care trebuie să fi fost un fel de şaman suprem. Bunica şi vraciul au rămas în Nidougou, în timp ce omul acela şi cu mine am urmat un urcuş greu pe un munte golaş din apropiere, până pe malul unui lăcuşor. „Uită-te”, mi-a spus bătrânul când primele raze de soare au atins lacul, „uită-te în Lacul Înţelepciunii. Ce vezi?” I-am spus că vedeam treizeci-patruzeci de obiecte ca nişte pepeni odihnindu-se pe fundul lacului. „Bun”, a spus el zâmbind, „tu eşti într-adevăr alesul”. „Care ales”? l-am întrebat. Nu mi-a răspuns. Am mers în jurul lacului, mai aproape de locul în care fuseseră scufundaţi pepenii – nu-i mai vedeam, căci soarele urcase pe cer – şi şamanul a scos o sticluţă. A cufundat-o în apă, i-a pus dopul, apoi mi-a înmânat-o. Mi-a mai dat şi o piatră mică de forma pepenilor pe care-i văzusem pe fundul lacului. „Acestea sunt cele mai importante daruri pe care le vei primi vreodată”, a spus el. „De ce?” am întrebat. Câteva secunde mai târziu, ochii i-au devenit complet albi şi a căzut în transă, rostind o incantaţie ritmică în Senoufo. A dansat mai multe minute, apoi

a sărit brusc în lacul rece să înoate. „Stai puţin”, am strigat, „ce să fac cu darurile astea?” „Ia-le pretutindeni cu tine. Vei şti când va fi timpul să le foloseşti.”

Nicole se gândi că inima îi bătea atât de puternic încât chiar şi Amadou putea s-o audă. Întinse braţul printre gratiile celulei şi-l atinse pe umăr.

— Iar noaptea trecută, zise ea, un glas în vis, sau poate n-a fost deloc vis, ţi-a spus să-mi aduci mie în noaptea asta sticluţa şi piatra.

— Exact, încuviinţă Amadou. De unde ştiţi?

Nicole nu răspunse. Nu putea vorbi. Tot corpul îi tremura. După câteva clipe, când simţi în mână cele două obiecte, genunchii îi erau atât de moi încât se gândi că o să cadă. Îi mulţumi de două ori lui Amadou şi-l îndemnă să plece înainte de a fi descoperit.

Traversă încet celula spre pat. *Oare poate fi adevărat? Şi cum? Cumva, toate astea s-au ştiut de la început? Pepeni-mană pe Pământ?* îşi simţea organismul supraîncărcat *Mi-am pierdut controlul,* gândi ea, *şi nici măcar n-am băut încă din sticluţă.*

Doar ţinând sticluţa şi piatra, Nicole îşi aminti cu acuitate incredibila viziune pe care o avusese în fundul puţului din Rama II. Deschise sticluţa. Inspiră adânc de două ori şi-i bău repede conţinutul.

La început, se păru că nu se întâmplă nimic. Bezna din jurul ei nu părea să sufere vreo schimbare. Apoi, dintr-o dată, în mijlocul celulei se formă o sferă portocalie mare. Aceasta explodă, împrăştiind culoare prin beznă. Urmă o sferă roşie, apoi una purpurie. Retrăgându-se din faţa strălucirii exploziei purpurii, Nicole auzi un râs puternic în faţa ferestrei celulei. Se uită în direcţia aceea. Celula dispăru. Nicole era afară, pe câmp.

Era întuneric, dar putea distinge contururile obiectelor. În depărtare, râsul se auzi iar. *Amadou*! strigă ea în gând şi porni să alerge pe câmp cu o viteză ameţitoare. Îl prindea din urmă pe bărbat. Când ajunse mai aproape, faţa lui se schimbă. Nu era Amadou, ci Omeh.

El râse iar şi Nicole se opri. *Ronata,* o strigă el. Faţa lui creştea. Mai mare, şi mai mare, mare cât o maşină, apoi cât o casă. Râsul lui era asurzitor. Faţa lui Omeh era un balon uriaş, înălţându-se sus, şi mai sus în noaptea neagră. Mai râse o dată şi faţa lui explodă, stropind-o cu apă pe Nicole. Era udă până la

piele. Era scufundată, înotând sub apă. Când ieşi la suprafaţă, se afla în oaza cu heleşteu din Coasta de Fildeş, unde ca fată de opt ani se confruntase cu leoaica în timpul ceremoniei Poro. Aceeaşi leoaică dădea târcoale heleşteului. Nicole era din nou fetiţă. Se simţea foarte speriată.

Vreau la mama, se gândi Nicole. *Acum culcă-te şi dormi, fie ca somnul să-ţi fie binecuvântat,* cântă ea. Porni să iasă din apă. Leoaica n-o deranjă. Nicole se uită încă o dată la animal, şi faţa leoaicei, se transformase în chipul mamei ei. Alergă să-şi îmbrăţişeze mama şi deveni ea însăşi leoaică, stând la pândă pe malul heleşteului din mijlocul savanei africane.

În heleşteu se aflau acum şase înotători, toţi copii. În vreme ce leoaica Nicole cânta cântecul de leagăn al lui Brahms, copiii ieşiră unul câte unul din apă. Geneviève prima, apoi Simone, Katie, Benjy, Patrick şi Ellie. Toţi trecură pe lângă ea, îndreptându-se spre savană. Nicole alergă după ei.

Alerga pe o pistă dintr-un stadion înţesat. Nicole era iarăşi femeie, tânără şi sportivă. Era anunţată ultima ei săritură. Când se îndreptă spre trambulina pentru triplu salt, un judecător japonez se apropie de ea. Era Toshio Nakamura. *Ai să dai greş,* spuse el Uitându-se urât.

Lui Nicole i se păru că zboară, în timp ce se apropia în viteză de punctul de bătaie. Lovi perfect trambulina, pluti în aer, execută o săritură echilibrată şi zbură mult prin aer. Ştia că fusese o săritură bună. Înaintă spre locul unde îşi lăsase halatul. Tatăl ei şi Henry veniră s-o îmbrăţişeze. *Bine executat,* spuseră ei la unison. *Foarte bine executat.*

Ioana d’Arc aduse medalia de aur la podiumul de premiere şi o agăţă la gâtul lui Nicole. Aliénor de Aquitania îi dădu o duzină de trandafiri. Kenji Watanabe şi judecătorul Mîşkin stăteau lângă ea şi o felicitau. Era şi Vulturul acolo, într-o colonie specială, lângă un sector ocupat în întregime de octopăianjeni. Toată lumea o saluta, chiar şi aviarii şi creaturile sferice cu tentacule subţirele şi zecile de ţipari cu pelerine lipiţi de geamul unui uriaş bol închis. Nicole le făcu tuturor cu mâna.

Braţele i se transformară în aripi şi începu să zboare. Era un şoim care plutea mult deasupra fâşiei agricole din Noul Eden. Se uită în jos la clădirea în care fusese întemniţată. Coti spre vest şi găsi ferma lui Max Puckett. Deşi era miezul nopţii, Max se găsea afară, lucrând la ceea ce părea a fi o anexă la unul dintre

grajduri.

Nicole îşi continuă zborul spre vest, îndreptându-se către luminile strălucitoare ale Vegasului. Când ajunse la complex, coborî, zburând prin spatele marilor cluburi de noapte. Katie stătea afară pe nişte trepte din spate, singură. Avea faţa îngropată în palme şi corpul i se cutremura. Nicole încercă s-o liniştească, dar singurul sunet fu strigătul unui uliu în noapte. Katie se uită la cer, nedumerită.

Zbură spre Positano, în apropierea ieşirii habitatului, şi aşteptă ca uşa ce dădea afară să se deschidă. Speriindu-l pe paznic, şoimul Nicole ieşi din Noul Eden. Ajunsese în Avalon în mai puţin de un minut. Robert, Ellie, micuţa Nicole, şi chiar un infirmier erau cu toţii în hol cu Benjy. Nicole nu ştia de ce erau toţi treji în mijlocul nopţii. Strigă la ei. Benjy veni la fereastră şi se uită în întuneric.

Auzi un glas care o striga. Se auzea slab, departe, dinspre sud. Zbură repede către al doilea habitat şi intră prin gaura pe care o făcuseră oamenii în zidul exterior. După ce trecu în zbor rapid prin zona inelară şi găsi un portal, pluti deasupra regiunii verzi din interior. Nu mai auzea glasul, dar îl văzu pe fiul ei Patrick şi alţi soldaţi într-o tabără din apropierea bazei cilindrului maro.

Un aviar cu patru inele albastru-cobalt în jurul gâtului o întâmpină în aer. *El nu mai este aici,* spuse aviarul. *Încearcă în New York.* Nicole ieşi repede din al doilea modul şi reveni în Câmpia Centrală. Auzi din nou glasul. Urcă sus, sus, mai sus, şi mai sus. Şoimul Nicole abia putea să respire.

Zbură spre sud, către zidul care închidea Semicilindrul Nordic. Sub ea era Oceanul Cilindric. Glasul se auzea acum mai distinct. Era Richard. Inima ei de şoim bătea cu furie.

Richard stătea pe ţărm, în faţa zgârie-norilor, şi îi făcea cu mâna. *Vino la mine,* Nicole, spuse el. Îi putea vedea ochii chiar şi în întuneric. Nicole coborî în zbor şi ateriză pe umărul lui.

În jurul ei era beznă. Nicole se găsea înapoi în celulă. Oare auzea o pasăre zburând chiar în faţa ferestrei? Inima îi bătea cu putere.

Traversă celula mică. *Îţi mulţumesc, Amadou,* spuse ea. *Sau Omeh,* Zâmbi. *Sau Dumnezeu.*

Se întinse pe pat. Câteva secunde mai târziu, dormea.

DESPRE AUTORI

Arthur C. Clarke este fără îndoială cel mai cunoscut şi mai bine vândut scriitor de science-fiction din lume. S-a născut în Minehead, Somerset; de curând, localitatea a găzduit un Festival al Spaţiului, în onoarea celor 75 de ani împliniţi de autor. A câştigat nenumărate premii internaţionale pentru romanele sale, pentru articolele ştiinţifice şi pentru rolul inspirator pe care l-a avut ca unul dintre principalii profeţi ai erei spaţiale.

Colaborarea sa cu Stanley Kubrick în *2001: O odisee spaţială* stabileşte noi standarde pentru filmele SF.

Ca prezentator al serialului de televiziune *Misterioasa lume a lui Arthur C. Clarke* şi al celor care au urmat, Clarke a devenit un nume familiar. El trăieşte în Sri Lanka.

Gentry Lee combină două cariere: scenarist – printre scenariile lui celebre se numără serialul TV *Cosmos* al lui Carl Sagan – şi renumit om de ştiinţă în domeniul cosmosului, cu activitate importantă în programul NASA de explorare a spaţiului. Colaborarea sa cu Arthur C. Clarke s-a născut când compania Warner Brothers l-a însărcinat să scrie scenariul filmului *Leagănul* după romanul lui Clarke.

Sesilele sunt o specie lipsită de apărare. Pe domeniul lor nu au nici un fel de arme. Până și forma lor mobilă, care are dexteritatea fizică de a folosi arme, este în esență non-violentă. Pentru a se apăra de ceea ce se tem că va fi invazia inevitabilă a oamenilor, sesilele le-au îndrumat pe mirmipisicile mobile să construiască fortărețe în jurul a patru dintre cele mai bătrâne și dezvoltate din specia lor. Între timp, pepenii-mană nu mai sunt lăsați să germineze, iar mirmipisicile care nu sunt implicate în procesul de construire sunt de timpuriu transformate în coconi. Dacă oamenii își mai întârzie atacul cu câteva intervale, cum se pare că vor face, este posibil ca în timpul invaziei lor să găsească doar câteva mirmipisici.

ISBN 973-8372-24-0